michael a.

stackpole

hărţile prevestitoare

MICHAEL A. STACKPOLE

HĂRŢILE PREVESTITOARE

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

Din seria *Marile descoperiri* a apărut *Atlasul secret*

Michael A. Stackpole s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, şi este un celebru autor de romane fantasy şi science fiction. În 1979 a obţinut diploma de licenţă în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producţii de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 *(Talion: Revenant),* care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia *Warrior,* ce i-a adus consacrarea şi a stat la baza unui serial de animaţie televizat. Datorită popularităţii sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars.* A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât şi printre critici, dintre care amintim revoluţionara serie fantasy *Dragon Crown War.* Cea mai recentă trilogie, *Marile descoperiri,* reprezintă o nouă abordare neconvenţională a genului fantasy, creând un univers al magiei şi fantasticului unic în întregul spaţiu literar.

Lui Hunkie Cooper, Un Mistic, dacă a existat vreodată unul.

Mulţumiri

Autorul îi este profund îndatorat lui Anne Groell pentru strădania ei neobosită la *Hărţile prevestitoare.* A înlăturat toate asperităţile din text şi l-a făcut lizibil. De asemenea, îi mulţumeşte lui Kassie Klaybourne pentru înţelepciunea sa şi sprijinul acordat pe durata scrierii cărţii. Howard Morhaim şi Danny Baror sunt cei mai buni agenţi literari din lume, iar dacă n-ar fi fost abilităţile lor în afaceri şi eforturile depuse, autorul de faţă i-ar întreba pe clienţi: „Vreţi şi cartofi prăjiţi ca garnitură?”

1
Ziua a 10-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Derros, Erumvirine

Ranai Ameryne aştepta în noapte, învăluită în umbre. Trăise în pădurea de lângă *serrianul* Istor aproape o săptămână, începând să-i cunoască fiecare chip. Nici chiar în zilele ei de tâlhar de drumul mare în Nalenyr nu se adaptase atât de bine unui loc. Răufăcătoare fiind, descoperise în frică şi în duşmănia oamenilor tovarăşi statornici, care o împiedicau să se alăture naturii la fel de mult pe cât o îndepărtau de societate.

Aici, în pădure, îşi aflase liniştea. Privea viaţa desfăşurându-se în jurul ei, studiind drama prădătorului şi a prăzii sale. În tinereţe, se bucurase de instruirea elementară menită să-i ofere o funcţie în vastul aparat birocratic guvernamental. Educaţia o învăţase că exista o ordine în toate şi că, atât timp cât rămânea netulburată, viaţa era idilică şi perfectă.

Profesorii ei deţineau o asemenea informaţie dintr-o sursă de mare încredere. Marele Ministru Urmyr orânduise lucrurile în cărţile sale de înţelepciune din perioada de început a Imperiului. I se citau adesea spusele: „Vântul este înţelept, iar apa şi mai înţeleaptă, deoarece nimic din ce li se împotriveşte nu le poate rezista. Totuşi, cei care călătoresc cu ajutorul lor reuşesc asta cu mare uşurinţă şi rapiditate."

Cel mai adesea, astfel de pilde sunt folosite la a preveni pe cineva să nu se ridice contra unui duşman mai puternic. Zâmbi, perfect conştientă că cicatricea de pe obrazul stâng îi strâmba gura într-o parte, însă fără să-i pese. Pentru cei pe care îi aştepta să-i vâneze, ea va fi vântul şi apa.

Privi în sus, spre cer. Jumătate din faţa rotundă şi albă a lunii Fryl se ascundea în beznă. Poziţia ei îi confirma ceea ce simţise în suflet, că noaptea se apropia de punctul său de mijloc. Adversarilor ei li se va îngădui să plece în curând. O vor căuta, crezându-se ei vânătorii, dar se va dovedi că greşesc.

Se zgribuli, străbătută de ecourile îndepărtate ale fricii. Până la Festivalul Recoltei de anul trecut, le arătase şi altor vânători că greşeau. Numele ei fusese Pavynti Syolsar şi, împreună cu însoţitorii ei, îi prădase pe drumeţii care se îndreptau spre Nalenyr. Festivalul adusese mulţi oameni pe drum, iar ea îi jefuise aproape pe toţi. Se măsurase cu apărătorii lor, între care şi câţiva spadasini foarte buni, învingându-i pe toţi.

Cu excepţia lui Moraven Tolo. În prima clipă, nu-l considerase cu nimic deosebit. I se păruse de vârstă mijlocie, mai bine zis, vârsta de mijloc pentru majoritatea bărbaţilor, deşi părul său negru nu încărunţise încă. Se mişca uşor şi fără pic de teamă. Se prezentase drept un *xidantzu,* iar ea îl crezuse drept unul dintre războinicii rătăcitori pe care trebuia să-i secere înainte de a aduna aurul de la tovarăşii săi de drum.

Apoi el îi ceruse să traseze un cerc.

O treceau fiori pe şira spinării, până şi după patru luni. Oricât de pricepută ar fi fost, el o întrecea. Era un Maestru Spadasin – un Mare Maestru, ba chiar mai mult. Un Mistic, capabil să facă vrăjitorii cu spada sa. *De-ar fi fost el vântul şi apa, iar eu, pământul, focul şi lemnul, nu i-aş fi ţinut piept.*

După toate regulile, trebuia să fie moartă, însă preferase să n-o ucidă. O pusese la încercare şi hotărâse că se pricepea, oarecum, să mânuiască spada pe care o purta, aşa că-i ceruse să o ia spre sud, spre coasta Virinei, pentru a se alătura *serrianului* Istor. Odată ce Maestrul Istor o va elibera, va petrece nouă ani în pribegie, ca *xidantzu.*

Făcuse călătoria spre sud, deşi ar fi putut fugi oricând. În timpul cât fusese tâlhar de drumul mare, respectase

principiile spadasinilor. Nu de frica lui Moraven Tolo făcuse călătoria. Ştia că trebuia să fie moartă, iar respectându-i porunca avea şansa de a începe o nouă viaţă.

Primi această nouă viaţă şi străbătu în grabă drumul până la *serrianul* Istor. Fusese primită imediat în micul cerc de învăţăcei, majoritatea dintre ei fiind, la o primă vedere, cel puţin cu zece ani mai tineri decât ea. Maestrul Kalun Istor nu comentă nimic după ce-şi depănă povestea şi-i spuse de ce venise. Se aşteptase la batjocuri şi dispreţ, dar nu se întâmplă aşa ceva.

Maestrul Istor ascultase; apoi, fără nici o vorbă, luă o pană, o înmuie în cerneală şi scrise ceva repede. Punând pana jos, întoarse foaia de hârtie, s-o poată citi şi ea.

— Ştii ce înseamnă?

Ea încuviinţă din cap.

— Poate fi interpretat în două feluri. Unul ar fi „puiul tigrului”, iar altul, „Ranai Ameryne”.

Spadasinul uscăţiv îşi miji ochii şi aprobă din cap.

— Ţi se potrivesc ambele. *Eşti* un tigru, dar mai trebuie să-ţi crească ghearele. De asemenea, mai eşti cunoscută drept Ranai Ameryne. Oricine sau orice ai fost s-a dus acum. Bun venit în şcoala mea!

Maestrul Istor se dovedi a fi la fel de sever, pe cât era de înţelept, îmboldind-o constant. O făcu răspunzătoare de învăţăceii adolescenţi. Aceştia, la rândul lor, o încolţiră, o înfuriară, iar astfel o învăţară să-şi stăpânească mânia care, altfel, ar fi făcut-o să-i pedepsească fără nici o milă. Faptul că se ocupa de ei n-o scutea însă de îndatoririle ei de învăţăcel, iar adesea studiul ei personal se întindea până târziu în noapte.

În decursul pregătirii se confruntă cu starea conflictuală care o determinase prima dată să ajungă răufăcătoare. Fiind crescută în credinţa că vântul şi apa măturau totul în calea lor, îşi petrecuse anii aşteptând răsplata pentru că alesese să sfideze toate convenţiile. Îşi abandonase instruirea timpurie şi plecase de-acasă să studieze lupta cu spada în oricare şcoală ar fi fost dispusă

s-o accepte. Rareori stătea mult timp pe-acolo, nu trecea de doi ani, adesea şi mai puţin, preferând să caute o altă şcoală decât să aibă de-a face cu răspunderile şi nemulţumirile de care avea parte.

Viaţa ei devenise una a sfidărilor şi se aştepta să fie pedepsită. Totuşi, cu ajutorul Maestrului Istor înţelesese că ar putea înfrunta vântul şi apa... sau ar putea *deveni* vânt şi apă. Nu era vorba de a se împăca ea cu lumea, ci de a deveni suficient de puternică încât lumea să se împace cu ea.

Părea o reţetă sigură de grandomanie, însă antrenamentul şi îndrumările Maestrului Istor o ajutară să treacă hopul. Numai pentru că *putea* răpune pe oricine i se împotrivea nu însemna că şi *trebuia.* Era foarte conştientă că viaţa îi atârnase de vrerea lui Moraven Tolo, iar el nu i-o luase. Urmându-i exemplul, căuta şi cea mai mică sclipire de potenţial într-un individ. Iar dacă nu găsea, omora fără părere de rău.

Îşi mai dădu seama şi că, în parte, i se încredinţase un mic grup de învăţăcei ca ea să afle cum să descopere asemenea sclipiri. Deşi aproape sigur nu şi-ar fi înfruntat nici unul dintre adversarii întâlniţi în viaţa sa trecută, faptul că nu era absolut sigură nu-i dădea pace. Aşa că se înfrâna şi-l admira pe Moraven Tolo şi mai mult pentru stăpânirea de sine pe care o arătase înaintea provocării ei mult mai serioase.

Iar acum îi aştepta pe învăţăcei în pădurea întunecată, să vină şi s-o vâneze. Nu avea nici o îndoială că unul sau altul dintre ei va căuta să organizeze eficient grupul. Era la fel de sigură că unii vor ataca singuri, în încercarea de a culege laurii capturării ei.

În vreme ce i-ar fi fost cel mai uşor să-i găsească pe aceştia şi să-i dovedească înainte de a se confrunta cu întreaga ceată, inversarea acestei strategii ar fi lucrul cel mai bun. Menirea exerciţiului era să-i înveţe pe toţi că lucrul în echipă însemna alegerea potrivită. Dacă o captura grupul, se va adeveri valoarea acţiunii în echipă. Dacă nu se întâmpla aşa şi va ajunge să-i vâneze ea pe

ceilalţi, doborându-i, se va înfăţişa nesăbuinţa atacului individual.

Cunoştinţele sale despre viaţa din pădure îi ascuţeau simţurile. Iarna aducea pe coastele Virinei o temperatură scăzută, însă curenţii calzi împiedicau ninsoarea. În schimb, precumpănea burniţa, însoţită adesea de ceaţă. Vietăţile pădurii încă mai forfoteau, dar amuţiră dintr-odată. În mod ciudat, cea mai liniştită parte era în direcţia mării, nu înspre sud, către Derros şi *serrian.*

E posibil să creadă că marea îmi asigură flancul estic? Şi din moment ce mă aşteptam să vină dinspre sud, să se fi gândit să apară dinspre ţărm? Deşi puţin ospitaliere, micile golfuri folosite de contrabandişti ar fi îngăduit unei duzini de învăţăcei să acosteze cu o ambarcaţiune. Escaladarea falezei de zece metri n-ar fi fost o problemă pentru ei.

Îşi trase încet de la brâu spada cu tot cu teacă. Roba sa neagră se potrivea cu întunericul, iar gluga avea deschizături numai la ochi şi urechi. Îşi înnegrise cu tăciune părţile descoperite ale corpului. Lângă ţărm găsise bucăţi de plase de pescuit sfâşiate, din care-şi confecţionase un acoperământ. Prinse de el crengi rupte din copaci. Dacă se lăsa la pământ, arăta ca un tufiş.

Cunoscând în amănunt locul, se mişcă silenţios, îndreptându-se spre răsărit. Cea mai vădită cale – cea a contrabandiştilor – şerpuia printre mici adâncituri, bătătorită de mii de oameni. Se grăbi spre un punct de unde-ar fi putut ataca grupul, lăsându-se la pământ în groapa de la baza unui copac dezrădăcinat.

Totuşi, liniştea era netulburată, ceea ce o nedumerea. Tillid, cel mai pirpiriu dintre învăţăceii ei, nu reuşea să rămână tăcut multă vreme. Tot nu se auzea nimic, în afară de şoaptele vântului printre copaci şi pocnetul crengilor care se legănau.

Apoi din înalt se auzi un cârâit mirat şi înăbuşit, urmat de un crănţănit. Ceva căzu pe frunzele jilave de lângă ea. Un vultur-pescar o privea cu un ochi auriu, cu ciocul

deschis într-un ţipăt mut. Însă capul fusese retezat; pasărea nu-şi dădea seama că murise.

Chiar înainte de a se simţi ameninţată, Ranai trase sabia. Ucigaşul vulturului-pescar se repezi de pe crengile de deasupra, iar sabia ei zvâcni într-o mişcare circulară. Lama îl tăie în două. Partea de jos a trupului, cu picioarele zbătându-se, se prăbuşi peste frunzele jilave. Rădăcinile copacului sfârtecară pieptul, după ce sfâşiaseră deja aripile ca de liliac.

Se uită mai de aproape. Semăna mult cu broaştele de copac, obişnuite în regiune. *Cu excepţia aripilor.* Lumina slabă a lunii dezvăluia nuanţe de culoare printre zbârciturile care-i vărgau pielea umedă.

Creatura muribundă deschise gura, dezvăluind şiruri de dinţi triunghiulari, ca de rechin. Se retrase dinaintea priveliştii, însă nu destul de iute. Limba lighioanei ţâşni şi-i biciui faţa. Străpunse gluga, iar un ghimpe i se înfipse în carne. Prin rană năvăli focul, iar ea căzu pe spate. Jivina-şi dădu duhul înainte ca limba ei să se fi retras cu totul, aşa că rămase atârnată, strălucind de sângele ei.

Îşi duse mâna la faţă. Ghimpele nimerise pometele. Un deget mai sus şi-ar fi orbit-o. Începu să simtă cum i se umflă faţa, iar lacrimile îi curgeau şiroaie.

Ranai îşi înfrână primul impuls, acela de a o lua la fugă. Ar fi vrut să pună asta pe seama curajului ei, însă nu era nimic altceva decât logică. Indiferent de stirpe, creatura putea zbura, aşa că ea n-ar fi reuşit s-o lase în urmă. Dacă fusese doar una, se afla în siguranţă. Dacă mai existau, în cele din urmă o vor găsi şi-o vor răpune. Era mult prea departe de Derros ca să poată preveni pe cineva şi, la cât de tăcută şi primejdioasă fusese lighioana, numai câţiva dintre învăţăcei şi colegii ei de la *serrian* aveau iscusinţa de a le ucide.

Iar dacă vin cu sutele sau cu miile…

Se înfioră şi o luă spre mare. Jivina asta – sau ea şi însoţitorii ei – pricinuise tăcerea aşternută în pădure. Îşi croi drum cu prudenţă. Ochiul ei drept se umflase atât de tare încât nu-l mai putea deschide, aşa că trebuia să-şi

întoarcă de nenumărate ori capul iscodind după pericole. Avu nevoie de jumătate de ceas să străbată cei o mie de metri până la stâncile de pe ţărm, însă ajunse acolo fără nici o altă înfruntare şi se ghemui.

Luna scălda apa în argintiul ei, ceea ce-i oferea o privelişte netulburată asupra ţărmului, până departe, spre Golful Derros, unde se legănau un fel de poloboace uriaşe, însă prea lungi şi subţiri. De mărimea unei nave comerciale oceanice medii, pluteau cu nevinovăţie în apa păcurie. În timp ce-i privea, unii dispărură din raza vederii, iar alţii se ridicară pe valuri ca un soi de crocodili marini.

Unul tocmai apărut îşi deschise botul, dezvăluind o carne de un alb cretos. Apoi pielea se împestriţă cu puncte negre, care ascundeau albeaţa într-un fel de umbră. În clipa următoare, întunecimea se înălţă vaporoasă. Se răsuci şi se ondulă în aer, apoi se întoarse şi se repezi spre oraşul adormit Derros.

Un nor de jivine. Le putea vedea cu ochii minţii, agăţându-se pe ziduri şi acoperişuri, râcâind pe sub uşi şi între obloane. Se vor strecura în hambare, vor intra în rezervoare şi se vor furişa pe sub streşinile tuturor caselor. Oraşul ar sfârşi prin a fi acoperit cu o pătură umedă şi tremurătoare, care ar mistui totul în calea sa.

Nu se întrebă *de ce* năvăliseră în Derros, răspunsul nu avea însemnătate. Suficient că-l asaltau. Îşi dădu seama că nu-i în stare să facă mare lucru pentru a stăvili valul, însă cu băgare de seamă poate reuşea să-i ajute pe cei care vor da piept cu el. De o asemenea cruzime, jivinele n-ar lăsa pe nimeni să rămână în teritoriul lor.

Ranai Ameryne privi înspre ocean. Va mai veni ceva de-acolo, iar şi iar. Simţea cum ceva stătea la pândă acolo. Nu ştia ce, dar, dacă *era* cu băgare de seamă, ar fi supravieţuit suficient cât să afle.

Iar odată ce ştia, i-ar fi ajutat pe ceilalţi să înţeleagă ce aveau de făcut.

Privi spre Derros şi văzu primul semn al unei clădiri în flăcări. Undeva, dincolo de ea, aştepta Maestrul Istor. Oftă în tăcere. *Cred că doreai să am parte de mai mulţi ani de*

antrenament înainte de a deveni xidantzu. N-a fost să fie. Sper ca tot ce-am învăţat până acum să fie destul.

2
A 8-a zi. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Ciras Dejote se trezi într-o lume care devenise de nerecunoscut. Capul îi pulsa, deşi nu chiar atât de dureros ca înainte. Amintiri despre cum ajunsese în grota întunecoasă – unde zăcea alături de maestrul său leşinat – îi reveniră în crâmpeie. Călătoreau prin Ixyll când se iscase o furtună de magie dezlănţuită. Nu-şi mai amintea nimic concret după asta în afară de ropotul cailor şi o mână puternică ţinându-l în şa.

Maestrul său, Moraven Tolo, se zvârcoli şi gemu lângă el. Puţina lumină existentă se răsfrângea de pe chipul său transpirat. Ciras se ridică şi se pregăti să-i aducă puţină apă, însă îl copleşi ameţeala şi se lăsă înapoi, gemând. Apoi, mişcându-se mai lent, reuşi să ia un burduf şi se târî spre Moraven.

Spasmele şi vaierele acestuia îl făceau să pară că avea o criză. Totuşi, nu era nici o urmă de spumă pe buzele sale, iar din nas nu-i curgea sânge. În lumina slabă, Ciras nu putea vedea nimic care să-l ajute să-şi dea seama de natura rănilor.

— Maestre, trebuie să beţi.

Ciras se aşeză încet în genunchi şi-şi strecură mâna pe sub capul lui. Părul negru lung al bărbatului era năclăit de transpiraţie. Ciras îl ridică uşor şi se pregăti să-i dea apă. Chiar atunci trupul lui Moraven înţepeni.

Deschise ochii.

Culoarea lor trecea de la bleumarin la o nuanţă palidă şi rece, căreia îi lipsea o fărâmă să devină alb curat, schimbându-se cu iuţeală sau domol. Alternau cu fluiditate, precum unduirile unei eşarfe de mătase într-o

adiere. Uneori, ochii-i erau străbătuţi de un desen ca un fulger, închipuit din linii întunecate şi zimţate.

Atunci Ciras simţea o furnicătură în mână. O furnicătură dureroasă, care se amplifica pe măsură ce fulgerul scăpăra tot mai intens.

Sfâşiat între datoria faţă de maestru şi durerea tot mai mare, Ciras nu mai ştia ce să facă. Ar fi vrut să-l aline şi să-l îngrijească, atât pentru că asta era îndatorirea sa, dar şi pentru că Moraven îl veghease în călătoria lor. A-l abandona acum ar fi fost nepotrivit, însă furnicătura deveni o suferinţă cumplită, care-i înţepenise mâna.

— Lasă-l, băiete. Nu-l poţi ajuta.

Ciras privi în direcţia vocii. O creatură pirpirie şi ivorie se ghemui pe o lespede. Ar fi luat-o drept un copil, dacă pe capul mult prea mare n-ar fi avut şapte ochi. Doi dintre ei, negri cu pupile aurii, se aflau acolo unde era firesc să fie. Un al treilea stătea pe frunte. Ceilalţi patru, mai mici, aurii cu pupile negre, îi împestriţau faţa la nivelul pomeţilor şi frunţii, deasupra şi dedesubtul ochilor normali.

Este un soth gloon, vestitor al nenorocirilor. Ciras lăsă cu grijă capul lui Moraven, apoi se ridică într-un genunchi ca să-şi protejeze maestrul de creatură. Mâna sa dreaptă coborî acolo unde ar fi trebuit să se afle spada, însă nu găsi nimic.

Gloonul râse.

— Eu nu reprezint nici o ameninţare pentru el. Vino, e nevoie de tine ca s-o ajuţi pe Tyressa.

Deşi Ciras era în continuare buimac, cuvintele „nevoie” şi „ajuţi” declanşară un răspuns imediat. Se ridică în picioare clătinându-se şi-şi târşâi paşii în urma creaturii fantomatice care sărea din lespede în lespede, afundându-se şi mai mult în peşteră, încet, ajunse la concluzia că-i vorba de un fel de complex mortuar şi nu socoti asta deloc drept un semn de bun augur.

Cu fiecare pas îşi părăsea în ungherele minţii durerea cruntă. Din întuneric se auzea un mormăit şi-un gâfâit neobişnuite, cum nu mai auzise vreodată.

Un personaj îndesat ieşi la lumină, trăgând ceva greu după el. Pe Ciras îl lovi o duhoare. Recunoscu povara ca fiind Tyressa înainte de a-şi da seama că cel care o târa era Borosan Gryst. Tânărul se repezi şi o apucă de glezne, ţinând-o strâns, în pofida murdăriei cleioase care-i acoperea cizmele.

— Aici. Pune-o pe piatra asta.

O duseră amândoi la o lespede netedă şi se chinuiră să o aşeze. Călcâiele-i treceau de capătul dalei de marmură. Chiar dacă o împestriţau excremente de liliac, împletitura groasă era fără nici o îndoială părul ei blond-deschis. Se desluşeau câteva leziuni pe pielea neacoperită de pe braţe şi picioare, însă Ciras n-ar fi putut stabili gravitatea rănilor din cauza mizeriei care o acoperea. Nu juliturile acestea, indiferent cât de adânci, constituiau problema ei principală.

O săgeată de arbaletă i se iţea chiar de sub buric. Vârful dispăruse în mâzga care-i năclăia tunica.

Ciras se propti cu mâinile de lespede.

— Săgeata se ridică şi coboară odată cu respiraţia ei. Asta-i bine. Nu a pătruns până la os.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Borosan, cu ochii bicolori căscaţi. Trebuie să facem *ceva,* altfel va muri.

— Ştiu, încuviinţă Ciras şi scutură din cap, încercând să se limpezească, dar regretă imediat gestul. Încă nu gândesc clar. Keles trebuie să ştie. Unde-i?

Borosan clătină din cap.

Cocoţat pe o lespede apropiată, Gloonul îndreptă un deget subţire spre beznă.

— Au plecat împreună. Trăieşte. Cam atât văd.

— Şi ea? se interesă tânărul, făcând un semn cu capul spre Tyressa. Un soth gloon poate vedea în viitor. Va trăi?

— Ciras Dejote, depinde de ce vei face.

Închise ochii. Îşi petrecuse întreaga viaţă antrenându-se ca spadasin. Maeştrii săi insistaseră cu toţii să înţeleagă corpul omenesc şi părţile sale. Ştia unde şi cât de adânc se aflau îngropate arterele. Putea lovi orice organ pe negândite. Fusese chiar învăţat să trateze tăieturile şi

plăgile, însă toate acestea nu îl făceau cu adevărat un vindecător.

O parte din el voia să respingă spusele gloonului, însă nu izbutea. Se antrenase ca spadasin pentru a fi un erou. Crescuse ascultând poveştile despre eroii imperiali de odinioară, dorindu-şi să le egaleze priceperea şi curajul. Mulţi dintre ei se confruntaseră cu probleme care nu necesitau îndemânare în lupta cu sabia ca să fie rezolvate. *Dacă refuz, ea va muri, iar eu n-am să mai ajung niciodată un erou.*

Deschise ochii şi atinse uşor săgeata. Nu încercă s-o mişte, dar simţi firele penei între degetele sale odată cu fiecare respiraţie a ei. Îşi coborî mâna încet, încercând să estimeze cât de adânc intrase săgeata. Deşi arcăşia nu fusese niciodată preocuparea sa principală, grosimea săgeţii sugera o anumită lungime, iar asta-i dădu speranţa că nu reuşise să pătrundă prea mult.

Apoi ajunse cu mâna la buric şi zâmbi. Înlătură o parte din mâzgă, apoi încă puţin. Zâmbetul i se lăţi şi se uită la Borosan.

— Nu-i chiar atât de grav pe cât ne temusem.

— Cum adică?

— Femeile keru, la fel ca Tyressa, poartă săbii, însă ele preferă, de departe, suliţele, explică Ciras, îndreptându-se de spate. Din această cauză îşi ţin săbiile într-o teacă atârnată de o centură, nu încinse la brâu, cum fac spadasinii. Arcaşul care a nimerit-o, i-a lovit catarama centurii. Săgeata a străpuns-o, dar nu foarte adânc. Probabil vreo două degete, prin piele şi muşchiul de dedesubt.

— Aşa că va trebui s-o smulgem?

Ciras consimţi uşor din cap.

— Problema este c-o va durea destul de tare. Dacă se zbate, îşi va face rău sieşi.

— Asta nu trebuie să stânjenească.

O siluetă mătăhăloasă înaintă din spatele lui Borosan. Aplecat, virukul părea doar cu puţin mai înalt decât Borosan, deşi umerii săi laţi şi trupul musculos îl făceau

neîndoios mai masiv. Pletele negre îi cădeau în valuri, revărsându-i-se pe şira spinării, între plăcile osoase acoperite cu piele de un verde închis. Culoarea pălea de la gât înspre vintre şi de-a lungul părţii interioare a braţelor. Din păr îi ieşeau coarne, la fel de ascuţite şi puternice precum cârligele de la coate şi ghearele cu care se terminau degetele de la mâini şi de la picioare. Ochii săi negri păreau găuri pe faţa sa, iar dinţii ascuţiţi ca acele îi licăreau în gură.

Ajunse la marginea lespezii şi-o studie o clipă pe Tyressa.

— Aduceţi apă. Spălaţi de jur împrejurul rănii. Îi vom tăia cureaua aşa că tot ce va trebui să facem va fi să-i scoatem catarama.

Borosan aduse apă şi izbutiră să-i îndepărteze murdăria de pe haine. Urmând îndrumările virukului, Ciras tăie cu un cuţitaş cureaua lată de piele a Tyressei, apoi despică tunica de pânză groasă pe care o purta. Aducând mai multă apă îi curăţară pielea. De sub cataramă curse foarte puţin sânge.

— Şi mai departe, Rekarafi?

Virukul ridică un deget, apăsându-l la marginea de sus a cataramei. Începu să se adune umezeala, atârnând la capătul ascuţit al ghearei sale.

— Întâi, trebuie s-o pregătim. Borosan, ţine-o de glezne. Ciras, de umeri.

Cei doi bărbaţi făcură aşa cum li se ceruse. Virukul scrijeli încet o linie deasupra şi dedesubtul rănii, apoi câte una la fiecare capăt. Femeia gemu la atingerea lui. Rekarafi îşi înfipse gheara chiar în interiorul pătratului de piele, iar ea fu străbătută de un spasm. Ciras aproape că o scăpă din strânsoare, însă o prinse repede. Tyressa se încordă, dar după cea de-a treia străpungere, trupul ei deveni molatic.

— Doar nu foloseşti vrăji, nu-i aşa? se nelinişti Ciras, mijindu-şi ochii.

Virukul îşi întoarse încet capul masiv spre el.

— Nu în sensul care ţi-ar fi ţie familiar, *lirserrdin.* Nu-ţi mai aminteşti cum a fost otrăvit Keles Anturasi de ghearele mele?

— Ba da. Spunea că a fost foarte dureros.

— Voi aveţi saliva şi lacrimile; mai aveţi şi alte fluide care se folosesc de aceleaşi canale pentru a se scurge. De ce-aş fi eu altfel?

Rekarafi îşi întoarse atenţia spre Tyressa şi continuă să-i străpungă abdomenul.

— Asta o va amorţi şi va împiedica sângerarea. Iată, s-a şi terminat. Încă un minut.

— Ai de gând să scoţi săgeata acum? întrebă spadasinul cu o ridicătură din sprâncene.

— Nu, tu o scoţi. Încă s-ar putea să mişte şi nici unul dintre voi nu-i destul de puternic s-o ţină.

Virukul se întinse şi-şi puse mâna pe coapsele ei. Apoi îşi aşeză antebraţul pe clavicula ei şi se aplecă.

— Dă-i drumul, Ciras Dejote. Aşa cum simţi sabia intrând în ţintă, tot aşa vei simţi săgeata ieşind.

Ciras se plasă în partea opusă virukului şi-şi întinse mâinile să-i fie spălate de Borosan. Le scutură să le zvânte şi închise ochii. Cuvintele virukului, rostite cu o urmă de dispreţ, îl ajutară să se concentreze. Se antrenase atât de bine cu sabia, încât o mânuia printr-o zvâcnire a încheieturii, răsucind-o şi dirijându-şi loviturile în aşa fel încât să taie numai muşchii şi tendoanele, fără să atingă osul. Aici va trebui să procedeze invers.

Surprinzător, nu se gândi deloc că ar putea da greş. Era încă destul de tânăr încât să aibă încredere în abilităţile sale şi întâlnise prea puţine provocări. Se întinse şi apucă săgeata cu ambele mâini, de parcă ar fi fost mânerul unei săbii. Se concentră, lăsând lemnul să se mişte lejer în strânsoare. Pe când mâinile strângeau tot mai tare, se mişcau odată cu ea.

Începu să perceapă cât de adâncă era cu adevărat rana. Săgeata continuase să se răsucească după ce pătrunsese, însă nu prea mult. Catarama tocise vârful, limitând

efectele. Îi simţi calea de intrare, simţi cât de tare îi fusese jocul şi începu, încet, să inverseze traseul.

Ieşea – nici cu uşurinţă, nici cu repeziciune, dar ieşea – alunecând dintre muşchi şi carne. Tyressa ţipă şi lovi cu mâna abdomenul virukului, însă Rekarafi o ţintui şi-i făcu semn din cap lui Ciras să continue. Aşa făcu, trăgând uşor şi simţind cum săgeata ieşea cu totul. Apoi se opri – agăţându-se de ceva – aşa că apăsă, ocolind un obstacol aflat în calea vârfului. Încă o răsucire, o mică smucitură şi-o trase afară.

Tânărul se dădu îndărăt, aproape leşinat de efort, pe jumătate sprijinit de Borosan. Acesta spălă rana, apoi apăsă o faşă peste ea, în vreme ce o cosea cu un ac. Închise rana cu grijă, apoi bandajă pântecul Tyressei. Numai după ce termină, se retrase şi Rekarafi.

De pe lespede, gloonul dădu din cap.

— Va trăi. Cel puţin ceva vreme.

Tyressei îi mai trebuiră şase ore ca să se trezească, însă în acel răstimp Borosan şi Ciras se afundaseră suficient de mult prin peşteră încât să descopere crăpătura prin care se căţăraseră Keles Anturasi şi Tyressa. La vremea când Ciras ieşi pe creasta dealului, se lăsase deja întunericul, dar el se folosi de un mic felinar pentru a inspecta locul. Deşi praful de pe stânci nu fusese prea gros, se întipăriseră pe el suficiente urme ca să înţeleagă ce se întâmplase cu tovarăşul lor.

Înapoi în peşteră, curăţat de mâzgă şi îmbrăcat în haine curate, Ciras şedea lângă viruk, cu spatele sprijinit de o lespede.

— Au fost trei oameni. S-au oprit şi au aprins un foc mic. Unul dintre ei a tras în Tyressa. Există urme de luptă, dar se pare că l-au înfrânt pe Keles. Aveau şi cai. Nu ştiu cine erau, dar în graba lor de a fugi au lăsat în urmă un săculeţ.

Rekarafi îl prinse din zbor, când i-l aruncă Ciras. Virukul adulmecă.

— *Saamgar.*

— Ceai de floarea-nopţii, vorbi Ciras, încuviinţând din cap. Se găseşte în Tirat şi-l folosim atunci când nu avem ceai adevărat. Deseii îl consumă frecvent.

— Crezi că oamenii care l-au capturat pe Keles sunt din Deseirion? se interesă Borosan, ghemuindu-se lângă el.

— Este singura concluzie logică.

— Atunci înseamnă că nu respecţi defel logica, interveni Rekarafi, care lăsase săculeţul să se legene încet, ţinut între două gheare. Ai hotărât că jefuitorii pe care i-am urmărit prin Pustietăţi erau deseieni. Iar acum spui că ei şi răpitorii sunt aceiaşi.

— Nu ai nici o dovadă că nu-i aşa.

— Nu, *lirserrdin,* nu am. Dar nici tu nu ai. Oricum, îl consideri pe Prinţul Pyrust atât de prost încât să le ceară unor jefuitori să adune *thaumston* şi relicve *şi* să-l captureze pe Keles Anturasi? În locul lui, n-ai da ultima însărcinare unora despre care ştii că o pot îndeplini cu bine?

Ciras ar fi vrut să-şi apere spusele, dar se abţinu. Cuvintele virukului aveau sens. Mai mult chiar, dacă Pyrust ar fi ştiut detaliile călătoriei lui Keles, ar fi trimis mai multe echipe să-l găsească, din moment ce Pustietăţile erau atât de vaste.

— Preţuiesc observaţia ta, vorbi Ciras şi înclină cu respect capul. Mâine dimineaţă, dacă deschizi peştera, am să iau un cal ca să-l găsesc pe Keles Anturasi şi să-l aduc înapoi.

Gloonul râse până căzu pe spate din vârful unui sarcofag. Virukul zâmbi, cu o sclipire scurtă în ochi.

— N-ai să pleci după Keles.

— Dar este datoria mea. Maestrului meu şi mie ni s-a încredinţat să veghem asupra siguranţei sale. Trebuie.

— Dar nu va fi aşa. Întreabă-l pe Urardsa; el ştie. Firul vieţii tale şi al lui Keles Anturasi s-ar putea încrucişa din nou, dar nu în viitorul apropiat, explică virukul în timp ce-şi examină ghearele. Eu am să pornesc după Keles Anturasi. Ştiu că-i încă în viaţă şi ştiu încotro au luat-o.

— Cum aşa? se miră Ciras, încruntat.

— Văd că ai uitat. Ghearele mele au băut din sângele lui, îl lămuri Rekarafi, strângând pumnul. Pentru că l-am lovit dintr-o greşeală, este de datoria mea să-l găsesc şi să-l salvez, şi aşa voi face.

— Dar cu mine cum rămâne?

Gloonul îşi reveni şi se căţără din nou pe marginea sicriului de marmură.

— Călătoria ta-i cea mai primejdioasă. Împreună cu Borosan Gryst, te vei duce spre miazănoapte şi spre apus, tot mai adânc prin Ixyll.

— Dar ei se duc în partea opusă. Indiferent cine l-a răpit, se întorc la civilizaţie, nu se îndepărtează de ea.

— Vei descoperi, Ciras Dejote, că soarta lui Keles Anturasi înseamnă un lucru neînsemnat. Soarta întregii lumi va depinde de cât de mult succes are misiunea ta.

Gloonul privi o clipă în altă parte, apoi toţi ochii săi se închiseră.

— Există o posibilitate – firavă şi trecătoare – de a izbândi.

Ciras înghiţi cu noduri, urându-se că i se uscase gura de frică.

— Şi care-i misiunea mea?

— Te vei duce până în inima Ixyllului şi dincolo de ea.

Ochii Gloonului se deschiseră şi îl pironiră.

— Vei vedea unde zace în somnul ei de şapte veacuri împărăteasa Cyrsa. De eşti vrednic, o vei trezi la viaţă. De eşti convingător, ai putea-o chiar îndupleca să salveze lumea lăsată în urmă-i.

3
A 10-a zi. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dolosan

Coborând dealul în goană, calul îl făcea pe Keles Anturasi să salte în şa. Zdruncinăturile îi chinuiau trupul şi zvâcnetul dureros din umărul drept se porni din nou. Cu numai două zile înainte îşi rupsese clavicula, dar părea că se petrecuse cu secole în urmă. Odată ce răpitorii săi puseseră mâna pe el, îi legaseră braţul drept strâns la piept şi începuse galopul dur.

Durerea îi abătuse atenţia, aşa că nu putea spune cu siguranţă unde se găseau, dar părea că se aflau mai adânc în Ixyll decât crezuse. Zâmbi. *Bunicul mi-ar pune pielea pe băţ dacă aş recunoaşte că m-am rătăcit. Aşa ceva este de neconceput.*

Membrii familiei Anturasi din Nalenyr erau maeştrii de netăgăduit şi fără seamăn ai cartografiei. Qiro, bunicul lui Keles, supraveghea un atelier în care verişori, nepoţi, nepoate şi strănepoţi desenau cele mai bune hărţi din lume. Navele care se foloseau de hărţile Anturasi nu aveau aproape niciodată probleme de navigaţie şi reveneau din călătoriile lor aducând comori care depăşeau orice închipuire. Keles şi fratele său, Jorim, înfăptuiseră unele dintre cele mai dificile şi complexe ridicări topografice efectuate vreodată, revenind cu informaţii care îmbunătăţiră hărţile acelea şi umplură până la refuz cuferele familiei.

Oricine altcineva, în afară de Qiro, ar fi fost mai mult decât mulţumit de averile familiei, însă patriarhul visa la stăpânirea întregii lumi. Voia să ştie totul despre ea, aşa că-şi trimisese cei doi nepoţi în expediţii riscante. Jorim plecase cu *Lupul furtunii* pe Marea de Răsărit să descopere ce se găsea acolo. Keles se îndreptase spre Ixyll

să exploreze tărâmul magiei dezlănţuite pentru a vedea dacă se deschisese, în sfârşit, calea spre apus.

Acolo unde ajunsese, Keles avusese succes. Ţinând o legătură misterioasă cu bunicul său, trimisese informaţii care extinseseră hărţile desenate în Moriande, capitala Nalenyrului. Deşi comunicarea era departe de a fi deplină, Keles simţise plăcerea încercată de bătrân la primirea informaţiilor adunate de el.

În acest moment, chiar şi furia bătrânului l-ar bucura, însă nu i se dăduse nici o şansă de a intra în legătură cu el. Răpitorii săi – agenţi dovediţi ai Prinţului Pyrust, stăpânul Deseirionului – îl zoriseră din greu pe drumul dinspre Ixyll. Se întâlniseră cu alte mici grupuri – unii, năimiţi de deseieni, alţii, simpli jefuitori din Pustietăţi –, făcând schimb de cai şi merinde. Fiecare dintre ei patru prăpădise câte un cal, istovindu-l de atâta călărit, iar din cauza oboselii şi durerii din umăr, Keles nu reuşise să se concentreze suficient ca să ajungă la bunicul său.

Odată ce pătrunseseră în Dolosan, fu în stare să se orienteze. Trecură de Opaslynoti şi cotiră spre sud-est. În loc să o ia drept spre est, prin Solaeth, ceea ce le-ar fi luat foarte mult timp, se vor îndrepta spre portul Sylumak, de unde vor porni într-o călătorie spre răsărit. Deşi ruta era ocolitoare, navele înaintau de la o zi la alta, nefiind nevoiţi să se oprească pentru odihnă.

Galopau prin câmpia netedă şi aridă. Dalen, căpetenia, ridică mâna. Caii, numai spume, se bucurară de oprire. La fel şi Keles. Încet, pulsul dureros din umăr slăbi în intensitate. *Destul ca să-mi dau seama cât sunt de băşicat din cauza şeii.*

Dalen îşi opri calul şi-i făcu semn unuia dintre oamenii săi s-o ia înainte. Cort – scund, îndesat şi oacheş – călărea lângă el. Dalen arătă în faţă, acolo unde drumul se îngusta şi trecea dincolo de o mică ridicătură, ducând înspre ceea ce Keles crezu că era o vale. Ceva obişnuit în Dolosan, însă nimic de aici nu putea fi luat de bun, pentru că pământul se frământase în decursul veacurilor de magie dezlănţuită.

Celor suficient de iscusiţi, fie ei războinici sau nu, le stătea în putinţă să ajungă Mistici. După aceea, deveneau neînchipuit de pricepuţi în comparaţie cu cei mai puţin antrenaţi. Moraven Tolo, un spadasin care se alăturase expediţiei lui Keles, era un Mistic. Într-una dintre lupte, trecuse de şase sau mai mulţi duşmani cu mai puţin efort decât i-ar fi trebuit lui Keles să schiţeze harta unui târg cu o singură stradă.

Când doi Mistici se înfruntau, etalarea talentului lor era copleşitoare – frumuseţe şi groază în acelaşi timp. De asemenea, lăsa urme de magie dezlănţuită. Cercurile aveau puterea de a o controla, motiv pentru care se purtau adesea ca o amuletă ocrotitoare. La marginea oraşelor şi satelor, provocările se sfârşeau în rotocoale de piatră. Acolo, magia rămânea ca într-o capcană. Însă, lăsată în voie, folosea la a aduce binele sau răul.

Cu mai mult de şapte secole înainte, nomazii turasynzi de pe tot întinsul deşertului adunaseră puhoaie de războinici Mistici şi invadaseră Imperiul, împărăteasa Cyrsa strânsese alături de ea faimoşi luptători şi Mistici. Ca să evite ciorovăielile politice în absenţa ei, divizase împărăţia în Nouă Principate, apoi luase întreaga vistierie şi se îndreptase spre apus. Nomazii şi armiile ei se hărţuiseră în Solaeth şi Dolosan, însă marea bătălie se dăduse în Ixyll.

După toate relatările vremii, oştirile se anihilaseră una pe alta, iar magia dezlănţuită eliberată atunci aproape că distrusese lumea. Schimbase lucrurile în moduri deopotrivă minunate şi oribile, iar semnele ei se vedeau cu uşurinţă în Dolosan sau Ixyll, unde încă mai bântuia. În călătoriile lui, Keles descoperi iazuri vii, văi care respirau, copaci cu frunze de sticlă şi multe alte ciudăţenii care-i dădeau dureri de cap numai când şi le imagina.

Gândul îi fugi la jurnalul pe care-l ţinea, rămas acum în Ixyll, laolaltă cu însoţitorii săi. *Şi Tyressa, biata Tyressa.* Amintirea ei îl făcu să se simtă şi mai însingurat. Fără ea, lumea-şi pierduse o parte din culoare.

O doborâse Cort, cel care se avânta acum spre coama dealului. Nu doar asta îl făcea pe Keles să-l urască, ci şi rânjetul lui înverşunat din acel moment. Şi felul în care necheza povestind.

Sper să crăpi.

Bărbatul ajunse în vârful dealului, după care o porni la vale. Apoi îşi struni calul cu întreaga forţă, iar animalul se cabră, dar nu înainte ca picioarele din faţă să-i fie cuprinse de ceva. Se prăbuşi nechezând, cu ochii holbaţi de groază, apoi dispăru cu călăreţ cu tot.

— Cort, la naiba! exclamă Dalen şi trase de hăţuri.

Asbor, al treilea din grup, scoase sabia şi o luă la galop, însă căpetenia îl chemă înapoi.

— Nu fi nesăbuit!

Asbor îi aruncă o privire uluită.

— Dar trebuie să-l ajutăm.

— Nu mai poţi. N-a avut timp nici să ţipe.

Dalen se întoarse spre Keles.

— Ai mai văzut aşa ceva?

— Greu de răspuns, din moment ce nu ştiu ce-i.

Keles descălecă şi-ar fi căzut la pământ dacă nu s-ar fi agăţat repede de scară. Se înfipse bine pe picioare şi porni înainte.

— Ar trebui să rămâi călare, îl sfătui Asbor, privind neliniştit spre vale. Ai putea fugi.

— Pe Cort nu l-a ajutat, răspunse tânărul pe un ton potolit, fără a-şi trăda nici satisfacţia resimţită în urma morţii acestuia, nici teama, apoi îşi începu târâşul spre ridicătură.

— Asbor, ţine-i calul şi ia-l pe-al meu de dârlogi.

Dalen descălecă în spatele lui Keles şi-l ajunse repede din urmă. Îşi miji ochii privindu-l.

— N-aş fi crezut că eşti atât de aventuros.

— Aventuros este fratele meu. Eu sunt doar curios.

Arătă spre cârceii plantelor peste care trecuse Cort.

— Cred că am văzut ceva verde încolăcind copitele calului. Am de gând să evit orice de culoarea asta.

Dalen îl aprobă din cap, apoi părăsiră amândoi drumeagul şi se căţărară pe nişte stânci. Agentul deseian îl ajută să urce părţile mai abrupte, după care ocoliră un bolovan impunător şi scrutară întreaga vale.

— Cine şi-ar fi imaginat, se înfioră Dalen

Keles clătină din cap şi se lăsă pe vine. Valea se lăţea într-o depresiune despre care credea că fusese odinioară un lac destul de mare, adânc de peste treizeci de metri. Stâncile roşietice din jurul ei şi sedimentul cărămiziu contrastau puternic cu verdele plantei. Cârceii, cu sutele, poate chiar cu miile, se întindeau ca o urzeală. Acolo unde depăşeau marginile văii, erau cu puţin mai groşi decât un deget. Jos de tot, aproape de mijloc, întreceau în grosime un om şi aveau o scoarţă groasă, acoperită cu ghimpi ascuţiţi.

În miezul lor zăcea o inflorescenţă grotescă, albă cu vinişoare stacojii. Pulsa şi se clătina în ritmul durerii din umărul lui Keles, un fapt pe care-l consideră destul de neliniştitor. În inima florii se vedea o porţiune roşiatică mai întunecată, care se deschidea şi se închidea încet, producând un sunet stins, aducând a sforăit.

Văzură o bună parte din Cort, însă calul aproape dispăruse. Cârcei mici se întindeau să tragă hoitul. Ghimpii ascuţiţi tăiau în carne şi tendoane, dezmembrând animalul în timp ce-l cărau încet spre inima plantei. Bucăţi de carne umedă şi organe aburinde se mişcau mai repede, dispărând în burdihan între două sforăituri.

Cort se alătură curând bidiviului său într-o alunecare rapidă, hrănind planta.

Keles îşi miji ochii.

— Nu. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu de mărimea asta. Fratele meu spunea că există plante carnivore prin Ummummorar, însă specimenele pe care a încercat să le aducă au murit. Oricum, erau atât de mari doar cât să poată mânca insecte.

Dalen se încruntă privind planta.

— Mă pregătisem pentru tot soiul de monştri. Ştii, jivinele despre care tot auzim prin poveşti, urşi cu şase

picioare şi mandibule, şerpi de oţel, păianjeni uriaşi. Dar nu să dau de aşa ceva.

— Rapsozii n-ar cânta despre aşa ceva. Singura sa pradă este cea pe care o atrage în mreje. Dar nu înseamnă că-i mai puţin cumplită, încheie Keles încruntat.

— De fapt, o face şi mai groaznică.

Tânărul cugetă o clipă, apoi privi la răpitorul său.

— Ce-ai de gând? Nu sunt prea convins c-o poţi răpune.

— S-o răpun? Nu, îi zâmbi uşor bărbatul. Treaba mea este să te duc în Deseirion. O să-i dăm ocol. Voi năimi alţi oameni mai târziu, aşa că ai să fii în siguranţă.

— Vrei să spui că n-am să pot evada.

— Şi teafăr de-ai fi, tot n-ai izbuti să scapi, pufni Dalen. Să spunem că noaptea ne iei viaţa, mie şi lui Asbor, sau ne omori caii şi dispari cu câte merinde poţi. Ei bine, nici aşa n-ai scăpa.

— Dă-mi un cal şi provizii şi-am să-ţi dovedesc că greşeşti.

Dalen pufni din nou şi porni înapoi.

— S-ar putea să ştii unde te afli şi chiar unde vrei să ajungi, dar tu cunoşti lumea ca pe o hartă. Iar harta este lumea în acelaşi fel în care portativele muzicale sunt cântecul. De-abia dacă-l descriu. Nu ştii destule ca să supravieţuieşti.

Keles nu mai spuse nimic. Nu auzise prima dată astfel de critici. Tyressa i le adusese în timpul călătoriei, iar el se străduise din răsputeri să îndrepte problema. Totuşi, în ochii lui Dalen nu era destul.

Dar asta nici nu-l mira. Avusese dureri şi călătoriseră în grabă, împrejurări neprielnice aflării mai multor amănunte despre locurile pe care le străbăteau. În primul rând, nu-i păsa de nimic pentru că-i amintea de Tyressa; iar gândindu-se la ea îşi simţea inima parcă mistuită de plantă, laolaltă cu Cort.

Femeia îi salvase viaţa în mai multe rânduri, iar când căzuse la pat în Opaslynoti, îi purtase de grijă. Fusese întotdeauna cinstită cu el, rănindu-i trufia, dacă astfel îl trezea la realitatea pe care trebuia să o înfrunte.

Iar acum e moartă.

Tocmai ieşea din despicătura din pământ când o lovise Cort. Icnise tare, apoi dispăruse din vedere. Sclipirea părului ei auriu fusese ultima imagine.

Nesigur pe picioare, încălecă din nou şi-l urmă pe Dalen, în timp ce deseianul căută un nou drum spre miazăzi. Tyressa îl zăpăcise pe Keles pentru că mare parte a timpului fusese tăioasă şi aspră. Asta făcea parte din antrenamentul ei de keru. Purtându-se aşa de dur, se ridica la legendara lor inflexibilitate: neînduplecată, reţinută şi onestă.

Puternice şi frumoase, floarea femeilor helosundiene, asigurau garda casei regale naleniene, fiind de multă vreme obiectul fanteziilor multor tineri. Toată lumea auzise istorisiri despre legăturile dintre ele şi nobili sau eroi – la urma urmei, tinerele keru veneau şi ele de undeva. Băieţii visau ca vreuna să se îndrăgostească de ei, sau măcar să se folosească de ei, însă toate acestea rămâneau nişte simple închipuiri.

Şi totuşi, Tyressa îi arătase lui Keles o oarecare blândeţe. Nu era o slăbire a tăriei sale, ci părea că apropierea lor i-ar fi înmuiat inima. În cele din urmă. pe când se târau prin grotă şi mâzgă să ajungă la locul unde fusese luat în captivitate, glumeau prieteneşte.

Refuza să admită că o iubea. Nutrea o mare afecţiune pentru ea, însă, dacă-şi recunoştea iubirea, suferinţa pe care izbutea s-o ţină sub control l-ar consuma. Dar, pe cât era de hotărât să nege orice urmă de dragoste, nu alunga posibilitatea de a se ajunge în cele din urmă acolo, iar pierderea sentimentului de afecţiune l-ar vătăma la fel de greu.

Keles se încruntă şi înghiţi un nod în vreme ce calul său galopa din greu pe urmele lui Dalen. Soarele urma să apună cât de curând, iar puţina căldură pe care o răspândise se va risipi.

În vreme ce Dalen le făcu semn să oprească pentru a înnopta într-o adâncitură care-i va feri de vânt, se gândi că s-ar fi putut năpusti spre plantă. Dar nu, n-ar fi rezolvat

nimic. Sinuciderea lui ar fi dezonorat sacrificiul Tyressei, iar el n-ar fi vrut să scrie un astfel de epitaf al vieţii ei. Merita mai mult, dar va avea grijă să se şi întâmple aşa.

Iar sinuciderea ar mai împiedica ceva. Prinţul Pyrust, tiranul cel ciung, îi pricinuise moartea. Îi oferise cândva un cămin nou, dar cartograful refuzase. În mod clar, nu acceptase refuzul. Voia serviciile lui şi nici un preţ nu era prea mare ca să nu-l poată plăti.

Va afla că nu-i adevărat. Keles va merge până în Deseirion şi-i va da tot ajutorul pe care îl aştepta. *Întregul ajutor de care are nevoie... să-şi bage ţara în mormânt.*

4
A 10-a zi. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Deşi Marele Ministru Pelut Vniel părea destul de calm în timp ce-şi prezenta rapoartele, ceva din manierele sale îi atrase atenţia Prinţului Cyron. Predecesorul demnitarului insistase întotdeauna să fie menţinut un cadru oficial pentru discuţii, aşa că luase drept un semn bun faptul că era dispus să i se alăture în camerele sale personale. În prezenţa prinţului, Pelut arăta uşoare urme de rigiditate, care părea însă uşor simulată.

Înseamnă că se foloseşte de asta să ascundă ceva. Umerii lui Cyron se lăsară uşor, ca şi cum trecuse peste el un val de oboseală profundă. Îşi amintea bine cum şederea pe acelaşi tron îl îmbătrânise foarte repede pe tatăl său. *Iar tata a domnit în vremuri de prosperitate, fără nici un duşman să-i caute pieirea.*

Lumina firavă se răsfrângea aurie de pe podeaua de lemn şi de pe craniul ras al lui Pelut.

— Datorită iernii relativ blânde, stăpâne, ne aşteptăm la o recoltă îmbelşugată din roadele timpurii şi însămânţări înainte de vreme. Nu există nici un semn că ne-ar pândi seceta şi n-avem nici un motiv să sperăm altceva decât recolta abundentă cu care am fost răsfăţaţi şi anul trecut.

Cyron dădu din cap, iar o şuviţă rebelă de păr castaniu îi căzu pe frunte.

— Posibil să fie adevărat în privinţa roadelor, dar dacă iarna este blândă, atât helosundienii, cât şi deseienii vor putea să pornească în campanie devreme. Prinţul Pyrust va fi foarte încântat să atace în luna Şoimului.

— Viziunea Alteţei Voastre asupra climatului politic uluieşte întotdeauna.

— Nu-i nevoie să mă poleieşti cu aur, Mare Ministru, îl opri Cyron ridicând mâna. Predecesorul dumitale a adus laudele deşarte la o adevărată formă de artă, aşa că am socotit puţin cam jenant să mai am de-a face cu el.

— Înţeleg, stăpâne.

Pelut făcu o plecăciune suficient de adâncă pentru ca fruntea să atingă podeaua. Roba de mătase aurie, tivită cu galben şi brodată cu mici dragoni roşii, sclipi şi foşni. Asta-l făcu pe Cyron să-şi închipuie că ministrul său nu era deloc o fiinţă umană, ci o creatură de coşmar, trimisă să-l tortureze.

Cyron îşi miji ochii de un albastru-deschis.

— Ai urmărit toate transporturile de orez spre Deseirion. La fiecare *quor* pe care-l trimitem în nord, cât anume ajunge, de fapt, acolo?

Pelut îşi îndreptă spatele.

— Ministrul Kan Hisatal supraveghează transporturile, Alteţă, şi-a fost deosebit de eficient. Mi-a raportat că nouăzeci şi cinci la sută din cantitate soseşte la destinaţia prevăzută.

— Chiar aşa? făcu Cyron şi se aplecă înainte, fără să fie însă ameninţător. Avem de gând să trimitem în nord un milion de *quori,* ceea ce-ar însemna că nouă sute cincizeci de mii ar răzbi. Totuşi, mi-ai spus că patruzeci de mii au fost distruşi în incendiul de la depozitele din Rui.

— E adevărat, Alteţă.

— Poate că te miri de ce pomenesc de incendiul acesta. Prinţul Eiran a galopat până la Rui să întâlnească alţi prinţi helosundieni şi i-a îndemnat să evite din răsputeri să-i provoace pe deseieni la primăvară. Am primit o notă din partea lui în care spunea că îi admiră pe ai noştri pentru sârguinţa lor. Nu-i venea să creadă cât de repede au reconstruit oraşul după incendiu.

Pelut clipi, însă Cyron simţi o reacţie forţată.

— Alteţă, distrugerea s-a mărginit la depozite.

— Ai fost informat greşit.

Prinţul se ridică şi începu să meargă apăsat. Călcâiele îi ţăcăneau ascuţit la fiecare pas, iar roba neagră, tivită cu

aur şi brodată pe piept şi pe spate cu dragoni viu coloraţi, se auzea foşnind.

— Un singur *quor* înseamnă suficient orez cât să ţină în viaţă un om timp de un an. Nu ocupă nici o cincime de metru cub. Un depozit ar trebui să aibă latura de cincizeci de metri şi zece etaje ca să încapă întreaga cantitate. S-o fi dezvoltat Rui în ultimii nouă ani, însă nu are clădiri mai înalte de patru niveluri. Focul care ar distruge atâta orez ar mistui oraşul cu totul.

— Înţeleg acum. Alteţă.

— Dar înţelege şi Hisatal, omul tău? Crede că suntem orbi şi proşti? Ştiind că Eiran va pleca spre Rui, l-am rugat să evalueze pagubele produse de incendiu. Am făcut deja calculele.

— Alteţă, ar fi trebuit să-mi comunicaţi mie aceste îngrijorări ale voastre. Nu trebuia să-l trimiteţi pe Prinţul Eiran ca spion personal.

— *Spion* personal? sublinie Cyron şi se opri, privind la Pelut.

Trăsăturile feţei demnitarului se încordară, apoi se temeni din nou până la podea.

— Iertaţi-mă, Alteţă!

— Nu, Mare Ministru, asta merită discutat. Oare nu-i cazul să fiu înştiinţat corect despre ţara mea? Tu eşti şeful tuturor, de la cel mai important ministru, până la cel mai umil funcţionar. N-ar trebui să vină de la tine informaţiile pe care le doresc?

— Într-adevăr, Alteţă.

— Şi eu cred la fel. Şi mai cred că felul în care m-ai servit în această chestiune dezamăgeşte. Mai mult decât rapoartele mincinoase ale lui Hisatal – şi ştim amândoi că abate grânele spre pieţe din care poate trage foloase – mă deranjează faptul că ai socotit potrivit să-mi oferi rapoartele brute trimise de el. N-ai corectat nici măcar erorile elementare. Nu cumva ai vrut ca eu să le observ şi să cer apoi înlocuirea sau pedepsirea lui? Ai vrut să fie prins pentru că nu ai fost de acord cu furturile, şi nu poţi trage folos? Sau ai considerat acţiunile sale drept o cale de

a submina un program cu care n-ai fost niciodată de acord?

— Înălţimea Voastră, dacă-mi îngăduiţi să explic...

— Chiar poţi?

— Aşa cred, stăpâne.

— Te rog. Va fi ceva fascinant, spuse Cyron încrucişându-şi braţele

Pelut îşi îndreptă spatele, dar îşi menţinu capul plecat.

— Am remarcat neregularitatea, Alteţă, şi-am început propria mea investigaţie ca să descopăr adevărul. Nu v-am pomenit de ea deoarece că nu doresc să arunc îndoiala asupra Ministrului Hisatal fără un motiv întemeiat. Dacă fură subordonaţii săi, iar el se dovedeşte doar prea neglijent cu rapoartele, *ar fi* şi atunci implicat... dar e cu totul şi cu totul altceva decât furtul în sine.

— Explicaţiile tale au sens, dar cred că-i doar jumătate din adevăr sau *nici măcar atât.*

— Mă judecaţi greşit, Alteţă.

— Nu cred. N-ai fost niciodată de acord cu ideea de a trimite orez în nord, să-i ferim pe deseieni de foamete. Tu-i consideri o ameninţare, iar dacă mor, ar fi mai puţini cei care ne-ar invada. Orezul deturnat, dacă nu ajunge să fie vândut pe piaţa neagră, ar putea fi depozitat ca provizii destinate trupele helosundiene de la primăvară. Nu numai că nu i-ar hrăni pe deseieni, dar îi va întări pe cei care i-ar răpune pe mulţi dintre duşmanii noştri. Asta înseamnă că există şanse minime ca societatea *noastră* să fie primejduită, iar acest obiectiv este exact cel pe care ai fost instruit să-l sprijini.

— Alteţă...

— Acum trebuie să *asculţi,* insistă prinţul cu o mişcare din cap. Aşa cum ar spune Urmyr al tău, „Ciripitul *dulangului* ascunde apropierea lupului”.

Pelut încuviinţă tăcut.

— Trebuie să-ţi aminteşti că împărăteasa Cyrsa, acum multă vreme, şi-a împărţit imperiul între prinţi şi l-a *încredinţat* lor, nu Birocraţiei Imperiale. Şi ştii de ce? Pentru că o societate perfect organizată încremeneşte.

Înţepeneşte. Te-ai pomeni că fiecare familie va fi formată dintr-un bărbat, o femeie şi doi copii – de preferat de ambele sexe –, lucrurile menţinându-se perfect stabile. Însă viaţa *nu* este echilibrată. Familiile se modifică din mii de motive. Nici un fel de planificare nu le poate cuprinde pe toate, ceea ce înseamnă că situaţia se reduce la un număr controlabil, totul se bagă în aceeaşi oală, iar societatea dă în clocot pentru că nevoile individului nu sunt luate în seamă.

Capul lui Pelut se ridică, iar în ochii săi azurii scăpără focul.

— Dar, Alteţă, o societate care se îngrijeşte de fiecare individ devine una hărăzită haosului. Nu are nici o stabilitate. Nimeni nu ştie cum să acţioneze din moment ce toate faptele sunt evaluate în mod egal.

— Prostii, iar tu ştii că-i aşa. Societatea ta anarhică este o fantezie la fel de întunecată precum stagnarea mea în perfecţiune. În mod deliberat ignori ambele mele puncte de vedere. Primul: hotărându-se să răspundă provocărilor, o societate nu face altceva decât să se perfecţioneze. Uită-te la prosperitatea noastră de acum. Aminteşte-ţi cât de mult am susţinut noi, tatăl meu şi cu mine, construirea de nave în vederea expediţiilor de explorare. Făcând ceva nou şi diferit, am adus beneficii importante ţării. Ne susţine, pe termen lung, bunăstarea şi ne oferă resurse să facem faţă noilor ameninţări.

Cyron îşi depărtă mâinile.

— Iar al doilea punct de vedere: împărăteasa a încredinţat ţara nobilimii, nu birocraţilor. Sigur că n-aş fi în stare să administrez naţiunea fără tine şi oamenii tăi. Recunosc şi vă mulţumesc. S-ar putea să fi fost în trecut prinţi care au fost mulţumiţi să-şi lase miniştrii să facă totul în locul lor. Eu nu sunt unul dintre ei. Eu am nevoie de informaţii. Am nevoie de informaţii de calitate, şi-am să le obţin de la tine sau prin alte căi. Asta nu pentru că resping sau îmi displace ministerul, ci pentru că bunăstarea Nalenyrului este responsabilitatea *mea.* Şi nimic nu mă va împiedica s-o îndeplinesc.

— Da, Alteţă, înţeleg, vorbi Pelut plecându-se adânc

— Bine, răspunse Cyron şi se întoarse pe scaunul său. De-acum înainte nu vreau decât informaţii exacte. Dacă ai orice fel de suspiciuni, doresc să mi le comunici imediat. Cât crezi că a furat Hisatal?

Din ezitarea de moment a ministrului prinţul înţelese că răspunsul va fi o minciună.

— Îl suspectez că a deturnat cam şase la sută din orez spre alte destinaţii. Aşa cum bănuiţi, o parte merge la helosundieni; are legături printre ei. O parte s-a vândut, fluctuaţiile de preţ în unele dintre provinciile din nord ar putea fi rezultatul lichidării stocurilor sale. În total, par a lipsi cam opt procente. Diferenţa o reprezintă furtişagurile lucrătorilor, consumul dăunătorilor, grâne stricate şi împrejurări nefavorabile.

— Înţeleg.

Cyron plecă de lângă ministru, traversând încăperea spre cele două uşi care dădeau într-un balcon înălţat deasupra grădinii şi sanctuarului său zoologic. Erau închise pe timpul iernii, dar vântul şuiera discret pe sub ele. Ar fi vrut foarte mult să le deschidă şi să se plimbe prin incinta înzăpezită, dar procedând aşa ar fi evitat responsabilităţile pentru care-l admonestase pe dregător.

— Eşti liber, îi spuse privind peste umăr.

— Dar, Alteţă, mai sunt multe de discutat.

— Sunt conştient, dar îţi ofer răgazul de a-ţi verifica socotelile înainte de a-mi irosi şi mai mult din timp.

— Da, Alteţă. Puterea Dragonului fie cu Domnia Voastră.

— Şi cu tine, domnule ministru.

Cyron privi din nou spre uşile balconului, până ce auzi cum Pelut trage în urma sa cealaltă uşă a încăperii. Convins că rămăsese singur, îşi greblă părul cu degetele răşchirate şi-şi înăbuşi pornirea de a urla. Nutrise mari speranţe că putea avea încredere în Pelut Vniel, iar acum că se năruiseră aproape nu mai rezista.

Făcu un pas înainte şi se rezemă cu fruntea de sticla rece a uşilor. Secretul prosperităţii naleniene stătuse în

hărţile întocmite de familia Anturasi. Qiro, patriarhul lor, era un om venal, arţăgos, plin de ţâfne, însă genialitatea sa în materie de hărţi le compensase pe toate. Cyron îl răsfăţase din greu pe bătrân. Atâta vreme cât realiza hărţile care dădeau siguranţă navelor naleniene în largul mării, prosperitatea lor continua să fie nesfârşită.

Problema era că dispăruse Qiro.

Imposibilitatea dispariţiei sale l-ar fi umplut de uimire pe Cyron, dacă n-ar fi umblat chiar el prin Anturasikun, fără să-i dea de urmă. Turnul fusese o cuşcă măreaţă menită unui geniu, iar bătrânul protesta doar ocazional faţă de captivitatea sa. De parcă vastele cunoştinţe despre lume însemnau chiar libertatea.

Îl îngrijora cel mai mult harta de pe peretele camerei de lucru a lui Qiro. Lumea fusese trasată cu mare grijă, fiecare detaliu fiind precis. Cyron se minunase întotdeauna de ea şi de câte alte amănunte fuseseră adăugate de când Keles şi Jorim plecaseră în expediţiile lor. Prinţul nu avea nici o îndoială că reprezenta lumea cât se putea de exact.

Încurcătura era că dezvăluia un nou continent spre sud-est, care ocupa ceea ce fusese cândva o parte neexplorată a oceanului. Continentul fusese denumit *Anturasixan* şi după toate semnele părea un tărâm populat de popoare diverse şi antice.

Culturi de care nimeni din cele Nouă Principate nu auzise vorbindu-se vreodată.

Mai rău, fusese desenat cu sângele lui Qiro, iar legenda însoţitoare afirma simplu: „Aici sunt monştri”.

Un fior de gheaţă străbătu spinarea lui Cyron. Qiro, genial cum era, considerase cu aroganţă că-şi afla locul drept în rândul zeilor. Dacă descoperise acel tărâm – sau, mai rău, *îl făurise* cu ajutorul magiei – nu se ştia ce fel de creaturi bântuiau pe acolo sau care le-ar fi intenţiile în privinţa Principatelor.

Ar avea toate motivele să vrea răzbunare! Nepoata lui, Nirati, fusese măcelărită în mod oribil de un criminal rămas neidentificat şi neprins. Prinţul ordonase investigaţii de mari proporţii, însă până acum nu dăduseră

roade şi se îndoia că vor da vreodată. Crima va rămâne nerezolvată, iar mânia lui Qiro va fi neţărmurită.

Cyron ar fi vrut să-i împărtăşească lui Pelut veştile despre Qiro, însă consimţirea acestuia la minciună însemna că nu era de încredere pentru o informaţie atât de delicată. Şi totuşi, dacă nu-i dezvăluia această posibilă ameninţare, nu exista nici o cale prin care naţiunea să fie pregătită să-i facă faţă. *Dacă las să transpire doar anumite informaţii, m-aş preta la acelaşi joc ca el.*

Prinţul îşi îndreptă spinarea şi-şi plimbă palma peste faţă. Presiuni dinspre nord, presiuni dinspre sud; zvonuri de nemulţumiri ale lorzilor nalenieni din teritoriu, toate-l dărâmau încetul cu încetul. Se duse spre scaunul său şi se lăsă greoi în el.

Poate că ar trebui să-l pun pe Pelut să dirijeze el totul. Mai bine să se prăbuşească el decât eu.

Zâmbi, apoi îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă, încercând să nu permită vreo nuanţă de isterie.

Se auzi un ciocănit discret, apoi uşa se deschise suficient de mult încât să dezvăluie un servitor îngenuncheat, cu fruntea lipită de podea.

— Are Măria Sa nevoie de ceva?

— Nu, Shojo, e-n ordine.

— Bine, Stăpâne. Bărbatul vârstnic se apucă să tragă uşa înapoi.

— Nu, aşteaptă, nu pleca, ceru Cyron, apoi inspiră adânc şi expiră încet. Trimite un mesager către Doamna de Jais şi Jad. Dacă nu o deranjează, m-ar bucura plăcerea companiei ei astă-seară. Trebuie să mă relaxez.

— Prea bine, Alteţă.

Shojo îşi ridică faţa suficient cât prinţul să-i surprindă umbra unui zâmbet. Nu pentru că prinţul o poftea pe legendara curtezană a naţiunii să-l servească; nu găsea nimic scandalos în asta. Din contră, considera că nu o chema suficient de des.

— Shojo.

— Da, Alteţă?

— Nu trimite mesagerul. Du mesajul chiar tu. Tu vei face toate aranjamentele.

— Voi avea grijă, Stăpâne.

— Mulţumesc, încheie prinţul şi-şi plecă fruntea în timp ce bărbatul trase uşa la loc. Dacă şi Pelut Vniel m-ar servi la fel de bine, vorbi pentru sine Cyron clătinând uşor din cap. Însă n-o face, aşa că povara viitorului naţiunii apasă numai pe umerii mei, Dar câtă vreme? se întrebă simţind că undeva pândea apocalipsa. Şi din ce parte va veni prăpădul?

5
Ziua a 12-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Lui Nirati Anturasi îi plăcea mai mult să fie vie. Locuia acum într-un paradis care fusese o fantezie a copilăriei, împărtăşită numai bunicului ei. Îl creasе pentru ea, plasându-l în inima unui continent vast. În Kunjiqui, florile aveau petalele mereu deschise, norii nu se adunau niciodată pe cer, iar izvoarele erau răcoroase. Indiferent ce mâncare şi răcoritoare şi-ar fi dorit, i le aduceau mici creaturi ciudate, care – dacă lua de bună expresia oglindită în ochii lor mari – o venerau.

O tulbura doar amintirea faptului că murise. Zăcând goală pe iarba de la marginea unui pârâu, cu un deget de la picior cufundat în apă şi un peşte auriu gras ciupind-o de el, încerca să-şi amintească circumstanţele, dar nu reuşea. I se părea că-şi abandonase vechiul ei trup tot aşa cum îşi azvârlea hainele, venind pe Kunjiqui ca nou-născută, neprihănită, dar puţin mai înţeleaptă şi mult mai atentă decât înainte.

Moartea era fără îndoială neplăcută şi nu simţea nici o tragere de inimă să se preocupe de ea, exceptând momentele când nu o abătea nimic de la gândurile ei. Acele clipe de pace pură surveneau rar pe Anturasixan, fiind multe de făcut şi, i se garantase, încă mai o aşteptau destule.

După cum îi alcătuise bunicul ei sanctuarul, tot aşa făcea şi refăcea Anturasixanul. De acolo de unde stătea, îl vedea profilându-se ca un punct întunecat pe soarele aproape de apus. Ştia că se orienta spre nord, dar numai deoarece în faţa ochilor se înălţa încet un lanţ muntos ascuţit, cu dinţii suri străpungând cerul. Într-o clipită

zăpada se aşeză pe piscuri, iar în următoarea se topi şi se prelinse în văile ascunse privirii ei.

Nu se minunase cum de se întâmpla căci, într-un fel, el fusese mereu în stare. Când Qiro Anturasi adăuga detalii unei hărţi, însemna că ele existau cu adevărat. Trasase lumea pentru nenumăraţi negustori şi navigatori nalenieni. Aici îşi definea propriul său continent, retuşându-l şi remodelându-l de parcă ar fi modificat detaliile pe o hartă.

Nirati auzi un chiţăit de încântare şi înălţă capul. O creatură pirpirie, ca un om în miniatură, nici măcar de statura unui copil de doi ani, venea săltând prin iarbă. Takwee ar fi părut cu totul umană dacă n-ar fi existat puful fin, ivoriu, care o acoperea. Capul, uşor prea mare faţă de trup, avea ochi mari, aurii, un botişor puţin proeminent, şi-l încununa o superbă coamă aurie, care îi cobora pe spate şi se aduna într-un smoc la capătul cozii.

Takwee se născuse într-una dintre provinciile din Anturasixan. Nirati nu ştia dacă era singura de felul ei în Kunjiqui, însă nu părea să sufere de singurătate. O mulţumea să-şi petreacă timpul mânând creaturile care o serveau pe femeie să-i spele şi să-i împletească părul. Ciripea şi fluiera veselă, deşi Nirati nu înţelegea nici o iotă din ce-i spunea, însă chiţăitul preceda de obicei un singur lucru.

În urma micii creaturi se vedea un bărbat urcând dealul spre nord. Înalt şi vânjos, cobora acum spre ea cu o încredere nepăsătoare. Părul lung şi negru îi dansa pe umeri. Nuanţa acestuia se potrivea cu barba şi cu stratul gros de păr de pe pieptul larg. Legătura care-i acoperea şalele era de un albastru-închis, ca ochii lui, iar Nirati simţi cum creşte în ea bucuria la apropierea lui.

Se ridică, însă nu făcu nici un efort de a se acoperi cu ceva. Ea şi Nelesquin deveniseră iubiţi. De fapt, o cucerise în câteva minute de când se văzuseră. Amintirea încă o şoca, nu pentru că nu se dăruise niciodată unui bărbat atât de repede, ci pentru că părea să fie lucrul cel mai firesc din lume. De parcă întâlnindu-l pe el descoperise iubitul dintotdeauna hărăzit.

— Stăpân al meu, ai fost plecat mult timp astăzi, vorbi Nirati zâmbind.

— Iar fiecare clipă departe de tine a fost ca o lovitură de bici.

Se apropie şi se aşeză la picioarele ei, apoi se aplecă şi o sărută. Se trase însă înapoi după numai o clipă, uitându-se în ochii ei, apoi zâmbi înainte de a o săruta din nou, mult mai apăsat şi mai lung.

Nirati întrerupse sărutul, dar rămase cu fruntea lipită de a lui.

— Şi de ce-ai fost plecat atâta vreme?

Îl străbătu un tremur uşor, ceea ce o surprinse. Bărbatul se ridică şi se desprinse din îmbrăţişare, cu ochii întredeschişi.

— Amintirile revin încet, Nirati, şi nu toate sunt plăcute. Am adunat mai multe pietre sacre şi le-am consultat. A fost de folos, dar mi-au şi dezvăluit o seamă de lucruri, deşi a trebuit să le sortez, ca să mă pot concentra. Bunicul tău şi cu mine vom lucra foarte bine împreună, deşi lipsa lui de concentrare ne afectează pe amândoi.

— Nu sunt sigură că înţeleg.

Nelesquin zâmbi şi o mângâie pe picior.

— De exemplu, draga ta Takwee. O creatură minunată, ajută la multe, dar nepotrivită cu treburile pe care le avem de dus la capăt.

Takwee, auzindu-şi numele, se uită spre ei de pe malul pârâului, unde se ghemuise. Zâmbi dezvelindu-şi toţi dinţii, apoi îşi întoarse privirea la apă. Lătră cu îndârjire, apoi se avântă în adânc, împrăştiind un mic banc de peşti de un verde-deschis.

Nirati râse de bufoneriile ei şi Nelesquin i se alătură.

— Cred că bunicul tău a modelat-o pe Takwee după fennych. A lucrat din amintiri, n-a auzit adevăratele descrieri sau a căutat să le uite. Se pare că mult din adevărul din lume s-a pierdut.

— N-am nici cea mai mică îndoială că aşa este, stăpâne, spuse ea cu un zâmbet îngăduitor.

— Sunt pedepsit că-ţi spun concluziile mele fără a-ţi fi împărtăşit toate gândurile, îi răspunse el dând din cap. Fă-mi pe plac, te rog.

— După cum doreşti.

— Povesteşte-mi ce ştii tu de împărăteasa Cyrsa.

Nirati se încruntă, nefiind sigură ce avea în comun ultima împărăteasă cu Anturasixanul.

— N-o cunosc decât din poveştile spuse tuturor copiilor, stăpâne. La vremea invaziei turasynde, a adunat toţi marii eroi ai Imperiului. I-a dus înspre apus, împreună cu întreaga vistierie, ca barbarii să o urmărească până în provinciile îndepărtate. Apoi au dat o bătălie în urma căreia a fost eliberată multă magie, care a devastat provinciile, aducând Vremea Gheţii Negre. Milioane de oameni au murit când vrăjile şi anii lipsiţi de vară dominau lumea. Unii afirmă că a fost ucisă în bătălie, alţii că aşteaptă în Ixyll să apară o ameninţare pentru Imperiu, când se va întoarce cu armata ei să reîntroneze pacea şi ordinea.

— Şi eu m-am gândit la fel, vorbi Nelesquin clătinând din cap. Este o eroină.

— Da. A salvat Imperiul.

— Însă tot ea l-a divizat în cele Nouă Principate, nu-i aşa?

— Da, dar numai ca să-i împiedice pe cei flămânzi de putere să distrugă totul cât era plecată. Oare să nu fie aşa, stăpâne? se încruntă Nirati.

— Într-un fel, presupun că aşa este, pentru că orice legendă care supravieţuieşte generaţiei martore devine *adevăr.* Nu-i ce-mi amintesc *eu.* Ci o poveste care ascunde un monstru şi împotriva acestuia vom lupta noi, bunicul tău şi cu mine.

Nelesquin îşi întoarse capul de la ea şi privi spre nord-vest, spre tărâmul numit cândva Imperiul.

— Nu-i nici o îndoială că Cyrsa a fost una dintre multele neveste ale ultimului împărat. Avea un adevărat harem, iubea pacea, dar şi femeile şi băutura. Un om slab, din ce se povestea. Totuşi, speram că într-o bună zi va fi în stare

să aleagă un moştenitor dintre nenumăraţii săi fii. La un moment dat, eram şi eu îndreptăţit la această poziţie, dar să nu ne abatem. Cyrsa n-a fost dintotdeauna nevasta lui, ci o târfă ordinară, dăruită de un nobil care dorea un favor. Ea l-a răsfăţat şi i-a abătut atenţia într-o vreme când numai de un împărat absent n-am fi avut nevoie.

Ochii lui Nelesquin se îngustară, iar expresia i se întunecă şi mai mult.

— Când au năvălit turasynzii, ne-am rugat cu toţii de el să acţioneze. Eram gata să adunăm o armată, însă după fiecare veste despre atacurile lor s-a retras câte puţin. Ştia foarte bine ce efect ar fi avut asupra Imperiului lupta cu ei, aşa că nu s-a putut hotărî să ordone o astfel de distrugere. Cu toate astea, intenţiile sale bune au condamnat Imperiul. Cyrsa a acţionat.

L-a asasinat pe împărat în patul lui, Soshir găsind-o dezbrăcată şi mânjită cu sânge. Trebuia s-o omoare pe loc, dar n-a făcut-o. Dorea să-i fie consort, aşa că a susţinut-o când s-a pretins împărăteasă. A poruncit să se strângă o oştire şi să mărşăluiască spre apus. A fragmentat Imperiul, l-a jefuit şi a fugit din capitală.

Nelesquin privi spre Nirati şi expresia lui se destinse.

— Îţi spun sincer că am fost mândru în tinereţile mele, însă n-am fost prost ori lipsit de talent. Împărţirea Imperiului de către târfa aia m-a făcut prinţ în Erumvirine, Provincia Coroanei. Putea să-mi astâmpere ambiţiile, dar nu s-a întâmplat aşa. Mi-am adunat şi eu vasalii loiali şi-am plecat cu ea. Am bănuit o trădare şi-am fost răsplătit cu una. Am murit în Ixyll din cauza ei. O înspăimânta într-atâta preţuirea de care mă bucuram, încât mi-a împrăştiat armata şi m-a oferit ca sacrificiu turasynzilor.

Nirati strânse ochii în timp ce amintirea durerii o copleşi. Îşi trase picioarele de sub ea şi le strânse la piept. Apoi deschise încet ochii.

— Dar dacă ai murit, cum se face că eşti acum aici?

Nelesquin, cu privirea pierdută în depărtare, clătină din cap.

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează cum. *De ce* se întâmplă, asta mă nedumereşte. Iar din conversaţiile noastre şi din ce-am învăţat de la bunicul tău, cred că ştiu răspunsul. Dacă am dreptate, lumea se va confrunta cu o primejdie şi mai mare decât Vremea Gheţii Negre.

— Cum aşa?

— Gândeşte-te: Cyrsa n-a fost deloc o femeie proastă. Ştia de urgia pe care bătălia ei o va dezlănţui. N-avea însă nici o idee dacă omenirea va supravieţui sau nu, dar era sigură că va fi devastată. De aceea s-a pregătit să pună stăpânire pe lume după refacerea acesteia. A plănuit să se reîntoarcă peste un timp, când lucrurile vor sta aproape la fel ca atunci când a plecat.

— Dar cum va şti că este timpul?

— Simplu, îi răspunse cu un zâmbet funest. A creat un sanctuar în Ixyll unde să aştepte în anii de magie dezlănţuită. Turasynzii o percep altfel decât noi, iar ea a capturat şi torturat destui dintre şamanii lor ca să le cunoască toate secretele. Şi-a creat un sanctuar şi-aşteaptă, ca un păianjen, pitită în siguranţă în mijlocul plasei sale. Când magia se va reduce suficient, vor veni şi exploratorii. Tot ce-ar avea de făcut ar fi să-i prindă, să afle totul de la ei şi să-şi pregătească revenirea.

— Dar fratele meu Keles se îndreaptă spre Ixyll, interveni Nirati cu ochii căscaţi.

— Ştiu. Mi-a spus bunicul tău. Totuşi, putea fi şi mai rău. Dacă ar fi reuşit să dea de urma ei mai devreme, Anturasixan n-ar mai fi existat. N-am mai fi avut nici un refugiu de unde să luptăm împotriva ei.

— Putem lupta împotriva ei?

— Oh, da, mai mult ca sigur, îi răspunse şi zâmbetul său deveni mai cald. Cu ajutorul meu, bunicul tău pregăteşte o armată care o va înfrunta. Eforturile sale iniţiale au avut rezultate modeste, învaţă el repede, dar nu are nici o pregătire în arta războiului. Însă munţii pe care i-a înălţat astăzi sunt plini de fier, iar eu am pregătit creaturi care-l vor extrage şi-l vor prelucra, producând oţel pentru armuri şi arme. În alte provincii vom creşte războinici demni de

acest nume, a căror pricepere în luptă va fi formată cu grijă. Vom fi pregătiţi.

— Dar Ixyllul se află la cale lungă de aici.

— De acord, dar urmărim şi un al doilea ţel. Vom avea nevoie de o bază de operaţiuni, aşa că în primul rând armatele vor recâştiga ce mi se cuvine prin moştenire. Voi deveni iarăşi prinţ de Erumvirine. Apoi ne vom consolida poziţia şi vom aştepta sosirea ei.

— Iar cel de-al doilea ţel?

Nelesquin zâmbi blând şi o trase în poala lui.

— Nu-ţi aminteşti când ţi-am spus că vei fi răzbunată? Ştiu ce ţi-au făcut. Nu cunosc făptaşul, dar va fi aplicată o pedeapsă, iar prinţii rebeli vor fi puşi cu botul pe labe. Pe tărâmul Imperiului se va restabili ordinea, să o înfruntăm pe Cyrsa împreună. Să procedăm altfel ar fi o sminteală.

— Da, stăpâne.

Nirati se ridică, afundându-şi degetele în părul lui negru.

— Iar odată ce-i răpusă, ne întoarcem acasă?

— Desigur, încuviinţă Nelesquin solemn din cap. Voi readuce lumea la perfecţiunea care-a fost Imperiul şi împreună vom face din această lume un paradis.

6
Ziua a 12-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron Al 163-lea an al Dinastiei Komyr Al 736-lea an de la Urgie Nemehyan, Caxyan

Cel puţin a treia oară în acea zi Jorim Anturasi se întrebase dacă toţi zeii începuseră aşa. Stătea pe o platformă circulară de piatră aşezată pe fundul unei încăperi de forma unui bol. Fusese îngropată la nivelul de jos al celei mai mari piramide de ceremonii din Nemehyan. O piatră de formă stelară fusese prinsă de tavanul aflat la circa şase metri mai sus, deasupra lui. *Maicana* poporului amentzutl – clasa domnitoare a magicienilor – cioplisеră şi aşezaseră piatra acolo cu ajutorul vrăjilor. O străpunseseră cu găuri minuscule, aşa că piatra plângea. Lacrimile ei curgeau peste el.

Apa îl muiase tot, lipindu-i de trup roba aurie, cu dragonii negri brodaţi pe ea. Considera situaţia enervantă, însă în această zi, a cincea din ritualul purificării sale, cel puţin urma să fie bine spălat. Îndurase câte un ritual pentru fiecare zi din legenda creaţiei amentzutle, cu fiecare ceremonial centrat pe elementul simbolic din acea zi, deşi secvenţa se derula, de fapt, de la coadă la cap. Prima zi şi-o petrecuse într-un copac, jungla fiind ultimul act al creaţiei, în cea de-a treia zi, a pământului, locuise într-o peşteră. Supravieţuise şi acestei încercări, precum şi celei a focului, care îl condusese la cea a apei.

Picuratul neîncetat era suficient să-l aducă în pragul nebuniei, aşa că se strădui din răsputeri să-l ignore şi să se concentreze la prezicerea sa. De comun acord cu Anaeda Gryst, căpitanul *Lupului furtunii,* Jorim nu-i comunicase nimic despre descoperire bunicului său. Nimeni din Nalenyr nu avea habar unde se afla expediţia sau peste ce dăduse. În afară de asta, în ultimele lui tentative de a comunica, nu reuşise să realizeze legătura de la minte la

minte. Ştia că bunicul său se afla acolo şi fratele său la fel, însă amândoi păreau destul de perturbaţi şi nu era sigur nici măcar că-i remarcaseră încercările de contact.

N-ar fi contat prea mult nici dacă ar fi observat, căci tot n-ar fi putut să le transmită întreaga sa experienţă. Ca membru al expediţiei în care plecase *Lupul furtunii,* navigase cu cea mai mare navă a Nalenyrului până departe, în vasta Mare de Răsărit. La capătul ei cel mai îndepărtat dăduseră peste un continent de care nimeni din cele Nouă Principate nu ştia nimic. Oamenii care-l locuiau îşi spuneau amentzutli şi credeau că Jorim îl incarna pe zeul lor, Tetcomchoa, care se întorsese să-i salveze în vreme de primejdie de moarte.

Ca lucrurile să se complice şi mai mult, amentzutlii au identificat pericolul în ascensiunea zeului-demon Mozoloa în apus. Iar Iesol Pelmir, funcţionarul de la bordul *Lupului furtunii,* remarcase o legătură ciudată între unul dintre celelalte nume ale lui Mozoloa şi cel al unui vechi prinţ imperial, Nelesquin. Iesol spunea că existau legende care susţineau că Nelesquin, la fel ca împărăteasa Cyrsa, se va ridica din mormânt şi se va întoarce în cele Nouă Principate, dar numai pentru a-şi vărsa mânia.

Un urlet ascuţit îi întrerupse meditaţia. Îşi întoarse capul şi văzu o creatură mică şi îndesată rostogolindu-se şi alunecând în interiorul ceaunului umed. Un moment, Jorim se gândi la un ursuleţ pe care-l văzuse cândva jucându-se în sanctuarul zoologic al Prinţului Cyron, mai ales atunci când se lăsa deodată jos, împroşcând apa şi alunecând direct în balta acumulată în mijlocul încăperii. Creatura privi în jur, ciulindu-şi urechile moţate. Făcu apoi un salt înainte, cu blana şiroind, şi se agăţă de Jorim.

— Jrima, Jrima, bucuros la inimă.

— Şi eu, Shimik, spuse Jorim şi-l apucă pe fennych ridicându-l ca un tată pe fiul său. Cât de mult te-ai schimbat de când nu te-am văzut!

Fennul se eliberă din strânsoare, apoi se îndepărtă şi se răsuci lent. Blana care-i acoperea trupul voinic avusese cândva mai multe nuanţe de maro, însă se schimbase

considerabil în timpul petrecut împreună cu amentzutlii. Pe cap devenise în mare parte aurie, însă avea dungi de culoarea jadului. Culorile se amestecau într-un model asemănător crestei de dragon care orna roba lui Jorim. În sfârşit, din frunte îi răsăreau două smocuri de păr mici, ca penele din decoraţiunile măştilor de aur ale amentzutlilor.

— Mai mult auriu. Nu-i ceva neaşteptat.

— Ce-i surprinzător e că se menţine atât timp la fel, completă o femeie înaltă şi zveltă, cu părul negru şi ochii căprui, care mergea de-a lungul marginii bazinului.

Purta robele permise ei în calitate de căpitan al *Lupului furtunii,* cea de acum fiind una bleumarin, cu capete albe de lup brodate pe ea.

— A devenit destul de agitat când te-au luat şi a dispărut în junglă să te caute.

Fennul dădu încet din cap, cu ochi săi întunecaţi mărindu-se.

— Pierdut Jrima, pierdut.

— Nu pierdut, doar plecat.

— Jrima *găsit!*

Ţipătul de încântare al fennului o făcu pe căpitanul Gryst să zâmbească, iar omuleţul care se târa în urma ei râse. Fiecare părticică din Iesol Pelmir îl definea drept funcţionar, din creştetul său pleşuv, până la degetele pătate cu cerneală. Deşi purta o robă de la bordul navei – albă, cu capete negre de lup, mult mai mici decât pe veşmântul Anaedaei Gryst – nimeni nu l-ar fi putut lua drept marinar.

Jorim privi la vizitatorii săi.

— N-aţi fi aici dacă *maicana* n-ar fi îngăduit.

— Da. Au fost de acord. Interesant popor, vorbi Anaeda aşezându-se pe marginea bazinului, de unde-şi lăsă picioarele să atârne. Deşi toţi sunt gata să sprijine planul meu de a ridica ancora peste o săptămână, fac foarte puţin ca să-mi aprovizioneze navele. În fiecare zi promit că totul va fi gata peste o săptămână, însă aceasta nu dă semn că s-ar termina prea curând.

— Adevărat? se încruntă Jorim. Ne-am exprimat foarte clar intenţia de a pleca. Nu m-aş fi gândit că ne vor înşela în acest fel.

Funcţionarul ridică mâna.

— Maestre Anturasi, nu cred că sunt vicleni. Precum spune şi Maestrul, „un copac este înalt până când vulturul zboară pe deasupra lui”.

— Citezi din Urmyr, nu din Cartea Înţelepciunii Amentzutle?

— Nu, însă există pilde similare.

— Şi care sunt impresiile dumitale despre înşelăciune, Ministre Pelmir? se interesă Anaeda ridicând din sprâncene.

— Iertaţi-mă, căpitane, se crispă funcţionarul. S-ar putea ca pentru noi o săptămână să însemne ceva, iar pentru ei cu totul altceva.

— Am văzut calendarul lor, clătină ea din cap. Săptămâna lor are nouă zile, la fel ca a noastră.

— Dar noi ne aflăm în *centenco.* Suntem în afara calendarului lor.

— Cum adică? se încruntă Anaeda.

Jorim oftă, în vreme ce Shimik alerga în jurul platformei, cu capul dat pe spate şi cu limba afară, încercând să prindă picăturile de apă.

— Amentzutlii concep trecerea timpului într-un ciclu de şapte sute treizeci şi şapte de ani. După epuizarea unui ciclu, intră într-o perioadă numită *centenco.* Asemănătoare cu festivalurile noastre.

— Dar ale noastre durează o săptămână, apoi intrăm într-un alt trimestru.

— Aşa e. Pentru amentzutli, *centenco* durează tot o săptămână, dar e cu putinţă să aibă mult mai mult de nouă zile. Suficient cât să poată începe un nou ciclu. Cred că au fost vremuri când s-a întins şi pe o perioadă de ani de zile.

Anaeda îi aruncă o căutătură încruntată.

— Deci atunci când au fost de acord să te instruiască şi să-ţi redea puterile divine „într-o săptămână”, s-au referit la sfârşitul lui *centenco.*

— Da.

— Asta-i de neacceptat, clătină ea din cap. Ne aflăm într-o expediţie pentru Nalenyr. Tocmai am descoperit că amentzutlii şi continentul lor sunt de cea mai mare importanţă. Nu pot permite ca flota mea să fie blocată aici o perioadă nedefinită. Priorităţile misiunii noastre sunt de o însemnătate crucială, mult deasupra îngrijorărilor privind ameninţările dinspre apus. Dacă primejdia există cu adevărat, Nalenyrul s-ar putea să nu aibă nici o idee că este ameninţat, iar noi avem datoria de a-l informa pe prinţ de existenţa pericolului.

— N-am nimic împotrivă, dar trebuie să ţinem cont de alte două aspecte, preciză Jorim ridicându-se încet.

— Care ar fi acelea?

— Motivul principal pentru care am căzut de acord să nu-l informez pe bunicul meu despre descoperirea noastră a fost că dezvăluirea ar provoca haos în Nalenyr. Nenumărate nave ar fi trimise spre Caxyan fără hărţile potrivite, iar cei care ar reuşi să găsească drumul până aici le-ar provoca suferinţe amentzutlilor.

Jorim îşi prinse mâinile la ceafă.

— Alte naţiuni ar considera că asta ar îmbogăţi Nalenyrul peste măsură, atât de mult încât nu-i va mai sta nimeni împotrivă, şi vor ataca. Să comunicăm informaţii despre amentzutli înainte de a-i studia temeinic ar fi o prostie.

— Dar căpitane, dacă-mi îngăduiţi, avem o problemă şi mai mare.

Anaeda şi Jorim se uitară amândoi la Iesol, aşa că el continuă:

— Dacă primejdia-i reală, atunci amentzutlii văd în Tetcomchoa-renăscut singura lor salvare. Jorim trebuie antrenat să-şi accepte puterile, altfel toate avertizările din lume vor fi în van.

— Dar s-ar putea să greşească.

— Într-adevăr, căpitane, dar veţi alege ce porţiuni veţi confirma din credinţele lor fără nici o informaţie care să vă

ajute, explică Iesol ridicând din umeri. Puţinul pe care l-am înţeles eu din istoria lor sugerează că au dreptate.

— Ştiu, pufni ea.

— Anaeda, tu doar vrei să nu fii blocată aici, fără nimic de făcut, interveni Jorim zâmbind. Simt neastâmpărul din tine.

— Nu-i vorba numai de mine, ci de întreaga expediţie. Când exploram, aveam un scop. Fără nici o ocupaţie, echipajul se va destrăma. A început deja.

— Chiar aşa? se încruntă Jorim. Ce s-a întâmplat în timp ce eu treceam prin ritualurile astea?

Anaeda îşi înălţă bărbia, având pe chip o expresie impasibilă.

— Echipajele sunt superstiţioase. Circulă zvonuri că ar urma să fii uns *maicana.* Că vei învăţa să te foloseşti de vrăji, iar despre *vanyeshi* se spun multe poveşti.

Vanyesh. Cuvântul trimise fiori pe şira spinării lui Jorim. Urgia, care adusese Vremea Gheţii Negre, se declanşase din cauza lui Nelesquin şi a *vanyeshului* său. În vreme ce toţi cei care se antrenau suficient de mult în orice disciplină sperau să ajungă Mistici, *vanyeshul* se străduia să stăpânească magia tot cu ajutorul magiei. Poveştile despre ei erau îngrozitoare şi cu ele se speriau îndeobşte copiii, dar adulţii resimt şi ei uşor aceeaşi teamă.

— Deci toată lumea crede că voi deveni un nou Nelesquin?

— Nu chiar toată lumea. Unii ştiu de ultimul *vanyesh,* captiv în Moriande. Cunosc despre Kaerinus că vindecă oamenii în timpul Festivalului şi mai spun că *maicana* amentzutl nu par să facă rău nimănui. Totuşi, au văzut lucruri ciudate în timpul călătoriei. Sunt departe de casă, iar lucrurile neobişnuite îi fac să nu se simtă în largul lor.

— Înţeleg.

Jorim lăsă privirea în jos şi aşteptă să se scurgă apa din pletele-i împletite.

— Nu numai ei se tem de instruirea mea. Însă nu contează deloc dacă le e frică sau nu că ajung ca Nelesquin. De asta mă tem *eu.*

— Tu, să te temi tu de ceva? căscă ochii, surprinsă, Anaeda.

— Numai de mine, continuă el şi privi spre Iesol. Ce vorbe are Maestrul pentru situaţia asta?

— Multe, Maestre Anturasi, dar în Cartea a Noua, Capitolul Cinci, Versetul Nouă, se regăseşte cel mai bine problema, detalie slujbaşul, apoi îngenunche şi recită cu glas solemn. Iar Maestrul a spus: „înţelepciunea zămisleşte adesea puterea, însă odrasla distruge tot atât de des lucrătura tatălui."

— Da, atinge destul de bine chestiunea, fu el de acord, străbătut de un fior.

— Ţi-e teamă de putere? râse Anaeda. Nu-i posibil. Ai fost crescut în sânul uneia dintre cele mai însemnate familii din Nalenyr. Orice mormăit scos de bunicul tău este luat drept poruncă de prinţ. Tu nu te poţi teme de aşa ceva.

— Nu mă tem de ea, ci de ce-aş putea face cu ea, accentuă, apoi o privi. Ştii de bunicul meu, dar nu-l cunoşti pe unchiul meu, pe verişorii mei şi pe copiii lor. N-ai avut cum să vezi în ce fel i-a afectat puterea exercitată de el. Unchiul Ulan a fost cândva egalul său, dar după ce l-a subapreciat ani de zile, asta l-a terminat. De-abia dacă-mi pot aminti o ocazie în care Ulan să nu tremure în prezenţa bunicului meu. Da, am crescut în apropierea puterii, şi ştiu prea bine cum mutilează pe cineva.

— Nu trebuie să fie neapărat aşa, Jorim.

— Nu? Opinia lui Urmyr pare să indice că nu există alt rezultat.

Anaeda privi spre funcţionar.

— Cu tot respectul, dar nu are întotdeauna dreptate. Puterea distilează şi concentrează ceea ce se găseşte deja acolo. A navigat în slujba prinţului din Nalenyr sub comanda unor căpitani buni sau răi. La bordul unei nave, cuvântul lor este lege, te supui fără nici o crâcnire. Unii

sunt cruzi şi trăiesc răspândind frica, fiind consumaţi de ea. Alţii sunt deştepţi şi curajoşi, iar echipajele lor prosperă sub comanda lor. Dacă spusele lui Urmyr ar fi un adevăr absolut, nici n-am avea flotă. N-am avea nici un conducător, pentru că în clipa când cineva ar ajunge la putere ar fi consumat de ea. Şi nu-i adevărat, ştim cu toţii.

Jorim îşi înclină capul spre ea.

— Eşti un exemplu bun. Severă şi dreaptă, aprigă să disciplinezi, dar lauzi la fel de repede. Pedepseşti, dar poţi să şi ierţi şi să asculţi de glasul raţiunii. Te pot accepta ca dovadă a ceea ce-ai spus. Atunci problema se schimbă în de unde *ştii* cum vei ţine în frâu puterea?

— Puterea distilează, ai uitat? pufni ea imediat în râs. Uită-te la felul în care conduci tu totul. Uită-te la viaţa ta, la momentele când a trebuit să comanzi sau să rabzi sub cârmuirea altora. Modul în care acţionezi acum şi în trecut te va face să afli.

El zâmbi, însă femeia ridică mâna.

— Mai este ceva foarte important. Trebuie să te gândeşti la consecinţe atunci când greşeşti.

— Cu forţele unui demiurg la cheremul meu, consecinţele ar putea fi catastrofale.

— N-am nici un dubiu, zise ea, apoi se ridică şi se întinse după Shimik. Te lăsăm acum, ca să meditezi. Imaginează-ţi ceva cumplit, apoi dublează grozăvia sau tripleaz-o. De-abia atunci vei începe să întrevezi cât de prost se pot sfârşi lucrurile.

Umerii lui Jorim se lăsară.

— Îmi îngreunezi situaţia.

— Nu, te ajut să-ţi defineşti problemele, îl străpunse Anaeda Gryst cu privirea. Dacă tu crezi că nu poţi face faţă confruntărilor ca bărbat, n-ai vrea să ţi se întâmple asta ca zeu.

— Nu cred că am de ales.

— Poate că nu, admise ea şi îl luă pe Shimik de lăbuţă. Dar ar fi mai bine să găseşti în tine răspunsul provocării, pentru că eşecul ar fi urgia urgiilor.

7

Ziua a 15-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Contele Junei Aerynnor se foi ţeapăn pe canapeaua din modestul său apartament. Reuşi chiar să schiţeze o grimasă, de ochii oaspetelui său. Deşi rana de cuţit pricinuită în urmă cu o săptămână nu se vindecase, nu-l durea nici pe departe atât de tare pe cât îl lăsase să creadă pe musafirul său. Exista un avantaj când te dădeai slăbit. Fusese antrenat în astfel de vicleşuguri ca agent al Deseirionului, aşa că adaptase uşor rolul pe potriva misiunii.

Lordul Xin Melcirvon îşi aruncă sabia pe aşternutul boţit şi trase un scaun de lemn, meşterit rudimentar. Îi oferea un uşor avantaj în înălţime, de care nu s-ar fi bucurat dacă ar fi stat amândoi în picioare.

Junei avea părul negru tuns mai scurt decât vizitatorul său, iar trupul mai înalt şi mai zvelt decât cel al lordului neaoş. Amândoi aveau ochii deschişi la culoare, albaştri ai lui Junei, căprui-auriu ai lui Melcirvon, însă ai oaspetelui erau o idee prea apropiaţi ca să sugereze inteligenţă sau să inspire încredere.

Melcirvon zâmbi aproape cu sinceritate.

— Am fost trimis imediat ce s-a aflat de rănirea ta. Mi s-a spus să te asigur de orice ajutor vei solicita. Voi face aranjamentele necesare, discret, bineînţeles.

— Sunt veşti cât se poate de minunate, prietene, dar nu-i necesar nici un deranj, răspunse el şi se şterse cu mâna pe faţă, de parcă ar fi picat de oboseală. Prinţul Cyron s-a îngrijit să fiu oblojit. A fost foarte amabil şi, dacă aş fi vrut, aş fi fost acum instalat foarte confortabil în Wentokikun, ca oaspete.

Melcirvon nu reuşi să-şi ascundă reacţia. Sângele îi pieri de pe faţă.

— Faptele sale devin tot mai... scandaloase!

— Cum adică?

Bărbatul din ducatul apusean Gnourn îi făcu un semn cu mâna.

— În clipa în care am aflat ce ţi s-a întâmplat, am bănuit – *ştiam* – că prinţul te-a doborât.

Junei îşi reprimă un hohot de râs, dar apoi se decise să abandoneze prefăcătoria.

— Milord, te rog să nu mă minţi. Mă îndoiesc că stăpâna ta te-a trimis aici cu această intenţie.

— Dar niciodată...

Junei ridică mâna.

— Ea nu mă crede prost, aşa că te rog să nu-mi compari inteligenţa cu a ta. Ai fost trimis să afli dacă am trădat-o pe stăpâna ta şi pe complicii ei prinţului. Vrea să ştie dacă, în timp ce bolesc aici, nu cumva vorbesc despre lucrurile discutate la începutul lunii, când am trecut prin Gnourn. Iar dacă ai fi prins de umbrele prinţului la sosirea în Moriande sau la plecare, ar şti că am vorbit. Atunci ar fi gata să nege că a auzit ceva de tine sau de trădarea ta.

Melcirvon clipi nedumerit.

— Dar dacă ne-ai trădat prinţului, deja ar fi trimis trupe să ne vină de hac.

— Într-adevăr. Dar nu s-a întâmplat, aşa că sunteţi în siguranţă.

— Deci nu Cyron a pus să fii înjunghiat?

— Nu, asta-i sigur. Prinţul Pyrust însă ar fi putut. Are agenţi prin Moriande şi mi-a măcelărit restul familiei. Mi-o fi ajuns rândul.

Oaspetele dădu încet din cap. Când vizitase ducatul, se prezentase drept un om de legătură prin care un număr de nobili deseieni nemulţumiţi să-i poată contacta pe lorzii nalenieni din interior. Nimănui nu-i plăcea regimul menţinut din capitală şi-ar fi fost bucuroşi să-l vadă azvârlit de la putere. Deseienii erau dispuşi să strecoare bani, arme şi ceva trupe în Nalenyr. Când va sosi

momentul potrivit, regiunile din apusul fiecărei provincii se vor revolta şi vor bloca partea de vest a Helosundiei. Ar fi o lovitură crâncenă şi nici unul dintre prinţii Cyron şi Pyrust nu va avea forţa de a o opri. Primul care-şi va dirija forţele spre războiul din interior va rămâne descoperit în faţa invaziei din partea celuilalt.

Lorzii nalenieni din interior îl primiseră bine, pentru că bogăţia adunată de negustorii din capitală nu ajungea în sus, pe Râul de Aur, în proporţii semnificative. Invocând ameninţarea deseiană, Cyron încă le lua taxa de apărare, apoi cheltuia banii cu expediţiile de explorare, de beneficiile cărora lorzii din interior nu se bucurau niciodată. Odată ce-şi declarau independenţa, îşi puteau vinde recoltele Nalenyrului la preţuri mult umflate, îmbogăţindu-se şi rezolvându-şi o mulţime de nemulţumiri, care variau de la simple mofturi, la chestiuni importante.

Ceea ce nu ştiau lorzii vestici, şi nu vor afla decât atunci când va fi prea târziu, era că Junei nu-l reprezenta decât pe *unul singur* dintre nobilii deseieni: chiar Prinţul Pyrust. Misiunea consta în stârnirea unei rebeliuni printre lorzii din interior, obligându-l pe Cyron fie să-şi împartă forţele, fie să-şi piardă jumătate din teritoriu. Indiferent ce decizie lua, va slăbi Nalenyrul, iar Prinţul Pyrust va năvăli.

— Atunci el a pus să fie ucisă femeia Anturasi? întrebă Melcirvon cu ochii mijiţi.

— Bineînţeles, şi a mai măcelărit aici o femeie, după ce ne-am logodit.

Junei îşi coborî privirea şi lăsă tristeţea să-i învăluie chipul, iar musafirul său îi respectă suferinţa păstrând tăcerea. Îi trebui toată stăpânirea de sine să nu-şi curbeze buzele într-un rânjet, aşa că se mulţumi să-şi imagineze hăcuirea lui Melcirvon, aşa cum făcuse cu ambele femei.

— Nici nu-i de mirare atunci că stăpânii tăi vor să scape de el, se înfioră cel din Gnourn. La cât e de rău Cyron…

— Acum o clipă erai sigur că Cyron şi-a pus agenţii să mă înjunghie, râse Junei. Crezi că stă vreo clipă pe gânduri înainte de a porunci uciderea cuiva? Spionii lui sunt peste tot, am fost avertizat de multe ori în timpul şederii mele.

— Păi, desigur...

— Nu, prietene, nu există nici un fel de „desigur” aici. Am să-ţi spun de ce. Pe cât de mult îl urăşti tu pe Prinţul Cyron, pe deseieni îi urăşti şi mai mult. Nu-i vina ta, fii liniştit, pentru că Dinastia Komyr se foloseşte de multă vreme de ameninţarea invaziei ca să-i controleze pe toţi.

— Dar Deseirionul *chiar* a invadat Helosunde.

— Indiscutabil, însă eşti un smintit dacă nu te gândeşti că lucrurile sunt mai profunde de-atât. Ia aminteşte-ţi ce imagine despre mine ai avut înainte să ne întâlnim, zâmbi uşor Junei. Ai decis că sunt un tip uscăţiv, slab, în cel mai bun caz un imbecil, fără cunoştinţe de istorie sau despre obiceiuri. M-ai crezut un mucos, deţinător al unui titlu, şi mai credeai că aş fi uşor de păcălit, ca să servesc pe mai departe scopurilor tale. Recunoaşte.

Melcirvon se aşeză, cu faţa învăpăiată de roşeaţă.

— Poate că am avut idei eronate, milord...

— N-ai avut idei *eronate, ci preconcepute,* şi le-ai permis să te orbească. Şi voi recunoaşte că am avut prejudecăţi similare, însă le-am depăşit servind o cauză mult mai nobilă decât persoana ta sau a mea. Trebuie să faci la fel, Xin, altfel prejudecăţile te vor pierde.

Îşi coborî vocea şi se aplecă înainte, obligându-l pe oaspete să facă la fel.

— În tinereţea mea, îi consideram pe toţi nalenienii leneşi, graşi, indolenţi şi proşti. Trăieşti într-o ţară luxuriantă. Dealurile şi văile înverzite din Gnourn sunt necunoscute la mine în ţară, unde viaţa-i grea. Oricum, am aflat că voi aveţi o forţă interioară. Sunteţi înţelepţi şi curajoşi. Deosebiţi binele de rău şi sunteţi gata să luptaţi împotriva nedreptăţilor.

Expresia lui Melcirvon se modifică de la nedumerire şi iritare la una de încântare şi mândrie.

— Îţi mulţumesc, milord.

Junei dădu din cap. *Sunteţi proşti şi leneşi. Linguşeala este prima capcană aruncată prostului, iar tu ai căzut cu totul în ea. Încă puţină pânză de păianjen înfăşurată şi vei fi cu totul al meu.*

— Ştii, Xin, mă bucur că te-a trimis aici stăpâna ta. Cred că a îndurerat-o foarte mult să-ţi rişte pielea, dar te ştia de încredere. O femeie foarte isteaţă, care-ţi acordă o încredere binemeritată. Ceea ce promite lucruri măreţe în privinţa ta şi nădăjduiesc că-mi vei permite să te recomand stăpânilor mei. În eventualitatea nefericită că s-ar întâmpla ceva cu ea, avem nevoie de un om care să ne scoată din dezastru şi să ducă la bun sfârşit obiectivele noastre comune. Îmi faci această cinste?

Melcirvon clipi din nou, apoi dădu sfios din cap.

— Mă onorezi, prietene.

— Eşti mult prea îngăduitor.

Junei îşi feri din nou ochii o clipă, apoi îl privi.

— Cum aş putea să-ţi fiu de folos?

Întrebarea îl luă pe nepregătite pe musafirul său.

— Am fost trimis să te văd şi să mă îngrijesc de sănătatea ta.

— Şi ai adus cu tine fondurile necesare?

— Da. Am aranjat să-ţi înmânez banii în deplină confidenţialitate, dar din moment ce prinţul plăteşte...

— Chiar el, prietene, şi-ar trebui să-l facem să plătească dublu.

— Ce vrei să spui?

Junei îşi lăsă încet picioarele peste marginea canapelei şi-şi ridică spatele. Simţea copcile prinse pe spinare, dar în afară de dorinţa vagă de a se scărpina acolo rana era uşor de ignorat.

— Stăpâna ta ţi-a dat bani, însă nu am nevoie de ei, mulţumită generozităţii prinţului. Ai putea duce banii înapoi în Gnourn ori ai putea face ceva mult mai profitabil cu ei. Există unele posibilităţi de investiţie în acest oraş – speculaţii comerciale –, unde suma s-ar dubla sau tripla într-o lună. Dacă ai proceda aşa, ar fi mai mulţi bani de folosit împotriva prinţului.

— Sunt absolut sigur că stăpâna mea va aproba acest plan, dădu Melcirvon încet din cap.

— L-ar aproba, *dacă* ai informa-o despre el.

— Dar...

— Ascultă-mă, prietene, pentru că aici e vorba de viitorul tău.

Junei tuşi uşor şi arătă spre un urcior şi o cupă, aflate pe o măsuţă.

— Apă, te rog.

Oaspetele îi aduse repede cupa şi aşteptă nerăbdător să termine de băut. Reumplu cupa, apoi se aşeză din nou, cu urciorul în poală.

— Explică-mi, te rog.

— Stăpâna ta consideră deja banii aceştia cheltuiţi, aşa că nu le va duce lipsa. Şi nu înseamnă că-i furi, de vreme ce vor folosi cauzei. Cel mai important lucru, va deveni o investiţie ascunsă. Dacă nenorocirea ar lovi scopurile noastre, ai mai avea o sumă de bani la îndemână să te salvezi sau să continui finanţarea rebeliunii. Luându-ţi această precauţie, se vede clar câtă intuiţie şi iniţiativă ai.

— Nu se poate nega ce spui, vorbi Melcirvon şi privi pe gura ulciorului, de parcă apa ar fi fost un oracol care l-ar fi ajutat să se hotărască. Investiţia va fi în siguranţă?

— Te vei folosi de oamenii la care apelez chiar eu pentru investiţiile mele.

Melcirvon îşi ridică privirile, iar un zâmbet i se lăţi pe faţă.

— Dacă tu ai încredere în ei, atunci voi avea şi eu.

— Foarte bine. Te duci cu banii pe strada Aripioara albastră, numărul douăzeci şi şapte.

— Pare un semn de bun augur.

— Aşa m-am gândit şi eu. Acolo ceri să discuţi cu Tyan, un omuleţ cu o cicatrice în semilună întinsă pe bărbie. Pomeneşti numele meu şi-i spui să investească banii aşa cum ar face-o şi pentru mine. El obţine surplusul de încărcătură de pe nave şi-l plasează pe pieţele unde cei care le apreciază cu adevărat valoarea plătesc bine. Te vei pune de acord cu el asupra unui sistem de parole care-ţi va permite ţie sau trimisului tău să retrageţi bani. Să nu spui nimănui despre cod, nici măcar mie.

— O parolă, da.

Junei zâmbi şi aproape că-l avertiză pe om să nu se folosească de numele mamei, cum se întâmpla de obicei.

— După ce-ai rezolvat totul, dă-te la fund, dispari prin Moriande vreo câteva zile. Există case unde aurul tău contează mai mult decât numele tău. Vino să mă vezi peste trei sau patru zile. Voi avea mesaje pentru stăpâna ta. În vreme ce te relaxezi, ţine ochii şi urechile căscate să iei pulsul capitalei. Sper că vei afla lucruri pe care neputinţa mea de acum mă împiedică să le descopăr.

— Da, desigur. Cât timp te aştepţi să mai rămâi pe aici? întrebă Melcirvon încruntat.

— O zi sau două. Medicul personal al prinţului are grijă de mine. Nădăjduiesc că peste vreo două zile voi fi declarat apt ca să-mi ofer omagiile familiei Anturasi şi să mă întâlnesc cu prinţul.

— Nu-i periculos?

— Prima nu, cealaltă... puţintel, răspunse Junei, ridicând din nou din umeri. Dacă prinţul m-ar bănui, nu şi-ar trimite doctorul, nici n-ar vrea să discute cu mine. În preajma lui aş afla multe lucruri care să ne ajute. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Bineînţeles, consimţi Melcirvon, care se ridică şi se trezi cu urciorul în mâini, apoi îl puse jos şi se înclină. Succesul nostru va fi asigurat.

— Într-adevăr, aşa va fi, mulţumită eforturilor tale curajoase, îi zâmbi Junei, în vreme ce bărbatul îşi vârî sabia înapoi în cingătoarea robei. De-abia aştept să ne vedem peste câteva zile.

Se ridică din nou pe canapea şi privi pe fereastră cum Melcirvon se grăbea spre strada Aripioara albastră. Dacă se va ivi momentul prielnic, documentele găsite acolo vor arăta că Tyan este agent deseian sau chiar din Virine şi îi va lega pe lorzii din apus de fondurile folosite la cumpărarea de arme şi tocmirea de mercenari. Dacă lorzii din interior nu vor fi convinşi să pună la cale propria lor rebeliune, Junei va le va da în vileag complotul.

Diferenţele erau neglijabile. Oricum, atenţia lui Cyron va fi abătută şi va fi obligat să acţioneze. Ţara sa va fi

destrămată, iar dinastia slăbită. S-ar putea prăbuşi singură, ori se va pogorî Prinţul Pyrust asupra ei s-o zdrobească.

Seminţele distrugerii Nalenyrului fuseseră sădite.

8
Ziua a 17-a, Luna Lupului, anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Muronek, Erumvirine

Dunos se zgribuli, strângându-şi braţul sănătos la pieptul costeliv. I se făcuse pielea de găină şi-ar fi dat orice să-şi poată acoperi trupul gol cu vreo pătură zdrenţăroasă, dar chiar şi această alinare îi fusese refuzată. Trebuia să stea pe un scaun şubred de lemn şi să se holbeze la lumânarea neagră, groasă, în timp ce i se topea miezul. Arunca o lumină slabă şi nici o urmă sesizabilă de căldură.

Nu tremura doar de frig. Mâna stângă, noduroasă, a babei şi felul în care zgâria cu ghearele groase şi inegale hârtia de orez îi înfiora carnea. Pumnul ei osos se strângea în jurul pensulei din dreapta şi, în pofida tremurăturilor, reuşea să traseze nişte cuvinte atât de frumoase pe cât era ea de pocită. Dunos putea citi doar câteva dintre ele, cele formate din mai puţin de şase semne, însă nu aveau nici o noimă, aşa risipite pe foaia dreptunghiulară.

O parte din el ar fi vrut s-o rupă la fugă din coliba vrăjitoarei. În fond, nu avea decât zece ani, aproape un copilandru. Străbătuse drumul lung spre miazănoapte, până în Moriande. Întâlnise un spadasin Mistic şi participase la o tămăduire în capitala naleniană. Fusese atins de farmecele ultimului *vanyesh,* Kaerinus. Dacă maestrul *xingnei* nu-i vindecase braţul, ce să aştepte de la femeia asta? Nu era nimic în comparaţie cu un vrăjitor care supravieţuise Urgiei.

Dar nu fugi. La fel ca locuitorilor din Muronek, frica i se cuibărise la piept şi-i slăbise picioarele. O urau mulţi, dar tot la ea veneau în vremurile de restrişte. Cu ajutorul unei poţiuni sau tincturi, răpunea febra sau uşura durerile. Pe cât se temeau oamenii de ea – obligând-o să trăiască la

marginea oraşului, în întunecimea pădurii –, tot pe atât aveau nevoie de ea.

Dar şi mai important pentru Dunos, părinţii lui voiau să rămână. Tatăl său fusese plin de nădejde când plecaseră spre Moriande, însă braţul stâng al băiatului rămăsese tot chircit, chiar şi după tămăduire. Odată ce pierise şi cea mai aprinsă dintre speranţele lor, părinţii îl dăduseră pe mâna Uttisei, o vrăjitoare care bântuise visele mamei sale încă din copilăria petrecută la Muronek.

Nu îndrăznea să le spună părinţilor că, pe măsură ce deveniseră tot mai disperaţi să-l vadă odată întreg lui îi păsa tot mai puţin. Moraven Tolo, spadasinul pe care-l întâlnise, fusese cu el la tămăduire. Amarul lui Dunos din cauză că braţul nu i se vindecase fusese evident, dar spadasinul îl liniştise. „Magia a promis doar să ne vindece, nu să ne dea ce vrem. Ne-a dat ce ne trebuia.”

Remarca îl zăpăcise, dar se gândise profund la ea pe drumul lung înapoi spre moara familiei sale. Adevărat, braţul său stâng era aproape nefolositor. Dacă trebuia să aducă apă din fântână, nu ducea decât o singură găleată odată, dar făcea două drumuri, iar diferenţa conta foarte puţin.

Îl durea că infirmitatea sa însemna că nu va deveni niciodată spadasin, aşa cum visase el cândva, dar îl durea şi mai mult că tatăl său se gândea că nu putea fi nici măcar morar. Moraven spusese că nu-i cu neputinţă să ajungă spadasin, însă pentru părintele său părea hărăzit cerşetoriei. Luaseră până la urmă un alt băiat calfă, preţuindu-i vigoarea de bou de povară, chiar dacă o însoţea şi prostia animalului.

Aşa că Dunos şedea înfrigurat şi înfricoşat într-o colibă scăldată în vrăji, nădăjduind că dorinţele tatălui său se vor adeveri, decis să arate că, deşi nu era cum şi-l voia el, tot putea fi loial şi supus.

Cotoroanţa lăsă pana jos şi suflă asupra hârtiei să grăbească uscarea cernelii. Se întoarse să-l privească şi era atât de saşie, încât ochiul ei drept aproape că se închisese, în vreme ce stângul se căsca nefiresc.

Zbârciturile îi brăzdau faţa precum crăpăturile din noroiul întărit. Părul i se uscase şi se încâlcise, iar şuviţele ei albe, ieşeau dezordonate de sub clema de lemn şi piele.

O limbă groasă îi umezea buzele, iar când îşi deschidea gura, vedea câţiva dinţi înnegriţi de putreziciune.

— Ai o minte preocupată, măi, băiete.

— Da, mătuşico.

— Poţi să citeşti ce-am scris aici?

— Câte ceva.

— Nu contează. E bine că poţi.

Ridică foaia de hârtie şi i-o întinse.

— Ia-o.

Dunos ridică mâna dreaptă, însă vrăjitoarea sâsâi.

— Nu *asta,* prostule. Stânga! Poţi s-o foloseşti puţin, nu?

Băiatul înălţă încet mâna stângă. Nu-i plăcea nici măcar s-o privească, i se părea neomenească. Oasele-i erau ca nişte rămurele, iar carnea ca pielea veche, tăbăcită. Se concentră, forţându-şi palma să se deschidă şi cotul să se îndoaie. Îşi strânse buzele, hotărât să nu-i scape nici un ţipăt, oricât îl durea. *Dar nu doare atât de mult ca înainte, nu?*

Nu lăsă ca impresia posibilei vindecări a braţului să-i abată atenţia. Prinse cu degetul mare şi arătătorul foaia albă şi ea-i dădu drumul. Greutatea hârtiei făcu să i se încline braţul. Un colţ se aplecă spre flacără, dar izbuti s-o tragă înapoi, cu ochii strânşi de efort.

Cotoroanţa dădu încet din cap.

— Bravo. Acum mototoleşte-o. Fă-o ghem, cu mâna stângă. Dă-i drumul, băiete. Acum!

Strigătul ei ascuţit îl făcu să tresară. Se supuse, întrebându-se cum să încapă foaia de hârtie în pumnul său. În timp ce o strângea, simţi o înţepătură în braţ. Senzaţia aducea cu cea din timpul tămăduirii şi cu cea din urmă cu un an, când găsise piatra albastră, lucitoare. Se întinsese după ea, atingând-o. Apoi nu-şi mai amintise nimic, până se trezise, doi kilometri mai jos pe râu.

Degetele sale strânseră încet hârtia de orez. O simţea uscată la atingere, la fel ca pielea sa. Hârtia foşni. Deşi strânsoarea nu se diminuă, degetele păreau să câştige tot mai multă forţă, pe măsură ce se mişcau, încet, încet, hârtia dispăru în pumnul său – acela jalnic şi sfrijit – şi o strânse pe cât de tare putu.

Nu spuse nimic. Singurul zgomot care se auzea venea de la copacii foşnind afară şi horcăitul babei. Continuă, dorind ca hârtia să se facă tot mai mică şi mai mică, mai mică decât piatra, mai mică decât orice. Voia să devină atât de mică încât să dispară cu totul.

— Deschide palma, băiete. Dă-mi-o.

Degetele sale zvâcniră deschizându-se, de parcă ar fi fost un dispozitiv mecanic. Hârtia căzu în palmele ei. O luă, despăturind-o încet. Dunos îşi lăsă mâna să cadă pe masă, ţinând-o acolo, fără s-o mai ascundă într-o parte.

Cotoroanţa netezi foaia pe masă, dând din cap şi mormăind în acest timp. Cu o unghie murdară începu să urmărească urmele îndoiturilor, ciocănind întâi triunghiurile, apoi unindu-le de pătrate şi romburi. Unghiile ei dansară tot mai repede peste hârtie, sunând ca frunzele uscate lovind pietrele de pavaj.

Se uită din nou la el, cu ambii ochi holbaţi şi tiviţi cu alb.

— Ce eşti tu, băiete? De ce să ucizi un zeu? De ce-ai venit să ne distrugi pe toţi?

Îşi punctă întrebările lovind cu pumnul în masă. Lumânarea pâlpâi o clipă, apoi ceara se împrăştie pe hârtie.

Cuprinse foaia, urmând încreţiturile. Ceara neagră adăugă sensuri unor cuvinte şi şterse altele. Dunos citea foarte puţin, însă unul dintre înscrisuri – cel al lunii – se vedea foarte clar.

Semnul lui Grija, lupul. Zeul Morţii.

— Răspunde-mi, băiete!

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Ea se întinse, apucându-l de păr, trăgându-i faţa deasupra hârtiei.

— Uite! Semnul zeului morţii! Liniile, toate conflictele. Triunghiuri în triunghiuri, toate sunt urgii, pătrate care arată că nu există deznodământ! Moarte şi distrugere pretutindeni. Moarte, pieire tuturor.

Vocea ei se transformă într-o şoaptă răguşită, în timp ce pumnul i se strânse, iar unghiile ei lungi i se înfipseră în scalp.

— Pieire pentru toţi, în afară de tine, Dunos. Ce eşti tu?

— Nu ştiu.

Mâna stângă a lui Dunos apăru de undeva şi-şi croi drum. Auzi ceva trosnind, iar ea ţipă. Baba se lăsă pe spate clătinându-se, aproape căzând de pe scaun, apoi se ridică şi încercă să-şi ridice braţul frânt. Nu fu în stare.

Hârtia începu să se mişte, împăturindu-se singură. Se opri, se desfăcu, îndoindu-se şi îngustându-se, după care se îndreptă. În câteva clipe, se transformă singură într-un lup de hârtie, cu trupul decorat cu toate cuvintele scrise de Uttisa.

Cotoroanţa se căută prin robă după un talisman circular, pe care-l ridică la ochiul stâng.

— Eşti lucrătura *lui,* Dunos. Îi aparţii lui Grija. Eşti căţeluşul morţii şi va veni să te ia.

— Nu, nu sunt, spuse Dunos înşfăcând hârtia cu mâna stângă şi dând lupul pradă flăcărilor. Nu voi fi căţeluşul lui!

Flacăra se mări şi lupul dispăru într-o vâlvătaie strălucitoare. Însă, în loc să audă trosnetul flămând al flăcării, un urlet de lup singuratic se rostogoli prin aer în timp ce fumul se risipi în neant. Şi deşi mâna îi rămăsese în flamă, nu simţi nici durere, nici căldură şi se întrebă dacă nu cumva zeul Morţii îl luase deja.

Deodată, uşa cocioabei sări în ţăndări, în interior. Bucăţi de scânduri rupte acopereau podeaua murdară. Resturile uşii rămaseră agăţate de o balama îndoită şi, cu o clipă înainte ca vântul de afară să stingă lumânarea, privirea lui Dunos surprinse nişte forme mătăhăloase năvălind. Umeri largi rupseră canatul, iar zgomote aspre,

guturale şi bolovănoase umplură coliba, de parcă dihăniile ar fi frecat pietre ascuţite.

Uttisa urlă, însă ţipătul ei se frânse repede. Ceva cald şi umed îl împroşcă pe Dunos. Închise pleoapele, apoi le şterse de sânge. *Au omorât-o!*

Nu voia să-şi deschidă ochii pentru că nu voia să vadă ce făceau creaturile acelea. Trosnetul oaselor şi sunetul umed al dinţilor care sfâşiau carnea îi spuneau mult mai mult decât ar fi zărit. Se hotărî însă că a vedea era mai bine decât să-şi închipuie, aşa că-şi deschise ochii şi descoperi că avusese dreptate pe jumătate.

Ar fi trebuit să fie beznă totală, dar braţul său stâng licărea într-o lumină cenuşie, care nu arunca nici o umbră. Şi alte părţi ale trupului său licăreau, cele împroşcate cu sângele Uttisei. Dar mai ciudat decât toate, lumina din jurul braţului său stâng dezvăluia un membru vânjos şi sănătos.

Cele trei creaturi ghemuite înfulecau din cotoroanţă fără să-l ia în seamă. Erau cu totul lipsite de păr şi, deşi vedea că aveau pielea acoperită de solzi, strălucirea fantomatică nu dezvăluia nici o urmă de culoare. Dinţii triunghiulari care le umpleau boturile nu se osteniră prea mult cu vrăjitoarea. Ridicau bărbia când înghiţeau, dar nu aveau un gât vizibil, iar umerii lor robuşti se ridicau deasupra vârfului rotunjit al capului. Nu văzu nici urechi, iar ochii lor mari şi rotunzi aveau culoarea neagră, lucioasă, a pietrelor de râu.

Se sprijineau pe picioare scurte, dar zdravene. Braţele lor lungi rupeau cu uşurinţă oasele hârcii, iar cu ghearele lungi scobeau măduva din interior. Îşi lingeau gelatina cenuşie prinsă pe degete, grohăind de încântare.

Dunos nu avea nici o idee despre dihănii şi nici nu voia să mai zăbovească pentru a afla. Ţâşni spre intrare înainte ca vreuna dintre ele să aibă vreo şansă să reacţioneze, apoi o rupse la fugă cât îl ţineau picioarele. Îşi simţea braţul stâng aproape ca şi cum s-ar fi mişcat normal. Aruncă o singură dată o privire peste umăr, să vadă dacă nu era urmărit. Nu văzu nimic, însă nu încetini nici un pic.

Alergă de-a lungul cărării din pădure, spre Muronek, gândindu-se să dea alarma. Dar pe când se apropia de marginea pădurii, priveliştea mai multor focuri îl avertiză asupra unui pericol şi mai mare. Oraşul era atacat, iar undeva mama şi tatăl său erau în primejdie.

Sau sunt deja morţi!

Nu! Dunos îşi dirijă neliniştea şi teama în fugă şi goni printr-o poartă în ruine. Oriunde în jurul său colcăiau monştri, târând din case oamenii care urlau. Mulţi sângerau din răni uşoare, alţii îşi pierduseră membrele. Se prăbuşeau pe străzi, cu viaţa scurgându-se în bălţile de sânge, urlând până ce-i amuţea moartea.

Incendii sălbatice luminau oraşul. Oameni în flăcări goneau pe străzi până când cădeau şi ardeau cu totul. Simţi căldura, dar cumva îndepărtată. Continuă să alerge, sărind peste rugurile umane, bucurându-se când un *vhangxi* se clătină afară dintr-o vâlvătaie, iar partea de sus a bestiei era deja în flăcări.

Numise aşa creaturile după un demon din cel de-al Treilea Iad, şi ţâşni într-o parte când cel arzând se îndreptă spre el.

Alergă pe Calea Dragonului Verde, apoi o tăie spre nord, pe Drumul Pantalonarului. Refuză să privească spre vest, spre casa locuită de bunicii săi, dar când o luă spre vest, pe Dragonul de Aur, nu mai rămăsese nimic, în afară de ruguri, din casele din partea asta a oraşului. Continuă să fugă, ritmul scăzând numai când dădu de un cadavru zăcând în drum. Căldura incendiilor pârlise roba aurie, iar capul îi fusese retezat ca de cuţit, dar nu mai avea nici o îndoială că era bunica sa.

Se holbă la flăcările alb-aurii care mistuiau casa. Focul urla, iar lemnul pocnea cu putere. Undeva în interior zăceau părinţii săi. I se puse un nod în gât. Genunchii îi tremurară şi ar fi căzut, dar auzi un alt zgomot. Venea din interior, şi, deşi era imposibil, o auzi pe mama lui chemându-l pe nume.

Fără să ia în seamă pericolul, ţâşni în foc. La al treilea pas făcut în clădire, duşumeaua cedă sub el. În timp ce

cădea în hăul de dedesubt, bârnele de deasupra trosniră. Ultimul lucru pe care-l mai văzu fu grinda principală a casei rupându-se în două şi căzând peste el.

Dunos nu avea nici o idee cât timp zăcuse în cenuşa care fusese casa bunicilor săi; cenuşa care fusese oraşul Muronek. Noaptea se transformase în lumină şi aprecie că trecuseră câteva zile, pentru că cenuşa din care se ridicase se răcise deja. Urmele de scrum îl vopsiseră în dungi negre şi cenuşii.

La început se deplasă cu prudenţă printre ruine, apoi prinse curaj. Câini scheletici şi pisici sălbăticite se furişau prin oraş. Mult mai maiestuoase şi mai numeroase, păsările hoitare erau căţărate pe cele mai înalte ridicături existente, coborând în stoluri şi gonind potăile de lângă bucăţile apetisante de hrană.

Dunos nu voia să vadă cu ce se ospătau. În timp ce cerceta împrejurimile, culese o oală ciobită dintr-un loc, un cuţit înnegrit din altul, iar, mai spre marginea oraşului, adună resturi de robe şi sandale – toate de mărime mare – de pe cadavrele pe jumătate mâncate. Spălă veşmintele şi făcu baie în râul din afara oraşului, apoi se îmbrăcă şi porni la drum.

Nu avea habar încotro mergea, nu înţelegea nici cum de supravieţuise atacului şi incendiului. Ştia doar că scăpase şi că trebuia să meargă tot mai departe. Jurase că nu va fi căţeluşul lui Grija. Cu cât aşternea o distanţă mai mare între el şi acest măcel, cu atât avea mai multe şanse să se ţină de cuvânt.

9
Ziua a 20-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Deşi părăsise abia de-o săptămână şi jumătate complexul mortuar în care se trezise, Ciras Dejote se văzu faţă în faţă cu o altă provocare. Tărâmul mereu schimbător numit Ixyll îl solicita din plin. De-abia dacă îndrăznea să doarmă, darămite să-şi lase atenţia să se abată fie şi pentru o clipă. Chiar şi peisajul cu aspectul cei mai inofensiv putea ascunde o primejdie de moarte şi faptul că trebuia să fie mereu pregătit începea să-l macine.

Însă nici un erou nu s-ar da îndărăt de la o încercare aşa ca a noastră!

Privi peste buza văii de forma unui ceaun. În nord se întindea ca o elipsă, iar soarele pe cale să apună se reflecta blând în stratul fluid şi auriu care acoperea întregul peisaj. Forme tăcute de copaci şi tufe se iţeau de dedesubt, dar rămâneau mascate, ca şi cum erau acoperite de un strat gros de zăpadă.

Singura culoare neobişnuită din vale juca din tufă în copac şi pe stânci, ca o minge alunecând pe gheaţă. Borosan se ghemui la buza văii, privind cum *thanatonul* său încerca să-şi găsească un sprijin cu picioarele ca de păianjen. Când, în cele din urmă, se lovi de ceva, încetinindu-i alunecarea, îşi înălţă corpul sferic pe cele patru picioare, dar izbuti să facă doar un pas sau doi înainte de a-şi relua alunecarea vijelioasă.

Borosan clătină din cap, apoi scrise o notiţă în ceaslovul deschis în poală.

— Nu-i bine. Distanţele pe care le vrea Keles vor fi nepotrivite. Măsurarea distanţelor cu pasul nu-i posibilă aici.

Nerăbdarea îi strânse lui Ciras stomacul, dar expiră încet şi se linişti.

— Ţinând cont de oră, am face mai bine să ne aşezăm tabăra.

Borosan scrijeli o altă însemnare fără să-şi ridice privirile.

— Poate că şi valea va fi precum câmpia de acum două zile. Se va schimba la noapte.

— Doamne fereşte! se înfioră Ciras.

Câmpia aceea fusese un adevărat paradis atât timp cât strălucise soarele pe cer. Îşi astâmpără foamea cu fructe proaspete, apa curgea dulce în pârâiaşe, iar animale mici – rubedenii de-ale iepurilor, din câte-şi dădu seama Ciras – zburdau paşnice. Se hotărâseră să-şi petreacă noaptea acolo, dar în clipa când soarele asfinţi, totul se schimbă. Un val de magie dezlănţuită ţâşni din sol, de parcă pământul s-ar fi scuturat de căldura acumulată peste zi. Odată cu asta dispăru şi frumuseţea locului, dezvăluind un tărâm plin de putreziciune. Brusc, mărul pe jumătate mâncat din mâna sa colcăia de viermi. Pâraiele purtau sânge, iar iepurii deveniră *turbaţi.*

Le sacrificară un cal de povară şi de-abia reuşiră să scape cu viaţă.

Incidentul fusese doar unul dintre multele de-a lungul călătoriei lor. Îi aşteptau şi altele, pentru că se aflau în Ixyll. Cu mai bine de şapte sute de ani înainte, trupele împărătesei Cyrsa au luptat şi au învins hoardele turasynde venite din pustietăţile de miazănoapte. Bătălia a dezlănţuit destulă energie magică ca să învăluie întregul tărâm şi să declanşeze Urgia, care aproape că a distrus omenirea. Deşi vrăjile dezlănţuite s-au retras din teritoriile civilizate, aici în Ixyll încă domneau.

Atâta varietate şi multele lucruri de văzut făceau imposibilă catalogarea lor, dar Borosan Gryst părea decis să ducă treaba la capăt. Deşi practicant de *gyanri* – vrăjitoria mecanică, pe care Ciras o privea cu dezgust –, îmbrăţişase şi rolul de cartograf, continuând munca începută de Keles Anturasi. Scrupulozitatea lui pentru

măsurătorile exacte le redusese deplasarea la o nimica toată.

Iar nerăbdarea de a o găsi pe Împărăteasa Adormită atinsese proporţii.

Abandonându-l pe Borosan, Ciras coborî panta dealului, declanşând cu cizmele alunecarea pietrişului. Ajunse la micul cerc năpădit de iarbă unde-şi ridicaseră tabăra. Acesta şi copacul din apropiere, de care-şi legaseră caii, erau singurele porţiuni relativ normale ale peisajului, iar copacul înmugurea cu ciorchini de ţepi de cristal care răsunau în adierea care mişca ramurile.

Se duse în centrul cercului şi închise ochii. Ascultă zgomotul ca de clopoţei şi felul în care se schimba. Uneori în note discordante, alteori în armonii, el încerca să găsească un tipar. Trebuia să existe unul, din moment ce crengile aveau o distanţă limitată de mişcare, iar adierea rămânea destul de constantă. Ascultând pe cât de concentrat putea, îl descoperi. Şi, odată ce reuşi, îşi trase sabia din centura de la şold.

Izolat de lume, execută toate poziţiile de scrimă pe care le cunoştea. Se undui din Scorpion în Lup când îşi imagină un sunet ascuţit drept o lovitură de jos în sus. O pară, apoi străpunse într-o notă subtilă ceea ce-ar fi fost inima adversarului său. O răsucire şi se modelă în Câine, apoi un salt de Pisică şi o tăietură îl purtară deasupra unui alt atac disperat, iar el îşi decapită duşmanul dintr-o lovitură.

Cum sunetele erau limitate, tot aşa şi abilităţile duşmanilor săi. Forma umană se mişca numai în anumite feluri şi făcea numai anumite lucruri. Toţi oamenii cu care se confruntase aveau limitele lor. Viteză şi forţă, lungimea unui braţ şi ştiinţa formelor îi făceau diferiţi, dar existau unele lucruri pe care nu le putea face nici unul. În acele limite zăcea posibilitatea victoriei.

Şi mai erau apoi cei ajunşi la stadiul de *jaedunto.* Îi văzuse pe câţiva dintre aceşti Mistici foarte deosebiţi, ale căror abilităţi de a lupta cu sabia depăşeau firescul. Nu se mai aplicau aici limitările impuse de normalitate. Misticii ajungeau dincolo de putinţa unui muritor de rând.

Ciras sperase că avea în el seminţele unei astfel de măreţii. Considerase, arogant, ca şi împlinit acest lucru când venise la Moriande şi la *serrianul* Jatan, cerând să fie antrenat. Phoyn Jatan i-l dăduse spre instruire lui Moraven Tolo, ceea ce Ciras luase prima oară drept o respingere. Însă, încet, află că învăţătorul lui era el însuşi un Mistic, iar lecţiile pe care avea să i le dea lui Ciras cuprindeau mult mai multe decât Arta Spadei.

Din nou, Ciras luă asta drept o respingere, însă contemplaţia – pentru care avusese timp din belşug în ultima săptămână şi jumătate – îl adusese la concluzia că fusese învăţat disciplinele de care ar fi avut nevoie *dacă* ajungea un *jaedunto.* Răbdarea nesfârşită părea să fie foarte comună printre ei şi se străduia zilnic să şi-o educe.

Toleranţa părea altă calitate şi, fiind în tandem cu Borosan Gryst, îi cerea să înveţe şi asta. Magia era o forţă teribilă şi puternică în această lume. Se ajungea la ea numai prin studierea unui subiect şi prin perfecţionarea abilităţii. Un Mistic avea înţelepciunea şi tăria de a stăpâni o asemenea forţă. Şi cum magia se limita numai la cei care lucraseră din răsputeri să o atingă, civilizaţia era ferită de o altă Urgie.

Gyanri sfida această logică şi prin urmare i se părea ceva dezgustător lui Ciras. Un *gyaridin* crea dispozitive care-şi obţineau energia motrice din *thaumston,* un minereu încărcat cu magie dezlănţuită. Un *gyanrigot* făcea orice. În îndepărtatul Tirat, insula sa natală, văzuse luminile albastre ale unuia, foarte la modă printre negustori. *Thanatonii* lui Borosan, într-o mare varietate de forme şi mărimi, se târau, făcând măsurători, cărau lucruri şi chiar ucideau tot felul de creaturi, această ultimă abilitate accentuându-i părerea defavorabilă.

Desigur, Ciras prefera să vadă un *thanaton* alunecând în vale în locul lui. Iar faptul că puteai trimite unul dintre modelele mai mici să ucidă şi să aducă vieţuitoare pentru hrană făcea explorarea mai uşoară. Stăteau şi de pază, dând alarma dacă se petrecea ceva ciudat.

Însă deşi voia să-i urască pe creatorii acestor maşinării, Borosan nu era chiar un om rău. Nu avea habar de antrenamentul fizic, dar nu abandona sau se plângea atunci când îl puneai să facă o muncă. Uimirea neţărmurită cu care privea lumea i se părea lui Ciras aproape copilăresc şi, deşi n-ar fi recunoscut asta nici sub cele mai cumplite cazne, era ceva ce regretase mereu că pierduse în copilărie.

Dacă aş avea asta, n-aş fi atât de nerăbdător.

— Ciras.

Spadasinul se răsuci, oprindu-se şi ghemuindu-se în poziţia celui de-al Patrulea Scorpion, cu sabia deasupra capului, cu vârful orientat înainte. Pe faţă îi şiroia transpiraţia, însă nu şi-o şterse. Îi năclăia barba pe care şi-o lăsase în timpul călătoriei, iar adierea îi răcorea faţa. Încet, deschise ochii şi privi sus pe deal, la Borosan.

Gyanridinul îşi închise ceaslovul şi-i făcu semn să vină.

— Ciras, vino până aici.

— Imediat, răspunse tânărul şi se ridică.

— Nu, chiar cred că ar trebui să vezi asta.

— Borosan, trebuie să-mi termin exerciţiile.

— Dar eu...

O apariţie aurie se înălţă deasupra lui Borosan. O palmă cu degete lungi se închise peste capul şi umerii omului, apoi îl trase în spate. Braţe aurii îl cuprinseră, iar pielea metalică îl învălui. Când apariţia îşi deschise gura, cu colţii licărind ameninţător, Borosan slobozi un urlet din gât.

Ciras pomi în fugă spre deal. Cu sabia în mâna dreaptă, râcâia pământul cu stânga pentru mai multă aderenţă. Alunecă numai o singură dată, dar îşi reveni imediat şi ajunse pe creasta dealului câteva clipe mai târziu.

Apariţia – cu pielea fluturând, ca şi cum o robă aurie i-ar fi acoperit picioarele şi braţele – zbura în picaj către o gaură imensă şi întunecată, deschisă în inima văii. Ciras presupuse că *thanatonul* fusese deja absorbit în ea. Între el şi apariţie se ridicase un trio de războinici aurii, care înaintau spre el. Unul purta o sabie ca a lui. Al doilea avea o lamă curbată, de turasynd. Cel de-al treilea nu avea nici

o sabie, însă pielea aurie sublinia conturul unui războinic viruk. Ghearele erau mortale numai prin mărimea lor.

Deşi îi trecu prin minte că Borosan mai mult ca sigur pierise, iar şansele propriei sale supravieţuiri erau minime, nu se gândi nici o clipă la retragere. Un prieten era la ananghie. Să ştie că-l abandonase ar fi însemnat să trăiască în ruşine o viaţă întreagă. N-ar fi fost o viaţă care să merite trăită.

Nu o viaţă demnă de balade.

Sări în vale şi din clipa în care călcâiele sale atinseră suprafaţa aurie îşi dădu seama că existau şi momente când nu puteai fi eroic. Picioarele îi fugiră de sub el şi căzu pe spate. Cumva, reuşi să-şi păstreze sabia în mână, dar începu să alunece spre gaură, iar duşmanii săi se scurgeau pe urmele sale să-l măcelărească.

Ciras îşi înfipse cu putere călcâiele în suprafaţa aurie, alunecoasă. Pintenii săi se afundară, sfâşiind-o. Ieşi un fluid auriu, vindecând rănile, însă el reuşi să încetinească. Zâmbind, îşi întoarse sabia şi o vârî la subsuoară. Ţinându-se de mâner şi împingând cu umărul, se folosi de sabie ca de o cârmă pe corabie. Tăie o brazdă prin aur, îndreptându-se spre o stâncă masivă.

Frânând puternic din călcâie, încetini suficient încât să nu se izbească prea dur de stâncă. Se împotrivi, îndreptându-şi poziţia, şi se săltă pe picioare. Apoi se lipi cu spatele de stâncă şi se ghemui când primul războinic ajunse la el, lovind în jos cu iataganul său.

Ciras se trase spre dreapta şi lama se izbi zăngănind de stâncă, smulgând o bucată de materie aurie. Chiar înainte ca aurul să ţâşnească, închizând rana, îşi roti sabia administrând o lovitură din rever care străpunse gâtlejul turasyndului. Capul săltă, dezvăluind oasele albe. Aurul le acoperi repede în timp ce căpăţâna se roti, expresia încremenită pe faţă vădind o surpriză totală.

Însă trupul nu se prăbuşi. În loc de asta, se întinse, prinse capul şi-l puse la loc pe gât. Buzele se despărţiră într-un rânjet feroce, iar maxilarul tremură, ca într-un hohot de triumf.

Tocmai la mijlocul hohotelor lovitura de răspuns a lui Ciras îl surprinse din nou. Ţinând mânerul sabiei cu ambele mâini, îl despică pe turasyndian din creştet până la pelvis, zdrobind fiecare vertebră. Trupul se clătină spre dreapta şi stânga. Aurul încercă să acopere oasele, dar ele se înnegriră după numai o clipă sau două de la expunerea la aer. Putreziciunea întunecă aurul, iar carnea căzu de pe oase ca o pulbere.

Deşi s-ar putea să fi acţionat nebuneşte sărind la luptă, Ciras Dejote învăţase destule să nu creadă că ştia precis cum mergeau lucrurile, însă avea destule informaţii ca să aibă o părere decentă. În timp ce al doilea spadasin venea, se desprinse de stâncă şi alunecă spre el. Se lăsă în genunchiul drept, controlându-şi uşor direcţia, se feri de o lovitură şi o întoarse.

Sabia sa trecu prin carnea de aur peste coapsa stângă a războinicului. Când tăie până la os, femurul putrezi imediat. Războinicul se prăbuşi şi, cu încă o lovitură rapidă, îi despică faţa. Putregaiul negru cuprinse craniul, iar capul se surpă în interior, ca un pepene mult prea copt. Odată cu asta, aurul se scurse din schelet, iar oasele negre se topiră.

Ciras îşi înfipse unul dintre pinteni în aur şi săltă înapoi. Alunecă pe sub ghearele tăioase ale virukului. Răsucindu-şi sabia, o împlântă în sol, agăţându-se de ea. Apoi, folosindu-se de propria mişcare, se roti cu picioarele şi trimise o lovitură în piciorul drept al adversarului. Aurul se împrăştie când pielea se despică.

Virukul se prăbuşi, dar se răsuci pe burtă. Când Ciras se întoarse să se confrunte cu el, creatura se aruncă înainte, numai că el se feri, apoi îşi trase sabia şi lovi. Rată mâna, însă tăie adânc în stratul de aur care acoperea solul văii. Deschise o brazdă adâncă şi lată, dezvelind pământul şi covorul gros de ierburi palide de dedesubt.

Aurul ţâşni să închidă tăietura, dar nu înainte ca ierburile să-şi recapete culoarea şi să se ridice. Rana se închise, dar prin stratul de aur se iţeau câteva frunze

verzi. Dincolo de ele, virukul se ridică în genunchi şi se repezi cu ghearele spre ierburi

Ciras îşi miji ochii, apoi lovi de jur împrejur cu sabia, căscând o altă tăietură în stratul de aur. Mai multe plante răsăriră şi o floare cu petale de un roşu strălucitor ieşi prin deschizătură. Intersectă asta cu o altă brazdă, iar colţurile locului de intersectare se înnegriră. Alte două tăieturi în cruce şi reuşi să izoleze o porţiune din stratul de aur care începu să tremure şi să se retragă. Ierburi ţepoase se iviră prin brazdă, iar pământul de dedesubt supse tot aurul.

Ridicându-se în picioare pe parcela înverzită, Ciras reteză capul virukului şi-l trimise de-a rostogolul direct spre gaură. Începu să avanseze spre ea, tăind o cărare verde pe fundul văii.

Înainte să ajungă mai departe, o pereche de obiecte ţâşniră din gaură şi se răsuciră spre el. *Thanatonul* ajunse pe cărare şi-şi scoase imediat picioarele, verificându-şi starea. Borosan, care se împleticea în urma lui, se rostogoli şi mai mult când ajunse la iarbă, însă-şi reveni în poziţia şezut, cu ceaslovul încă strâns la piept.

Tuşi, apoi scuipă un ghemotoc de flegmă aurie.

— Cred că era vie.

— Cred că încă mai este, Maestre Borosan. Tocmai descoperise că eşti la fel de gustos ca unele dintre îmbucăturile de care-am avut şi noi parte pe drum.

Gyanridinul se strădui să se ridice în picioare, iar Ciras îl sprijini.

— Pe harta mea voi marca locul acesta ca fiind foarte periculos.

— Mai bine marchează-l ca numai bun pentru fermieri, spuse Ciras şi tăie o brazdă prin aur, deschizând o cale spre vârful dealului. Pe cât de ameninţător se dovedeşte a fi un om înarmat cu o sabie, cred că ar fi foarte vulnerabil înaintea plugarilor.

— Probabil că ai dreptate, zâmbi Borosan. Ar trebui să ne grăbim. Mai avem câteva ore de lumină şi pare să fie destul de mult până la locul de tabără.

— Nu, rămânem aici peste noapte, vorbi Ciras întorcându-i zâmbetul. Ştiind cât de repede se vindecă locul s-ar putea dovedi un lucru util. Împărăteasa aşteaptă de multă vreme. Cred că încă o zi nu-i va pune prea mult răbdarea la încercare.

10
Ziua a 25-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

În pofida focului care duduia în încăperile lui, Prinţul Pyrust purta mantie. Considera camera mult prea încălzită pentru gustul său, dar oaspetele pe care-l aştepta va fi pe jumătate îngheţat şi extenuat. Căldura va fi binevenită şi nutrea mari speranţe că tânărul Keles Anturasi se va simţi binevenit aici.

Se hotărâse să-l primească în încăperile sale particulare în loc de alte spaţii mai grandioase. Nu avea nici o iluzie în privinţa cartografului nalenian şi a loialităţii sale. În decursul întâlnirilor anterioare îi făcuse câteva propuneri, dar Keles le respinsese politicos şi ferm. De fapt, Pyrust îi respecta loialitatea faţă de familie şi naţiune.

Faptul că interesele Deseirionul cereau să fie zdrobite, constituia o altă problemă.

În uşă se auzi un ciocănit discret şi prinţul se uită într-acolo.

— Intră.

Uşa se deschise fără zgomot. Pyrust aproape că nu-l recunoscu pe tânărul din prag. De la ultima lor întrevedere, acesta se alesese cu o cicatrice încreţită pe frunte. În decursul îndelungatei sale călătorii pierduse în greutate. Oboseala îi tivise cu cercuri roşiatice ochii căprui.

Deşi era în mod evident extenuat, ochii lui Keles încă mai scăpărau de inteligenţă şi surprindere. Reuşi chiar să încropească o jumătate de plecăciune, dar se împletici şi se propti de cadrul uşii. Urmă o grimasă când umărul său drept atinse tocul.

Pyrust veni să-l apuce de cotul stâng şi umăr, ajutându-l să se îndrepte.

— Le-am poruncit să te aducă aici cât se poate de repede. Dacă te-au istovit, am să pun să fie ciomăgiţi. Chiar omorâţi.

Keles clătină încet din cap.

— Mi-e indiferentă soarta lor. Mi-au ucis o prietenă, dar şi-au făcut datoria.

Pyrust îl conduse la scaunul de lângă foc, iar Keles se prăvăli în scaunul masiv de lemn. Îşi lipi braţul drept de piept şi capul i se aplecă spre stânga. Se uită spre flăcări.

— Ştii că n-am să lucrez pentru tine.

— Ai fost categoric încă din Moriande.

Pyrust se duse spre bufetul din încăpere şi turnă vin negru în două cupe de cositor. Le luă şi le oferi lui Keles.

— La noi este obiceiul de a ne întâmpina oaspeţii cu vin. Urmează orez şi brânzeturi. Poţi alege cupa pe care o preferi.

Keles privi spre el, apoi întinse mâna stângă şi luă cupa din mâna beteagă a prinţului.

— Dacă sunt oaspete, mi se permite să plec atunci când doresc?

Pyrust îl privi pe deasupra cupei sale de vin.

— Înţelegi că nu-i posibil. Nu ţi se va permite nici să comunici cu familia ta. Ştiu că poţi ajunge la bunicul şi fratele tău cu mintea. Pot cere să fii drogat ca să nu reuşeşti, dar aş prefera să-mi dai cuvântul că nu vei încerca.

Keles bău, apoi se încruntă.

— Accepţi cuvântul meu?

— Da, încuviinţă Pyrust şi aşeză cupa pe poliţa de deasupra căminului. Eşti un om deştept şi pricepi cum stau lucrurile. Dacă bunicul tău află că eşti aici, Cyron va ameninţa cu războiul. Şi, mai mult ca sigur, sângele va curge în valuri înainte să te întorci la Moriande. Pe de altă parte, vestea prezenţei tale aici va fi comunicată cu încetineală, prin canalele Ministerelor. Acestea îl vor informa pe prinţ într-o manieră care cere multă

diplomaţie. Vom negocia, iar ceea ce-ar câştiga prin vărsare de sânge va plăti cu timpul petrecut de tine aici.

— La ce ţi-ar folosi? întrebă Keles îndreptându-şi spatele şi sprijinindu-şi cotul de braţul scaunului. Am spus doar că n-am să lucrez pentru tine.

— Sper să te conving, zâmbi Pyrust. Crezi că vreau hărţile întregii lumi? Toţi le vor, iar dacă mi-ar fi oferite, nu le-aş da la o parte. Au permis navelor naleniene să navigheze departe, ajungând pe tărâmuri noi, şi să descopere noi parteneri de afaceri. Au adus în Nalenir o prosperitate care i-ar permite lui Cyron să răscumpere provinciile şi să refacă imperiul.

— Iar dorinţa ta e să nu se întâmple.

Pyrust dădu din cap, iar ochii săi verzi se îngustară.

— Nu mi-am ascuns niciodată ambiţia de a deveni împărat. Ambiţia însă nu este o virtute pe care s-o satisfaci uşor. Crede-mă când îţi spun că nu doresc hărţile Anturasi pentru întreaga lume şi nici nu ţi le voi cere.

— Sunt mult prea obosit ca să pricep ceva, vorbi Keles clătinând încet din cap. Dacă nu asta vrei, atunci ce?

Pune întrebarea mai repede decât mi-aş fi imaginat.

Pyrust luă cupa din mâna lui şi-o aşeză pe poliţa căminului.

— Vino cu mine, te rog.

Keles se ridică. Pyrust îşi dădu jos mantaua şi o puse pe umerii tânărului cartograf. Încet, sprijinindu-l de cotul stâng, îl conduse spre peretele exterior al încăperii, deschise o uşă şi-l invită pe balconul dinspre sud.

Soarele tocmai asfinţise, lăsând cerul noros pătat cu cenuşiu. În jurul lor, de la turnul prinţului până la Râul Negru şi dincolo de el se întindea Felarati. Prinţul cunoştea bine oraşul şi-l iubea, însă îl vedea aşa cum era, fără romantisme sau patriotism local.

— Spune-mi ce vezi, Keles Anturasi. Vorbeşte-mi despre oraşul meu.

Pyrust simţea tremurul care străbătea trupul cartografului. Acesta studie încet oraşul, începând cu cartierele din vest, întinse de-a lungul Râului Negru, şi

terminând cu cele din est, spre Gâlcă, unde ceaţa începuse deja să crească precum mucegaiul pe clădirile întunecate.

— Am să-l compar cu Moriande şi ştii că va avea de suferit, începu Keles uitându-se spre el. Şi mai ştii că nu-i vorba doar de patriotism local.

Pyrust dădu solemn din cap.

— Felarati a crescut fără prea multe planuri. A început de pe lângă golf, pe partea dinspre nord. Sudul a fost teren agricol şi a profitat de inundaţiile de primăvară. Pe măsură ce populaţia a crescut, aţi adăugat diguri şi clădiri, dar tot mai aveţi inundaţii pe ici, pe acolo, iar sistemul de canalizare este neglijat constant.

Keles arătă spre fabricile care împrăştiau fumul în mijlocul oraşului.

— Poţi vedea că în amonte de fabrici apa este mai curată decât în aval, ceea ce înseamnă că oamenii care locuiesc mai aproape de mare au o apă de proastă calitate. Aveţi o mulţime de boli pe aici. Nici în sus pe râu nu-i cu mult mai bine, din cauza aluviunilor din râu. Dacă ar inunda din nou câmpurile, pământul vostru ar fi mult mai fertil, dar acum se părăgineşte. Aerul duhneşte a fum şi a canalizare. Oraşul este întunecos, iar oamenii suferă în mod clar de melancolie.

— Asta-i tot ce-mi poţi spune? făcu Pyrust ridicând bărbia.

Keles se încruntă din nou, apoi îşi continuă cercetarea vizuală.

— Aveţi o dezvoltare insuficientă pe malurile râului pentru a face faţă comerţului pe care vi l-ar permite hărţile Anturasi. Deja ştiu că Râul Negru nu este navigabil pe o distanţă semnificativă. Am călătorit adesea pe uscat de la o staţie pe râu la următoarea ca să ajungem aici. Capacitatea de a transmite bogăţia spre şi dinspre interior ar fi limitată numai la transporturile cu căruţele. Chiar dacă fabricile dinaintea noastră ar reuşi să construiască *gyanrigoţi* de transport, costurile pe distanţe mari v-ar anula orice profit. Să-ţi mai spun ceva, Alteţă. Mi-am ţinut ochii larg deschişi în timpul călătoriei prin ţara ta. Poporul

tău munceşte din greu, dar oamenii nu sunt decât nişte schelete ambulante, lucrând un pământ aspru şi neiertător, vorbi Keles apoi ezită o clipă. Totuşi, din puţinul lor ne-au oferit tot ce aveau, când au auzit că ne îndreptam spre curtea ta. Poporul tău nu are mai nimic, cu toate astea te iubeşte şi-ar face orice pentru tine.

— Poate că se tem ce s-ar întâmpla dacă mă indispun.

— Unii se tem, în mod sigur, dar majoritatea celor pe care i-am întâlnit vorbeau de tine cu mare afecţiune. Uni îţi spuneau chiar Tăticul. Cum e posibil să ai aici de toate, iar ei atât de puţin?

— Vrei să zici cum de-mi pasă atât de puţin de ei, când lor le pasă atât de mult de mine.

Keles dădu din cap.

— Hai înăuntru.

Pyrust îi făcu semn, arătând spre scaunul de lângă foc. Aşteptă ca oaspetele său să-şi reia locul, apoi îşi împreună mâinile la spate. Privi spre flăcări, apoi începu să vorbească cu glas scăzut.

— Ştii că deseienii sunt oameni aspri. Supravieţuim hrănindu-ne cu mândrie. Am fost dintotdeauna un popor de hotar, respingând huzurul din miazăzi. Sudul este slab, ne tot spunem mereu şi mereu, deşi nutrim visul secret că într-o bună zi vom cunoaşte şi noi plăcerile traiului de acolo. Eu sunt considerat un om dur, crud până la limita barbariei. Prinţilor din sud le convine să mă caracterizeze aşa, iar mie-mi convine să-i las. Deşi nici unul dintre ei nu mă crede cu adevărat în stare de o invazie, se tem de ce i-aş face unei armate de invazie. Imaginea lor despre mine le ţine ambiţiile în frâu, iar asta îmi simplifică enorm viaţa.

Pyrust se îndreptă spre cămin şi-i întinse lui Keles cupa lui de vin, apoi o luă şi pe a sa.

— Realitatea problemei este mai săracă decât iluziile. Am vise în care văd schimbarea naţiunii mele. Toate aceste lucruri pe care mi le-ai subliniat – sesizându-le imediat – îmi bântuie nopţile pentru că simt devotamentul poporului meu, dar mă văd lipsit de puterea de a-i salva, începu prinţul, apoi sorbi din vin, savurând gustul sec.

Ceea ce-ai spus despre malul sudic este adevărat, dar cum să mă descurc? Dacă ar exista o soluţie, aş aplica-o, însă ea îmi scapă. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu? Cum ai acţiona dacă ai putea face ceva?

— *Orice?* clipi Keles şi-şi strânse buzele.

— Dă frâu liber fanteziei.

— Aş reda terenul agriculturii. La doi kilometri înspre sud, pe dealuri, construieşte locuinţe şi pune în funcţiune un sistem de canalizare. Cu un apeduct adu apă din amonte.

— Să mut şi fabricile?

— Otrăvesc râul, îl aprobă Keles din cap. Deviază o parte a râului ca să formezi un mic lac. Să folosească apa din el. Nu ştiu dacă-i posibil, dar merită încercat.

— Foarte bine, zâmbi Pyrust. Se va face. Am să încep de mâine, declară el, arătând cu pocalul spre balcon. Ai să te întorci acolo mâine seară şi vei vedea cum progresează planul tău.

— Poftim? Poţi să faci asta?

— Bineînţeles că pot, prietene, se încruntă prinţul. Este tărâmul meu. Ceea ce-ai sugerat tu îl va îmbunătăţi. Va fi făcut tot.

— Nu, nu, nu. Stai! strigă Keles, strâmbându-se de durere pe când arăta spre sud. Va trebui să te asiguri că drenajul este corect. Trebuie să faci un plan care să fie aplicat pe teren.

— Ah, vezi tu, probabil aşa se lucrează în Nalenyr, dar acolo vă bucuraţi de luxul de a-i avea pe cei capabili să facă asemenea planuri. Dacă am fi avut astfel de oameni, nu crezi că am fi făcut şi noi de mult aşa ceva? clătină Pyrust încet din cap. De asta te-am adus aici, Keles Anturasi. Ai văzut doar, hărţile ar fi nefolositoare poporului meu, care n-ar avea cum să profite de pe urma lor. Dar tu ai făcut studiul topografic al Râului de Aur. Ştii cum să schimbi oraşul meu ca să beneficieze de comerţ şi de oameni. Despre asta te-am întrebat eu în Moriande.

— E adevărat, aşa a fost, încuviinţă tânărul, ridicându-şi fruntea.

— Te rog să înţelegi, Keles, că visul meu pentru Deseirion nu este acela de a-l transforma în noua capitală imperială, ci de a-l transforma într-o naţiune pe care noul împărat ar primi-o în imperiul său. Schimbările pe care le-ai descris mă apropie mai mult de această posibilitate. Nu avem noi abilităţile de a le aplica la fel de eficient cum aţi face voi în sud, dar poporul meu este puternic şi dispus să îndure privaţiuni pentru prinţul lor şi naţiune.

— Dar dacă faci totul repede, fără planificarea adecvată, vor apărea suferinţe inutile. Nu înţelegi?

— Pot vedea zborul şoimului, dar nu am aripi, răspunse Pyrust ridicând din umeri. De aceea merg, chiar dacă picioarele mele ar putea protesta. Călătoria, deşi mai rapidă când ai aripi, trebuie să înceapă oricum.

Keles privi spre foc, apoi din nou la prinţ.

— Cât timp ai să mă ţii aici?

— Încă nu m-am hotărât.

— Atunci îţi propun un târg. Patru luni. Am să fac nişte studii, am să schiţez nişte planuri, am să instruiesc nişte oameni.

— Asta-mi oferi tu. Ce trebuie să-ţi ofer eu?

— Te vei supune planurilor mele şi programului meu.

— Acestea pot fi negociate?

— N-am să exagerez. Am să-ţi ofer cele mai bune estimări. În schimb, mă vei aduce la Moriande la vremea Festivalului Recoltei.

— Şi dacă munca ta nu va fi terminată? ridică Pyrust din sprâncene.

— Am să prelungesc şederea mea aici. Cu alte două luni.

Prinţul închise o clipă ochii, apoi privi la Keles.

— Poţi să-mi transformi ţara în decurs de şase luni?

— Aş putea încerca. Tu va trebui să faci călătoria.

— S-a făcut, primi Pyrust şi ridică pocalul. Vei avea la dispoziţie tot ce-i mai bun în ţară atât timp cât eşti oaspetele meu. Dacă vei avea vreo trebuinţă, îţi va fi îndeplinită. Dacă ai vreo dorinţă, va fi satisfăcută. Iar tu însuţi vei avea recunoştinţa veşnică a naţiunii mele.

Cartograful zâmbi, înălţă cupa, apoi bău.

Pyrust le făcu semn servitorilor care deschiseseră uşa şi aceştia aduseră tăvi cu brânzeturi şi orez.

— Mănâncă şi bea. Vrem să te simţi cât se poate de acasă aici.

— Mulţumesc, Alteţa Voastră.

Pyrust zâmbi, ascunzându-se după cupă. *Da, bucură-te de distracţie, Keles Anturasi. Începând cu această zi şi pentru tot restul vieţii tale, Deserionul va fi casa ta. Acum ne oferi ideile tale, dar curând ne vei preda şi secretele tale. Aşa trebuie să stea lucrurile.*

11
Ziua a 26-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron stătea pe Tronul Dragonului, fără a se preface că se bucură la vederea Marelui Ministru Pelut Vniel, care se apropia cu craniul ras plecat. Îndurase două săptămâni de întrevederi, în decursul cărora demnitarul îi spusese că nu avea de ce să fie îngrijorat, adică având acelaşi comportament ca şi până atunci. Deşi îl presase să-i ofere mai multe detalii, nu venise în întâmpinarea cererii sale. Apoi îl surprinse solicitându-i o întrevedere în camera de audienţe.

Asta nu-i a bună.

Prinţul nu îmbrăcase robele oficiale de stat pentru întrevedere. N-ar fi suportat mătăsurile sufocante şi preferase libertatea de mişcare oferită de veşminte mult mai practice. Alesese pantaloni şi o robă de mătase neagră, cu o mantie de fir de aur. Pe robă şi mantie erau brodaţi dragoni, cu fir de aur pe negru şi fir negru pe auriu. Era încins cu un brâu auriu şi renunţase la sabie.

Aş putea fi tentat s-o folosesc.

Ministrul îşi târşâi paşii înainte, cu capul plecat. Robele sale aurii cădeau în falduri, ascunzându-i trupul. Individul ar fi putut fi un şarpe alunecând înainte, însă Cyron goni imaginea. L-ar fi apropiat pe Vniel prea mult de un dragon, şi nu merita.

În cele din urmă, bărbatul îngenunche – deşi *se încolăci* ar fi fost o descriere mai exactă a mişcărilor sale – şi făcu o plecăciune suficient de adâncă încât fruntea să-i atingă podeaua.

Prinţul îi răspunse dând din cap.

— Ce ai de raportat? Ai dat de capătul fraudelor cu transporturile de orez spre nord?

— Dacă ce-aş avea de raportat ar fi atât de neînsemnat, Alteţă.

Glasul lui tremura, iar asta-l surprinse pe Cyron. Nu avea nici o îndoială că Vniel putea fi un actor desăvârşit, dar era şi egocentric, iar frica nu ocupa prea mult din repertoriul său.

— Am veşti grave.

Să ştie deja că a dispărut Qiro Anturasi?

— Dă-i drumul.

Ministrul înălţă capul şi păli vizibil.

— Au răzbătut nişte informaţii dinspre nord, de la Erumvirine. Ţara este atacată. Creaturi hidoase, mai rele decât demonii din cele Nouă Iaduri, au ieşit din ocean. Ne-au asaltat broaşte otrăvitoare care zboară şi jivine ciudate, ca nişte maimuţe. Înaintează spre interior, îndreptându-se către Kelewan.

Ochii de un albastru deschis ai lui Cyron se îngustară.

— Broaşte otrăvitoare zburătoare?

— Tonul vostru mă ia în râs. Alteţă, dar ce folos ar fi să vă servesc astfel de poveşti aiuritoare dacă n-ar fi şi adevărate? vorbi Vniel părând foarte ofensat. M-aţi acuzat că ascund informaţii, aşa că propria mea credibilitate a avut de suferit. Dacă ceea ce v-am spus acum n-ar fi aievea, aş fi compromis şi m-aţi înlocui. Şi aş merita.

Cyron se aplecă înainte, mângâindu-şi falca cu mâna stângă.

— Ce dovezi există?

— Despre creaturi? Nimic altceva decât relatările refugiaţilor. Dar se întâmplă ceva în estul Erumvirinei. Nimic din lemnul tăiat lângă Derros n-a mai ajuns la Kelewan. Dările pe comerţul din regiune n-au fost aduse în capitală. Un pluton de soldaţi, trimis să afle pricina întârzierii, nu s-a mai întors.

— Desigur, acestea sunt semne că se petrece ceva rău pe acolo, dar să fie vorba chiar de o invazie? Pot fi multe

alte explicaţii. Lorzii estici s-ar fi putut revolta. Vreo molimă...

Vorbele Prinţului Cyron se stinseră când îşi aminti visul pe care-l avusese, cel în care un dragon zăcea răpus, iar o armată de furnici negre devorau un urs în timp ce-şi croiau drum spre nord să se ospăteze din uriaşa reptilă. Dragonul era simbolul naţional nalenian, iar ursul reprezenta Erumvirine.

Iar furnicile?

Prinţul se înfioră. Harta lui Qiro Anturasi adăugase un nou continent, tărâmul monştrilor. Dacă atacaseră, poate că începuseră din Erumvirine. Ar fi avut mai multă noimă dacă ar fi navigat direct pe Râul de Aur, mai ales dacă Qiro dorea să răzbune uciderea nepoatei sale. O eroare de navigaţie i-ar fi putut aduce în Erumvirine, dar Cyron refuza să admită posibilitatea. *Nu există nici o şansă ca trupe asociate lui Qiro Anturasi să facă o eroare de navigaţie.* Ori nu aveau nici o legătură cu el, ori aveau un anumit interes să captureze mai întâi Erumvirine.

Aruncă o privire spre ministrul său şi văzu speranţa înflorind în ochii lui Vniel.

— Ai şti dacă a avut loc o revoltă pentru că birocraţii ar afla asta. Deci, n-ai habar despre ce-i vorba, aşa-i?

— Ştiu doar ce v-am spus deja, Alteţă, clătină ministrul încet din cap.

Cyron se lăsă pe speteaza tronului şi se simţi de parcă o sută de *quori* de orez i-ar fi ajuns brusc pe piept. Pe cât de mult îi ura pe birocraţi, ei protejaseră întotdeauna societatea. Indiferent cât de depravat devenea un suveran, ei îi izolau pe oameni la fel cum o făceau şi cu conducătorul. Ofereau stabilitate şi se asigurau că, atunci când se declanşa distrugerea, nu ajungea prea departe.

Dar acum nici chiar ei nu ştiau ce se întâmplă. Invazia – ori ceea ce năvălise în estul Erumvirinei – le depăşea controlul. Îşi folosiseră atât de multă vreme uneltele înşelătoriei şi abaterii atenţiei în a controla evenimentele, încât nu mai cunoşteau o altă cale de a rezolva problemele. Nu se pregătiseră să ţină piept urgenţelor;

făceau tot ce le stătea în putinţă să le prevină. Şi ajunseseră să creadă că-i unul şi acelaşi lucru, dar nu era.

Groaza crescândă a lui Cyron trecea dincolo de evenimentele din Erumvirine. Dacă birocraţia dădea greş acolo, putea da greş oriunde. Înainte, birocraţii fuseseră în mare parte imuni la orice, din moment ce toată lumea avea nevoie de ei la menţinerea ordinii. Însă odată ce pierdeau această putere şi începeau să intre în panică, naţiuni întregi s-ar prăbuşi împreună cu ei.

— Ce-mi porunciţi să fac. Prinţul meu?

— Lasă-mi timp să mă gândesc, ceru el sforţându-se să stea drept, apoi îşi coborî privirea. Ce ştii despre riposta militară a Virinei?

— Mare parte dintre trupele viriniene se află în provinciile din vest şi centru, Alteţă, păzind graniţele cu Moryth şi Ceriskoron. Au început să deplaseze trupe spre est, dar lent. Prinţul Jekusmirwyn s-a mândrit întotdeauna cu chibzuinţă sa. Încă n-a ridicat populaţia la luptă pentru apărarea naţiunii.

— Miniştrii au dat alarma, iar el n-a fost receptiv la mesajul lor?

— Aşa ca dumneavoastră, stăpâne, este suspicios faţă de ei, preciză Vniel ridicând din umeri. A fost şi neînţelegerea Miromil.

— Ah, da, aprobă Cyron din cap, dus pe gânduri. Negocierile pentru măritişul fetei lui cu Prinţul Moştenitor din Miromil au fost tensionate în mod inutil, fiecare echipă de miniştri citându-l greşit pe conducătorul ei ca să încetinească lucrurile.

— Erori de transcriere…

— Scuteşte-mă, şi nu care cumva erori din acestea să provoace întârzieri inutile şi pe la noi, se încruntă prinţul. Când ai aflat prima oară de toate astea?

— Acum o săptămână, dar atunci nu însemnau decât poveşti de groază, spuse Vniel şi deschise braţele drapate în mătase aurie. În timp ce întrezăream focul acolo unde doar fumega, au sosit atât de multe rapoarte, încât n-am reuşit să le ordonez într-o poveste coerentă.

— Te îngrijora că membri birocraţiei sunt în pericol, mai ales cei din cadrul legaţiilor noastre din Erumvirine, nu?

— Daţi vina pe mine pentru asta, Alteţă, după cum vă este voia, dar fără ei am fi orbi, răspunse ministrul cu ochii mijiţi.

— Scuteşte-mă de iritările tale, îl întrerupse Cyron ridicând mâna, iar eu am să fac la fel. Ceva atacă Erumvirine în est, ceva ce tu nu înţelegi. Un eventual succes presupune consecinţe nemaivăzute. Refugiaţii vor fugi spre nord, vest şi sud. În nord se vor ascunde în munţi. Dacă şi Kelewanul cade, oamenii vor porni pe Drumul Imperial spre nord sau se vor îndrepta spre sud. Vor împrăştia panica, iar asta *nu* trebuie să se întâmple. Există unii prin cele Cinci Principate care vor deveni foarte ambiţioşi.

În timp ce vorbea, zugrăvea lumea ca pe o imensă tablă de joc. Bunicul său se folosise de soldaţi de jucărie ca să poarte războaie imaginare, iar învăţămintele obţinut pe această cale i-au permis să-l răstoarne de pe tron pe prinţul nalenian de dinaintea sa şi să fondeze Dinastia Komyr. *Dacă ţi-aş fi urmat exemplul cu mai multă atenţie, bunicule.*

Ceea ce se întâmpla în cele Cinci Principate era nemaivăzut. Fiecare dintre aceste cinci naţiuni se opunea celorlalte. Unite, puteau reprezenta o ameninţare pentru cele patru mai mari. Eforturi precum mariajul dinastic pe care-l aranjase Jekusmirwyn contribuiseră mult la învrăjbirea unei ţări împotriva alteia. Dar chiar dacă cele cinci principate s-ar fi unit să atace Erumvirine când era slăbit, tot ar fi trebuit să se confrunte cu invadatorii principatului. Şi chiar dacă ar fi reuşit, existau şanse foarte mari ca alianţa lor să se spulbere încă înainte de a începe marşul spre nord, printre munţi, şi să pună piciorul pe pământ nalenian.

Cyron nu se putea baza pe faptul că Erumvirine se apără singur. Chiar dacă i-ar fi respins pe invadatori, refugiaţii ar fi creat probleme serioase în sud. Va trebui să

trimită trupe ca să menţină ordinea şi să fie pregătit să-şi apere ţara dacă invadatorii se mişcau spre nord.

Din nefericire, trupele de trimis spre sud ar trebui retrase de la hotarul cu Helosunde. Ar fi forţat să trimită spre sud şi unii dintre mercenarii săi helosundieni, ceea ce ar i-ar lăsa frontiera de nord vulnerabilă. Deşi se îndoia că Prinţul Pyrust ar lovi sudul şi l-ar ataca, suveranul deseian ar putea profita de ocazie să-şi consolideze controlul în Helosunde. Din moment ce trupele lui acţionau ca o stavilă în faţa nesăbuinţei helosundiene, aşa cum făceau şi cu ambiţiile deseiene, să retragă trupe spre sud ar fi ca şi cum ar fi invitat haosul să domnească la graniţa sa de nord.

Vedea cu ochii minţii soldaţii mărşăluind de la un punct la altul şi trupe de alte naţionalităţi intrând să acopere vidul de putere. Durata operaţiunii de dislocare a trupelor dintr-un loc şi aducerea altora în loc s-ar fi dovedit critică. Dacă ar reuşi să-l ţină pe Pyrust suficient timp în necunoştinţă de cauză, ar aduce trupe din interior pe poziţie, pentru apărarea principatului.

Totuşi, chiar dacă ar încerca, nu vedea cum puteau fi manevrele eficiente. Trupele deseiene avansau mult prea repede, iar unităţile helosundiene se evaporau. În afară de asta, Pyrust se căsătorise cu Jasai, sora Prinţului Eiran. Dacă se folosea de influenţa ei pentru a convinge consiliul helosundian de guvernare să cadă de acord asupra unui armistiţiu, deseienii ar putea năvăli în Nalenyr în timp ce Cyron lupta să-şi menţină frontiera de sud de netrecut.

— Te înspăimântă asta la fel de mult ca şi pe mine? întrebă prinţul răsuflând zgomotos.

— Sunt îngrijorat, Alteţă, dar sunt sigur că eu nu văd lucrurile aşa cum le vedeţi dumneavoastră.

Cyron îşi puse mâinile în şold.

— Nu am altceva de ales decât să trimit trupe spre sud, iar acestea trebuie retrase din garnizoanele din nord, fiind cele mai bune unităţi ale noastre. Pot şi voi solicita trupe lorzilor din interior şi le voi trimite în nord. Din nefericire, nu am aproape nici un control asupra acţiunilor omologilor

tăi din Helosunde. Dacă faptele lor din trecut constituie un indiciu, vor face cea mai puţin deşteaptă mutare posibilă, ceea ce va invita Deseirionul la acţiune. Nu le pot permite să afle ce ameninţare ne paşte dinspre sud, pentru că o vor folosi să se târguiască. Înţelegi, nu-i aşa?

— Pe de-a-ntregul, milord.

— Bine. Atunci mai am două posibilităţi. Una ar fi să mă încred în Pyrust. Ar putea fi convins să trimită trupe în ajutorul Erumvirinei, însă este puţin probabil. Nu are capacitatea navală de transport pentru a-şi trimite trupele acolo repede. La fel ca mine, se va uita spre hotarul lui sudic, ceea ce va însemna un avans spre frontiera mea nordică, iar dacă o consideră vulnerabilă, va înainta până la Râul de Aur, care, în mod firesc, reprezintă următoarea linie de apărare.

— Iar cealaltă opţiune pe care o aveţi este să nu-i spuneţi nimic?

— Exact. N-am să-i spun nimic şi sper să nici nu afle nimic, decât prea târziu ca să profite de informaţii.

— Ultima opţiune este singura viabilă, afirmă Vniel după ce stătuse o clipă cu ochii închişi.

— De acord, însă succesul ei depinde de menţinerea secretului, sublinie Cyron privind intens la ministrul său. Nu vei permite ca informaţiile să părăsească Nalenyrul. Nu vei permite să plece nici din Moriande. Reţeaua de birocraţi nu va fi pusă la curent. Ştiu că te pricepi să ascunzi informaţii, dar acum trebuie să le ascunzi de ceilalţi ca tine.

— Dar, Alteţă, dacă procedez aşa compromit stabilitatea lumii, vorbi ministrul cu buzele tremurânde. Dacă birocraţia se frânge, totul este pierdut.

— Eşti naiv, Vniel, oftă prinţul. Birocraţia s-a frânt deja. Tu nu ştii ce se petrece. Cu toţi agenţii tăi din sud, eşti tot orb. Ce-ai să faci când fraţii tăi din Virine se vor milogi de tine pentru ajutor, despre care ştii foarte bine că nu le va servi deloc să se salveze? Le vei trimite ajutor sau vei păstra resursele ca să înarmezi şi să protejezi poporul nostru şi să salvezi Nalenyrul?

— Servesc patria noastră, Alteţă.

— Nu-mi da răspunsul pe care crezi că aş vrea să-l aud. Gândeşte. Vei afla în sufletul tău ce trebuie să faci.

— Aş salva Nalenyrul, rosti demnitarul cu capul plecat.

Cyron încuviinţă din cap, după ce ascultase întâia dată un adevăr rostit de acest om.

— Aştepţi de la confraţii tăi din Deseirion şi Helosunde să reacţioneze altfel? Poate că lucraţi cu toţii la păstrarea forţei lumii, dar când începe să fie devorată, veţi lupta să salvaţi bucata voastră din ea. Nu-i un cusur, ci realitatea. Trebuie să-mi juri, pe viaţa ta şi a copiilor tăi şi a copiilor lor, că vei face tot ce este necesar pentru a păstra informaţia despre invazie secretă atât timp cât va fi necesar. Dacă nu, totul va fi pierdut.

— Va fi după cum doriţi, Alteţă, consimţi Vniel cu solemnitate.

— Bine. Acum du-te şi adu-mi toate rapoartele pe care le ai despre nivelul de pregătire al poporului în confruntarea cu o invazie. Cifrele reale, nu cele care m-ar face fericit. Mai degrabă vărs lacrimi acum, înainte de a-mi apăra ţara, decât printre ruinele ei.

12
Ziua a 28-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 727-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Jorim Anturasi rămase singur în întuneric, după ce uşa grea de aur se închise în urma sa. Oprise toată lumina, lăsându-l în bezna încăperii subterane. Chiar şi când fusese deschisă, puţina lumină care răzbătea îl lăsase să vadă nu mai mult decât capătul căii de acces, la vreo patru metri în interior.

Păşi înainte prudent, dibuind marginea cu vârful cizmelor. Putea auzi o cădere de apă, sunetul reverberându-se prin cavernă, însă zgomotul slab nu-l ajută să se orienteze. Dar susurul apei îl ajută să-şi aducă aminte cum se formase incinta. Deşi era limpede că amentzutlii lucraseră unele porţiuni ale ei, lăsaseră neatinsă mare parte a cavernei.

Vârful încălţărilor atinse marginea căii de acces. *Încă un pas şi voi fi pe cale să ajung vrăjitor.* Acest gând îi trimise un alt fior, dar în urma lui se strecură nerăbdarea. Fusese întotdeauna un aventurier şi un explorator, iar acum va fi primul om din cele Nouă Principate care va explora magia. Poate că-i distrusese pe cei ca Nelesquin şi pe ceilalţi *vanieshi* ai săi, dar virukii o foloseau în mod evident, la fel şi *maicana.* Sau, într-o manieră mult mai controlată, orice Mistic.

În mintea sa se înghesuiră toate poveştile de groază despre *vanieshi,* dar îşi aminti de Kaerinus. Supravieţuise din timpul Urgiei. Era acum ţinut într-o închisoare din Moriande, iar în timpul Festivalului Recoltei oficia tămăduirile. *Dacă asta nu-i o bună întrebuinţare a puterii lui, care-ar fi atunci?* Sora sa, Nirati, chiar fusese vindecată la ultimul Festival şi, deşi nu remarcase nici o

schimbare vizibilă la ea, o văzuse mult mai fericită după aceea decât oricând înainte.

Îşi scutură umerii hainei să le slăbească strânsoarea şi făcu un pas înainte, în beznă. Piciorul stâng lovi ceva solid, acolo unde n-ar fi trebuit să se afle nimic, dar nu-l surprinse. Mai făcu un pas, iar de data asta piciorul drept întâlni doar un gol şi el începu să cadă.

În sus.

Panica puse stăpânire pe el în timp ce urca tot mai repede şi mai repede. Se strânse ghem, năucit de-a binelea, apoi intră în apă, cu capul înainte. Rece şi nemiloasă, îl acapară. Începu să se scufunde, dar tot simţea de parcă ar fi continuat să urce, ceea ce era imposibil. Fără nici o lumină, n-avea nici o posibilitate de orientare.

Apoi, înaintea lui înflori o scânteiere aurie, care începu să crească. Se întinse şi porni înot spre ea. Pe măsură ce se apropia, văzu că izvora de undeva de sus. *Dar vine dintr-o direcţie care ar fi trebuit să fie dedesubt!* Tot năucit, se îndreptă spre ea, strecurându-se printr-un tunel îngust, terminat printr-un grilaj de lemn masiv.

Jorim se ghemui sub grătar şi îşi propti mâinile şi picioarele în pereţii tunelului. Se împinse în sus, ignorând arsura din plămâni, şi grilajul începu să se ridice încet. Opintindu-se din greu, îl ridică şi simţi cum marginea acestuia îi alunecă de-a lungul spatelui.

Lumina de sus dispăru, dar Jorim înotă vârtos spre locul unde se făcuse nevăzută. Mult mai repede decât se aşteptase ajunse din nou la aer, iar picioarele sale găsiră un sprijin solid pe marginea tunelului. Rămase acolo o vreme, cu capul şi umerii deasupra apei, trăgându-şi răsuflarea.

Rămase în beznă până când ritmul respiraţiei îi reveni la normal. Apoi privi în jur, dar la început nu reuşi să vadă mai nimic. După câtva timp, la stânga sa apăru o lumină blândă, verzuie. Se răsuci spre ea şi descoperi că strălucirea creştea în intensitate, iluminând trei persoane, doi bărbaţi şi o femeie. Purtau toţi bucăţi de pânză în jurul

şalelor şi măşti aurii. Deşi nu le putea distinge chipurile, îi recunoscu după imaginile cu şerpi de pe măşti drept trei dintre cei mai vârstnici *maicana.*

Femeia, flancată de însoţitorii ei, ridică mâinile la nivelul umerilor.

— În zămislirea ta în acest loc, ai trecut prin toate elementele. Cu ajutorul lor vei ajunge la *mai.* Redobândirea a tot ceea ce ne-ai încredinţat tu, Tetcomchoa, va începe aici.

Şi însoţitorii ei îşi înălţară braţele, apoi şi le apropiară deodată toţi, cu aceeaşi mişcare, asemănătoare izbirii cremenii de oţel. Şi ca şi cum mâinile ar fi fost de oţel, zburară scântei. Dansau în aer, de parcă s-ar fi ridicat într-o coloană de fum, apoi se uniră într-o singură scânteie care se înălţă deasupra capului lui Jorim.

Se răsuci să vadă unde căzuse. O flacără firavă începu să ardă într-un opaiţ de lut. Se afla pe o insuliţă din lac, alcătuită din discuri concentrice de piatră, în trepte, precum piramidele pe care le ridicaseră amentzutlii. Pe cea mai de sus, pe partea opusă flăcării şi lui, îngenunchease o tânără suplă, cu capul plecat, căreia părul lung şi negru îi ascundea sânii.

Nauana. Jorim zâmbi, n-o mai văzuse în timpul ritualul său de purificare. Tot ce ştia despre credinţele amentzutlilor, aflase de la ea. Îi servise ca legătură cu *maicana* şi tot prin ea transmisese ordinele necesare distrugerii mozoyanilor invadatori.

Se întoarse spre bătrâni, însă lumina lor dispăruse deja. Cum nu mai avea alternativă, se apropie încet de insulă şi urcă treptele. Din barbă şi din păr i se scurgeau şiroaie de apă, în jos pe trupul zvelt. Nu avu nici o ezitare, deşi apa îi dezvăluia goliciunea pentru că amentzutlii nu împărtăşeau tabuurile poporului său legate de nuditate. Ajungând pe penultima treaptă, se lăsă în genunchi pe platforma de sus, cu faţa spre Nauana.

Ochii ei întunecaţi licăreau.

— Bun venit, Tetcomchoa. *Maicana* m-au ales pe mine să te învăţ căile magiei. Dacă n-ai nimic împotrivă, putem începe.

Jorim înclină aprobator din cap, urmând formalitatea cuvintelor şi atitudinii ei.

Tânăra privi o clipă spre flacără, apoi din nou în sus. În glasul ei se strecură o notă tânguitoare.

— Am să-ţi cer un singur favor, Stăpâne Tetcomchoa. Am să-ţi înapoiez ceea ce le-ai dat acelor *maicana.* Te rog să nu mă umileşti pentru că-ţi arăt ceea ce deja ştii. Să nu mă priveşti de sus. Călăuzeşte-mă şi tot ce am va fi al tău.

Jorim îşi lăsă colţul buzelor să se curbeze într-o umbră de zâmbet.

— N-am să te umilesc niciodată, Nauana. Nu ştiu nimic şi sunt nerăbdător să învăţ.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi arătă cu un deget spre flacără.

— Prima oară, vei învăţa cea mai importantă dintre invocaţii. Vezi flacăra. Ce elemente conţine?

Jorim se concentră. Amentzutlii dezvoltaseră o cosmologie interesantă, legată de cei şase zei ai lor, dintre care jumătate aveau două aspecte. Cele trei elemente unice sau aspecte ale oricărui lucru erau solidul, fluidul şi vaporii. Tetcomchoa, zeul-şarpe, domnea asupra elementului vapori, din moment ce fumul se ridica şi se răsucea la fel ca şerpii. Alţi trei zei, cu aspectele lor duale, acopereau elementele pereche umbra şi lumina, caldul şi recele, distrugerea şi vindecarea. În lumea amentzutlilor, totul putea fi descris ca un amestec al acestor elemente.

— Observ că are patru elemente: căldură, lumină, distrugere şi vapori.

Ea încuviinţă din cap şi completă:

— De asemenea, vindecă, iar prin distrugere sunt create lucruri noi. Aminteşte-ţi de Omchoa jaguarul, care şi-a ucis fratele geamăn, pe Zoloa, şi l-a mâncat, aşa că în el sunt doi, ca unul singur. Flacăra are cinci elemente, cu toate în echilibru, permiţându-i să crească. În acelaşi timp, elementele umbră şi frig au fost dezechilibrate.

— Înţeleg.

— Bine, atunci te vom face să vezi şi sensul altor lucruri.

Întorcându-se, îşi scufundă un deget în apă şi apoi lăsă o picătură să cadă pe opaiţ. Ajunse aproape de flacără, sfârâi şi ridică un norişor de aburi.

— Ai văzut apa, care este un fluid, transformându-se în vapori. Ştii că apa poate fi şi un solid.

— Da, gheaţă.

— Dar ştii că nu poate fi toate aceste trei elemente în acelaşi timp, deşi rămâne mereu apă.

Jorim dădu din cap. Nu se mai gândise niciodată în această manieră, dar văzu că aproape totul se găsea în aceste trei stări. Văzuse metal transformat într-un fluid în furnal şi nu avea nici o îndoială că dacă ar fi fost suficient de fierbinte s-ar fi înălţat în văzduh ca un abur.

Nauana închise ochii pe jumătate.

— Însăşi natura existenţei unui lucru – care-l face să fie ceea ce este, indiferent de formă – explică felul în care el există în *mai. Mai* este la fel ca lumina de la soare, dar sunt mulţi sori, şi strălucesc întotdeauna. *Mai* este pretutindeni şi defineşte totul. Ceea ce vedem, atingem, gustăm şi trăim sunt cu toate *maichom,* tu i-ai spune umbră vrăjită. Numai prin *mai* vedem lucrurile aşa cum sunt, şi cunoscându-le tot prin *mai* le putem modifica şi folosi.

Tânăra se opri şi întinse mâna spre flacără, cu palma deschisă.

— Foloseşte mâna să simţi căldura. Simte căldura. Vezi cum se joacă lumina peste pielea ta. Priveşte flacăra dansând. Cuprinde totul.

Jorim inspiră adânc, apoi expiră lent. Ridică mâna dreaptă şi o întinse spre flacără. Lumina se jucă pe ea, stârnind umbre în vreme ce se răsucea şi aluneca. O duse suficient de aproape ca să simtă primele senzaţii de căldură, apoi şi mai aproape. Căldura se intensifică şi acolo unde palma sa o eclipsase, lumina răzbătea acum roşiatică prin pielea sa. Privi flacăra, urmărindu-i unduirile

şi comparându-le cu creşterea şi scăderea intensităţii căldurii şi tremurul umbrelor.

Invitaţia ei de a „cuprinde” flacăra îl nedumeri un moment. Voia ca el să ia aspectele fizice – ceea ce simţea – şi să le aplice în lumea imaginară dominată de *mai.* Ştia că magia exista, dar la modul în care accepta existenţa lucrurilor pe care nu le văzuse niciodată. Deşi *văzuse* Mistici duelându-se, şi astfel cunoscuse şi dovezile magiei, rămăsese, totuşi, departe de realitatea ei. Femeia voia ca el să treacă dincolo de această limită.

Identifică toate caracteristicile flăcării şi încercă să le ţină minte pe toate, fără a acorda nici uneia întâietate, nici chiar atunci când lumina strălucea puternic şi căldura creştea în intensitate. Deschizându-se înaintea lor, cuprinzându-le pe toate, nu făcea la fel ca mai toată lumea, adică să atenueze lucrurile. Majoritatea oamenilor, deşi ştiau ce elemente conţinea focul, tindeau să se concentreze asupra unuia sau altuia. Dacă-ţi trebuia lumină, aprindeai o torţă. Dacă te cuprindea frigul, făceai focul. Dacă voiai să cureţi miriştea sau tufele, le ardeai, apoi împrăştiai cenuşa pe câmp, ca îngrăşământ. Focul era luat nu drept ceea ce era, ci ca mijloc de acţiune.

Jorim refuza să fie la fel de leneş în gândire. Se forţă să perceapă flacăra ca un amalgam ai propriei sale experienţe senzoriale. Ascultă, privi, simţi. Îşi trecu mâna prin flacără, înainte şi înapoi, simţind cum îi mângâia pielea. Surprinse mirosul înţepător de păr pârlit ridicându-se din mână.

Şi apoi îşi dădu seama. Pentru o clipă, înţelese că nu era numai atât. Un amestec a tot ce înconjura adevărata sa esenţă, ca o coajă miezul de nucă. Simţi interiorul. Exista, însemna adevărul focului. În momentul când conceptul de *adevăr* i se dezvălui ştiu că în acest fel mintea sa va clasifica esenţa. Adevăr. Distilare. Ceva în lipsa căruia focul n-ar fi existat.

Capul îi zvâcni în sus.

— L-am simţit. Adevărul focului.

— Foarte bine, zâmbi Nauana. Stăpânul meu îşi recapătă cu repeziciune cunoştinţele. Adevărul, aşa cum îi spui, este parte din învăţăturile secrete. Când îţi dai seama de el, ai şi cheia. Adevărul este definit de *mai.* Cu acesta poţi schimba adevărul, redefinindu-l. Însă, la prima lecţie, nu ai nevoie decât de o picătură ca să modifici două dintre aspectele acestei flăcări deosebite.

— Care aspecte?

— Flacăra există pentru că a fost folosit suficient *mai* să-i stabilizeze dezechilibrul. Atunci când flacăra există, frigul şi umbrele sunt ţinute la respect. Vei atinge *maiul* şi vei reechilibra lucrurile, vorbi ea privindu-l în ochi.

Jorim se pomeni dând din cap nepăsător, deşi mâna-i tremura, iar stomacul începu să i se strângă. Prima lui confruntare cu magia, simţirea adevărului unei flăcări, era pasivă, învăţa să vadă lucrurile într-un fel nou. Mai avusese asemenea experienţe de nenumărate ori înainte. În calitate de cartograf, vedea lumea destul de diferit de ceilalţi.

Se îndârji. Nu ştia dacă era cu adevărat Tetcomchoa renăscut sau nu. Nu ştia dacă putea folosi magia, cel puţin nu dincolo de cum ar fi folosit-o un cartograf Mistic, dacă ajungea atât de bun. Învăţarea modului *cum* s-o folosească, nu însemna însă că *ar* şi ajunge s-o facă. Învăţarea în sine nu dăuna, ci doar felul cum era folosită.

Iar dacă amentzutlii au dreptate în legătură cu centenco, a refuza să înveţi ar putea fi un dezastru.

Jorim îşi linişti gândurile şi se întinse să afle din nou adevărul despre foc. Avu de lucru, dar refăcu drumul care-l adusese acolo mai înainte şi-l descoperi. Reflectat din foc, precum lumina soarelui într-o oglindă, află *maiul.* În mintea lui se dovedi a fi moale şi elastic, la fel ca terciul de ovăz, însă nu era fluid. Când încercă să-l apuce, ţâşni, aşa că nu mai încercă să-l prindă şi, în loc de asta – de parcă ar fi fost ceva viu –, îl împunse.

Îl strecură printre umbrele degetelor sale şi-i induse senzaţia de frig pe care o simţea pe ceafă din cauza părului ud. Se folosi de *mai* să întărească umbra şi frigul,

îmbărbătându-le. Le împinse înainte, iar ele săriră asupra flăcării la fel cum fremăta şi se retrăgea apa pe o plajă. Cu fiecare val succesiv, mareea rece şi întunecoasă se amplifica, iar flacăra se micşora.

În cele din urmă, fu înăbuşită, scufundând instantaneu încăperea în beznă.

Vocea Nauanei umplu caverna, răsunând într-o tonalitate blândă şi fermă.

— Iată prima lecţie. Este mai uşor să restabileşti un echilibru tulburat prin *mai,* decât să dezechilibrezi ceva. Cheia ţine de echilibru. Pe măsură ce devii tot mai puternic, vei reuşi să foloseşti din plin *maiul,* dar trebuie să fii atent să nu dezechilibrezi prea multe lucruri.

— Ce se întâmplă atunci?

— *Maiul* se găseşte pretutindeni, chiar şi în noi. Ne dă viaţă.

Vocea ei deveni mai rece.

— Dacă încerci o invocaţie prea intensă, echilibrul va fi menţinut. *Maiul* va fi atras din cea mai apropiată sursă, adică din tine. Te-ar putea ucide. Te *va* epuiza.

— De unde ştii când ceea ce încerci să faci este prea mult?

— Când nu te istoveşti din prima încercare.

Din degetele ei ţâşni o scânteie, iar opaiţul se aprinse din nou. Îl privi cu un aer solemn.

— Iar acum, Stăpâne Tetcomchoa, vei restabili din nou echilibrul. Şi apoi iarăşi. Vei face asta până când vei fi mulţumit de felul în care stăpâneşti această invocaţie, după care o vei face din nou.

— Simţământul meu de suficienţă nu-i destul de bun? zâmbi el.

— Este, stăpâne, dar tot aşa sunt şi poruncile pe care le-ai rânduit atunci când ne-ai oferit darul cunoaşterii.

Nauana făcu un semn cu capul spre flacără.

— Începe, te rog. *Centenco* înseamnă dezechilibru în lume. Numai tu, un zeu, îl poţi restabili aşa cum ar trebui să fie.

13
Ziua a 28-a. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Armoniei, Liankun
Moriande, Nalenyr

Pelut Vniel îngenunche lângă o măsuţă. Penelul din mâna dreaptă era înălţat deasupra foii imaculate de hârtie de orez. Cerneala atârna într-o picătură groasă la capătul firelor. Nu ştia dacă nu cumva se va mări şi va cădea, împrăştiindu-se pe hârtie, stricând-o, sau dacă va rămâne acolo, unde trebuia, aşteptându-l să atingă hârtia cu pensula, într-o sclipire de inspiraţie.

La fel ca problema pe care mi-a prezentat-o prinţul.

Trăsăturile i se înăspriră uşor. Komyrii, de la bunic la nepoţi, nu pricepuseră niciodată felul în care funcţiona lumea. Îşi exprimau cu măreţie falsa admiraţie faţă de valoarea ministerelor; lăudau felul în care lucrau şi le îndemnau să facă mai mult. În particular – dar unde pe lumea asta erai cu adevărat în particular? –, se revoltau împotriva tergiversărilor şi pasivităţii, de parcă ar fi fost ceva rău.

Nu înţeleseseră că birocraţia însemna cărămida lumii. Împăratul Taichun avusese această intuiţie atunci când organizase şi oficializase ministerele pentru administrarea imperiului. Urmyr, cel mai ilustru dintre generalii săi, fusese plasat în fruntea lor. Le dăduse poruncile care le ordonaseră viaţa şi le stabiliseră misiunea. De la bun început, totul fusese foarte limpede: birocraţia nu era un mijloc prin care ideile şi practicile revoluţionare să se răspândească uşor prin imperiu. Dimpotrivă: constituia o frână în calea ideilor nechibzuite, care puteau lecui problemele imediate, dar, pe termen lung, s-ar fi dovedit fatale societăţii.

Pelut Vniel nu trebuia să caute în trecut mai departe de Imperiul Viruk şi de istoria lui ca să afle ce consecinţe avea eşecul. Acolo îi folosiseră pe sothi ca birocraţi, iar ei funcţionaseră perfect. Fiind un popor înrobit, la fel ca oamenii, forţa de muncă a imperiului, virukii le-au ignorat sfaturile în problemele de politică internă. Drept rezultat, divergenţele doctrinare i-au dezbinat, iar războiul civil rezultat le-a distrus teritoriile şi-a spulberat pentru totdeauna puterea imperiului.

Studie picătura de cerneală şi descoperi în ea o asemănare cu luna neagră Gol'dun. Legendele o socoteau ultimul loc de refugiu al răului virukian, deşi conflictele din istorie dovediseră că era o mare minciună, toţi miniştri ştiau că dacă eşuau în îndatoririle lor, o altă lună neagră se va ridica pe cer să marcheze sfârşitul omenirii.

Pelut Vniel îl admira pe Cyron într-o oarecare măsură, pentru că reuşise ca nimeni înaintea lui să-i motiveze pe miniştri să-şi urgenteze activitatea. Desigur, mita pe faţă fusese încercată în trecut, cu un anumit succes, însă extinderea comerţului sub Dinastia Komyr necesita o distribuire internă a bogăţiei. Acest lucru era supravegheat de miniştri, iar posibilităţile de a se îmbogăţi nu trecuseră neobservate sau neexploatate. Miniştrii, acţionând în propriul lor interes, se mişcaseră repede, iar acest lucru crease o avalanşă de rivalităţi interne, atât în Nalenyr, cât şi în marea birocraţie.

Graba cu care se mişcau miniştri să faciliteze expansiunea comerţului adusese şi ea multe probleme, nu în ultimul rând ambiţii în rândurile funcţionarilor inferiori şi dorinţa de avansare mai rapidă. Miniştrii care se simţeau ameninţaţi au încercat să-şi întărească poziţiile acumulând câtă avere puteau, apoi şi-au mituit subordonaţii sau au cumpărat devotamentul altora. Acest lucru a destabilizat birocraţia şi-a trebuit să i se pună capăt.

Komyrii n-au socotit niciodată că birocraţia făcea parte din adevărata natură a lumii. Stolurile de păsări zburau în formaţii asemănătoare organizării birocraţiei. Cerul avea

nenumărate stele aşezate în constelaţii structurate conform propriilor ierarhii, deşi le guvernau capriciile soarelui. Chiar şi cele Nouă Ceruri şi Iaduri aveau subordonările lor, iar să treci de la una la alta era cu totul imposibil. Iar zeii, cu spiritele minore supuse lor, organizaseră cetele divine ca pe o birocraţie.

Pur şi simplu, aşa decurgeau lucrurile.

Atunci când se abandona ierarhia, în lumea reală se petreceau dezastre de proporţii apocaliptice. Când fermierii stârpeau toţi lupii dintr-o regiune, iepurii se înmulţeau nestingheriţi şi le distrugeau recoltele. Iată pedeapsa divină pentru nerecunoaşterea ordinii naturale şi încercarea de a o submina.

Cerinţa lui Cyron presupunea o crimă şi mai mare împotriva Divinităţii. Cooperarea în cadrul birocraţiei era în firea lucrurilor. Aşa a fost întotdeauna, chiar şi după ce imperiul se împărţise în nouă. De atunci, fusese întărită, din moment ce numai prin ea se păstra natura imperiului, deşi evenimentele locale îi schimbau pe cei aşezaţi pe tron. Ţinând seama că împăratul putea schimba un guvernator de provincie, acum birocraţia permitea înlocuirea unui lider care ameninţa stabilitatea. Era doar o parte din ce trebuia să facă sistemul birocratic.

Pelut Vniel înţelegea punctul de vedere al lui Cyron. Această nouă invazie răsturnase întreaga ordine naturală a societăţii. Ameninţa totul, iar el se temea de ce s-ar întâmpla dacă Erumvirine ar fi căzut, iar invadatorii ar fi avansat în Nalenyr. Spre deosebire de prinţ, care se temea să nu fie alungat de pe tron, dinastia sa fiind produsul unei uzurpări, Pelut ştia că birocraţia era mult mai rezistentă decât şi-ar fi imagina Cyron. În vreme ce invadatorii probabil năvăliseră în provinciile estice, miniştrii organizau cu siguranţă lucrurile în teritoriile ocupate pentru a asigura continuarea cursului normal al vieţii.

Virukii avuseseră nevoie de miniştri. Oamenii la fel. De ce nu le-ar trebui şi invadatorilor? Nu era nici o îndoială că vor avea nevoie. Odată cu trecerea timpului, vor ajunge să se bazeze pe ei şi, din nou, lucrurile vor fi repuse pe

făgaşul lor firesc, iar viaţa va continua aşa cum fusese hărăzită.

Însă prinţul ameninţa ordinea naturală. Ordonându-i să păstreze tăcerea, pusese birocraţia naleniană deasupra tuturor celorlalte. Îi cerea să creeze un nou nivel al aparatului birocratic, ceea ce numai un împărat hotăra. Cyron îşi aroga puteri şi o poziţie la care nu avea nici un drept, încercând să schimbe ordinea naturală dintr-un capriciu cu totul nefiresc.

Deşi Pelut Vniel se considera el însuşi cel mai bun candidat la funcţia de Mare Ministru al noului imperiu, ştia că respectând dispoziţiile, consecinţele vor fi fulgerătoare, dezastruoase şi inevitabile. Ar stârni birocraţia fiecărei naţiuni împotriva celeilalte. Invadatorii s-ar confrunta cu un inamic dezbinat. Înaintarea lor ar fi de neoprit. Numai rămânând uniţi în faţa ameninţării, omenirea ar avea şansa supravieţuirii.

Lui Cyron îi scăpa un aspect fundamental în analiza evenimentelor. Revoluţiile dinastice apăreau şi dispăreau. Sângele fierbinte putea câştiga un tron, însă cu timpul se tempera şi cea mai viguroasă dinastie. Birocraţia îi ţinea în frâu şi pe cei mai ambiţioşi. Zădărnicea alianţe sau oprea armate întregi, totul prin depeşe trimise greşit sau redirijarea aprovizionării. Invadatorii, dacă nu cumva aveau propria lor birocraţie, vor avea nevoie de miniştri.

Cu timpul, vor deveni dependenţi de noi, iar noi vom fi stăpânii lor.

Pelut Vniel se simţi vinovat numai preţ de o clipită că se gândise la colaborarea cu un duşman care, din cât se părea, nu era unul omenesc şi în mod sigur căuta să subjuge întreaga seminţie umană. Colaborarea cu un astfel de inamic nu însemna un păcat. Fermierul cu ogorul năpădit de iepuri îi vâna şi-i mânca, protejându-şi familia pentru vremurile fără iepuri. Tot aşa va fi şi cu birocraţii. Ei vor salva omenirea în aşteptarea momentului când duşmanul va fi slăbit şi ar putea fi alungat.

Bineînţeles, asta-l lăsa înaintea problemei reprezentate de Cyron. Se confrunta cu o dublă dilemă. Prima nu era o

problemă prea gravă. Ca să scape de prinţ, totul se reducea la a alege pe cineva care să-l înlocuiască. Nenumăraţi lorzi din interior ar fi fost fericiţi să-i ia locul. Cum lordul Melcirvon nu se pricepuse niciodată la scrisori sau cifruri, îşi încredinţase întreaga corespondenţă confidenţială unui funcţionar care, la rândul său, o copia punând-o la dispoziţia ministerului, în speranţa obţinerii unor favoruri. Oferirea de informaţii ministerelor se dovedise întotdeauna o modalitate de avansare, una preferată mai mult de Pelut decât cumpărarea de funcţii cu averile proaspăt acumulate.

Scrisorile lui Melcirvon dezvăluiau o reţea întinsă de lorzi din interior trădători. Tot ce le trebuia ca să izbândească era să adune o armată şi să aştepte momentul potrivit de atac. De fapt, Cyron le oferise motivul, iar Pelut va avea grijă ca o solicitare de trupe să ajungă în interior. Vor fi trupe rebele, care vor asigura frontiera naleniană din nord.

Lorzii din interior îi puteau oferi şi soluţia celei de-a doua probleme. Prinţul, în mod special, dar şi tatăl său mai înainte încurajaseră casele negustoreşti în iniţiativele lor comerciale. Pe măsură ce se îmbogăţeau, au construit nave noi, tot mai mari. Birurile percepute i-au permis lui Cyron să lanseze nave şi mai mari şi să le trimită în expediţii la fel ca aceea în care plecase *Lupul furtunii.*

Era destul de riscant de condus, dar Pelut ar fi putut pune la cale o revoltă care l-ar înlocui pe Cyron pe tron cu un triumvirat de lorzi acţionând ca suverani asociaţi. Ei vor impune taxe pentru a se îmbogăţi, pe ei şi teritoriile lor de baştină, şi-i vor sărăci pe negustori, încetinind dezvoltarea economică. Vor anula programele de construcţii navale ale lui Cyron şi vor opri finanţarea oricărei expediţii.

Cu ajutorul câtorva sugestii bine plasate şi dedicându-se problemelor de securitate locală, ar învrăjbi trioul divizându-l în diferite facţiuni antagoniste şi ar urma prăbuşirea, oferindu-i posibilitatea de a ajunge la conducerea unui consiliu de guvernare care spre

deosebire de omologul său din Helosunde, n-ar fi unul smintit.

Penelul coborî şi mângâie la repezeală hârtia. Cerneala neagră se risipi pe suprafaţa albă, iar Pelut începu să zâmbească. Ridică din nou pensula şi dădu din cap. Într-un moment de inspiraţie, desenă hieroglifa serenităţii, adică exact ceea ce-ar putea aduce planul său.

Ridică hârtia de pe masă şi-şi dădu seama, prea târziu, că se grăbise. O picătură de cerneală se scursese în jos, adăugând un simbol care schimba serenitatea în ambiţie, apoi îşi continua drumul în josul paginii, atingând un alt simbol.

Ambiţia se transforma în haos.

Puse din nou hârtia jos. O persoană mai superstiţioasă ar fi descifrat nenorociri în semnul prevestitor la care tocmai asistase, dar Pelut Vniel se mândrea cu faptul că era eliberat de orice superstiţii. Ştia exact ce însemna dâra, iar zâmbetul său se lăţi pe când dădea din cap.

Graba va răpune tot binele. Ştia că Maestrul Urmyr scrisese asta într-una dintre cărţile sale. *Şi trebuie să folosesc o cerneală mai bună.*

14
Ziua a 28-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an a Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

În clipa în care m-am trezit, am ştiut că *nu* eram acel Moraven Tolo de până atunci sau, mai bine zis, care făcuse parte din mine. Constituia un aspect a ceea ce fusesem şi – cine ştie? – o sclipire din ceea ce voi deveni. A fost folositor şi, fără nici o îndoială, ar mai fi, dar el şi eu eram doi indivizi diferiţi.

Nu ştiam cât de mult timp trecuse, iar locul în care m-am trezit nu făcea decât să-mi sporească buimăceala. Aveam acces la amintirile lui Moraven, însă ele păreau ca un vis. Nu puteam fi sigur care dintre ele erau adevărate, ori care anume făceau parte dintre visele lui. De fapt, fusesem ca un somnambul câtă vreme îmi stăpânise trupul. Totuşi, chiar şi în această stare, ştiusem că trecuse timpul.

Dar acest loc – în mod clar un complex mortuar – dezvăluia puţine semne de degradare şi purta marca unor constructori imperiali. Adunându-mă, m-am ridicat încet. M-am clătinat când ameţeala m-a învăluit, apoi am rămas rezemat de un perete până când lumea a încetat să se mai învârtă în jurul meu.

Când totul a revenit la normal, am păşit spre cel mai apropiat sarcofag. Pe capac fusese dăltuită efigia unei femei, iar sculptorul făcuse o treabă minunată. Am recunoscut-o pe Aracylia Gyrshi şi i-am mângâiat obrazul de piatră rece. Numele i-l ştiam, iar pierderea ei o resimţeam ca pe un pumn strângându-se zdravăn în jurul inimii mele. Probabil i-aş fi recunoscut vocea dintr-un cor întreg. M-am văzut cu claritate cosându-i rana care-i lăsase cicatricea ondulată de pe frunte.

Însă nu-mi puteam aminti cine sunt.

— Te-ai trezit, văd.

Vocea nu mă surprinse, deşi ar fi trebuit. Prin ea se strecurase şi o notă familiară. Am privit încet spre dreapta şi-am găsit un soth gloon căţărat pe un alt sarcofag.

— Şapte ochi nu mint. Sunt treaz. Cândva, erai cunoscut ca Enangia.

— Un nume vechi, şoptit numai de duhuri, vorbi sothul, înclinându-şi ţeasta albă, dezgustătoare. Eu sunt Urardsa acum. Şi cum să-ţi spun ţie?

— Spune-mi după numele ştiut de tine.

— Cel mai recent era Moraven Tolo.

Am refuzat să muşc momeala aruncată de el. Ştia cine eram, însă nu voia să-mi zică. Logica sothilor le cerea să nu dezvăluie această informaţie, iar eu nu aveam răbdare pentru jocurile lui, nici trebuinţa de a şti. Numele şi identităţile nu însemnau nimic, în cel mai bun caz erau nişte etichete, în cel mai rău, măşti ascunzând prăbuşirea.

— Atunci am să mai fiu o vreme Moraven Tolo.

Gloonul rămase tăcut, ceea ce preferau ei să facă decât să chicotească bezmetici, cum ar face oamenii într-o situaţie similară.

— Cât timp ai zăcut închis aici?

— Destul de mult ca imperiile să fie uitate, iar lumea să devină ca nouă.

Am clătinat din cap. Nu ştiam cine eram, dar ştiam că era mai bine să nu-i pui unui gloon întrebări care necesitau un răspuns precis. M-am gândit la ultimele amintiri pe care le avusese Moraven Tolo şi-am formulat o altă întrebare.

— Vorbeşte-mi, te rog, de dispunerea însoţitorilor mei, de localizarea lor aproximativă şi de intenţiile lor.

Ochii aurii ai gloonului se închiseră.

— Învăţăcelul tău şi *gyanridinul* se îndreaptă spre nord-vest, pe Drumul Mirodeniilor, nădăjduind s-o găsească pe Împărăteasa Adormită şi s-o trezească, pentru a salva Imperiul. Nu au deloc habar despre ce pândeşte acolo, însă unul dintre ei este inventiv, iar celălalt doreşte să devină erou, aşa că vor avea succes.

— Vezi viitorul. Cât de lung le este firul vieţii? am întrebat, arcuindu-mi sprâncenele.

— Destul de lung încât să ajungă să-şi dorească să nu fi fost aşa, explică sothul şi trăsăturile i se înăspriră. Nu vor scăpa nevătămaţi din aceste încercări.

— Keles Anturasi?

— Dispărut. Se presupune că l-au capturat agenţii deseieni. Nu mă întreba de firul vieţii sale, pentru că este încurcat, iar una dintre bucle a fost deja trasă prin moarte. N-am mai văzut niciodată un astfel de nod, nu-i unul pe care să-l pot dezlega.

Am dat din cap.

— Virukul şi keru s-au dus după el?

— Fac tot ce pot.

— Şi m-au lăsat cu tine.

Am plecat de lângă lespedea Aracyliei, ducându-mă spre bocceluţa cu lucruri lăsate pentru mine. Hainele aspre, de pânză groasă, care trebuiau să mă protejeze de magia dezlănţuită din Ixyll, fuseseră împăturite cu grijă. De asemenea, îmi lăsaseră hrană de drum, o gamelă şi un săculeţ cu bani. Cu toate, arătau ca nişte ofrande modeste, lăsate la altarul unei zeităţi pe jumătate uitate de la marginea drumului.

Mai era şi sabia mea.

Mai bine zis, sabia lui Moraven. Am ridicat-o şi-am tras lama din teaca de lemn lăcuit. Se arăta curată. Cu un singur tăiş, ascuţită şi atât de şlefuită, încât părea că luminează de la sine putere, era o bucată arătoasă de metal. Avea echilibrul perfect, mânerul confortabil, iar pe buze îmi poposi un zâmbet neintenţionat, pe când o agitam desenând cercuri şi meandre. Lama cu un singur tăiş nu se număra printre preferinţele mele, dar dacă nu aveam altceva mă descurcam bine şi cu atât.

Am băgat sabia din nou în teacă şi-am pus-o la locul ei, peste coapsa mea stângă.

— Mi-au lăsat şi cai sau sunt prins aici pe vecie?

— Nu sunt cai, răspunse sothul, apoi sări de pe lespede şi se ridică în picioare. Nu vei mai rămâne multă vreme aici.

— Ai prevăzut tu că am s-o iau la pas, sau ce?

Gloonul mă privi intens, cu toţi ochii lui. Am început să simt un gol în stomac, însă am refuzat să mi se citească pe faţă neliniştea. Îşi miji ochii, apoi îi deschise din nou larg. Se încrunta din greu.

— Există oameni simpli, a căror viaţă este ca un fir întins. Alţii au noduri pe fir, ori li se amestecă împreună cu altul, sau cu alte două. Totuşi, unii au mai multe şuviţe, pentru mulţi ani. Tu ai bucăţi. Bucăţi tăiate, care apar şi dispar. Se împletesc cu ale altora, le încurcă, şi sunt puncte unde viaţa ta face ca viitorul să fie de neînţeles. Pentru tine nu există nici o prezicere.

Eram hotărât să-l chestionez mai departe, dacă n-ar fi apărut o strălucire din adâncul mausoleului. A început ca o scânteie de un albastru-închis, aproape violetă, apoi a devenit roşie. Dispăru o clipă, apoi reizbucni, crescând cu fiecare ciclu încheiat. După cinci sau şase cicluri, ajunse o sferă de şapte metri în diametru, în interiorul căreia am desluşit conturul unui om.

Sfera se surpă dezvăluind un bărbat aşezat pe o platformă lunguiaţă de lemn, încadrată într-un chenar de aur. La margine, o balustradă se ridica la un sfert de metru înălţime, iar pe laturile bazei stăteau ataşate discuri de aur, câte unul pentru fiecare dintre cele opt puncte cardinale. Cel mai surprinzător, în faţa bărbatului se afla un glob imens, aşezat pe un suport balansier. Deşi nu puteam vedea prea clar globul înalt de doi metri, ştiam că pe suprafaţa lui era întinsă o hartă a lumii. Aşa am înţeles că o mai văzusem înainte, şi, ca o confirmare, bărbatul de pe platformă privi spre mine şi zâmbi.

Mi-am plecat capul spre el cu respect, iar el mi-a întors gestul.

— Eu sunt Moraven Tolo şi cred că ne-am mai întâlnit. Nu-ţi cunosc însă numele.

— Când ne-am întâlnit, arătai mult mai rău. Mă bucur că ţi-ai revenit de pe urma rănilor.

— Da, însă am o cicatrice pe piept şi pe spate, am răspuns şi am trecut cu mâna stângă peste semn. Înseamnă că ne-am întâlnit acum mai bine de două sute cincizeci de ani, nu?

— Depinde cum măsori anii.

Păşi spre mine, apoi lovi unul dintre discuri, trăgându-l în jos spre baza paralelă de lemn.

— De data asta, cred că poţi rezista unei călătorii.

— Călătorie?

I-am pus la îndoială comentariile, dar încă mai adunam monedele şi raţiile de drum.

— Este clar că aşa cum ai intrat, tot aşa poţi ieşi. Unde te vei duce?

— *Unde* nu are aşa mare importanţă, ci *când.*

Puse la pământ un alt disc, pe cealaltă parte, şi dădu din cap spre Urardsa.

— Vii şi tu.

Gloonul îl privi cu ceva mai multă consternare decât îmi adresase mie.

— Cine ţi-a spus asta?

— Tu, sau îmi vei spune.

Bărbatul luă bocceaua cu bunurile mele şi le puse pe platforma de la picioarele sale.

— Apropo, eu sunt Ryn Anturasi. Ţineţi-vă bine. Nu va dura mult.

Am apucat balustrada cu mâna dreaptă.

— Încearcă să te ţii cu cealaltă. Când vom ajunge acolo unde mergem, vei prefera să ai liberă mâna cu care tragi sabia.

Am dat din cap şi-am pus sabia pe coapsa dreaptă.

Urardsa se duse pe cealaltă parte a obiectului. Se agăţă cu ambele mâini şi făcu o grimasă.

Bărbatul puse mâna pe glob. Am recunoscut unele contururi pe el, deşi harta Imperiului fusese împărţită în multe naţiuni diferite. Ştiam de asta din amintirile lui Moraven, dar încă mi se părea ceva tulburător. Regiunile

erau reprezentate prin incrustaţii de piatră şi lemn, fiecare bucăţică, am presupus, fiind adusă chiar din acele locuri.

Ryn înlătură două bucăţele de piatră cioplită, care păreau să fie partea din faţă şi din spate a unui delfin. Cred că erau confecţionate din magnetit, pentru că rămăseseră lipite în timp ce le punea jos şi se ataşară de glob. Partea din faţă o plasă pe Ixyll, cam pe unde ne aflam noi acum, iar cealaltă bucată o puse pe imperiu. Trase de un mâner în partea din dreapta a globului şi începu încet să se învârtească. Mişcarea de rotaţie pe care o imprimase, ar fi făcut ca soarele să răsară dinspre vest, în loc de est.

— Ţineţi-vă bine.

Răsuci globul atât de repede, încât bucăţile de magnetită deveniră pete neclare de culoare, apoi trase înapoi maneta şi o fixă la loc.

Din mintea lui Moraven am extras amintirea globului de magie dezlănţuită, când explodase, iar acum simţeam ceva aproape la fel. În locul deflagraţiilor tunătoare, un val magic se desprinse pulsând din glob şi-mi tăie respiraţia câteva clipe. Ne înconjura o sferă fremătătoare, roşu cu albastru. Dintr-odată, sfera se evaporă şi magia dezlănţuită reveni, trecând prin mine şi anulând vibraţia pe care o stârnise.

Înainte să-mi dau seama dacă începuse călătoria noastră, ea se termină, iar în urechi îmi răsuna zgomotul familiar de bătălie. Am sărit de lângă disc, cu sabia în mână. Întorcându-mă spre zarva luptei, m-am pomenit pe un debarcader modest, la jumătatea drumului spre un deluşor acoperit cu cadavre. Gloonul soth se ghemui pe un morman de cadavre, iar o nouă strălucire, tot mai stinsă, anunţă plecarea lui Ryn.

Nu m-a mirat că era atât de grăbit să dispară. La un pătrar distanţă în jurul dealului, un şuvoi constant de jivine mătăhăloase, cu braţe lungi şi trup solzos, se repezeau în sus. Îşi azvârleau la o parte propriii morţi şi răniţi, îngrămădindu-i în mormane informe, înălţate până

la baza dealului. Pe culme luptau trei oameni. Pe doi i-am şi recunoscut.

M-am aruncat în bătălie fără nici o ezitare. Am făcut-o fără să-mi urlu vitejia sau faptele, nici nu i-am informat pe cei de sus ce-aveam de gând. M-am amestecat cu ea, am devenit parte din ea şi-am început să schimb natura luptei.

Există şi din aceia care vor spune că să fii Mistic înseamnă să foloseşti magia ca să ajungi mai bun decât alţii. Într-adevărat, acesta-i efectul, dar mijloacele sunt aproape necunoscute. Nu mă mişc eu mai repede decât alţii, ci îi percep mişcându-se mai lent. Văd fluxurile de energie din bătălie. Ştiu în ce direcţie se vor deplasa, pe unde se pot mişca şi cum aş putea să-i opresc mai lesne.

Iar pentru mine, asta înseamnă să-i ucid.

Creaturile mătăhăloase se sprijineau pe picioare zdravene, dar scurte. Genunchii lor, o alcătuire fină de muşchi şi tendoane, se dislocau cu uşurinţă când îi străpungeam cu sabia. Neavând gât, nu le puteam decapita, dar o lovitură rapidă de-a latul gâtului tăia artere. Sângele ţâşnea şi trupurile cădeau. Capetele, deşi masive, nu aveau aproape nici o structură osoasă care să le protejeze ochii largi şi plaţi, iar cutia craniană s-a dovedit a fi la fel de casantă ca bucăţile de noroi uscate de soare.

La prima trecere am măcelărit un rând întreg, format din şapte indivizi, ceea ce-mi aduse o răsplată neaşteptată. Un om, cu faţa sfârtecată fâşii-fâşii, căzuse, iar sabia sa străpunsese una dintre bestii. Am întors-o pe spate şi i-am tras sabia din burtă, întorcându-mă să mă confrunt cu jivinele care mă urmăreau.

Făcând asta, mi-am dat seama că nici una nu se luase după mine, deci ţineau cu tot dinadinsul să-i copleşească pe cei de sus. Ştiam că ar fi trebuit să simt un soi de uşurare. Moraven ar fi simţit-o, dar eu nu eram el. Nu aveam simţămintele lui.

Iar ceea ce simţeam era insulta.

La întoarcere, nu m-am mai năpustit asupra lor, de-a dreptul m-am plimbat printre ele, cu capul sus, sfidător.

Una dintre săbii fulgeră, urma cealaltă, străpungând ochi, deschizând gâtlejuri. Loviturile duble aveau suficientă forţă să răsucească orice bestie despicată, astfel ca măruntaiele ei să le împroaşte pe suratele ei. Lăsau în urmă tăieturi, nu mortale, dar dureroase – mi-a luat ceva până să pricep ce considerau bestiile dureros –, destul ca urletele lor să bage groaza în celelalte.

Oricum, se părea că nu cunoşteau frica, iar din această cauză creatorul lor le hărăzise pieirii. Cineva neşcolit în arta războiului şi-ar putea închipui că războinicul nu trebuie să ştie ce-i aia teama, dar e o greşeală. Un războinic neînfricat continuă să meargă înainte, chiar şi în faţa morţii inevitabile. Războinicul perfect nu-i acela fără teamă, ci acela care nu permite fricii să-i întunece judecata.

I-am tot lovit şi tăiat, dintr-odată fericit că Moraven îmi deprinsese trupul cu atâtea lucruri noi, dar enervat că abandonase stilurile de luptă care-mi plăcuseră mie atât de mult. Pentru că jivinele continuau să vină fără oprire, am putut să exersez şi să-mi regăsesc abilităţile. Am învăţat să înfig sabia doar atât de adânc cât să facă să explodeze inimile şi să sfâşie plămânii, sau să deschid arterele, ori să le găuresc stomacul. Am luptat cum n-o mai făcusem de secole.

Cei trei de pe coama dealului coborâră şi mi se alăturară, furându-mi prada de sub nas, dar nu m-am supărat. Deja măcelăriseră multe dintre jivine, aşa că li se deschisese pofta; însă fugiseră şi au ratat şansa de a recâştiga terenul pe care l-au pierdut. Pe femeie o cunoşteam din mintea lui Moraven, la fel cicatricea de pe obrazul ei. Nu purta coif şi era înveşmântată într-o robă simplă, zdrenţuită de multă vreme. Avea aspectul cuiva care se ascunsese săptămâni la rând. Îşi folosea bine sabia şi ucidea fără nici un regret.

Pe cel de-al doilea spadasin nu-l văzusem. Purta un coif cu un leopard vânând, dar roba şi tunica sa nu mai fuseseră spălate de multă vreme. Nici el, nici femeia nu păreau să aibă mai mult de treizeci şi ceva de ani, dacă

făceai abstracţie de oboseala, sângele şi murdăria care-i acopereau.

Băiatul însă nu păcălea pe nimeni. Pe braţul său stâng, vestejit, fusese legată o mânecă a unei cămăşi de zale şi o ţepuşă ieşea pe locul unde-ar fi trebuit să-i fie degetele. În cealaltă mână avea o sabie, ruptă la jumătate şi ascuţită din nou. Duritatea ochilor săi vorbea foarte grăitor despre ceea ce văzuse, în pofida vârstei sale. Tocmai intra în cea de-a doua decadă a vieţii sale, asta-mi aminteam de la Moraven.

Şi numele lui. Dunos.

Bestiile – pe care Dunos le numea *vhangxi* – au tot continuat să vină până n-a mai rămas nici una, iar eu, din respect pentru însoţitorii mei, nu m-am pornit să le vânez. Cum ni se alăturase şi Urardsa, am intrat în noapte, mergând spre apus. Ei au dormit timp de mai multe ore, iar în zori am mers mai departe. Când am răzbit până la un drum, ne-am alăturat unui şuvoi de refugiaţi.

Şi aşa a început lunga călătorie spre Kelewan şi spre ceea ce sperau ei că este un avanpost care nu va cădea.

15
Ziua a 29-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Ciras Dejote descoperi cu surprindere că nu-l mai ura pe *gyanrigotul* lui Borosan. Îi respecta *gyanridinului* priceperea cu care făurea maşinării. În timpul zilei, cât rămăseseră la adăpostul cavernei, în timp ce afară cădea o ploaie torenţială – care avusese ca efect topirea unui munte, în depărtare Borosan modificase unul dintre şoricarii de mărimea unei tigve, crease încă unul asemănător şi-l făcuse să funcţioneze pe *nesrearckul* mai mare. Aducea cu cei mai mici, pentru că avea un corp sferic susţinut de patru picioare ca de păianjen, însă dispunea de un armament mai complex. În vreme ce modele mai mici puteau să tragă săgeţi suficient cât să străpungă tot felul de dăunători, *thanatonul* mai mare avea o arbaletă şi o rezervă de săgeţi.

Iniţial, maşinăriile magice nu funcţionau în Ixyll, dar lui Ciras nu-i păsase prea mult. Excesul de magie dezlănţuită le făcuse inutilizabile, aşa că Borosan continuase să le meşterească în timpul călătoriei. În cele din urmă, şi-a dat seama că dacă acoperea ceea ce numea el „diferitele lor mecanisme” cu veşmintele de protecţie purtate de oamenii din Ixyll, acestea erau izolate faţă de magia dezlănţuită. O altă modificare permitea *thaumstonului* să se reîncarce pe timpul nopţii, astfel că *gyanrigoţii* funcţionau mai bine ca oricând.

Cu trei asemenea maşinării ajutând la studierea regiunii puteau să de deplaseze mult mai repede. Chiar şi Borosan devenise nerăbdător să continue, iar Ciras nu găsi nici un motiv să se plângă. Deşi îi respecta decizia de a culege date pentru Keles Anturasi, noua misiune încredinţată era s-o găsească pe împărăteasă şi s-o aducă

acasă. Amândoi îşi dăduseră seama că avea prioritate înaintea ridicărilor topografice, aşa că se grăbeau.

Pe cât de mult ajunsese să aprecieze utilitatea *gyanrigoţilor,* încă nu putuse să se împace cu un aspect al *gyanri.* Disciplina magiei mecanice putea aduce oamenilor anumite abilităţi. O sabie *gyanrigot* transforma un războinic într-unul formidabil, cel puţin atâta vreme cât *thaumstonul* era încărcat. Odată ce se consuma, soldatul avea toate şansele să piară.

Ciras se antrenase zilnic, ani de zile, pentru a dobândi măiestria în lupta cu sabia. Dacă alţii erau capabili să obţină rezultate fără nici un efort, atunci însăşi disciplina scrimei se va ofili. Dacă succesul nu mai necesita nici o pregătire, nu va mai munci nimeni şi chiar mijloacele de acces la magie vor fi pierdute.

Era pe deplin convins că Borosan nu putea sesiza nimic din toate acestea. Maşinăriile sale îşi vedeau conştiincioase de misiunile lor, calculând distanţe între repere, măsurând ridicăturile şi depresiunile. Făceau atât de multe lucruri pe care şi oamenii le puteau executa, însă numai supunându-se unor riscuri mari, încât avantajul folosirii lor nu putea fi tăgăduit. Keles ar fi fost mai mult decât încântat să vadă informaţiile adunate de ei.

Însă va veni şi momentul când cineva, lipsit de priceperea Anturasilor la cartografie, va putea folosi un *gyanrigot* pentru a aduna date folosite la desenarea propriilor sale hărţi. Necesitatea explorării se va risipi, deoarece, foarte curând, oamenii vor putea trimite maşinării. Chiar dacă unele dintre ele vor fi consumate de creaturi precum aurarul, pierderea unei maşinării era de preferat pierderii unui om.

Atâta timp cât maşinăriile nu pot judeca, oamenii vor fi întotdeauna gata să plece în explorări.

În pofida rezervelor sale, ajunsese să fie destul de încântat că *gyanrigotul* exista. În timp ce se deplasau spre nord-vest, dădură peste urmele unui alt grup. Ciras recunoscu semnele. Oamenii aparţinuseră unui grup de bandiţi pe care-i urmăriseră în cea mai mare parte a

Dolosanului. Le-au pierdut urma după ce intraseră în Ixyll, dar înainte dăduseră peste dovezi că indivizii profanau mormintele şi-i măcelăreau pe prospectorii de *thaumston.*

Urmele dezvăluiau că grupul avea un avans de trei zile. Deplasându-se cu viteză, scurtară semnificativ distanţa şi dădură peste ei mai devreme decât s-ar fi aşteptat. Dacă bandiţii n-ar fi aprins focul, Ciras şi Borosan ar fi dat peste ei în mica vale unde-şi aşezaseră tabăra. Avertizaţi, descălecară, se apropiară pe jos şi trimiseră *gyanrigotul* în recunoaştere în tabăra tâlharilor.

În timp ce aşteptau întoarcerea maşinăriei, Ciras se târî până la buza văii şi se uită în jos. Văzu numai trei dintre bandiţi, însă o gaură rotundă fusese scobită pe o lespede de piatră şi presupuse că Tragedreptul era pe undeva prin împrejurimi. Sălbaticul, un individ uriaş şi jegos, se odihnea lângă târnăcopul greu, de oţel, cu care săpase gaura. Ghetestrâmte stătea pe partea cealaltă a găurii, la câţiva metri de locul unde zăceau un arc şi o tolbă cu săgeţi. Mai aproape de Ciras, cu spatele spre spadasin, cu focul între el şi gaură, Piciorstrâmb se ghemuise cu mâinile deasupra focului. La cingătoare avea o sabie, dar se chircise aşa cum ar fi făcut un ţăran, aşa că îl elimină din rândul ameninţărilor reale.

Ceva trosni din interiorul găurii, azvârlind afară un jet de praf. Nici unul dintre bandiţi nu afişă o altă reacţie în afara unei curiozităţi vagi. Apoi un cilindru lung şi îngust ţâşni. Jumătatea de jos se despică la impact, dezvăluind o sabie veche, cu un mâner ruginit. Sabia răsună când lovi pământul, însă nici unul dintre ei nu se mişcă s-o ridice din praf.

Tragedreptul ieşi din gaură, destul de murdar încât să pară că stătea acolo de pe vremea Urgiei. Tuşi, lovindu-se cu pumnul în piept, în timp ce cu mâna stângă ridica în aer premiul cel mare. De pe craniul ridicat de el de desprinseră bucăţi de carne, dar mare parte a scalpului zbârcit rămase la locul său. Ciras văzu chiar şi o panglică albă împletită într-una dintre şuviţele de păr uscat.

Tragedreptul îl azvârli la pământ. Se spulberă din cauza izbiturii, transformându-se în praf. Râse, iar ceilalţi i se alăturară, apoi se lăsă pe vine şi începu să răscolească pulberea cu degetele lui murdare.

Adună între degete nişte praf şi-l duse la nas.

Ghetestrâmte azvârli o pietricică spre el.

— Nu. Păstrează-l. Valorează mai mult decât tine.

Tragedreptul dădu din umeri.

— Doar voiam să văd cât e de bun. Avem destul. Mai sunt vreo zece pe-acolo. Şi săbii, poate chiar un arc pentru tine.

Priză pulberea cadavrului.

Capul îi zvâcni înapoi şi-şi holbă ochii. Trupul i se scutură violent şi-ar fi trebuit să cadă pe spate, dar cumva ţâşni în sus, de parcă ar fi fost ridicat de gâtlej. Tragedreptul trăsese pe nas numai o singură dată, adânc, şi dâre groase de muci verzi i se prelingeau din nări precum ceara. Tuşi din nou, apoi scutură spasmodic din cap de patru ori.

Zâmbi cu întreaga lui gură ştirbă, fericit.

— Cel mai bun din tot ce-am găsit.

Ghetestrâmte azvârli spre el încă o pietricică.

— Spui asta la fiecare mormânt.

Mâna individului se undui într-o mişcare fluidă şi prinse pietricica din zbor.

— Dar de astă dată am dreptate.

Ciras se ridică şi o luă în jos spre tabăra lor, mergând ca la plimbare. Coti, să-l ţină pe Piciorstrâmb în dreapta sa şi focul între el şi ceilalţi trei. Se sforţă să păşească nepăsător, fără a-şi trăda nici o clipă repulsia pe care o simţea faţă de pângăritorii morţilor.

Nu lăsă să i se citească nici teama. Dacă *thaumstonul* putea pune în mişcare maşinăriile, pulberea cadavrelor îi putea întări. Praful unei ţesătoare Mistice putea să-i transmită priceperea cuiva care l-ar fi inspirat. Tot aşa şi pulberea unui războinic. Cât de mult din măiestria lui, nimeni n-ar fi putut spune. Practica era condamnată şi

singurele surse de informaţii despre ea erau istorisirile şoptite în jurul focurilor de tabără.

Piciorstrâmb se răsuci spre Ciras.

— Pe cele Nouă Iaduri, cine mai eşti şi tu?

Sabia tânărului părăsi teaca pentru o singură lovitură, care străpunse gâtul omului din faţă până la ceafă. Secţionă şira spinării şi lăsă intactă doar o fâşie mică de piele şi muşchi sub urechea dreaptă. Capul lui Piciorstrâmb căzu pe umăr, în timp ce din gât ţâşni sângele, apoi se prăbuşi secerat.

Ghetestrâmte sudui, aruncându-se după arcul său.

— Blestemat fie *xidantzu!*

Se rostogoli şi se ridică cu arcul în mână, dar în clipa când reuşi să potrivească o săgeată şi se pregătea să tragă de coardă Ciras ajunsese deja la el. Arcaşul începu să se răsucească spre el, însă sabia spadasinului se abătu asupra lui. Trecu prin cotul drept. Antebraţul zbură cât acolo, propulsat de coardă.

Arcaşul se uită terorizat la ciotul rămas, apoi o a doua lovitură îl orbi.

Pe când Ciras se răsuci spre dreapta, uriaşul dispăru în beznă, iar Tragedreptul azvârli în aer sabia antică. O prinse cu dexteritate. Adoptă o poziţie de luptă, cu mâna stângă întinsă, cu dreapta agitând sabia şi trupul expus. Stătea într-o postură în care s-ar fi putut găsi un scandalagiu nepriceput la o palmă de moarte. De fapt, aşa cum era, obosit, murdar, acoperit de funingine, părea mai mult mort decât viu.

Ciras nu atacă. Se îndepărtă cu un pas de arcaşul pe moarte, apoi făcu o plecăciune spre adversarul său. O menţinu cât să arate respect, apoi se ridică din nou.

— Eşti un *xidantzu* ciudat, se încruntă Tragedreptul. Măcelăreşti doi şi apoi mă onorezi?

— Nu pe tine, ci războinicul al cărui craniu l-ai zdrobit şi a cărui sabie o porţi.

— Ha!

Bărbatul încercă un început de zâmbet, apoi îl apucară din nou convulsiile. Răsuci cu uşurinţă sabia sus şi în cerc, de parcă s-ar fi antrenat cu ea toată viaţa.

— Ştii, era unul dintre cei mai buni de-aici. Mai bun decât ai fi putut tu spera.

— N-am nici o îndoială, răspunse Ciras şi îl pofti înainte făcând semn cu mâna stângă. Dar tu n-ai cum să fii.

Tâlharul atacă şi dublul efect al prafului şi sabiei se manifestară cu uşurinţă. Îl recunoscuse pe individ şi-i dăduse numele pentru că-şi târa puţin piciorul drept. În timpul atacului său se mişca mult mai armonios şi cu mai multă precizie. Şerpui în poziţia Dragonului, tăind cu sabia în jos şi într-un arc de cerc, apoi în sus, încercând să-i sfâşie partea dreaptă.

El alunecă spre stânga, apoi pivotă din nou pe piciorul drept şi lovi din rever spre spinarea banditului. Oţelul răsună izbind oţelul, când Tragedreptul se răsuci spre el mai repede decât ar fi fost posibil şi pară lovitura ţintind în sus. Răsucindu-şi încheietura, atacă la rândul său.

Durerea lăsă o dâră cruntă sub subsuoara lui Ciras. Sări într-o parte, simţind cum îi curgea deja sângele. Nu mai văzuse niciodată un astfel de atac şi cunoştea foarte bine postura Dragonului. Mai mult, simţi zbârnâitură prin aer, foarte asemănătoare cu ceea ce se întâmplase când se dezlănţuiau furtunile magice prin Ixyll.

Magie! Nu era posibil, dar tâlharul se folosea de magie.

Descoperirea îl obligă să mai facă un pas înapoi. Piciorul său drept se opri pe antebraţul tăiat al arcaşului. Glezna i se răsuci şi căzu. Ajunse jos pe cotul drept, lovindu-se de o piatră. Sabia i se răsuci între degetele amorţite şi zăngăni pe pământ.

Tragedreptul păşi apăsat spre el, zbură cât colo braţul arcaşului, apoi ridică sabia cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un pumnal. Lumina flăcărilor dansa pe expresia de încântare de pe faţa sa, iar pentru câteva clipe Ciras putu descifra urme de moliciune acolo, ca şi cum trăsăturile fantomatice ale războinicului mort s-ar fi suprapus peste chipul său.

— Este atât de bine să lupt din nou, râse bărbatul.

Ridică sabia şi mai sus, spinarea i se arcui, iar gura i se deschise într-un rânjet înspăimântător. Apoi întregul trup i se cutremură şi vârful unei săgeţi de arbaletă ţâşni prin coşul pieptului. Forţa loviturii îl azvârli prin aer spre mormânt. Se izbi o dată, crunt, apoi se rostogoli şi rămase nemişcat pe burtă, chiar lângă gaură.

Braţe delicate, minuscule, potriviră o altă săgeată şi *nesrearckul* alunecă înainte şi se ghemui.

Ciras zâmbi şi-şi ridică sabia. Se ridică încet, pipăindu-şi glezna, apoi se aplecă spre *gyanrigot.* În spatele lui, Borosan păşi în valea luminată de foc, ocolind cadavrul lui Piciorstrâmb.

— Unde-i al patrulea?

— A fugit.

— Cât de tare eşti rănit?

Spadasinul îşi dezveli braţul drept şi se cercetă.

— Mi-a trecut prin carne, n-a atins nimic altceva. Dacă mi-ar fi tăiat artera, aş fi fost mort într-un minut. Aşa, am să supravieţuiesc.

— La fel şi eu, *serrdin.*

Ciras se întoarse, iar cadavrul se răsuci pe spate. Apucă un pumn de praf de mort şi-l vârî în gaura căscată în piept. Trupul se smuci, iar spinarea se arcui suficient de violent încât banditul să salte în sus. Se proţăpi bine, apoi îi făcu semn cu dreapta, chemându-l.

Dar este imposibil! Pe Ciras îl străbătu frica. Tragedreptul fusese mult mai rapid şi mai pregătit decât el. Folosise magia şi-l tăiase. Nu se putea pune cu o astfel de creatură, mai ales când era clar că nu putea fi răpusă. Să rămână şi să lupte cu un astfel de adversar imbatabil ar fi fost o adevărată sinucidere.

Îl cuprinse panica şi fu cât pe ce să se întoarcă şi s-o rupă la fugă. Însă ştia ce s-ar fi întâmplat. Arătarea l-ar fi prins precum un şoim când se repede la un iepure. L-ar secera. Ar muri cu faţa în noroi, cu spinarea despicată, pentru a se dovedi că murise ca un laş.

Deşi nu era un maestru sau Mistic, Ciras nu putea fi laş. Trecându-şi sabia în mâna dreaptă, îşi înfăşură mâneca robei în cingătoare, să nu-i fluture. Îşi şterse sângele de pe mână, apoi luă din nou sabia.

Aşteptă. Folosise postura Dragonului, iar cele mai bune pentru a respinge atacul erau Tigrul şi Lupul. *Dar bănuieşte asta.* Însemna că s-ar putea opri la Vultur sau Călugăriţă, poate şi Câine. Prin minte îi alergau diferite permutări ale posibilităţilor de luptă. Indiferent cât de repede îşi adapta tacticile, creatura reacţiona şi mai rapid, iar rezultatul ar fi fost la fel de sumbru ca în cazul când ar fi fugit.

Ciras luă poziţia de atac şi inversă felul în care ţinea sabia. O întoarse în aşa fel încât să se alinieze de-a lungul antebraţului, cu vârful ridicat înspre umărul drept. În loc să folosească sabia pentru a-şi apăra trupul, se folosi de trup pentru a ascunde lama.

— Borosan, dispari de-aici. Ia şi *nesrearckul* cu tine.

— Nu înţeleg.

Ciras începu să se retragă încet, cu uşurinţă.

— Tragedreptul e mort, dar trupul său este legat acum de acest loc. Cunoşti poveştile despre praful de cadavru. Imaginează-ţi cât de puternic ar putea fi un leş dacă zace aici de la Urgie.

— Oh, oh, înţeleg, răspunse inventatorul şi începu să urce dealul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am să-l omor.

Se pregăti şi făcu un semn cu capul spre cadavru.

— Dacă nu reuşesc, aminteşte-ţi să însemni acest loc pe harta ta ca unul foarte periculos.

— Am să-l vânez şi pe el, râse cadavrul.

— Nu, n-ai s-o faci, spuse Ciras şi arătă spre gaura de la intrarea în mormânt. Dacă pleci de-aici, cineva o să-i despoaie pe camarazii tăi. Nu poţi permite să fie dezonoraţi.

— Nu, nu pot.

Arătarea se lansă spre el. Forma Dragonului se modifică în Tigru, însă Ciras îşi menţinu sabia la locul ei. Se întoarse spre stânga, străduindu-se să pareze atacul lansat din dreapta creaturii. Lovitura era menită să-l decapiteze şi trecu vâjâind pe lângă faţa sa. Manevra lăsase adversarul descoperit în faţa unui contra-atac, dar chiar când tânărul simulă o lovitură din umărul drept, sabia îi coborî din nou pentru a para o lovitură de jos.

Din nou, Ciras se desprinse din încleştare, orientându-se mereu spre dreapta. Poate că arătarea nu mai era Tragedreptul, însă beteşugul de la piciorul drept încă-l afecta. Spadasinul se mişca foarte calculat, încetinind ca să-l facă să atace, apoi se avânta spre dreapta. Creatura ţâşni, ocolindu-l pentru a-i preveni atacul şi a-l prinde în capcană, dar el alergă în direcţia opusă.

Cadavrul, iluminat din spate de foc, înălţă din umeri.

— Deci aşa a ajuns Imperiul? Să se bazeze pe laşi nepricepuţi, care mai degrabă o iau la goană decât să lupte?

Ciras îl aprobă din cap.

— Imperiul pentru a cărui salvare ţi-ai dat viaţa e mort. În locul lui s-au ridicat cele Nouă Principate. Tu şi toţi ai tăi aţi fost uitaţi. De fapt, vorbi Ciras, începând să se răsucească spre dreapta şi expunându-se cu spatele la creatură, eşti dincolo de dispreţ. *Nesrearck,* săgetează-l încă o dată!

Creatura începuse deja o lovitură directă spre spinarea sa, dar aruncă o privire la panta dealului. Sabia i se ridică, odată ce atenţia i se abătuse într-acolo, iar spadasinul ajunse, din răsucire, pe genunchiul stâng. Întorcându-se, schimbă direcţia sabiei rotind-o într-o lovitură cu ambele mâini, dirijată cu stânga. În vreme ce tăişul cadavrului îi trecu vâjâind la două degete pe deasupra capului, sabia lui se înfipte înapoia genunchiului drept al creaturii, ieşind pe partea cealaltă.

Cadavrul continuă să se rotească şi îşi începu căderea. Mutându-şi sabia în mâna dreaptă, Ciras se ridică şi izbi în

jos. Când cadavrul căzu la pământ, sabia sa îi despică scăfârlia în două.

Cadavrul răscoli ţărâna, apoi se întinse şi zgârie piatra. Începu să se tragă singur înapoi, spre urmele albicioase ale prafului de mort. Ciras nu putu face altceva decât să-şi închipuie că va încerca să-şi repare capul spulberat şi să se repeadă din nou la el.

L-ar fi tăiat în bucăţi, însă nu dorea să-l dezonoreze pe războinic. Se mulţumi să lase hoitul să se târască mai departe, pentru că între el şi praful de mort ardea focul.

Se deplasă în direcţia vântului, să nu fie nevoit să respire nici un pic din fumul care se ridica din cadavru. Borosan apăru la buza văii şi zâmbi.

— Mă bucur să văd că ai învins.

— Ar fi trebuit să te afli deja la o distanţă destul de mare de aici, se încruntă Ciras.

— N-am putut să te abandonez.

Nesrearckul apăru lângă el.

— Am reajustat *thanatonul.* L-am fi răpus.

Înainte ca Ciras să întrebe ceva, un panou se deschise pe suprafaţa maşinăriei, dezvăluind mecanismul arbaletei. În locul săgeţii era pregătit de lansare unul dintre şoricari.

Spadasinul dădu din cap.

— L-ar fi sfâşiat din interior?

— Cam asta era ideea.

— Mai bună decât ce-am reuşit eu, adică o mulţime de speranţe, zâmbi Ciras. Mi-a arătat o mişcare necunoscută, iar eu nu i-am dezvăluit nici un stil de luptă. Asta l-a năucit.

— Dar ai rămas vulnerabil şi ai fi putut fi ucis, se încruntă Borosan.

— Adevărat, dar nu s-a întâmplat. Nu de data asta.

Ciras îşi băgă sabia înapoi în teacă.

— Data viitoare sper să am un plan mai bun.

16
Ziua a 34-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Keles Anturasi se frecă la ochi, apoi privi din balconul turnului bibliotecii spre malul din sud al Râului Negru. În mai puţin de o săptămână, transformarea Feleratiului începuse într-o manieră pe care n-ar fi crezut-o posibilă. A doua zi după ce vorbise cu prinţul, călărea spre sud. I-au trebuit două zile pline să facă o ridicare topografică preliminară, mai mult pentru că-l urma o suită întreagă, formată din optsprezece oameni. Îi sorbeau fiecare cuvânt, îi imitau fiecare mişcare şi, în general, îi stăteau în drum.

Deseienii l-au surprins. Trăind în Nalenyr, crescuse în spiritul istorisirilor despre sălbatici însetaţi de sânge care-i măcelăreau pe helosundienii nevinovaţi doar ca să se distreze. Mulţi nalenieni credeau că deseienii nu erau altceva decât nişte imbecili înguşti la minte, care munceau fericiţi într-o naţiune lipsită de orice culoare, pentru că erau cu toţii proveniţi din încrucişările dintre ei. Deşi era perfect adevărat că aceste două imagini nu se puteau împăca una cu alta, Keles află că oamenii aveau rareori probleme în a menţine veridicitatea unor stereotipuri multiple, atâta vreme cât erau toate înjositoare.

Însă deseienii cu care lucra nu erau în nici un caz ucigaşi sau proşti. Deşi nu avuseseră parte de instruirea de bază de care se bucura populaţia din Nalenyr, erau isteţi şi chiar inventivi. Şi, aşa cum menţionase Prinţul Pyrust, multă vreme făcuseră destule cu aproape nimic, aşa că atunci când aveau cu ce să lucreze se adaptau foarte repede la noutate şi foloseau bine uneltele.

Mai repede decât ar fi crezut că era posibil, învăţăceii săi fură capabili să muncească sub o supraveghere

minimă. Îi puse să execute sarcinile mai simple, cum ar fi trasarea drumurilor şi alinierea clădirilor. Câteva dintre ajutoarele sale erau vrăjitoare de apă, una dintre ele fiind aproape de statutul de Mistic. Le puse să găsească locurile unde se puteau săpa fântâni şi trage canalizarea. În cea de-a doua zi, fusese trasat un nou cartier pentru Felarati. Va putea găzdui de două ori mai mulţi locuitori decât zona pe care o înlocuia.

În cea de-a treia zi, Pyrust dădu ordinul începerii construcţiei. Keles se opusese, arătând că nu aveau nici unul din materialele de construcţii necesare. Însă prinţul spusese, pur şi simplu:

— Suntem în Deseirion, Keles. Avem tot ce ne trebuie.

Foarte curând, oamenii începură să vină şuvoi prin intrarea de sud a oraşului, aducând cu ei piatră şi lemn – ceea ce mai rămăsese din casele lor. Fiecare bărbat, femeie şi copil aducea ceva pe locul cel nou. O treime dintre ei rămase să lucreze, iar ceilalţi plecară să mai aducă materiale.

Chiar şi acum, după aproape o săptămână de la demararea proiectului, şirurile de oameni se întindeau de la nord la sud şi invers. Păreau aproape ca nişte furnici şi, în mod sigur, lucrau cu aceeaşi idee fixă în minte. Iar de departe, dinspre vest, un şuvoi de fermieri sosi în cartierul părăsit să facă terenul din nou rodnic.

Era atât de diferit de ce se întâmpla acasă încât n-avea timp să i se facă dor. Nu exista aici destul din Moriande încât să-i amintească de sud. Deşi Deseirionul nu era nici pe departe atât de plin de culoare şi de viaţă ca locul său de baştină, părea nou şi uluitor.

Era clar că dacă Prinţul Cyron ar fi încercat să facă ceea ce tocmai realiza Pyrust, străzile din Moriande s-ar fi umplut imediat de oameni protestând faţă de acţiunile sale. Întregul oraş ar fi fost cuprins de revoltă. Lorzii din interior – care se opuneau oricărei directive provenite din capitală – ar fi ameninţat cu o revoltă pe faţă. Totuşi, dacă ar fi fost întrebaţi, toţi cetăţenii ar fi spus că-l iubeau pe Cyron tot atât de mult pe cât îl iubeau deseienii pe Pyrust.

Dacă ar fi fost convocaţi – cu excepţia lorzilor de pe continent ar fi fost dispuşi să lupte pentru a-l proteja pe Cyron şi naţiunea sa.

Pentru Keles era limpede că-i judecase greşit pe deseieni şi descoperi că reeducarea sa era un proces mai degrabă dur şi descurajant. Deseienii erau încântaţi să-şi mute casele, cărămidă cu cărămidă, cu câţiva kilometri mai la sud. Nu avea nici o îndoială că şi le-ar fi mutat atât de departe încât să ajungă la Moriande, dacă li s-ar fi cerut. Deşi mulţi dintre nalenieni se temeau de o invazie dinspre nord, avea dubii serioase că vreunul dintre ei înţelegea ce şanse de izbândă ar putea avea o astfel de invazie.

Oricum, nalenienii nu erau singurii care-i subestimau pe cei din alte naţii. Pyrust îl subestima clar pe Keles, pentru că proiectele de renovare întâmpinau probleme care ar fi necesitat ani întregi pentru rezolvarea lor.

Probleme care îi vor face să plătească de mii de ori pentru uciderea Tyressei. Străzile laterale foarte apropiat trasate vor lăsa incendiile să facă ravagii în tot oraşul. Drumurile principale late vor permite un trafic intens, dar într-o bună zi singurele care vor circula pe acestea vor fi trupele naleniene.

Cea mai mare problemă nu era una special creată de Keles. Deşi oamenii puteau să-şi mute casele, Pyrust nu le permitea să dărâme zidul sudic al oraşului. Noul cartier va fi aşezat în afara zidurilor, iar până când prinţul reuşea să adune suficientă piatră pentru a construi alte ziduri, sau să le extindă pe cele vechi, cartierul va fi vulnerabil. Deşi riscul unei invazii era scăzut, dacă Cyron s-ar fi decis să avanseze spre nord, Pyrust s-ar fi trezit cu o problemă uriaşă de rezolvat.

Iar dacă mută fabricile în afara zidurilor, va pierde chiar mai mult.

Pentru a rezolva astfel de chestiuni, prinţul avea nevoie de Keles. Cartograful nalenian nu-şi făcuse nici o iluzie că va fi lăsat vreodată să plece. Ca bunicul înaintea sa, deţinea prea multe informaţii pentru a putea fi pus în

libertate. Pyrust îi va construi un turn şi-l va ţine în Felarati, oferindu-i privilegii pentru noi planuri. Dacă devenea necooperant, ar fi dat ordin să fie ucis.

Lui Keles nu-i plăcea nici una dintre variante, ceea ce însemna că trebuia să evadeze, deşi nu cunoştea nici o metodă acceptabilă. Nu era imposibil să dispară, dar prinţul i-ar tortura în mod sigur pe cei care nu l-au împiedicat să evadeze. Până nu găsea o cale să-i ferească pe oameni de represalii, ori să se întărească pe sine pentru a le accepta, era prins în capcană.

Îl contraria faptul că era gata să proiecteze un oraş care ar permite unui năvălitor să măcelărească mii de oameni, ceea ce contrazicea împotrivirea sa faţă de expunerea la primejdii a celor pe care-i cunoştea. El îi învinovăţea pe deseieni pentru moartea Tyressei, dar cei pe care-i cunoştea erau în mod clar nevinovaţi, nu comiseseră ei crima. Ar fi avut sens să încerce să împace aceste două contradicţii, însă dacă permitea dorinţei sale de răzbunare să persiste ar fi pierdut o anumită legătură cu Tyressa. Indiferent cât de mult îl rănea acea legătură, n-ar fi renunţat la ea.

Aşa că mii de deseieni erau sortiţi pieirii.

— Sunt remarcabili, nu-i aşa, Keles Anturasi?

Luat prin surprindere, tânărul se întoarse şi se trezi privind o blondă micuţă cu ochi albaştri ca de gheaţă. Ar fi putut-o crede foarte tânără, însă în acei ochi se cuibărise o vigilenţă fără vârstă. *Mai degrabă străveche.*

— Vă rog, aveţi deja un avantaj asupra mea.

— Da, am. Să-l folosesc?

— Asta rămâne la discreţia voastră.

O parte din el ar fi vrut să scape de ea, spunându-i că lucra pentru prinţ, însă avea ceva tulburător de familiar.

— Şi aveţi dreptate, deseienii sunt remarcabili.

Ea încuviinţă, dând uşor din cap, şi se apropie de balustrada balconului, aşezându-se lângă el. Purta o robă de mătase de un albastru mai întunecat şi mai bogat în nuanţe decât ochii ei. Pe piept, mâneci şi pe spate fuseseră brodaţi şoimi în zbor. Aripilor stângi le lipseau câte două

pene – o emblemă care o desemna drept membră a curţii prinţului. Şoimii erau însă mai puţin surprinzători decât culoarea robei – majoritatea deseienilor purtau haine în culori vii numai în ocazii deosebite, din moment ce vopselele trebuiau importate din sud cu mari cheltuieli.

Femeia se uită spre coloanele şerpuitoare ale oamenilor.

— Încercăm să-i tot minimalizăm şi să-i desconsiderăm şi cu toate astea sunt capabili să dărâme întregul oraş. La fel de necruţători precum un val, nu-i aşa?

— Se pleacă în faţa voii stăpânului lor.

— Şi dumneavoastră faceţi la fel, Maestre Anturasi?

Se răsuci spre el, cântărindu-l deschis din priviri.

— Eu sunt oaspetele său. Am cumva de ales?

Ea zâmbi şi se întoarse să privească din nou spre sud.

— N-am nici o îndoială că aţi găsit multe modalităţi de a păstra aparenţele, dar în sinea voastră opuneţi rezistenţă.

Keles nu spuse nimic.

— V-a obosit, deja, jocul, nu-i aşa?

— Vă arde de joacă? Eu am de lucru.

Arătă în spate, spre masa din bibliotecă, plină de schiţe împrăştiate peste tot.

— Şi eu, Keles.

Se răsuci şi-l prinse de braţ.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că am misiunea de a te seduce şi de a avea grijă să-ţi doreşti să rămâi aici pentru totdeauna?

— Aş spune că e prea târziu sau prea devreme, răspunse el ridicând din umeri. Dacă prinţul m-ar fi otrăvit ca să pară că m-am îmbolnăvit, iar tu te-ai fi ocupat de mine, redându-mi sănătatea, poate că m-aş fi îndrăgostit de tine.

— Aşa s-au cunoscut părinţii tăi, nu? zâmbi ea.

Keles tresări, iar ea râse.

— Vezi, Maestre Anturasi, noi ştiam că ai cădea la bănuială. Şi, aşa cum ai sugerat, este încă prea devreme, pentru că momentul prielnic pentru a-ţi căuta compania va fi cam într-o lună, în timpul festivalului însămânţării. Ştii

că aici, în Deseirion, vom fi cu *toţii* în câmp, arând şi însămânţând? Este o muncă unde-ţi rupi şalele, iar tu te vei trezi pe câmp, lucrând alături de o nobilă deseiană. Veţi face conversaţie, ea va râde şi va fi pedepsită pentru asta. Tu te vei simţi vinovat şi vei încerca să-i oferi o compensaţie. Ea-ţi va spune că eşti deosebit, un vis care i s-a îndeplinit. S-ar putea ca nici măcar să nu-şi cunoască rolul jucat, deşi n-aş prea crede. Sunt şanse foarte mari ca ea să fie una dintre agentele speciale ale Mamei Umbrelor. Mă îndoiesc că mai eşti încă flăcău, dar ea va fi altfel decât oricare altă femeie cu care te-ai culcat vreodată.

— Ce sunt eu, de te-am făcut să spui toate astea? se încruntă el. Dacă ai spus adevărul fie şi numai pe jumătate, atunci trebuie să presupun că Mama Umbrelor mă supraveghează tot timpul. Va şti că am discutat, probabil şi ce s-a discutat.

— S-ar putea, însă în acest moment atenţia ei este orientată în altă parte.

Femeia zâmbi şi privi înapoi spre uşa bibliotecii.

— Iar cei care au misiunea de a te ţine sub observaţie nu au de gând să raporteze nimic despre întâlnirea noastră. În fond, am permisiunea de a veni să mă consult cu tine.

— Aşa să fie?

— Chiar de la prinţ.

Tânărul se sprijini cu spatele de balustrada de lemn a balconului.

— Acum *eu* sunt cel sătul de acest joc. Nu ştiu cine eşti şi nici nu-mi pasă. Lasă-mă în pace.

— Nu pot, Keles Anturasi, răspunse femeia, studiindu-i o clipă chipul, după care lăsă privirile în jos. Dacă nu eşti destul de inteligent ca să-ţi dai seama cine sunt, poate că-mi pierd vremea discutând cu tine.

El îi cercetă faţa. Se vedea clar că nu era cu totul de sânge deseian. Nu-i pomenise pe deseieni drept „poporul meu”. Făcea parte din casa princiară, avea o culoare helosundiană şi... *Cum de nu mi-am dat seama?* Vocea ei. Vorbea cu accent nalenian, pe care nu-l sesizase tocmai

pentru că-i era atât de familiar. Asta, în combinaţie cu inteligenţa şi aroganţa ei, ducea la o singură concluzie.

— Eşti soţia prinţului.

— Sunt Jasai de Helosunde.

— Prin Oraşul Nou umblă vorba că prinţul va avea un fiu înainte de sfârşitul anului.

— Nu, Keles Anturasi, *eu* voi avea un fiu, preciză ea scrutându-i chipul. Depinde de tine să decizi dacă se va naşte aici, sau ai să mă ajuţi să-l nasc în libertate.

17
Ziua a 35-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Junei Aerynnor se strecură cu totul neobservat în adâncimea întunecoasă a bârlogului opiomanilor. Hainele sale, pe care obişnuia să le poarte la vânătoare, fuseseră pătate demult cu tot felul de otrăvuri şi substanţe necunoscute. Murdăria de pe cotul drept conţinea, de fapt, o otravă foarte puternică. Dacă-şi înfigea cotul în gura cuiva cu suficientă forţă, garanta că oricine ar fi încasat lovitura murea în câteva minute.

Deşi Şarpele Visător era situat în zona veche a docurilor – unde nobilimea naleniană se aventura rareori –, nu tremură nicicum la gândul că trebuia să treacă prin împrejurimi. Tâlharii şi criminalii abundau, iar sentimentul primejdiei îi dădu fiori. Desigur, era ceva trecător, dar şi-l dorise în acele nopţi când nu plecase încă la vânătoare. Străduinţa sa era să evite necazurile, iar dacă dădea greş avea de gând să-i ucidă cât putea de repede pe cei care-i făceau probleme.

Însă în această noapte nu ieşise nici la vânătoare, nici să flirteze cu primejdia. Un mesaj îl convocase la o întâlnire. În el se strecuraseră aluzii la anumite lucruri care dovedeau că cineva îl urmărise. Era limpede că simţiseră că ascundea ceva şi ajunseseră la concluzia că era vorba de dependenţa de opiu. Deloc de mirare, având în vedere că-şi pierduse două iubite, măcelărite în cel mai oribil mod, fusese rănit şi el, şi nu erau genul de lucruri care să încânte familiile ale căror fiice ar vrea să le curteze.

Cel puţin, n-au ajuns până la adevăr. Deşi lorzii din interior ştiau că era gata să susţină o revoluţie pentru alungarea de pe tron a Prinţului Cyron, credeau prosteşte

că era motivat doar de lăcomie. Dacă va reuşi să le dea o mână de ajutor, era limpede că-l vor răsplăti prin concesiuni comerciale avantajoase. Lucrurile stăteau aşa pentru că propria lor gândire era marcată de lăcomie şi nu reuşiseră să vadă nimic dincolo de ea.

Nu avea deloc habar cum ar reacţiona dacă ar şti că era un agent al Deseirionului. Că un război civil le va destrăma naţiunea, făcând-o pradă uşoară pentru Prinţul Pyrust, se situa dincolo de puterea lor de înţelegere.

Junei îşi croi încet drum prin pivniţa cu tavanul jos. Paturile fuseseră clădite câte trei, cu un spaţiu între ele de nici un metru. Drogaţii se strecurau în aşternuturile murdare, iar un băiat de-al casei le aducea câte o pipă şi un boţ de opiu maroniu. Majoritatea zăceau acolo cu orele, până rămâneau fără nici un ban, iar paznicii musculoşi îi azvârleau afară.

Urmând instrucţiunile pe care le primise, se duse până în spate şi acolo ajunse pe un coridor ascuns de o draperie. Acolo tavanul era ceva mai înalt, deşi coridorul se îngusta. Capacitatea de a mânui o armă într-un cadru atât de restrâns era serios diminuată, oferind paznicilor un mare avantaj faţă de oricine ar fi fost pus pe scandal. Junei nu avea nici o îndoială că undeva mai în faţă, într-una dintre încăperile laterale, o trapă se deschidea direct în canalizare, iar cei decedaţi din cauza viciului lor, ori în urma unor violenţe, dispăreau fără prea multă zarvă.

A patra uşă la stânga era crăpată. O deschise de-a binelea şi intră, închizând-o după el. Mica încăpere fusese bogat amenajată, având în centrul un covor gros şi plin de culoare, adus din Ceriskoron, nenumărate tapiserii acopereau pereţii şi lămpi elegante de bronz ardeau pe suporturile aşezate în trei dintre colţuri. O masă şi un singur scaun erau aşezate în centru, aşa că Junei se aşeză şi se întoarse să privească spre paravanul cu patru panouri din cel de-al patrulea colţ, cel fără nici o lampă vizibilă.

Imaginea de pe paravan îl şocă pentru că era îngrozitor de prevestitoare. Pe mătasea aurie erau pictaţi Dragonul nalenian şi Şoimul deseian aruncându-se asupra unei haite

de Câini helosundieni. Ceea ce însemna că paravanul data de dinainte de Dinastia Komyr, când prinţul anterior se aliase cu deseienii pentru a contracara o ameninţare helosundiană. Paravanul era impresionant nu numai prin imaginea sa şi prin vechime, dar şi pentru că supravieţuise dincolo de cucerirea deseiană a Helosundei.

Iar persoana din spatele lui intenţiona în mod clar să supravieţuiască vreme îndelungată.

Deşi în spatele paravanului ardea o lampă, nu se vedea nici o siluetă. Nu numai că ascundea identitatea proprietarului, dar îl ajuta să-şi înăbuşe şi să-şi mascheze vocea. *Nu-i cineva care face lucrurile la întâmplare şi-ar putea fi agentul unui stăpân mult mai puternic.* Junei îşi dădu imediat seama că nu era cineva asociat cu lorzii vestici, din moment ce nici unul dintre ei nu înţelegea subtilitatea şi nici nu se folosea de ea.

— Mă onoraţi acceptându-mi invitaţia.

Vocea, care răsună ca o şoaptă, nu dezvălui nimic mai mult decât sexul vorbitorului.

— Primiţi întreaga noastră compasiune pentru tragediile suferite. Cum merge însănătoşirea?

— Carnea mi se vindecă, dar inima este mai înceată.

— Da, rănile din suflet sunt cele mai greu de vindecat. Dar acestea sunt vremuri care necesită remedii drastice.

— Îmi voi aminti de sfatul vostru înţelept, consimţi Junei din cap.

— Sperăm că va fi luat în seamă. Nădăjduim să ne ajutaţi să dirijăm evenimentele în aşa fel încât să evităm marile suferinţe pe care le-am putea îndura toţi.

— Va fi plăcerea mea, continuă el cu ochii îngustaţi.

Personajul fie dorea să înceteze relaţiile cu lorzii din interior, fie să le extindă. Cu un alt jucător intrat în competiţie, obiectivul său ar fi atins mult mai uşor sau ar fi putut complica lucrurile.

— Suferiţi de slăbiciunile tinereţii, Conte Aerynnor, pentru că numiţi plăcere ceva ce va fi dificil de realizat şi oferiţi pe degeaba ceva ce-ar trebui să fie foarte preţuit.

Sau poate că încercaţi să ne amăgiţi cu falsa voastră nevinovăţie, îşi făcu loc o undă de dispreţ prin şoaptă.

— Ar fi bine să fie ultima posibilitate, altfel n-aş fi persoana cu care aţi dori să vă aliaţi.

— Cât se poate de adevărat. Vom porni de la această presupunere. Există lorzi în provinciile vestice care nu sunt încântaţi de politica prinţului. Ei sunt convinşi că Dinastia Komyr şi-a depăşit perioada de utilitate. Ar prefera s-o vadă încheiată, iar unul dintre ei să preia controlul. Ştiţi foarte bine despre ce-i vorba.

Junei nu răspunse.

— Există trei dintre vestici care doresc cel mai mult Tronul Dragonului. Ducesa de Gnourn ar fi cea mai capabilă, însă din nefericire rodul pântecului ei dovedeşte o predispoziţie pentru idioţenie şi distrugere. Deşi ea ar avea puterea de caracter şi iuţeala de minte să preia tronul, dinastia va muri odată cu ea. Contele Lionel Vroan din Ixun este prea bătrân. Are doi fii adulţi şi două fiice, iar noua sa soţie, helosundiana, tocmai i-a dăruit încă o fiică. Ar putea fi considerat drept cel mai înclinat spre problemele helosundiene şi astfel să fie în graţia femeilor keru, deşi devotamentul lor pentru Cyron este neţărmurit. Se bucură de respect în rândul naţiunii şi este cunoscut multora pentru că a luptat alături de fratele mai mare al prinţului şi a fost bocitorul principal la îngropăciunea lui.

— Cunoscut nu este totuna cu îndrăgit, zâmbi Junei.

— Adevărat. Dacă zvonurile despre moartea primei sale soţii ar fi curăţate de suspiciuni, în acest caz ar fi o alegere tolerabilă, preciză bărbatul din dosul paravanului apoi îşi drese vocea. În cele din urmă ar mai fi Contele Donlit Turcol de Jomir. Tânăr şi energic, chiar carismatic, i-ar putea câştiga pe oameni de partea sa. Dar, vai, n-are copii dăruiţi de soţia sa, ci doar bastarzi împrăştiaţi peste tot, făcuţi cu multele sale ibovnice, şi nu pare interesat să-şi stăpânească pulsiunile sexuale.

— Nu mai vedeţi nici un alt candidat în vest?

— Nu contează ceea ce vedem noi, ci ceea ce vedeţi dumneavoastră, Conte Aerynnor. Ne-a scăpat careva?

— Cel de-al patrulea fiu al ducesei, Nerot, a fost subestimat, spuse Junei şi se lăsă pe speteaza scaunului. În timp ce mă aflam în Gnourn am jucat şah cu el. Se preface filfizon ca s-o amuze pe maică-sa şi să distragă atenţia curţii, dar eu nu sunt chiar aşa de uşor de dus de nas.

— Dar nu cumva e cam plăpând?

— Este adevărat, nu i s-a vindecat niciodată cum trebuie un picior rupt, dar asta nu i-a afectat şi mintea. N-am să spun acum că ar putea fi genul de prinţ care l-ar pune cu botul pe labe pe Pyrust, însă n-ar distruge Nalenyrul, explică Junei ridicând din umeri.

Din spatele paravanului nu se auzi nimic, apoi şoaptele reîncepură.

— Ne bucură să auzim aceste veşti. Iar dacă una dintre fiicele lui Vroan s-ar mărita cu Nerot, posibilitatea unui nepot urcat pe tron ar întări alianţa.

— Eu am avut impresia că amândouă sunt măritate. Nu cumva una-i soţia Contelui Turcol?

— Aveţi dreptate în ambele privinţe, însă viaţa-i nesigură. Dacă una dintre ele ar deveni văduvă, atunci s-ar ivi şi ocazia.

Iar în eventualitatea unui război civil, cei trei moştenitori Scior care stau între Nerot şi tron ar putea păţi unele accidente.

— Mă tot gândesc: vreţi să mă faceţi să cred că n-aţi ştiut nimic de Nerot, sau vreţi să fiţi siguri că ştiu de asta? se încruntă Junei.

— Nesemnificativ, din moment ce acum ştim amândoi ce posibilităţi oferă. Iar mintea ta o ia înainte, aşa că vom anticipa. Cu ceea ce ştim noi despre oamenii din interior şi planurile lor, îi putem ajuta sau pune capăt acţiunilor lor. Am ajuns la dumneavoastră pentru că le-aţi câştigat deja încrederea şi le facilitaţi activităţile. V-aţi transformat în unealta care le va permite să alunge de la putere Dinastia Komyr. Aţi devenit esenţial pentru planurile noastre.

— Mă bucur că sunteţi încredinţaţi că vă voi fi de folos, încuviinţă Junei din cap. Presupun că doriţi să ştiţi cât va costa cooperarea mea.

— Este vorba de aur? Sau vă gândiţi că una dintre fiicele lui Vroan, rămasă văduvă, ar putea poposi bucuroasă în patul vostru, aducându-vă în poziţia de consort atunci când ar urca pe tron?

Această ultimă idee îl făcu să tresară, pentru că nu se gândise niciodată la aşa ceva. Fusese antrenat în maniera umbrelor să fie un spion şi un asasin credincios Casei Jaeshi şi Prinţului Pyrust, ceea ce elimina ideea de loialitate de sânge. Într-adevăr, întreaga sa familie fusese acuzată de trădare şi măcelărită. Îi trădase pe ai lui stăpânilor săi, iar uciderea lor îi oferise motivul perfect pentru a fugi în sud.

Niciodată în viaţa lui, Junei nu avusese altă ambiţie decât aceea de a deveni un *vrilri* cât se poate de bun, poate chiar să devină Mistic, aşa cum era Mama Umbrelor. Nu cochetase niciodată cu ideea de a o înlătura, deşi ar fi acceptat bucuros o asemenea onoare. Însă aici şi acum se întrebă cum ar fi să devină mai mult decât un agent al prinţului, să ajungă egalul său. Era posibil şi ar fi putut influenţa evenimentele să se asigure că aşa va fi.

— Aurul este întotdeauna bine-venit, dar, aşa cum aţi remarcat, există prea puţini candidaţi pentru susţinerea unei dinastii. Nu sunt o marionetă, însă nu sunt nici păpuşar. Înţeleg puterea suficient de bine pentru a mă supune ei şi a şti că împotrivirea înseamnă distrugere.

— Speram ca aceasta să fie replica, se auzi şoapta, în care se strecură o nuanţă mai profundă. Staţi liniştit, aurul, dincolo de orice închipuire şi avariţie, va fi al vostru. Ceea ce vă mai rezervă viitorul depinde de conduita voastră. Dacă previziunile serviciilor noastre de informaţii se dovedesc a fi adevărate, s-ar putea ca o nouă dinastie să se ridice din mormintele familiei Aerynnor. Beneficiind de alianţa corespunzătoare, este posibil să vă pomeniţi chiar pe Tronul Şoimului, pe cale să deveniţi împărat.

— O înălţare ameţitoare.

— Cu toate astea, una accesibilă.

Iar voi aţi mers cam prea departe. Să-l tenteze cu poziţia de prinţ-consort nalenian era ceva încă în limitele

raţiunii. Dar să-şi imagineze că ar putea inspira o naţiune era mult prea mult. Părea mai probabil ca, odată ce-ar fi urcat pe tron, sentimentele antideseiene ale nalenienilor ar fi fost stârnite pentru a-l răsturna de la putere. Locul naşterii sale îi va fi, pe veci, punctul vulnerabil.

Aşa că atunci când ajung pe tron, pur şi simplu va trebui să-l cedez Prinţului Pyrust. Junei îşi păstră o expresie impasibilă pe faţă, apoi dădu din cap, convins că patronul său ascuns îl privise prin paravan în tot acest timp.

— Ce-aţi vrea să fac, stăpâne?

— Am vrea să-ţi continui negocierile cu vesticii. Curtea de la Nerot şi, dacă este posibil, fă cunoştinţă cu văduva lui Turcol. Pentru început ar fi destul.

— Doriţi rapoarte?

— Dacă va fi necesar, va fi aranjată încă o asemenea întrevedere. Avem alte surse de informare, iar ele ar trebui să fie suficiente.

Bărbatul ascuns se opri o clipă.

— Îţi cerem să fii foarte prudent. Trădarea ar fi o nenorocire, iar consecinţele sale absolut regretabile.

Aşa că, dacă sunt descoperit şi capturat, nu voi apuca să trăiesc destul cât să dezvălui ceva.

— Voi ţine cont, zâmbi Junei.

Apoi aproape că adăugă „domnule ministru” comentariului său, însă nu era prea bine să facă mult pe deşteptul. Urzeli de acest fel nu puteau fi realizate fără complicitatea birocraţiei. Iar dacă un ministru era nevoit să se implice atât de direct, însemna că birocraţii îl considerau pe Cyron un risc. Sprijinul lor putea face să reuşească şi cel mai hazardat plan.

— Îţi spun rămas-bun, Junei Aerynnor. Dacă lucrurile decurg bine, n-am să te mai salut încă o dată decât dacă voi avea onoarea să mă adresez cu „prinţul meu”.

— Până atunci, pace vouă.

Lampa din spatele paravanului se stinse, iar tapiţeriile de pe perete se unduiră. Însă Junei nu se ridică, pentru că şi dacă ar fi descoperit butonul care deschidea uşa

secretă, patronul său plecase demult. Cine era nu conta, de fapt, absolut deloc. Pentru planurile lui conta că avea sprijinul unui element nalenian puternic. Succesul de-abia aştepta să vină.

Se ridică şi se întinse, iar dorinţa de a vâna îl copleşi încet. *Nu, nu încă, amână. Răsplata va fi cu mult mai mare.*

În afară de asta, acum am mult de gândit şi chiar şi mai multe de plănuit. Să plănuiesc aşa cum ar face-o un prinţ.

18
Întâia zi, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Sentimentul tot mai intens de teamă care creştea în ea o surprinse pe Nirati Anturasi, deşi, în general, iubea surprizele. Un iubit care face o surpriză şi care dă semne că aceasta nu este şi ultima îi păruse întotdeauna că dă dovadă de o dragoste curată. Îngrijorarea nefirească o îndemnă să rămână lângă pârâul ei, dar ea o sfidă.

Cu Takwee în braţe, începuse călătoria spre regiunile vestice din Kunjiqui. Ştia că locul spre care se îndrepta era la mulţi kilometri distanţă – cu siguranţă mai departe decât Moriande de Kelewan totuşi, deplasarea ei nu va dura decât câteva minute. Aceasta era natura paradisului pe care îl crease bunicul său, nu trebuia să fie niciodată prea departe de inima lui şi nici să se obosească în timp ce se ducea undeva.

Nu mergea prea departe, ori pentru mult timp. Zilele se topeau una într-alta, până la punctul în care trecerea lor nu însemna nimic. Noaptea dura doar atât cât dorea, la fel şi ziua. Dacă poftele ei se schimbau destul de repede, ziua şi noaptea se puteau modifica într-o clipită. Făcuse o dată ca vremea să treacă aşa, dar nu credea că durase prea mult. Parcă ar fi râs de timp – dar cum ar fi putut şti?

Astfel de miracole nu erau neobişnuite în lumea bunicului, care înălţase munţi şi scufundase pământul pentru a crea o mare interioară. Despicase pământul cu un simplu semn cu mâna şi-l unise din nou cu o mângâiere. Urzea locuri unde anii treceau într-o clipă şi altele unde o oră trecea în nouă ani. Făcea toate astea cu un anumit scop, consultându-se cu Nelesquin, care, la rândul său, căuta sfaturi de la pietrele sale prezicătoare.

Şi toate astea pentru mine.

Îndreptându-se spre vest, îi trecu prin minte că nu-l mai văzuse pe Qiro Anturasi în ultima vreme. Regretă imediat, apoi îşi compuse pe faţă un zâmbet. Lui îi plăcea când zâmbea. Fusese atât de blând în felul cum se îngrijea de ea, iar ea-i datora toate dăruirea posibilă.

Aşa că, ţinând cont de surpriza lui Nelesquin şi de perspectiva de a-şi vedea bunicul din nou, n-avea nici o idee de ce simţea o asemenea teamă. *Acesta-i paradisul. Ce-ar putea merge rău?* Desigur, orice putea merge rău, totul. Aşa cum îi spusese odată fratele ei Keles, „pentru că ai dat cu banul de doisprezece ori şi a căzut întotdeauna soarele, a treisprezecea oară va cădea luna”.

Îi auzi glasul de parcă ar fi mers alături de ea. Nirati se întoarse şi văzu imaginea neclară, fantomatică, a fratelui ei geamăn mergând la pas cu ea.

— Keles, tu eşti?

El se măsură curios cu privirea, apoi o examină pe ea.

— Aşa sunt sau aşa-ţi place ţie să-ţi aminteşti de mine?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Îl lăsă să o ia înainte şi se uită la spatele lui, însă nu văzu urmele lăsate de ghearele virukului.

— Eşti tu, dar nu ca-n realitate. Unde te afli? Te visez sau comunicăm în maniera în care discuţi tu cu bunicul?

— Trebuie să fie un vis. Comunicarea cu bunicul n-a fost niciodată atât de limpede, nici n-am putut vreodată să ajung la tine, Nirati.

Ea dădu din cap, avea în mod sigur dreptate. Apoi Takwee apucă braţul aproape transparent al lui Keles. *Poate Takwee să-mi vadă visele?*

— Unde-ar trebui să visez că te afli?

— În Felarati, ca oaspete al Prinţului Pyrust.

— Să fie oare posibil? râse Nirati. Mai degrabă te-aş visa în Ixyll. Dar dacă eşti acolo, nu te du după împărăteasă. Te va tortura doar şi te va amăgi.

— Împărăteasa Adormită? De ce-ar face aşa ceva? Ne aşteaptă să ajungem la ea pentru a ne ajuta să refacem Imperiul, vorbi Keles şi îi zâmbi lui Takwee, care gânguri încântată. Atâta timp cât visezi, îmi spui unde te afli?

Nirati îşi desfăcu braţele, lăsând-o pe Takwee, alarmată, să atârne de încheietura mâinii drepte.

— Mă aflu în Kunjiqui. Bunicul l-a făcut pentru mine. L-a creat şi... şi m-a adus aici când am murit. *Aşa este, chiar am murit?*

— Nu poţi fi moartă, Nirati. Morţii nu visează.

Oh, dar eu cred că da. Cred că visează că sunt din nou în viaţă.

— Ai dreptate, Keles. Sunt sigură. Dar visele nu sunt niciodată aşa, nu? întrebă ea şi-şi strânse mâinile la piept, zgribulindu-se.

— Nu. Ce mai ştii de bunicul, de Jorim sau de mama?

— Nu am veşti despre Jorim, dar nu-ţi face griji pentru el. Dacă l-aş visa în Felarati, el s-ar visa plecat de-acolo din nou. Cu mama n-am nici un contact. Bunicul este bine şi lucrează fericit. Nu eşti în legătură cu el?

— Situaţia de aici este suficient de complicată încât să nu-mi doresc să mă interogheze. Nu-mi pot permite să fiu distras de accesul lui de mânie. Când am să termin, va avea o hartă completă a unui nou Felarati. Poate că asta-i va face plăcere, dar nu şi eşecul meu în terminarea studiului Ixyllului.

— Te iubeşte. Ne iubeşte pe toţi.

Se întinse să-i mângâie faţa, însă degetele ei trecură prin imagine. Totuşi, faţa lui se întoarse după mâna ei, iar el i-ar fi sărutat palma dacă buzele nu i-ar fi trecut prin ea.

— Nirati, bubui glasul lui Nelesquin din vârful unui deal îndepărtat. Repede, scumpo.

Odată cu ecourile stârnite de vocea lui se evaporă şi imaginea fratelui său. Takwee mieună întristată, primul semn de nemulţumire din partea ei. Lui Nirati i se strânse puţin inima, însă salvă amintirea zâmbetului lui Keles. Îl refăcu pe faţa ei, apoi din trei paşi întinşi ajunse lângă Nelesquin.

El îşi lăsă mâinile pe umerii ei şi o răsuci cu faţa spre direcţia din care venise. O sărută pe ceafă, apoi îşi aşeză pe ochii ei palmele mari.

— Cine-a fost cel cu care te-am văzut?

— Fratele meu geamăn, Keles. L-am visat.

— Ah, de-abia aştept să-l întâlnesc.

— L-am avertizat de Cyrsa.

— Mai bine ar fi s-o avertizeze el de mine, râse el uşor. Acum, dragostea mea, surpriza pe care ţi-am promis-o. Lasă-mă să ne întoarcem de jur împrejur.

Nici unul dintre ei nu se clinti. În loc de asta, întregul vârf al dealului prinse să se rotească încet. Ţinându-şi mâna pe ochii ei, îşi îndoi coatele înaintea umerilor ei şi-o ţinu strâns la pieptul său lat. O ţinu acolo o clipă, apoi îşi sprijini bărbia de capul ei.

— Iată, iubirea mea, ce-am realizat.

Îşi dădu palmele la o parte, iar ea deschise ochii, începu să clipească repede din cauza luminii solare, care scânteia ca din mii de vârfuri de ac, şi aproape că schimbă ziua cu noaptea pentru a-şi feri ochii. *Dar ar străluci la fel de tare şi în întuneric, sunt sigură.*

Mai jos, pământul se scufundase între două şiruri de munţi. Câmpii vaste izolau poalele dealurilor de degetul de apă de un albastru-închis, pătruns în adâncimea teritoriului. Pe acel ocean îngust se legănau zeci de vase, nici unul la fel de mare ca *Lupul furtunii,* însă fiecare suficient de masiv încât să poată transporta sute de soldaţi. Alte nave aşteptau lângă cheiuri sau în docurile uscate, gata să fie lansate.

La baza dealului, nouă formaţiuni – pe o adâncime de nouă şiruri, cu o lăţime de nouă oameni – aşteptau în poziţie de drepţi, mândre în zalele lor argintii, cu coifurile strălucitoare. Lumina soarelui sclipea în armele lor şi Nirati ştia că fiecare dintre nave putea transporta câte o asemenea unitate. Îi aminteau de şirurile ordonate ale armatei naleniene şi de keru, cu toate că aceşti oameni aveau o piele cu o nuanţă albăstruie, păr negru precum pana corbului şi – dacă cei apropiaţi erau modelul tuturor – ochi de culoarea chihlimbarului, ca de pisică.

Cei doi bărbaţi care se apropiau de ei se deosebeau de ceilalţi prin faptul că armurile şi coifurile lor fuseseră suflate cu aur. La douăzeci de paşi, cei doi se opriră, se

lăsară într-un genunchi şi fiecare îşi lovi umărul stâng cu pumnul, salutând. Îşi plecară capul şi menţinură plecăciunea pentru mai mult timp decât văzuse ea vreodată.

Mai mult decât în faţa unui prinţ. Apoi îi trecu prin minte că mai *văzuse* astfel de plecăciuni şi înainte. *În templu, când cineva cere milostenia zeilor.*

Îşi înălţară capul şi se ridicară amândoi în picioare când Nelesquin le făcu semn să se apropie. Se opriră, totuşi, la o distanţă respectuoasă – cât să nu poată fi atinşi –, dar afişau o aroganţă pe care ea o găsi atât atrăgătoare, cât şi înfiorătoare.

Nelesquin făcu un semn cu mâna spre cel cu panaşul încâlcit pe vârful coifului.

— El este Gachin. Este Dost al armatei din Durrani. Keerana este locţiitorul lui.

Ochii lui Gachin se îngustară, iar vârfurile ascuţite ale urechilor sale deveniră vizibile când îşi scoase coiful. Cu toate astea, îi adresă un zâmbet respectuos.

— Zeiţa ne onorează vizitându-ne la îmbarcare. Invazia imperiului a început, dar o vom consolida, aşa cum doriţi, zeiţă.

Invazie? După cum doresc eu? Îşi aminti vag că Nelesquin menţionase necesitatea de a interveni ca pavăză împotriva Cyrsei, însă invazia nu făcea parte din aceste planuri. Şi totuşi, în vreme ce încerca să-şi amintească exact despre ce anume se discutase, o parte din ea ştia că invazia era singura cale prin care planurile lui puteau fi realizate.

— Zeiţa nu este bucuroasă? întrebă Keerana, privind-o cu atenţie.

— Mă indispune doar gândul că plecaţi atât de repede după ce ne-am întâlnit, scutură ea repede din cap. Sunt sigură că veţi izbândi în misiunea voastră.

— Aşa va fi, zeiţă, apoi veţi veni cu Stăpânul nostru Nelesquin şi veţi locui în Kelewan. Vom mătura casa lui Qunn de pe faţa pământului şi vă vom construi cel mai frumos templu, vorbi Gachin şi-şi plecă încrezător capul.

— Deşi nici un templu, interveni subordonatul său, n-ar putea nici măcar să se apropie de frumuseţea voastră, zeiţă.

Nelesquin râse, apoi scăpă de cei doi cu un semn din mână.

— Plecaţi la navele voastre. Cuceriţi Kelewanul şi asiguraţi principatul Erumvirine. De acolo vom pleca în marş spre nord.

Gachim făcu din nou o plecăciune, însă locţiitorul lui înălţă din sprâncene.

— Stăpâne, v-aş ruga să vă daţi acordul într-o chestiune.

— Vorbeşte, spuse Nelesquin şi-şi încrucişă braţele pe piept.

Deşi tonul lui nu fusese prea amabil, pe Keerana nu-l apucă deloc tremuratul.

— Stăpâne Nelesquin, odată ce vom avea onoarea de a vă readuce Kelewanul în posesie, vă cer permisiunea de a lua o treime din forţele noastre şi de a porni în marş spre sud. Am studiat tot ce ne-aţi pus la dispoziţie şi cred că acei Cinci Prinţi, în gelozia şi pizma lor, vor ataca. Doresc să-i pedepsesc deîndată, pentru ca următoarele planuri ale stăpânului meu să nu sufere amânare.

Nelesquin medită asupra cererii, apoi dădu din cap.

— Foarte bine, ai permisiunea mea, cu condiţia ca trupele să nu fie necesare pentru consolidarea cuceririlor noastre.

— După cum porunciţi, stăpâne.

Keerana făcu o plecăciune adâncă, apoi se retrase împreună cu Gachin.

— Sunt perfecţi, nu-i aşa? zâmbi Nelesquin spre Nirati, privind în vale. Deştepţi, respectuoşi, ambiţioşi, plini de idei. Se vor descurca foarte bine.

— Dar nu cumva o invazie va dezlănţui aceleaşi distrugeri petrecute şi pe timpul Urgiei? se încruntă ea.

— Nu, nici pe departe. Aceasta-i minunea Anturasixanului, glăsui bărbatul deschizându-şi braţele pentru a-l cuprinde în întregime. Am fost instruit în toate

cele legate de magie şi, aşa cum bunicul tău a creat acest loc, noi am modificat realitatea. Am folosit magia asupra teritoriului şi a celor care-l locuiesc. Nici unul dintre durranieni nu va ajunge vreodată Mistic, dar nici nu le trebuie aşa ceva. Aici, în această vale, am zămislit generaţii după generaţii de-ale lor, stârnindu-i unii împotriva altora. Ai văzut la Gachin şi Keerana. Subordonatul îi va lua locul într-o clipă, cu tot cu ascendenţa primului în ultimul război. Durranienii sunt geniali în luptă, iar necombatanţii sunt tămăduitori pricepuţi, ajutând la menţinerea în viaţă a tovarăşilor lor.

— I-ai recreat pe *vanyeshi?* se înfioră Nirati

El păşi spre ea şi o luă în braţe.

— Să nu crezi poveştile despre *vanieshi.* Noi n-am folosit magia ca să obţinem puterea, ci mai degrabă pentru a anihila ceea ce-a declanşat magia dezlănţuită. Am fost întotdeauna priviţi cu neîncredere deoarece o putere atât de mare este dificil de controlat. Dar nu aici. O controlezi chiar tu. Uite cum ai reuşit să faci ca ziua şi noaptea să treacă după cum doreşti. Tu nu eşti malefică, nici puterea nu-i.

— Lordul Nelesquin explică foarte bine, nepoată.

Auzind vocea lui Qiro, ea se întoarse şi reuşi să-şi menţină zâmbetul pe faţă în pofida ororii care o străbătea. Bunicul ei era etern şi neschimbat. Înalt, subţire, de o mândrie dincolo de aroganţă, cu păr alb des, un barbişon tot alb şi mustăţi, Qiro Anturasi fusese întotdeauna o imagine a puterii. Conducea Anturasikunul la fel ca un împărat, fiind tratat de mulţi de parcă ar fi fost mai presus de unul.

Dar acum devenise ceva mai puţin impozant. Sub ochi avea cearcăne adânci şi întunecate. Părul îi era încâlcit, iar barba îi crescuse neîngrijită. Încă-și mai ţinea capul sus, dar umerii îi erau prăbuşiţi. În timp ce se îndrepta spre ea, piciorul i se mişca ţeapăn, de parcă şoldul ar fi refuzat să funcţioneze. Iar ochii, acei ochi cu priviri îngheţate, care fuseseră întotdeauna scotocitori, erau acum pierduţi dincolo de ea.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Nelesquin şi alergă spre bunicul ei. Îl strânse tare în braţe şi-l simţi cutremurându-se în mâinile ei. El îi întoarse gestul, dar slăbit, sprijinindu-se greoi de ea.

— A trecut prea mult timp, bunicule.

— Nu, fetiţo, n-a trecut nici o clipită. Au fost săvârşite multe, vorbi el, mângâindu-i părul cu o mână rigidă. Stăpânul meu, Nelesquin, mi-a dat multe porunci, dar când voi termina mi-a spus că am să pot să fac ce vreau. În curând am să pot.

— Cred că are nevoie de odihnă, i se adresă Nirati lui Nelesquin. Am să-l iau înapoi în Kunjiqui şi-am să-l îngrijesc. Vei permite, stăpâne?

— Este o idee excelentă, râse Nelesquin. Ai făcut o treabă minunată, Mare Maestre Anturasi. Am ştiut eu că fac bine când te-am ales. Mi-ai răsplătit încrederea mult peste aşteptări.

L-a ales? Nirati se încruntă, apoi se strecură pe sub braţul drept al bunicului şi-l trase pe umărul ei.

— Vino, bunicule. Am să-ţi spun poveşti. Am să-ţi vorbesc despre Keles şi despre aventurile lui

— Keles? făcu bătrânul, după care vocea i se îmblânzi şi deveni aproape melancolic. Era o pacoste, exact ca şi taică-tu.

— Nu, îl confunzi cu Jorim, bunicule.

Puse mâna stângă în jurul şoldului său şi fu şocată să descopere cât era de slab. L-ar fi putut ridica şi duce cu uşurinţă la sanctuarul ei, ca pe un copil.

— L-am visat pe Keles şi zicea că este în Felarati. Îţi poţi imagina?

— Un nepot de-al meu în Oraşul Întunecat? Nu, nu-i permis. Am să opresc asta.

— Mai târziu, bunicule, după ce te vei fi odihnit, spuse Nirati şi mări strânsoarea. Întotdeauna ai spus că lucrezi cel mai bine după odihnă.

— Da, da, şi voi face cea mai bună treabă, îi dădu el dreptate şi o sărută pe frunte. Întotdeauna am să fac tot ce pot pentru tine.

— Şi eu pentru tine, bunicule, îi zâmbi ea cu sinceritate şi-l aşeză.

După ce-şi admiră flota navigând spre nord-vest, Nelesquin se alătură femeii.

19
A 3-a zi, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Jorim Anturasi progresase atât de repede în studiile sale, încât *maicana* luă asta ca un semn sigur că era Tetcomchoa renăscut. Chiar şi el începuse să se întrebe dacă nu cumva era adevărat. Continua să-şi spună că nu, însă bucuria totală pe care o simţea învăţând vrăjitoria îl făcea să pună la îndoială multe dintre convingerile nutrite de el de-a lungul întregii vieţi. Încă mai accepta faptul că magia era un lucru rău, dar poate numai cea *scăpată de sub control* era nefastă, ca orice făcut fără nici un respect pentru tradiţii şi fără nici o disciplină.

Îngenunche în anticamera încăperii sale particulare, de partea cealaltă a mesei rotunde de lemn, în faţa Nauanei. Ea se dovedise un profesor competent, iar el reuşise să treacă de la invocaţiile simple la cele mai complexe. Cheia tuturor, aşa cum insistase ea în prima zi, era să găseşti acel *mai* care definea lucrurile.

Adevărul era legătura spre magie şi putea fi folosit pentru a invoca şi modifica echilibrul lucrurilor. Se putea face şi mai mult, cineva putea folosi magia pentru a transforma fizic obiectele. Dar în pofida faptului că existau metode tradiţionale pentru a face ceva, cel mai bine era că, de obicei, apăreau diferite căi prin care putea fi creat un efect. Pe măsură ce deprindea vrăji tot mai complexe, ajungea din ce în ce mai repede la rezultatele dorite. Şi, adesea, metodele rafinate, deşi necesitau o concentrare mai mare, îl oboseau mai puţin decât cele directe.

Ochii întunecaţi ai Nauanei îl urmăreau pătrunzători în timp ce Jorim luă găletuşa de lemn de la Shimik şi turnă nisip auriu în mijlocul mesei. Îi aruncă înapoi fennului găletuşa goală, apoi îl scărpină în dosul urechii. Shimik

căzu pe spate într-o tumbă şi se rostogoli spre dormitorul lui Jorim.

— Tetcomchoa, nu înţeleg de ce-ai pus nisipul chiar aici. Lecţia de acum nu necesită nisip.

— Ştiu, Nauana, dar mi-a venit o idee şi doresc să încerc ceva.

Jorim atinse nisipul cu vârful degetului şi-l înlătură pe tot, cu excepţia unui singur grăunte.

— Dacă funcţionează, cred că vei vedea ceva total miraculos.

Ea zâmbi, dar se desprinse de marginea mesei.

— După cum doreşte stăpânul meu.

— Mulţumesc pentru că-mi arăţi atâta încredere.

Se strădui să se relaxeze, apoi se concentră asupra grăuntelui de nisip. Deoarece era atât de mic, descoperi în primă instanţă că avea dificultăţi în a-l identifica. Starea solidă era aspectul cel mai lesnicios al descrierii, adăugându-se o sclipire luminoasă. Localizându-l în interiorul *maiului,* găsi o legătură puternică între grăunte şi restul nisipului, ceea ce nu-l surprinse din cale-afară. Aflase deja că un lucru era în relaţie cu altul la fel şi că partea unui lucru era întotdeauna legată de celelalte părţi.

Începu, încet, să se joace cu echilibrele realităţii. Prima dată se folosi de magie pentru a face grăuntele suficient de uşor ca să plutească. Nu era dificil, ţinând cont cât de puţin cântărea. Partea anevoioasă era să-i menţină greutatea în aşa fel încât să nu ţâşnească spre tavan. După câteva ezitări în sus şi-n jos, reuşi să-l fixeze la un deget deasupra vârfului unghiei.

Apoi începu să se joace cu căldura. Dirijă *mai* în el şi simţi că începea să se încălzească. Ştiind că era la un pas de realizare, introduse încă puţin. Grăuntele de nisip se încălzi şi deveni incandescent.

Apoi explodă într-un norişor de vapori.

— Eşti bine, stăpânul meu? clipi Nauana, apoi se aplecă înainte

— E-n ordine, dădu el din cap, dar îl străbătu o undă vagă de oboseală.

— Acesta a fost un miracol, stăpâne?

— Nu, nu chiar. Priveşte!

Apucă o mână de nisip, o ridică la înălţime între ei, apoi o lăsă să se scurgă încet. Folosindu-se de *mai,* prinse nisipul în cădere şi-l menţinu suspendat în aer, sub forma unei mici sfere.

— Nici ăsta nu este, nu încă.

Ea nu spuse nimic, dar privea intens sfera.

Din nou, Jorim localiză nisipul prin *mai,* dar de această dată îi folosi întreaga conectivitate. Începu, încet, să-l reechilibreze, pentru a se încălzi tot mai mult. Pe măsură ce se încingea, îşi aminti de greşeala sa anterioară şi aplică *mai* pentru a modifica un alt echilibru. Cu multă prudenţă, în timp ce permise căldurii să urce în continuare, schimbă echilibrul nisipului de la solid la fluid.

Când sosise prima dată cu *Lupul furtunii* pe tărâmul amentzutlilor, nu remarcase o seamă de lucruri obişnuite în cele Nouă Principate, dar inexistente aici. Unul erau caii, iar celălalt roata, mai precis folosirea ei dincolo de o jucărie. În vreme ce unii dintre membri expediţiei preferau să-i eticheteze drept primitivi lipsiţi de orice speranţe, transportul pe roţi era foarte nepractic pe teritoriul lor muntos, accidentat. Când soldaţii din expediţie folosiseră carele de luptă împotriva mozoyanilor, amentzutlii au fost foarte impresionaţi şi chiar au pus pe seama lui miracolul apariţiei lor.

Un alt lucru care le lipsea era cunoaşterea fabricării sticlei. Ceea ce ştia Jorim despre ea nu trecea de noţiunile de bază, însă pricepuse că nisipul, încins suficient de mult, devenea un fluid gros, vâscos, care putea fi modelat. Deşi nu avea nimic din priceperea unui sticlar, *maiul* şi abilitatea de a-l controla îi ofereau câteva mijloace de a manipula sticla.

Sfera de nisip începu să strălucească şi să lumineze, aprinzând vizibil bucuria pe chipul Nauanei. Chiar şi Shimik tremura de încântare în faţa uşii. Pe măsură ce strălucirea creştea, Jorim menţinu cu prudenţă nisipul sub control, încetinind fluxul de *mai* în căldură, grăbind

transformarea lui în fluid. Destul de curios, continuă să se încălzească, ceea ce avea un singur înţeles. *Se topeşte, iar asta necesită căldură, indiferent cum. Modelând acest echilibru, îl oblig să fie tot mai fierbinte.*

Nisipul se topi şi deveni sticlă, atârnând ca un soare miniatural strălucitor. Folosind *mai,* îl îngustă la mijloc şi împărţi masa galbenă, strălucitoare, în două lacrimi. Le rotunji pe amândouă şi sesiză o expresie de uimire pură şi bucurie oglindindu-se pe faţa Nauanei.

Şi acum să vedem dacă pot s-o fac până la capăt.

De când observase că lucrurile conţineau un adevăr, fusese atras spre studierea lui. Cu toate că nu-i era permis să folosească magia în afara şedinţelor de antrenament, petrecuse mult timp simţind adevărul din lucruri şi definindu-le prin *mai.* Pe măsură ce învăţa să le vadă, începuse să înţeleagă cosmologia amentzutlilor şi putea identifica noţiunile prin înţelesul lor din *mai.* Îl pusese chiar şi pe Iesol să ascundă lucruri banale în cutii de lemn sigilate, şi putea să simtă ce erau, fără să le vadă.

Concentrându-se, extrase adevărul mesei aducându-l în mintea sa, apoi îl proiectă în sticlă. Cele două globuri gemene se contopiră, apoi se aplatizară într-un disc coborând uşor. Trei picioare mici se scurseră şi îngheţară.

Nauana suspină surprinsă şi-şi acoperi gura cu mâna.

Jorim zâmbi şi se întinse pentru a-i atinge esenţa cu *mai.* Făcând asta, îşi dădu seama că nu încercase aşa ceva până acum cu o fiinţă vie şi nu ştia la ce să se aştepte. O simţea fizic, la suprafaţă. Cam la fel cum făcuse şi cu masa, proiectă acel sens al ei în sticlă.

Aceasta se subţie şi mai mult, devenind un disc subţire, care se rotea între ei. Deşi continua să strălucească, rămăsese suficient de translucid încât să poată vedea prin el. Sticla se modelă singură peste imaginea trăsăturilor ei, luând forma feţei sale. Pomeţii ridicaţi, nasul drept şi buzele pline. Sticla se scurse pentru a-i forma maxilarul şi urechile. Urmă chiar şi conturul capului ei şi apoi se vărsă închipuindu-i gâtul şi umerii, pentru a deveni un bust perfect, dar fără ochii ei.

Sticla nu putea lua forma ochilor, aşa că se subţie şi apărură două găuri, permiţându-i să privească prin ele şi s-o vadă.

Făcând asta, trecu de suprafaţă şi găsi adevărul ei.

Căldura reveni la el străbătându-l, parte roşeaţă, parte teamă, a lui şi a ei, bucurie şi încântare... atât de multe emoţii încât nu le putea cataloga pe toate. Curgeau într-un râu măreţ, de culorile curcubeului, cu vârtejuri şi vaduri, curenţi repezi şi locuri unde apa stătea aproape neclintită. În timp ce râul şi scurgerea lui rămâneau puternice, compoziţia lui se modifică.

Abia conştient, coborî sticla pe masă. Punând-o în vârful grămezii de nisip rămas, îşi întinse mâna dincolo de ea. Făcu un gest şi ea se ridică, la fel ca el. Jorim înconjură masa şi o luă în braţe. Gura lui o găsi pe a ei şi se sărutară.

În clipa când buzele li se atinseră, tot ceea ce simţise el prin *mai* se intensifică. Senzaţia se transmitea pe aceleaşi căi ca magia, confirmându-i ceea ce ştia deja. Apoi se amplifică, în clipa în care o surprinse simţindu-l prin *mai,* iar el se deschise în faţa ei, arătându-i cine şi ce era.

Fără a fi conştient de gesturi, dar dându-şi seama că se mişcaseră, Jorim se trezi lungit în patul său, alături de ea. Nici unul nu purta prea multe veşminte şi desfăcând câteva noduri scăpară de acoperământul de pe şale. Se întinse lângă ea, cu mâna dreaptă deplasându-se la un deget deasupra pielii ei. De pe umăr pe sân, trecând de un sfârc întărit şi în jos pe curbura sânului, peste abdomenul plat spre şold şi pe coapsa ridicată, o putea simţi în *mai.* Îşi coborî palma peste pielea ei, pe coapsă, şi alunecă încet în sus, centimetru cu centimetru. Netezimea caldă a pielii, vibraţia sângelui de sub ea, zvâcnetul muşchilor, mângâierea mătăsoasă a părului, totul se combina cu ceea ce putea simţi. Surprinse fiorul care o străbătea, atât prin *mai,* cât şi în felul în care-şi ridicase bărbia în timp ce-i mângâia sânii. Cu un deget făcu rotocoale în jurul sfârcului şi putu simţi senzaţia propagându-se în tot trupul ei.

O dorea cu intensitate şi furie. O considerase întotdeauna frumoasă dincolo de imaginaţie. Blândeţea cu care-l învăţa tot şi credinţa ei în el reprezentaseră mereu un înţeles mai generos a ceea ce era ea. Însă acum, legată de gândurile ei prin *mai,* putea vedea atât de mult.

Ea-l privi drept în ochi, dar nu spuse nimic. Apoi, prin *mai* pulsară noi senzaţii. El îşi închise ochii şi privi cum ea se deschidea pentru el. Fusese capabil s-o citească fizic şi înainte, apoi emoţional, dar niciodată nu putuse vedea adânc în eul ei. Nu i-ar fi putut afla secretele fără să n-o distrugă.

Însă ceea ce nu i-ar fi putut lua niciodată îi oferea acum de bună voie. O văzu copil, născută în casta *maicana.* Străbătuse aceleaşi lecţii pe care i le împărtăşise şi lui. Îi vedea profesorii aşa cum îl învăţase ea şi află că fusese foarte dăruită. *A învăţat la fel de mult ca mine, dar mai devreme, chiar înainte de a împlini nouă ani.*

O privi adâncită în alte studii, pe când se familiariza cu sfârşitul ciclului calendaristic. Profesorii ei o avertizaseră asupra ororilor din *centenco.* De la ei auzi el de promisiunea reîntoarcerii lui Tetcomchoa. Îi surprinse convingerea fermă că numai Tetcomchoa îi putea salva de la orice nenorociri le rezerva viitorul şi hotărârea ei de a fi cât mai pregătită să-l ajute.

Petrecuse ore în şir rugându-i-se. Îi oferise sacrificii. Crease rugăciuni şi cântece. Îi gonise pe toţi peţitorii, nu pentru că nu i-ar fi plăcut de ei, dar pentru că a accepta curtea, căsătoria şi familia ar fi fost abateri de la ceea ce ştia că va fi viaţa sa. Era pregătită pentru întoarcerea lui Tetcomchoa.

Ziua sosirii lui îi reveni în minte. Jorim intră în încăperea din vârful Templului lui Tetcomchoa. Soarele îl lumina din spate, aşa că tot ceea ce văzuse ea prima dată era o siluetă. Se aşteptase să fie mai înalt. Şuviţele împletite din părul lui o nedumeriseră un moment, apoi el ieşi din umbre şi-l privi mai îndeaproape. Roba lui era decorată cu şarpele încolăcit, simbolul zeului.

Atunci, pentru prima dată, îi văzu chipul. Arătos, aşa cum nici un bărbat amentzutl nu i se mai păruse. Însă expresia de pe faţa lui – una de uimire şi umilinţă, cu o undă de nelinişte şi teamă – îi spuse totul. El era Tetcomchoa, venit să-i salveze, gata să facă tot ceea ce era necesar dacă amentzutlii îi returnau puterile împărtăşite cu ei.

Se pregătise întreaga ei viaţă tocmai pentru asta, iar acum, în pragul începerii misiunii, învăţase încă ceva despre ea şi Tetcomchoa. Învăţase că-l iubea pe zeu dintotdeauna. Nu şi-l reprezentase niciodată în minte şi, totuşi, acum stătea în faţa ei şi n-ar fi putut fi nimic altceva. Alţii ar fi putut fi doar convinşi, însă pentru ea era numai certitudinea.

Ştia că era Tetcomchoa.

— Dacă îi place stăpânului meu, vorbi ea mângâindu-i faţa.

— Tu îmi faci plăcere, Nauana, răspunse el şi întoarse capul sărutându-i palma.

Ea roşi, apoi se ridică pe-o parte şi-şi lipi trupul de al lui. Îl rostogoli pe spate, apoi se ridică deasupra lui. Îl încălecă şi-l cuprinse.

— Te-am iubit…

— Ştiu, Nauana, încuviinţă Jorim din cap.

Îşi plimbă mâna prin părul ei, apucând-o de ceafă şi-i coborî gura spre a lui. Se sărutară din nou, un sărut care avea gustul fructelor dulci şi al mării. Se pierdură amândoi în acel sărut şi unul în celălalt.

Şi aşa, pierduţi, creară împreună o altă vrajă.

20
Ziua a 5-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron îi considera pe cei doi bărbaţi îngenuncheaţi înaintea lui un studiu al contrastelor, deşi mai mult pentru atitudinea lor decât pentru aspectul lor fizic. Contele Donlit Turcol avea avantajul staturii sale şi al muşchilor, atât asupra lui Cyron, cât şi asupra Prinţului Eiran din Helosunde. Prinţii aveau acelaşi păr castaniu-deschis şi ochi albaştri, deşi ai lui Cyron erau mult mai reci, în vreme ce Turcol avea un păr castaniu-închis, purtat într-o coadă groasă, şi ochi cenuşii, inexpresivi. Îl uimise întotdeauna prin firea lui prădalnică şi considera că asta depăşea poveştile despre aventurile amoroase ale contelui.

Amândoi oaspeţii săi erau cam de-o vârstă cu el, relativ tineri. Eiran era cel mai mic şi cel mai nou purtător de responsabilităţi. Cyron se pregătise întreaga sa viaţă pentru tron, iar Turcol așijderea, umbrindu-şi un frate mai mare pentru a deveni singurul moştenitor al tatălui său. Această ambiţie evidentă, pe care nu se străduise deloc s-o mascheze, nici măcar prin cel mai şubred artificiu, constituia cea mai mare diferenţă dintre el şi Eiran. Acesta nu deprinsese încă gustul ambiţiei, de-abia dacă învăţase să aspire la ceva.

— Cred că trec printr-un moment dificil încercând să te înţeleg, Conte Turcol, se încruntă Cyron. Ţi s-a înmânat o copie a ordinelor trimise tatălui dumitale, în Jomir, şi cumnatului tău din Ixun. Mi-ai spus că vei fi pus la comanda soldaţilor pe care provinciile mele îi vor oferi, conform ordinului. Nu-i, oare, acesta adevărul?

— Este, Alteţă, dădu băţos din cap Turcol.

— Ai protestat faţă de trimiterea trupelor tale la frontierele noastre din nord.

Cyron îşi întinse mâna dreaptă, indicându-l pe Eiran, îngenuncheat de cealaltă parte a covorului roşu, întins de la tron, spre uşile sălii de audienţe.

— Te vei duce acolo să ajuţi la apărarea poporului Prinţului Eiran. Nu înţeleg care-i problema.

Turcol se foi, agitaţia sa fiind trădată de faptul că-şi strânse încet pumnii. Alesese să îmbrace robe de un verde vegetal, tivite cu aur, împodobite cu blazonul familiei, un mic dragon încolăcit pentru somn. Era limpede că intenţiona să-i amintească lui Cyron că familia Turcol ocupase cândva Tronul Dragonului.

Pumnii i se deschiseră.

— Este o chestiune de onoare, Alteţă. Ne-aţi convocat în serviciul vostru, apoi ne exilaţi în tărâmurile din nord. În acelaşi timp, în Moriande sunteţi înconjurat de mercenari helosundieni. Vă păziţi de propriii oameni, aşa cum ar face un cuceritor cu cei pe care-i oprimă.

Eiran îşi coborî, un moment, fruntea, iar Cyron îi făcu semn cu capul.

— Dacă nu vă supăraţi, milord Turcol, Alteţă, poate că aş putea explica de ce, atunci când am aflat că unitatea este adunată din Jomir şi Ixun, am cerut să fie staţionată la noi.

— Poftim? îşi miji Turcol ochii.

Simte capcana, dar n-o poate evita.

— Oamenii mei au învăţat multe de la nalenieni, ca oaspeţi ai voştri, continuă prinţul helosundian. Keru, care servesc ca gardă a prinţului, fac asta numai din devotament pentru el. Ele achită astfel o datorie naţiunii naleniene păzindu-le conducătorul la fel de bine pe cât suntem şi noi de protejaţi. Mai mult decât atât, Contele Vroan şi-a luat o mireasă helosundiană, cinstindu-ne, iar noi îi suntem recunoscători pentru eforturile sale de a lupta pentru noi. A recuperat din Helosunde şi trupul Prinţului Aralias.

Eiran păstra un ton blând şi vorbirea înceată. Nerăbdarea lui Turcol se contura pe faţa sa în cute tot mai adânci. Dacă nu i-ar fi despărţit doi metri de covor, Cyron era sigur că lordul vestic l-ar fi pălmuit pe Eiran. *L-aş căsăpi pentru insolenţa lui.*

— Vrea lordul meu să treacă la subiect? ceru Turcol cu nările fremătând.

— Vă rog, iertaţi-mă, mimă Eiran surprinderea şi-şi trase umil capul între umeri. Fiindu-i atât de îndatorat Contelui Vroan şi auzind atâtea despre valoarea, înţelepciunea şi curajul vostru, am ştiut că, avându-i pe oamenii voştri printre ai mei, ar fi exact ce ne trebuie. Generaţiile noastre mai tinere aud numai istorisiri amare despre ce-am pierdut. Dumneavoastră, lordul meu, şi oamenii voştri, ne veţi aminti că putem învinge din nou.

— Dar trupele de la frontieră sunt retrase din liniile voastre, Prinţe Eiran, se încruntă vesticul.

— N-aş vrea ca fratele meu prinţ să fie nevoit să exprime ceea ce trebuie, zâmbi Cyron. Ştii, Conte Turcol, că Alteţa sa a condus atacul asupra Meleswinului. Trupele sale au cucerit oraşul, doar că au fost copleşite de către deseieni. Sora sa a fost capturată şi obligată să se mărite cu tiranul deseian. Suntem responsabili pentru mare parte din toate acestea.

— Am auzit chiar noi, cei din interior, dădu Turcol din cap.

— Grozav. Ceea ce n-aţi auzit este că trupele helosundiene au fost înfrânte. Cei mai buni generali ai lor au fost ucişi, armatele lor împrăştiate. Adevărul este că în timp ce trupele helosundiene de elită au devenit gărzile mele keru, celelalte efective sunt deplorabile. Dacă deseienii ar afla de calitatea forţelor de la acea frontieră, ai avea o întrevedere cu Prinţul Pyrust, nu cu mine.

Şi ţi-ar transforma maţele în cingătoare şi ţi-ar azvârli zâmbetul afectat potăilor din stradă, să se bată pentru el.

Chiar dacă ar fi făcut vreo încercare de a-şi ascunde simţămintele, Cyron se îndoia că oaspetele său nobil şi-ar fi dat seama de asta. O lumină înviora acei ochi cenuşii, şi

aproape că putea auzi gândurile ţăcănind prin mintea omului, de parcă avea un creier de *gyanrigot,* construit din mecanisme, sârme şi pârghii. Turcol măsura Tronul Dragonului pentru el însuşi, dându-şi seama că, în cazul în care trupele helosundiene erau atât de slabe încât nu-i puteau opri pe deseieni, ar putea să conducă el, cu uşurinţă, o armată spre capitală şi să înceapă o nouă dinastie Turcol.

— Alteţă, dacă situaţia este atât de grea pe cât sugeraţi, atunci există motive în plus ca trupele mele să fie aduse imediat aici, în capitală. Nu ne putem compara cu keru, asta se ştie foarte bine, însă am putea să vă oferim protecţie în timp ce keru îşi apără propria ţară.

— Acesta a fost planul luat în considerare de mine în prima instanţă, dădu Cyron încet din cap, dar apoi mi-am dat seama că o astfel de mişcare i-ar pune în gardă pe deseieni asupra stării deplorabile a helosundienilor. Nu, am să-i mut pe ei spre sud, la frontiera cu Virine, acolo unde nu vor fi confruntaţi cu nici o ameninţare şi ar putea fi antrenaţi. În locul lor, am să pun trupele tale şi-am să adun alte unităţi de prin mlaştinile din vest pentru sprijin. Pyrust îşi va imagina că fac o rotaţie a trupelor doar ca să-l irit şi nu va bănui altceva, chiar dacă ar visa că drumul spre sud este deschis, explică prinţul, apoi aşteptă câteva clipe şi zâmbi. Ceea ce, cu trupele dumitale la locul lor, dragul meu conte, nici n-ar fi posibil.

— I-am transforma visul în coşmar.

— Sunt convins că aşa aţi face, zâmbi Cyron şi mai mult. Îţi mulţumesc că accepţi misiunea cu atâta eleganţă. „Coşmar.” Am să ţin minte că ai spus asta.

— Dar, stăpâne… înţepeni Turcol.

— N-ai de ce te teme, Pyrust nu va afla niciodată de bravada ta lăudăroasă. Dacă te atacă, vreau să fie surprins de cât de uşor eşti de învins.

Lordul vestic se foi pe genunchi, dar Cyron deschise brusc un evantai de mătase, ascunzându-şi faţa. Deşi se putea vedea prin el, tot ce zăreau cei doi vizitatori era

capul rânjit al unui dragon. Audienţa se terminase, iar odată cu ea şi orice altă discuţie.

— Milord Turcol, am hărţile şi lista de provizii pe care le vei dori, se înclină Eiran. Vă rog să veniţi cu mine.

— Precum voieşte Dragonul.

Cei doi bărbaţi făcură o plecăciune spre tron, apoi se retraseră, rămânând aplecaţi până ajunseră la uşă, fără a-şi întoarce nici o clipă spatele spre el. Odată ce deschiseră uşa, trecând dincolo, două blonde keru, înalte, o închiseră din nou, iar Cyron îşi strânse şi el evantaiul. Îl strecură în lăcaşul minuscul din braţul drept al tronului, apoi se ridică şi dispăru într-un pasaj lateral.

Avusese impresia că va rămâne într-o dispoziţie mohorâtă, însă mireasma discretă de iasomie îl făcu să zâmbească. Se grăbi să străbată pasajul, slăbindu-şi legăturile robei oficiale. Urcă pe treptele în spirală, iar parfumul deveni tot mai puternic. Se gândea că era la doi paşi de prada sa şi chiar crezu că aude foşnetul discret al papucilor pe treptele de piatră de deasupra. Apoi ajunse la panoul care ducea spre apartamentele sale private, îl făcu să gliseze şi păşi într-o încăpere învăluită în mireasma iasomiei.

Ea îngenunchease lângă măsuţa joasă, pe podeaua de lemn deschis la culoare, turnându-i o ceaşcă de ceai auriu.

Parfumat cu iasomie.

Cyron ar fi fost foarte fericit să-şi abandoneze roba într-o grămadă violetă, s-o ridice pe femeie şi s-o ducă în patul său, însă dacă ar fi făcut asta, ar fi pângărit aura de pace întreţinută de ea. În absenţa lui rearanjase până şi mobilierul. Anticamera fusese întotdeauna simplă, aşa că nu ar fi avut nevoie de cine ştie ce ajutor şi o ştia mai puternică decât părea. În cele din urmă, nu conta ce mutase, ci cum şi unde.

El preferase să păstreze masa şi laturile scaunelor paralele cu pereţii şi cu linia duşumelelor. Ea le răsucise. Stativul sabiei fusese mutat de lângă uşa dormitorului spre colţul unde un scaun îl ascundea pe jumătate. Măsuţa joasă la care îngenunchease pentru a-i pregăti ceaiul

fusese adusă mai aproape de mijlocul încăperii, dar nu chiar în centru. Mobilierul, poziţionat înainte în ideea unei maxime utilităţi, forma acum insule într-un ocean străbătut de adierea iasomiei.

Iar pe masă, într-o vază subţire, se afla o singură ramură dintr-o tufă de iasomie, cu trei flori rămase pe ea. Petalele albe ale celorlalte fuseseră împrăştiate la întâmplare, de la fereastră spre masă, ca şi cum creanga ar fi zburat singură. Deşi păreau împrăştiate la nimereală, Cyron nu avea nici o îndoială că Doamna de Jais şi Jad pusese fiecare petală acolo unde se afla. Erau semne dintr-o limbă pe care el n-o va înţelege niciodată şi totuşi, la fel ca baladele cântate în dialecte neştiute de el, o găsea frumoasă.

Ochii ei argintii se aţintiră brusc în direcţia lui, apoi aşeză ceainicul şi se înclină adânc.

— Iertaţi-mă, Alteţă. Nu v-am auzit venind.

— Sunteţi foarte îngăduitoare, pentru că bocănitul meu pe treptele alea a fost la fel de răsunător precum roţile carelor pe piatra de pavaj.

Se apropie de masă şi alunecă în genunchi vizavi de ea. Făcând asta, crenguţa de iasomie mai pierdu o petală, care căzu fluturând pe faţa de masă. Nu ştia cum reuşise ea asta, dar ştia că fusese mâna ei.

— Îmi cer iertare pentru că v-am luat prin surprindere.

— Spre necazul lor, sunt mulţi cei care vă găsesc plin de surprize, nu-i aşa, stăpâne?

Cyron zâmbi, apoi înălţă ceaşca minusculă de ceramică. Lăsă aburii ceaiului să-i mângâie faţa şi să-i umple nările. Bău şi, cât timp îi trebui ceaiului să-i încălzească măruntaiele, împinse întreaga lume departe de el. Îl cuprinse un simţământ de pace care-i mângâie inima. Expiră încet, apoi bău din nou, înainte de a lăsa ceaşca.

— Aţi fost prevestitoare, sugerând cum va aborda Contele Turcol negocierile. S-a *bazat* pe onoarea lui, iar Prinţul Eiran a făcut tot ce i-am cerut. L-a flatat, apoi a tăcut, astfel că am putut prelua controlul. I-am oferit lui Turcol deschiderea de vis, iar el mi-a răspuns cu un

comentariu de coşmar. I-am mulţumit pentru că acceptă misiunea, apoi am pus capăt discuţiei. Era prins în capcană, povesti Cyron în timp ce-i studie chipul neted, fără cute. Felul în care l-aţi descifrat a fost fără cusur.

— Nu l-am descifrat, pentru că n-am vorbit niciodată cu el, clătină din cap Doamna de Jais şi Jad. Îl cunosc numai din descrierile altora.

— Nu l-aţi privit niciodată când a fost la Casa Plăcerilor de Jad?

Ea nu răspunse, dar îşi ridică ceaşca şi bău. Ochii ei argintii îl fulgerară peste buza cupei, iar degetele sale mângâiară blazonul cu dragonul de aur, întors spre el. Îşi lăsă încet ceaşca jos, apoi zâmbi.

— Casa Plăcerilor de Jad este selectivă cu cei pe care-i acceptă. Contele Turcol n-a fost admis.

— Nu? înălţă Cyron din sprâncene. Cred că asta i-a jignit vanitatea.

— Alteţa Voastră are în mod sigur dreptate.

Ea rămase tăcută şi mai turnă ceai.

Prinţul zâmbi. În vreme ce Doamna de Jais şi Jad prezida asupra Casei Plăcerilor de Jad, novicele ei erau prezente în toate straturile societăţii naleniene. Unele dintre elevele sale deveneau concubine, la fel ca ea, iar unele îşi înfiinţau propriile şcoli.

Altele veniseră acolo pe ascuns, erau instruite şi trimise înapoi la casele lor cu un sentiment de îndatorare faţă de ea. Cyron nu avea cum să afle cât de departe se întindea reţeaua ei de influenţă, dar având în vedere că era în Moriande de mai mult timp decât era pe tron Dinastia Komyr, trebuie să fi fost vastă. Deşi se îndoia că putea rivaliza cu tentaculele birocraţiei din ministere, nu avea dubii că s-ar putea să fie mult mai eficientă în culegerea unui anumit tip de informaţii.

— Dacă aş putea întreba…

— Orice, stăpâne.

— Aţi aflat multe despre Virine?

Ochii ei se închiseră pe jumătate.

— În aceste zile ne parvin foarte puţine informaţii din acele locuri. Războinicii se îndreaptă spre est pe furiş, să nu alarmeze, dar armata se mobilizează. Par să se mişte atât de repede, încât familiile şi însoţitorii taberelor nu pot ţine pasul. Mulţi au fost avertizaţi să se deplaseze spre vest.

Cyron dădu încet din cap.

— Iar despre Est?

Ea culese de pe masă petala căzută şi o frecă de obraz, apoi o puse din nou jos. Pe ea licărea o singură lacrimă.

Mai rău decât mi-aş fi putut imagina. Simţi un imbold brusc de a-i spune cât de puţine ştia despre invazie şi despre precauţiile lui pentru a împiedica răspândirea ei. Ţinând cont de modul în care sugerase să trateze cu Contele Turcol, s-ar putea foarte bine să fi ghicit cam ce se petrecea. Deşi totul fusese făcut fără multă zarvă, soldaţii cărora li se ordonase să se pună în mişcare spre sud şi-au luat rămas-bun de la cei dragi şi, fără îndoială, veştile ajunseseră până la ea.

O privi, iar în vârful degetelor simţea furnicături la amintirea moliciunii pielii ei sub atingerea lui. Dădu încet din cap, apoi zâmbi.

— Stăpâne? îi întoarse ea zâmbetul.

— Am decis să mă încred în tine.

— Este înţelept, Alteţă?

— Un lucru înţelept şi necesar. Ai ochi şi urechi acolo unde eu n-am, mai ai şi o minte capabilă să înţeleagă şi să comunice în mod subtil. Am nevoie de tine. Nalenyrul are nevoie de tine.

— Îmi faceţi o mare onoare cu această încredere, Alteţă.

— Şi-ţi transmit şi o mare povară.

Cu voce scăzută, Cyron explică tot ce ştia despre invazie. Ea, în stilul ei subtil, îi oferi informaţii suplimentare. Când el menţionă că invadatorii ajunseseră nu mai departe de Muronek, ea-l corectă cu blândeţe:

— Cred, Alteţa Voastră, că voiaţi să spuneţi Talanite.

Primi destul de bine pomelnicul lui de evenimente şi nu păru mai alarmată decât dacă i-ar fi sugerat că în acea seară va ploua. Când el termină de vorbit, o privi şi rămase tăcut. Îşi goli ceaşca de ceai şi o puse din nou pe masă.

I-o umplu. Punând ceainicul jos, îşi lăsă mâinile pe coapse şi se întoarse spre sud, de parcă ar fi putut vedea până departe, la Kelewan.

— Ca provincie a capitalei imperiului, Virine n-a fost niciodată în siguranţă în întreaga istorie. Au populaţie mai mare, mai multe grâne, mai mult din toate, în afară de spiritul pe care-l posedă nalenienii. Am locuit multă vreme acolo, în Oraşul Ilustrat, însă m-am mutat în nord, căutând viitorul. Propria lor mulţumire de sine le va aduce distrugerea, dacă nu cumva le-a şi adus-o.

Stomacul lui Cyron începu să se strângă.

— Atunci invazia ne va distruge şi pe noi?

— Nu sunt clarvăzătoare. Precauţiile voastre sunt înţelepte. E necesar să fie luate pe furiş, să nu izbucnească panica, vorbi ea, apoi îşi roti încet ceaşca vreo câteva grade. Va veni un moment când veştile se vor împrăştia peste tot şi trebuie să fiţi pregătit să răspundeţi. Aceasta-i o reminiscenţă a invaziei turasynde: toţi trebuie chemaţi la oaste şi va fi nevoie să garantaţi că nu va urma o altă urgie.

— Aş putea să promit aşa ceva? clipi prinţul.

— Nu, dar mai contează? scutură ea din cap. Urgia *s-ar putea* să omoare, dar invadatorii *sigur* vor ucide. Morţii nu vă vor cere socoteală, iar supravieţuitorii vă vor binecuvânta pentru că n-a fost mai rău.

— Pentru cineva care spune că nu-i clarvăzătoare, iată o prognoză destul de cruntă.

Îl fixă cu o privire care-l făcu să-l treacă fiorii.

— O prezicere poate fi ignorată, dar avertismentul meu nu. Acceptaţi şi acţionaţi în consecinţă, altfel Dinastia Komyr nu va trece de anul acesta.

21
Ziua a 6-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Prinţesei, la est, Erumvirine

Când gloonul soth şi băiatul cu un singur braţ încercaseră prima dată să se alăture caravanei cu refugiaţi în urma căreia mergeau războinicii mei, s-au ridicat împotriva lor o mulţime de glasuri. Alăturarea lor adusese grupul la douăzeci şi şapte, ceea ce a fost văzut ca de bun augur. Însă cei care se temeau de gloon spuseră că el n-ar trebui să fie pus la socoteală şi că băiatul nu era nici măcar pe jumătate bărbat. Urardsa făcu vreo câteva pronosticuri pline de speranţă şi păru chiar sincer, deşi eu nu eram sigur că el credea în propriile vorbe, sau dacă nu cumva încerca să mă facă pe mine să le duc la îndeplinire.

Moraven o cunoscuse pe Pavynti Syolsar înainte, dar noul ei nume, Ranai Ameiyne, i se potrivea mult mai bine. Timpul petrecut de ea la *serrianul* Istor îi oferise o direcţie şi un scop, iar prezenţa lui Dunos i le întărise. Şi-a amintit de ea, iar ea l-a recunoscut vag. Se pregătise să-l antreneze pentru a fi spadasin, deşi un cuţit lung era tot ce avea momentan la dispoziţie. Cu toate astea, provocase pierderi serioase în luptele de hărţuială de care am avut parte şi se putuse furişa suficient de neauzit ca să fie un *vrilridin.*

Dacă nu ajungea spadasin ar fi un câştig pentru arta asasinilor.

Cealaltă persoană pe care am salvat-o de pe deal se prosternase pe loc înaintea mea când a aflat cine sunt. Îşi spunea Deshiel Tolo şi le-a spus celorlalţi că era verişor de-al meu. Mi-a cerşit iertarea şi i-am acordat-o. Un spadasin foarte iscusit şi de bun renume. Când nu stătea trântit pe burtă, era la fel de înalt ca şi mine, deşi cântărea mai puţin. Părul său negru şi lung şi ochii cenuşii

contribuiau la asemănarea dintre noi şi era destul de uşor să crezi că puteam fi luaţi drept verişori sau fraţi. Blazonul pe care-l purta, leopard la vânat, şi aplecarea sa spre dialectul sudic îl dezvăluiau drept cineva provenit din cele Cinci Principate.

Ţinând cont de măiestria lui în lupta cu sabia şi de trebuinţele noastre, l-am iertat.

Puţinii refugiaţi *s-au* trezit că sunt foarte norocoşi. Deşi s-au grăbit cât au putut de mult, Drumul Prinţesei nu era făcut pentru viteză. Majoritatea traficului comercial trecea pe râu în sus, pentru că drumul şerpuia ca o cale pitorească, legând capitala de coastă. Prinţesa din Virine mergea acolo în fiecare an, înainte de sezonul musonilor, aşa că l-au înfrumuseţat. În anumite locuri au ridicat dealuri, albia pâraielor a fost modificată şi-au fost plantate chiar şi păduri, pentru a da umbră. Fusese un proiect ambiţios, care îi răpusese însă pe mulţi dintre ţărani în timpul construirii sale, iar acum ucidea şi mai mulţi.

Indiferent cât de repede încercau refugiaţii să se deplaseze, nu-l puteau întrece pe duşman. Ne convenea şi asta, pentru că-i foloseam drept momeală. Duşmanul trimitea iscoade, să-i depisteze pe cei rămaşi în urmă, deşi îi atacau mai mult de foame, decât ca să împiedice aflarea înaintării lor.

De-a lungul Drumului Prinţesei, iscoadele lor dispăreau.

Nu eram numai noi trei, iar înainte de bătălia de la Pârâul Cântător îi depăşeam numeric pe refugiaţi. Cercetaşii mei îi adunau pe cei voinici şi energici, indiferent de experienţa lor în luptă. Nu m-am sinchisit să le aflu numele, ceea ce m-a scutit de neplăcerea de a observa că le-am uitat atunci când mureau, dar vreo doi dintre ei meritau efortul.

Pe la asfinţitul celei de-a şasea zile, ştiam că echilibrul situaţiei începuse să se schimbe. Patru oameni care fugeau spre est s-au alăturat grupului, numărul ajungând la treizeci şi unu. Pe cât de mult am încercat, n-am putut manipula cifrele în aşa fel încât să descopăr vreun semn că sorţii ne surâdeau. Apoi au sosit primele rapoarte din

partea cercetaşilor mei că se apropia un grup de *vhangxi.* Păreau să fie mai numeroşi decât celelalte grupuri de iscoade şi mai disciplinaţi, ceea ce m-a făcut să cred că deveniseră mai inteligenţi sau mai prudenţi. Aş fi preferat să cred în ultima posibilitate, însă orice comandant care-şi face planurile bazându-se pe prostia inamicului său este la rândul său un prost.

Am privit şi-am aşteptat într-o poiană la umbra unor copaci cu frunze roşii, acolo unde ne-am aşezat tabăra. Refugiaţii care ni se alăturaseră povestiseră că nu exista nici o urmă de duşmani înspre vest, iar momeala noastră luă asta drept un semn bun. Aşa că, în loc să-şi amenajeze poziţii defensive, s-au adunat cu toţii să stea la taclale şi să schimbe noutăţi.

Dacă nu-i puteam ţine în loc pe *vhangxi,* vor fi măcelăriţi cu toţii. Şi pe cât de mult le detestam prostia, totuşi, încă mai aveam nevoie de ei. I-am instruit pe Deshiel şi Ranai, apoi am preluat comanda unui grup de vreo zece bărbaţi care, înainte de a se fi întâlnit cu noi, treieraseră grâne şi vânaseră broaşte. Cei doi dispărură cu oamenii lor în întuneric, iar noi am aşteptat, aşa cum am mai făcut-o şi în alte nopţi.

Totuşi, în această seară am făcut ceva ce n-am făcut înainte. În trecut, aş fi blocat drumul aşa cum ar fi făcut un tâlhar, prăbuşind un copac de-a curmezişul lui. *Vhangxii* s-ar opri ca să-l dea la o parte. Şi în acest timp, noi ne-am fi năpustit asupra lor din faţă şi de pe ambele laturi ale drumului, măcelărindu-i fără milă.

De data asta însă, am procedat puţin altfel. Grupul meu s-a ascuns pe partea de nord a drumului, în spatele unor tufe ţepoase de agrişe. Ranai şi-a poziţionat oamenii, între care şi cei câţiva arcaşi ai noştri, la douăzeci de metri mai jos, pe partea sudică. Deshiel s-a aşezat mai înspre est şi spre noi, gata să dea ocol prin nord şi să le taie retragerea iscoadelor. Din moment ce oamenii lui Ranai vor lansa atacul, fiind astfel mai vulnerabili, am cioplit nişte ţepuşe şi le-am înfipt în pământ înaintea poziţiei ei, în speranţa că

năvălitorii *vhangxi* se vor trage singuri în ţeapă când vor ataca.

Duşmanul se furişă în sus pe drum, având mare grijă în timpul deplasării. Până atunci, se înghionteau unul pe altul, ca nişte copilandrii la joacă, însă acum veneau cu ochii lor plaţi larg deschişi, privind pădurea. Cu astfel de ochi uriaşi am presupus că vedeau foarte bine noaptea, dar cât de bine... puteam doar să-mi dau cu presupusul. Înainte, nu contase prea mult, din moment ce-i vom ataca de aproape, nu cred că asta conta şi pentru noi.

Ranai lăsă să treacă de poziţia ei vreo şase, apoi săgeţile negre zvâcniră în beznă şi-i secerară. Patru căzură, loviţi în piept, şase se răspândiră de pe drum spre poziţia ei şi alţi şase năvăliră în direcţie opusă. Atacul frontal împotriva unei trupe de ambuscadă era singura cale de a o înfrânge, dar *vhangxii* nu mai făcuseră niciodată aşa ceva. Mai mult chiar, acţiunea lor sugera că ne analizaseră tacticile şi, anticipând o capcană, îşi planificaseră contraatacul.

Căzură şi alte săgeţi, secerând încă o pereche. Cei care îi urmaseră înaintară în salturi. Unii intrară în pădure aproape imediat, dar ceilalţi trecură de punctul lansării ambuscadei, apoi ţâşniră înainte, încercând să încercuiască trupa lui Ranai. Acest lucru dezvălui gândire tactică la un nivel încă nemaiîntâlnit. Ştiau ce facem şi-şi dăduseră seama cum să ne contracareze acţiunile.

Ceea ce însemna că venise vremea să facem altceva.

Fără să catadicsesc să-mi trag săbiile, am ieşit din ascunziş şi-am luat-o la fugă pe drum. Între două bătăi de inimă – sau între şase bătăi de inimă, dacă ţineam cont şi de ale lor – oamenii mei mă urmară. Veneau la fel de tăcuţi ca moartea şi, când am arătat spre sud, au intrat în pădure şi i-au lovit pe *vhangxi* din flanc.

Mai departe înspre est, în beznă, cineva urlă un ordin şi un număr şi mai mare de bestii mătăhăloase veniră în goana mare.

Nu aveam timp să mă gândesc la ceea ce auzisem. Duşmanul, care se deplasase spre nord, ieşise acum din

pădure pentru a ataca în sud, doar că, în drum dăduse de mine. Prima mea lovitură de sabie despică un *vhangxi* de la şale până la umăr. Măruntaiele îi ieşiră într-o revărsare umedă şi se prăbuşi peste grămada aburindă. Scoţându-mi cea de-a doua sabie, am despicat o căpăţână înainte de a mă retrage prin răsucire din calea ghearelor care loveau aerul şi pe care, dintr-o lovitură circulară, le-am amputat cu mâini cu tot, de la încheieturi.

O altă lovitură rapidă l-a terminat şi pe acesta, apoi lovituri încrucişate îl decapitară pe următorul.

Căzut într-un genunchi, l-am lăsat pe unul dintre săltăreţi să treacă pe deasupra mea. Ghearele lui sfâşiară aerul în timp ce sabia din mâna mea dreaptă îi trecu prin burtă. Căzu cu o bufnitură, săltă şi se rostogoli, încurcându-se singur în propriile maţe.

Ridicându-mă, m-am dat înapoi. Nişte gheare îmi trecură la un centimetru de faţă, însă asta n-a însemnat mai mult decât mângâierea adierii de primăvară. Lovitura ratată răsucise creatura, întorcând-o cu spatele la mine. Am ridicat fulgerător sabia din stânga şi-am izbit cu latul pe spinarea ei. Vârful i se curbă, iar energia acumulată se revărsă chiar asupra vertebrei de sub îmbinarea dintre gât şi umeri. Fără să sfâşie pielea ori să desprindă un singur solz, lama sfărâmă osul, retezând coloana vertebrală.

Vhangxiul se prăbuşi, capabil doar să-şi mai deschidă şi să-şi închidă botul pe când se chinuia să tragă o gură de aer care oricum nu-i mai era de folos.

Dinspre sud răzbătea zarva bătăliei. *Vhangxii* mârâiau în timp ce loveau sau erau loviţi, şi numai dispariţia bruscă a oricărui sunet făcea diferenţa între situaţii. Oamenii urlau, fiecare în alt fel. După tonul vocii îmi puteam da seama cine va trăi şi cine nu. Mintea mea înregistra sunetele şi-am înţeles că ne descurcam mai bine decât aş fi crezut, însă această ambuscadă va fi, pentru multă vreme, şi ultima.

Apoi un bărbat apăru călare pe drum. Cel puţin, aşa arăta, ca un om şi purta armură. Îşi struni calul când mă

văzu în mijlocul măcelului. N-am văzut nici o urmă de teamă pe faţa lui şi m-am bucurat.

Vhangxii, neavând nici un fel de expresii faciale descifrabile, fuseseră nişte duşmani nesatisfăcători.

Călăreţul în armură se uită spre mine şi vorbi. Mi se adresă într-un dialect pe care nu-l mai auzisem de multă vreme. Moraven nici nu ştia de el. La vremea când ajunsese în îngrijirea lui Phoyn Jatan, o asemenea limbă oficială şi precisă, la fel ca dialectul special prin care era exprimată, ieşise demult din vogă. Cei care o folosiseră muriseră în cea mai mare parte, iar limba dispăruse odată cu ei.

Stăteam acolo, cu săbiile năclăite, apoi mi-am plecat capul. Deşi aveam dificultăţi la rostirea cuvintelor, am încropit un răspuns şi m-am dat la o parte din drum, să-i fac loc. Cu vârful sabiei din dreapta am descris un cerc. Diametrul era cât lăţimea drumului. Când am ajuns la punctul de pornire, m-am răsucit pe călcâie, întorcându-i spatele. Apoi m-am dus în partea opusă, mi-am băgat săbiile în teacă şi m-am întors cu faţa spre el.

Îşi scoase coiful, apoi platoşa de pe piept şi mănuşile de metal. Nu se mai osteni să-şi dea jos şi pulpanele armurii, cămaşa de zale şi apărătorile pentru picioare, deşi regulile de duel formal pe care le oferise interziceau loviturile la picior. Roba sa şi tunica purtau blazonul cu laba de urs, ceea ce l-ar desemna drept un simplu cetăţean din Erumvirine.

Şi-un orb ar fi putut observa că nu era. Urechile ascuţite i se iţeau prin părul negru. Pielea lui avea o nuanţă albăstruie, care-l făcea mai puţin vizibil în noapte. Însă ochii căprui licăreau precum cei ai pisicilor. Am presupus că putea vedea în întuneric la fel de bine ca ele şi că avea reflexe pe măsură. Deşi nu părea să se fi grăbit cu nimic, era gata să atace.

Se înclină înspre mine, menţinând plecăciunea suficient de mult cât să fie respectuoasă, dar chiar atât cât mi se cuvenea. I-am întors-o, cam cât merita un ţăran, novice în

ale sabiei. Deşi îşi masca bine reacţiile, ochii i se strânseră suficient ca să-mi indice că aş fi primul lui trofeu.

Zarva luptelor din pădure de potoli. Dar, mai important, simţeam vibraţii de *jaedun.* Cele mai puternice proveneau de la Ranai, ceva de la Deshiel. Cele mai slabe erau de la Grieka, însă controlarea înţepăturilor ei fusese întotdeauna dificilă. Am surprins chiar şi urme de la Luric Dosh şi ale măcelului provocat de el cu o suliţă, scrijelindu-şi propriul său cerc cu sânge de *vhangxi.*

Adversarul meu îşi trase sabia şi adoptă prima dintre poziţiile defensive Cocostârc. Cu piciorul de înaintare ridicat, cu talpa plasată pe genunchiul drept, braţul stâng ridicat în aer şi sabia înălţată, dar în spate, poziţia arăta impresionantă, însă era rareori practică în orice luptă reală. Deşi contracara bine poziţiile Tigru şi Lup, nu le acordase atenţie. Poate că purtam eu blazonul tigrului negru la vânătoare, dar i-aş masacra trupele ca Vultur. Ar fi trebuit să adopte postura de Şarpe pentru a se confrunta cu mine, însă desconsiderarea mea îl rănise şi voia să arate că înţelegea unele dintre formele mai complexe.

Şi eu le înţelegeam, aşa că am rămas pe loc, aşteptând. Am admirat cum îşi menţinea echilibrul. Mâinile nu-i tremurau, altfel ar fi trădat oboseala. Nu se legăna deloc. Aştepta, ştiind că alesese o postură care invita un atac. Ţinând cont de aroganţa mea, era limpede că se aştepta la unul şi, dacă aş fi avut vreo posibilitate să-i măsor îndemânarea, poate că l-aş fi obligat. Aşa, necunoscându-i puterile, singura invitaţie pe care o puteam accepta era cea de a mă alătura lui în cerc.

Nu ştiu cât timp am aşteptat, însă oamenii mei i-au răpus pe ultimii dintre *vhangxi* în acest răgaz. Un povestitor ar fi măsurat durata în zile. Unii dintre însoţitorii mei, şi toţi ai săi, îl măsurau în vieţi întregi. Toate zgomotele luptei încetaseră, iar tovarăşii mei – jumătate din câţi fuseseră înainte – se opriseră la o distanţă respectabilă în afara cercului. Unii priveau, iar alţii – cei înţelepţi – îşi trasară propriile lor cercuri pentru

protecţie şi se uitau prin lentilele amuletelor menite să ţină vrăjile la distanţă.

Adversarul meu, încă fără să arate nici o urmă de oboseală, îşi întinse, încet, piciorul stâng şi se lăsă în jos, ghemuit pe dreptul. Sabia sa rămăsese ridicată, dar coborî spre a fi îndreptată către mine. Braţul său stâng se îndoi în jos, antebraţul în paralel cu şoldul, pe când adopta, în cele din urmă, cea de-a treia poziţie a Cobrei, deşi cei care priveau o identificară drept Scorpion.

Am ridicat piciorul drept, atingând cu talpa genunchiul stâng. Îmi ţineam sabia ridicată cu mâna stângă, mai sus decât el. Braţul meu drept îl imita pe al său stâng. Mi-am permis un zâmbet compătimitor şi mi-am îndoit inelarul şi degetul mic în interior, de-abia dacă se apropia de perfecţiunea Cocostârcului închipuit de el. Îmi băteam joc de el şi ştia asta; şi-am făcut-o îndrăznind să-l provoc la atac.

Nu-şi ascunse în nici un fel consternarea. Dacă aştepta, la fel ca mine, nu făcea decât să mă imite. Dacă ar fi atacat, ar fi însemnat că avea mai puţină răbdare, că era mai impetuos, mai puţin maturizat. *Mai puţin valoros.* Apoi, din nou, dacă m-ar fi ucis, nimic n-ar fi contat.

Atacă.

În vreme ce năvălea, am descifrat cum se aştepta el să decurgă duelul. Va lovi cu vârful sabiei spre gâtul meu, iar sabia mea va coborî să pareze. I-aş azvârli sabia la o parte, dar el va lovi din încheietură şi va folosi impulsul transmis de mişcarea mea pentru a mă spinteca, de la piept până la şold, pe partea dreaptă.

Se avântă întinzându-şi sabia, ca pentru o străpungere. Piciorul drept făcu pasul, iar stângul se îndoi. Vârful sabiei sale, fără nici cea mai mică ezitare, ţâşni spre gâtul meu. Ochii-i urmăreau ţinta şi, de asemenea, sabia mea, aşteptând s-o vadă coborând, aşteptând primul contact. La acea vibraţie, şi-ar răsuci încheietura şi m-ar despica. Lovitura lui mi-ar atinge mâna dreaptă, retezând tendoane şi muşchi, poate chiar rupând osul. Aş fi rănit grav, iar finalul duelului ar fi decis.

Însă, cu toate planurile şi anticipările lui, nu aflase calea spre victorie. Nu-mi *ţintise* cu adevărat gâtul, ci îndreptase lovitura *spre* el, ştiind că lama lui nu-l va atinge niciodată. Se pregătise pentru reacţia mea, iar când aceasta nu se produse – deşi lovise cu iuţeala unei Cobre – rămăsese fără ţintă reală.

Pe când ataca, m-am întins. Piciorul meu drept alunecă în jos şi se plasă doar puţin dincolo de călcâiul său stâng. M-am aplecat spre dreapta, iar sabia lui zvâcni peste umărul meu stâng. Sabia mea se înălţă puternic, fără măcar să fi început vreodată să coboare.

Şi cum am ajuns faţă-n faţă, i-am citit imediat frica.

Iar el mi-a descifrat triumful.

Mâna mea dreaptă se apropie de mânerul celeilalte săbii şi-o scoase într-o clipită. Tăişul ascuţit ca briciul lovi pe sub pulpanele sale şi se înfipse adânc la îmbinarea coapsei cu vintrea. Am ridicat-o într-o tăietură lungă şi-am scos-o împroşcând sânge femural fierbinte.

Începu să se prăbuşească încet, pe spate.

O clipită pentru mine, o veşnicie pentru el.

A încercat să lovească din încheietură şi să-mi taie gâtul pe când se prăvălea, dar gulerul robei mele a amortizat lesne atacul lui firav. Am văzut cum, în cădere, oroarea şi deznădejdea înfloreau pe faţa sa transformându-se apoi într-o mască a dispreţului.

Cealaltă sabie a mea zvâcni în jos şi capul i se rostogoli departe, scutindu-mă de ultima sa opinie.

Ranai, stând aproape de mine, căzu într-un genunchi. Expresia şi tonul vocii ei trădau nedumerirea şi o iritare vagă.

— La ce am asistat, Maestre?

— Un duşman care credea că mimând posturile noastre, folosind săbii ca ale noastre şi formule străvechi, este demn de respect şi onoare.

Am arătat cu sabia spre est.

— A fost onorabil ceea ce-au făcut până acum?

— Nu, Maestre.

— Indiferent cum apar, asta este însăşi natura lor. Să nu uiţi. Să nu te laşi ademenită.

Am lovit cu piciorul sabia din mâna lipsită de viaţă a duşmanului meu.

— Nu sunt ceea ce pretind că ar fi, iar noi nu putem fi ceea ce cred ei că suntem. Aşa cum ne-a învăţat cândva Taichun, cineva trebuie să-şi cunoască duşmanul pentru a-l înfrânge. Este adevărat. Avem o singură cale spre victorie.

— Să aflăm cât putem de multe despre ei? întrebă ea, ridicându-şi privirile.

— Nu, Ranai.

Mi-am şters săbiile de roba mortului, apoi le-am băgat din nou în teacă.

— Ne vom face noi înşine de neştiut şi astfel ei nu vor putea învinge niciodată.

22
Ziua a 7-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Oricât ar fi încercat, Ciras Dejote nu putea scăpa de senzaţia că erau priviţi. Nu vedea pe nimeni în Pustietăţi; nu găsi nici o urmă de paşi – nici măcar vechi – care să-i spună că mai era şi altcineva acolo. Dar, în pofida absenţei oricărei dovezi, ştia că erau priviţi, iar Borosan nu-l ajuta cu nimic, fiind mereu de acord cu el.

Ar fi fost încântat să pună asta pe seama paranoiei sau a influenţei spadei pe care o purta acum, dar îşi avea originea în ceva mult mai profund. După ce omorâse ceea ce devenise Tragedreptul, pornise în căutarea uriaşului. La început, urmele individului înspăimântat erau uşor de urmărit. Trecuse de locul în care tâlharii îşi legaseră caii şi călcase în bălegar. Dârele se estompară până la urmă şi Ciras se întoarse la tabără unde aşteptă venirea zorilor pentru a putea continua vânătoarea.

În tabără curăţaseră cadavrele şi îngrămădiseră pietre deasupra, să-i întârzie pe jefuitorii care se furişau prin Ixyll. Se mulţumiră cu hrană rece în acea noapte şi amândoi scriseră rugăciuni pe fâşii de pânză, lăsate ca flamuri la intrarea în mormânt.

Când se treziră, flamurile se găseau la locul lor, iar gaura din piatra de mormânt se refăcuse cu totul. Ciras îşi plimbă palma peste ea şi nu numai că nu simţi nici o încreţitură acolo unde fusese astupată, dar nici măcar o scrijelitură pe locul unde târnăcopul îşi ratase ţinta.

Ca lucrurile să se înrăutăţească, după ce adunară caii jefuitorilor şi-şi continuară drumul spre vest, găsiră hoitul uriaşului, sau mai bine zis ceea ce mai rămăsese din el. Ceva curăţase mare parte din carnea de pe oase şi le împrăştiase, însă amândoi putură să reconstruiască destul

din schelet atât cât să-l identifice. Chiar mai mult, făcând asta reuşiră să aprecieze, în mare, cauza morţii.

Ceva de vreo 30 de centimetri în diametru îi străpunsese pieptul, pulverizându-i şira spinării, *şi* transformase în praf roca pe care stătea. Borosan estimă că trebuie să fi fost tras ca în ţeapă de ceva propulsat de o balistă. Absenţa totală a oricărei aşchii de lemn lăsa însă dubiile să planeze asupra explicaţiei, dar Ciras nu putu sugera ceva mai bun.

Totuşi, ambele evenimente ar fi putut fi considerate drept o pedeapsă magică pentru că pângăriseră mormântul. Problema – în afară de faptul că nimeni din cele Nouă Principate nu ştia cum să facă astfel de farmece de la Urgie încoace – provenea din faptul că sabia rămăsese la Ciras. Chiar şi înainte de a fi purificat hoiturile şi de a se fi îngrijit de propria sabie, unsese şi curăţase spada. În prima noapte, dormise cu sabia aşezată lângă a sa şi nu-şi putea imagina de ce-i fusese lăsată.

Trecând călare pe lângă un deal, atinse cu mâna stângă mânerul vechii spade. Studiindu-i lama, învăţase multe despre ea. Deşi nu recunoscuse marca fabricantului ei, ştanţată pe lamă, forma sa indica Virine ca origine.

Sigiliile inscripţionate de-a lungul lamei rezistară oricărei descifrări, deşi atât Borosan, cât şi el făcură tentative. Fuseseră scrise în vechiul limbaj imperial. Deşi amândoi aveau ştiinţă de carte şi avuseseră chiar de-a face cu înscrisuri imperiale, de la Urgie încoace Ministerele Armoniei revizuiseră şi modernizaseră cele şase mii cinci sute şaizeci şi unu de caractere pe care trebuia să le cunoască cineva ca să se poată considera instruit. Funcţionarilor li se cerea să înveţe de nouă ori pe atât, iar miniştri – se spunea – ştiau chiar şi mai multe.

Însă adevărata dificultate în descifrarea mesajului ţinea de faptul că părea să se modifice. Ciras observase, dar nu comentase nimic. Borosan, fără să-i spună, copiase inscripţiile, apoi descoperise că se schimbaseră. Au încercat să vadă dacă nu cumva se modifica în funcţie de

ziua în curs, vreme şi direcţia în care se îndreptau, dar, dacă exista un tipar al schimbărilor, nu-l puteau descifra.

Amândoi au ajuns la aceeaşi concluzie în privinţa sabiei: îi aparţinuse unuia dintre *vanyeshii* Prinţului Nelesquin, deşi fiecare admitea că nu ştia aproape nimic despre ei. Odată cu trecerea timpului, orice adevăr în privinţa lor se pierduse. În afară de faptul că fuseseră vrăjitori şi-l însoţeau pe un prinţ malefic, nici unul dintre ei nu avea altă informaţie.

Ciras îşi struni calul, oprindu-se lângă armăsarul lui Borosan. Urcaseră un deal care domina o câmpie vastă, dar joasă, curbată în depărtare între două şiruri de munţi.

— Ne va lua două zile să străbatem câmpia, dacă o traversăm de-a dreptul, nu crezi?

Borosan dădu din cap.

— Dacă ne ţinem pe-aproape de unul dintre şirurile de munţi, am putea găsi apă. Toate acele vinişoare verzui care duc spre câmpie indică apă, dar eu aş evita cât pot de multe văi.

— De acord. Şi mai cred că ai dreptate. Magia dezlănţuită curge precum apa şi se adună în zonele joase. Toate văile pe care le-am văzut până acum colcăiau de ea mai mult decât în oricare loc.

Borosan clătină din cap, de parcă nu l-ar fi ascultat cu prea multă atenţie. Ciras se obişnuise. Inventatorul se lăsă pe spate, trase un jurnal dintr-unul din desagii şeii şi scrise o însemnare.

— Aşezăm tabăra aici?

— Da, în josul dealului, lângă pârâu.

Se retraseră să-şi pregătească şederea. Nici unul dintre ei nu ştia ce fusese în Ixyll înainte de Urgie, şi să anticipeze ce va fi zi de zi era imposibil. Magia dezlănţuită răsese totul în unele locuri, iar în altele ierburile formaseră pajişti, iar copacii crescuseră în poieni. Se dovedise însă că de cele mai multe ori copacii erau ciudaţi, adică puteau să aibă flori extraordinare, care deveneau fructe cât pumnul în câteva ore, numai pentru a izbucni în flăcări la scurt timp după. Iarba părea mai normală. Deşi

rareori era verde, caii o păşteau fără să sufere apoi de ceva.

Îşi aşezară tabăra pe o pajişte albastră şi adunară vreascuri, asigurându-se întâi că erau uscate bine şi că erau lemne. Borosan aprinse un foc, iar Ciras se îndepărtă bine de tot de el înainte de a-şi începe exerciţiile.

Inventatorul se uită spre el, după ce tânărul se dezbrăcase până la brâu.

— În cele din urmă te-ai decis s-o foloseşti?

Spadasinul dădu din cap şi-şi băgă sabia străveche la cingătoarea care-i cuprindea mijlocul.

— Un spadasin este o unire dintre din om şi sabie. Spada pe care am purtat-o cu mine a fost păstrată în familia mea generaţii la rând. Nu este descântată – nu-i ca vreuna de-a *gyanrigoţilor* tăi –, dar mă ajută să mă concentrez. Este greu de explicat.

Borosan îşi încălzi mâinile la foc.

— Mi s-a explicat că este mai uşor să mergi în cizme care-au fost deja purtate decât în cele noi-nouţe.

— Dar tu iei astea în derâdere.

— Nici vorbă, clătină el din cap. Tu crezi că o spadă bine folosită te ajută să te concentrezi. Dacă eu m-aş folosi de *gyanri* ca să fac o sabie, scopul meu ar fi acela de a ajuta un războinic. Diferenţa ar însemna că atât concentrarea, cât şi călăuzirea ar fi mai puternice, pentru că persoana care ar folosi-o ar şti foarte puţine despre luptă.

— Ar fi o greşeală îngrozitoare, făcu Ciras o mutră acră.

— Asta am ajuns să învăţ prin însoţirea mea cu tine, Maestre Dejote, zâmbi Borosan. Dacă am să mă aventurez în proiectarea de arme, am să mă ocup de armuri, pentru a-i ţine pe oameni în viaţă.

— Dar asta nu-i mai grozav decât…

— Nu-i? Obiectezi faţă de *thanatonii* mei pentru că pot ucide fără să gândească. Acelaşi lucru ar fi valabil şi pentru spadele şi suliţele *gyanrigot.* Ar face pe oricine capabil să lupte şi să ucidă fără nici un antrenament. Sunt de acord că a-i ajuta pe oameni să ucidă fără nici o

reţinere este ceva rău. Însă contrariul n-ar trebui să fie adevărat. Eu i-aş salva pe oameni de la moarte. Aş face orice ca să le salvez viaţa.

Spadasinul îşi încrucişă braţele pe piept. Nu-i convenea că Borosan îi întorsese propriile argumente. Ceva nu era în regulă cu ce spunea, dar la o primă privire era dificil de contrazis. *Dacă am să spun că este greşit să încerci să-i împiedici pe oameni să moară, sunt la fel de smintit ca aceia care ucid fără nici o discriminare. Moartea este moarte, iar dacă noi credem că ar trebui limitată, nimeni nu poate alege cazuri şi apoi să fie şi logic.*

— Dacă reuşeşti să faci pe cineva invulnerabil, atunci va fi la fel de periculos înarmat cu un simplu cuţit, ca având o sabie *gyanrigot.*

— Dar probabil că nu va face prea mult rău, *iar* armura îl va proteja doar până la epuizarea *thaumstonului.* Într-o confruntare cu cineva ca tine, nu va putea face nici un rău. Atacurile tale ar consuma *thaumstonul* şi în cele din urmă l-ai răpune.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă cineva îi pune la dispoziţie o sabie *gyanrigot?*

Întrebarea smulse o grimasă de pe faţa lui Borosan.

— Nu m-am gândit.

— Ar trebui să se ţină cont şi de aşa ceva, comentă Ciras.

Apoi se îndepărtă de inventator, în vreme ce bărbatul dolofan se apucă să-şi caute jurnalul. Inspiră adânc, expiră încet, şi începu exerciţiile.

Trase sabia şi trecu în cea de-a treia poziţie a Dragonului. Închizându-și ochii, îşi imagină vizavi de el un adversar în cea de-a patra ipostază a Lupului. Ciras bătu din picior şi bărbatul se avântă spre el cu o lovitură joasă. Spadasinul sări cu uşurinţă deasupra lamei şi era gata să-şi compună cea de-a şasea poziţie a Dragonului. Însă, piciorul său drept zvâcni şi-l izbi pe adversar în faţă, răsucindu-i capul.

Ateriză într-o poziţie ghemuită şi se întoarse, conştient de prezenţa unui alt adversar care venea din spate. Acest

oponent era un turasynd din clanul Tigrului. Braţele şi pieptul îi erau acoperite de fâşii de blană portocalie. Spada grea a acestuia şuieră în jos, într-o lovitură care l-ar fi spintecat, însă propria lui sabie se înălţă şi descrise o mişcare circulară, din ambele mâini, pentru a para.

Ar fi lovit la rându-i, pe lăţimea trupului turasyndianului, conştient de un alt atac din spate. Făcu o străpungere, cu spatele, peste umărul său drept, şi putu simţi lama trecând prin stern şi inimă. Privi în sus şi-l văzu pe adversarul său turasynd imaginar înălţându-se deasupra lui, transfigurat atât de lamă, cât şi de surpriză. Duşmanul îşi ridicase sabia deasupra capului, ţinând-o cu ambele mâini, şi era tot în coborâre, dar Ciras îl prinse de încheieturi şi trase, azvârlindu-l înainte, înspre celălalt Tigru.

Se ridică şi se răsuci, lovind orbeşte la înălţimea şoldului. Un al treilea Tigru se frânse peste tăişul sabiei. Ciras îşi trase sabia, eliberând-o şi continuând mişcarea de rotaţie. Coborî vârful sabiei, apoi o repezi în sus, nimerindu-l pe primul Tigru în bărbie, tocmai când acesta-şi azvârlea deoparte camaradul mort. Amândoi căzură pe spate într-o învălmăşeală de membre, îngăduindu-i să sară peste ei şi să se întoarcă pentru a se confrunta cu ceilalţi duşmani.

Numărul de turasnynzi părea nelimitat. Erau nenumăraţi şi nerăbdători. Năvăleau spre el, răsărind câte doi pentru fiecare dintre cei căzuţi. Ciras se retrăgea, apoi ataca, tăia, para şi riposta. Le culca săbiile, apoi izbea deasupra lor sau se făcea ghem, evitând o lovitură şi străpungând adânc printre măruntaiele duşmanului. Sabia lui ţâşnea, despicând subsuori şi vintre, gâtlejuri şi burţi. Nu avea timp să aplice loviturile măiestrite care ar fi retezat un cap sau o încheietură de la mână.

Scenele se învălmăşeau pe măsură ce duşmanii lui veneau tot mai repede. Unii îi apăreau întregi, staturi fireşti, iar alţii mult mai mari decât ar fi putut fi în realitate. Unii i se înfăţişau chiar în diferite stadii de putreziciune, de parcă ar fi răzbit la suprafaţă dintr-un

mormânt, pentru a-şi încerca încă o dată norocul cu omul care-i răpusese. Indiferent de cum arătau sau se mişcau, Ciras luptă cu fiecare, punând capăt vieţii lor iar şi iar.

Apoi se răsuci spre dreapta, în acelaşi fel în care retezase piciorul lui Tragedreptul. Lama sa muşcă adânc din partea stângă a adversarului. Îi străpunse roba şi tunica, trecu prin toate şi ajunse la şira spinării, pe care ar fi retezat-o dacă nu s-ar fi oprit Ciras, dacă n-ar fi lăsat să-i alunece spada.

Dar o făcu şi se prăbuşi în genunchi. Vedeniile cu care luptase se risipiră. Sabia bufni la pământ înaintea lui şi ochii-l usturau de transpiraţie. Ar fi fost fericit dacă transpiraţia i-ar fi ars cu totul, dar ştia că nici măcar asta nu i-ar fi nimicit imaginea a ceea ce văzuse.

Borosan îngenunche lângă el şi-i împinse în mâini burduful cu apă.

— Ce-i cu tine, Ciras?

Spadasinul nu răspunse. Ridică burduful şi dirijă şuvoiul de apă peste faţă şi cap. Îl scutură, împrăştiind picăturile, însă celălalt nu se plânse. Luă o gură de apă, o scuipă, apoi bău şi înghiţi. Aşteptă o clipă, să vadă dacă putea să şadă, apoi deschise ochii, dar se holbă drept înainte, pe lungimea lamei.

— Cât timp am exersat?

— Nouă minute, poate optsprezece, dar nu mai mult, răspunse inventatorul ridicând din umeri. Nu m-am prea uitat, decât după ce ai început să mormăi.

— Ce-am spus? întrebă spadasinul privindu-l.

— Nu ştiu, însă nu mi-a plăcut. Odată ce ai început să vorbeşti, au prins a se petrece lucruri ciudate.

Borosan arătă spre stânga lui Ciras.

Acesta urmări direcţia indicată de degetul său. Pajiştea albastră purta urme pe locul unde exersase. Picioarele sale devastaseră iarba, însă urmele paşilor săi erau pline de sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Mi-am început, ca şi altă dată, exerciţiile, apoi s-au transformat în ceva diferit. Adversarii mei au

devenit turasynzi. Veneau în şiruri nesfârşite, vorbi tânărul privind în jur nedumerit. Poate că au murit toţi aici. Bărbatul căruia i-a aparţinut spada i-a întâlnit aici şi i-a ucis. Fantomele lor au recunoscut sabia şi-au căutat să se răzbune.

Ochii bicolori ai lui Borosan se căscară.

— Încep chiar acum să adun lucrurile.

— Asta ar fi înţelept, zâmbi Ciras.

Rămase în genunchi şi privirea-i stărui ceva mai mult asupra lamei sabiei. L-ar fi ajutat pe Borosan să strângă tabăra, dar pentru moment se bucura că însoţitorul său era ocupat cu asta. Ştia că inventatorul îi va pune la un moment dat întrebarea firească şi voia să aibă răgaz pentru a se gândi la un răspuns, dacă i-l va da vreodată.

De ce m-am oprit?

Imaginea lamei tăind prin robă reveni. Roba fusese albă până în clipa când sângele începuse să o înroşească. Pata purpurie se ridica încet spre blazonul brodat cu fir negru pe spatele tunicii. Un tigru la vânătoare.

Un blazon pe care-l mai văzuse.

Iar identificarea lui îl făcu să-l recunoască şi pe cel pe care-l ataca. Statura, forma şi lungimea părului său. Ciras ştia chiar că bărbatul avea o cicatrice pe partea stângă, care se potrivea perfect cu lovitura.

Se uită în jos, spre lamă.

— De ce te-am văzut eu înfigându-te în spatele Maestrului meu?

Nici lama, licărind în roşu şi auriu în lumina focului, nici sigiliile ieşind din umbră nu-i oferiră vreun răspuns.

23
Ziua a 7-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Prinţul Pyrust asculta raportul Mamei Umbrelor din scaunul în care stătuse Keles Anturasi. Focul ardea în stânga sa, trosnind şi împrăştiind scântei. Îşi întinse picioarele, ignorând căldura.

— Îmi este greu să ascult acest raport, Delasonsa. De aici pot vedea activitatea măreaţă depusă de Anturasi. Redarea unei suprafeţe atât de mari de teren pentru a fi cultivat nu ne va rezolva criza alimentară, dar ajută. A garantat că Felarati va continua să crească şi după ce eu nu voi mai fi. Pentru mine, valoarea lui este considerabilă.

— Înţeleg asta, Alteţă, îşi înclină capul cotoroanţa, însă comportamentul său faţă de soţia voastră este inacceptabil.

— Pentru cine?

— Pentru mine… pentru altcineva, iar acela ar trebui să fie domnia voastră, preciză ea ridicându-şi capul. Vă poartă copilul în pântec.

Ochii lui Pyrust se închiseră pe jumătate.

— Copilul ei se va naşte ca moştenitor al meu. Ştie. Cu toţii ştim şi nu poate face nimic să schimbe lucrurile. Nici chiar zvonurile cum că acest copil ar fi zămislit cu Anturasi nu vor conta. În afară de asta, mi-ai spus că nu s-au culcat încă împreună.

Mantia cenuşie a bătrânei se închise şi-i învălui silueta, făcând-o să pară şi mai pirpirie.

— Asta nu pentru că soţia dumneavoastră n-ar încerca, Alteţă.

— Atunci e greşeala ei.

— În vreme ce ea nu poate fi ucisă, Anturasi da. Oamenii noştri l-au găsit în Ixyll, foarte bolnav. Au făcut tot ce le-a stat în putere ca să-l ajute, dar a căzut pradă unei boli. I-am putea returna cadavrul sau îl putem arde şi înapoia cenuşa. Ba chiar i-am putea trimite Prinţului Cyron capetele nevrednicilor care nu au fost în stare să-l aducă aici destul de repede.

— Acestea sunt urzeli pe care le vom păstra pentru viitor.

Pyrust se ridică şi se întoarse cu spatele spre foc.

— Lăsând la o parte ambiţiile, scopul meu este acela de a face ca naţiunea mea să fie mai puternică. Anturasi pune umărul la asta. Cât despre soţia mea... el nu va mai părăsi niciodată Deseirionul. N-are decât să facă ce-i place, atâta vreme cât soţia mea îmi mai dăruieşte un copil, ori trei. Ştiu că pentru tine asta este o chestiune de onoare şi apreciez devotamentul tău faţă de familia mea, dar aminteşte-ţi că acei copii sunt sânge din sângele meu, şi lor le datorezi loialitate.

Delasonsa îşi ridică fruntea, cu ochii în flăcări.

— Feriţi-vă de frustrările ei, Alteţă. S-ar putea s-o consideraţi o iapă de prăsilă, însă ea se consideră altceva. V-ar putea face rău.

— Şi de-asta vei continua s-o supraveghezi. De asemenea, vei găsi pe altcineva care să-l seducă pe Anturasi.

— Treaba-i ca şi făcută.

Bătrâna îi înfruntă privirea prinzând-o cum se prindea o muscă în plasa de păianjen.

— Iar dacă încearcă să fugă, să-i omor?

— Pe ea cu siguranţă. Anturasi este prea preţios să-l pierdem aşa de uşor.

— După cum vă este voia, Alteţă.

— Mulţumesc, făcu Pyrust şi-şi strânse mâinile la spate. Deunăzi, Marele Ministru mi-a dat raportul asupra situaţiei de peste hotare şi-am remarcat o curioasă lipsă de informaţii despre Erumvirine. El a sugerat că s-ar putea ca

bandiţii din Helosunde să-i fi întârziat pe curieri. N-am mai auzit nici un raport despre bandiţi. Mi-ai fi spus de ei, nu?

— Dacă ar fi existat şi altfel decât în imaginaţia ministrului dumneavoastră, bineînţeles că v-aş fi spus, Alteţă, clătină încet din cap Mama Umbrelor. Se întâmplă ceva în sud. Cyron trimite spre frontiera cu Virine mercenarii helosundieni şi Garda Dragonilor nalenieni. Strânge trupe din comitatele din interior pentru a apăra nordul. Aceste manevre sunt benefice pentru noi, pentru că agenţii noştri au incitat la rebeliune în aceste regiuni, iar el tocmai le-a oferit motivul de a se apropia mai mult de capitală, cu tot armamentul.

— Se întâmplă ceva în sud? ridică din sprâncene Pyrust. Asta-i cam departe de precizia obişnuită a rapoartelor tale, Delasonsa.

— Aşa este, Alteţă, dar acesta-i adevărul. Sursele mele din Virine sunt neobişnuit de tăcute. Există însă destule schimburi de mesaje, limitate, ca să-mi sau seama că încă mai trăiesc, dar nu au nici o informaţie credibilă de oferit.

Focul vâjâi câteva clipe, apoi un buştean erupse într-o puzderie de scântei şi jăratic, împrăştiindu-se mult dincolo de scaunul gol al Prinţului. Amândoi săriră înapoi, apoi se dădură şi mai în spate când scânteile începură să se rotească, acoperind tăciunii ca într-o îmbrăţişare strânsă. Focul se învârteji, ridicându-se într-o coloană care se contură într-o siluetă umanoidă, cu cap de lup. Înspăimântătoarea creatură înşfăcă scaunul, trăgându-l mai aproape de vatră şi aşezându-se.

Pyrust se holbă o clipă spre creatură, apoi se lăsă într-un genunchi şi făcu o plecăciune adâncă.

— Bun venit, Grija, Stăpân al Morţii. Mă onorezi.

— Nu fac eu aşa ceva, Pyrust. Îţi dau o şansă. Te îndrepţi spre tărâmul meu – la fel ca toţi muritorii dar singura întrebare este cât de mulţi dintre ai tăi mi-ai trimis? Morţii tăi îţi vor fi sclavi pe tărâmul meu.

Delasonsa, care rămăsese pe loc, pufni.

— Prinţul este prea înţelept ca să fie sedus de minciunile tale. Poate că-i vor fi sclavi mii, însă el va fi

sclavul celui care-l va ucide. Care-i avantajul de a avea mulţi sau puţini?

Grija râse încetişor, cu fălcile căscate.

— Mă voi delecta continuând această discuţie pe tărâmul meu, Mamă a Umbrelor. Dar tu nu.

O mână incandescentă ţâşni spre ea şi bătrâna se prăbuşi.

— Ai dreptate s-o preţuieşti atâta, Pyrust, pentru că te apără precum o leoaică şi-ar apăra puii. Dar crede că te-ar putea apăra şi de mine, ceea ce este o nebunie. N-ar face decât să prelungească o discuţie care ar fi cel mai bine să fie scurtă.

Prinţul dădu din cap.

— Când mi-ai vorbit ultima dată, ai spus că-i voi conduce pe mulţi pe porţile tărâmului tău.

— Asta a fost valabil atunci şi va fi şi mai mult acum. Am văzut o mulţime de isprăvi măreţe de-ale tale, însă circumstanţele s-au schimbat. Doi, care erau hărăziţi tărâmului meu, mi-au scăpat. Au murit, dar cu toate astea trăiesc, sfidând tot ce-i rânduit în ceruri. Este un semn care anunţă venirea unui al zecelea zeu.

Pyrust, care nu-şi bătuse niciodată capul prea mult cu zeii, găsi această perspectivă surprinzătoare.

— Ar putea exista un al zecelea zeu?

— Tot aşa m-ai putea întreba dacă ar putea fi de zece ori pe-atât, ori de zece ori mai puţini. Au existat nenumăraţi zei. Virukii aveau zeii lor, iar sudul la fel. Chiar şi indivizii au zei diferiţi. Noi îi pervertim pe muritori, iar ei ne schimbă. Totul nu-i decât obiectul trăncănelii nesfârşite şi plictisitoare dintre preoţi, iar eu nu permit asta decât în cel de-al Şaselea Iad.

Zeul în flăcări se aplecă înainte.

— Pentru tine, Pyrust, este ceva nesemnificativ. Dar contează că mi-au scăpat doi oameni hărăziţi tărâmului meu. Au reuşit pentru că al zecelea zeu invadează cerurile. Şi, aşa cum e în cer, tot aşa-i şi pe pământ, forţele terestre ale celui de-al zecelea zeu invadează Erumvirine.

Prinţul deseian se ridică încet.

— De-asta nu mai răzbat nici un fel de veşti spre nord.

— Tot de-asta Fiul Tronului Dragonului îşi aruncă trupele spre sud. Intenţia sa ar putea fi una bună, dar mijloacele folosite şi momentul, nu.

O limbă de foc linse colţii strălucitori.

— Invazia iniţială i-a trimis pe mulţi pe tărâmul meu şi, poate, a fost menită să-mi abată atenţia de la cei care lipseau. Acum a venit un al doilea val, iar apărătorii Virinei nu pot face faţă.

— Unde atacă? Arată-mi, îşi miji Pyrust ochii căprui.

— Să-ţi arăt ţie?

— Da, luate-ar naiba. Eşti zeu. Ai conjurat un trup, conjură-mi şi mie o hartă.

Grija râse, apoi întinse o mână alungită înapoi spre cămin. Luă o părticică din foc de parcă ar fi fost nisip şi-l turnă pe podea, unde se împrăştie la câteva palme distanţă de trupul neclintit al Delasonsei. Flăcările deveniră un fluid incandescent, prin care se desenară linii întunecate, marcând râuri şi frontiere. Flăcările săltară formând munţi, apoi la marginea dinspre est a Erumvirinei dispărură complet.

Pyrust simţi cum i se strânge stomacul. *Un sfert din naţiune s-a dus. Invadatorii se îndreaptă direct spre Kelewan.* Îl străbătu o străfulgerare de pizmă. Visul său de a intra triumfător în Kelewan se dusese, pentru că ştia că oraşul pe care l-ar cuceri acum nu s-ar mai putea compara cu cel după care tânjise atât de multă vreme.

— Cât a trecut de când au năvălit?

— O lună.

— Şi au ajuns atât de departe? Sunt impresionat.

— Nu trebuie să te temi.

— Frica nu-mi aduce nimic. Respectul pentru duşmanul meu este însă vital.

Zeul morţii se lăsă pe vine şi privi spre el.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Pyrust.

Înfruntă fără nici o teamă privirea lui Grija.

— Dacă e să fiu secera ta, nu te mai plânge că sunt ascuţit.

Zeul se aşeză din nou şi chicoti.

— Nu eşti singura seceră.

— Am să chibzuiesc bine la ceea ce mi-ai spus, dădu prinţul din cap.

— Şi vei acţiona?

— Într-un fel sau altul, tot vei afla.

Grija se holbă un moment la el, apoi dădu scurt din cap.

— Ia deciziile cu chibzuială. Dacă există un al zecelea zeu, atunci va fi şi un al Zecelea Iad, şi-am să-l rezerv special pentru tine.

Înainte ca prinţul să fi putut răspunde, personajul îngrozitor făcu implozie şi se scurse înapoi în cămin. În afară de trupul Delasonsei şi de flăcăruile care încă mai pâlpâiau pe scaun, nu rămăsese nici un semn al vizitei zeului. Pyrust aşteptă, gândindu-se că s-ar putea trezi din coşmar, dar nu se întâmplă.

Prinţul deseian se încruntă. Când Grija i se arătase prima dată, cu multe luni în urmă, i se păruse că visele sale de a deveni împărat se vor adeveri. Cu siguranţă, orice campanie s-ar fi terminat cu multe pierderi de vieţi omeneşti. Fie că ar fi învins sau ar fi pierdut, populaţia tărâmului Zeului Morţii s-ar fi mărit.

Însă această manifestare însemna ceva cu totul diferit. Dacă Zeul Morţii era suficient de puternic ca să intervină în treburile oamenilor, ar fi putut pur şi simplu să răpună o zecime dintre trupele zeului. Însă faptul că oamenii scăpaseră de la moarte însemna că puterea sa se reducea. Războiul era dus pe pământ tot aşa precum în ceruri şi era limpede că Grija avea nevoie de un aliat pământesc. *Sau aliaţi. La urma urmei, nu-s singura seceră.*

Lăsând la o parte gâlcevile politice divine, informaţia pe care o primise era folositoare. Ştia că Cyrus îşi deplasa trupele, iar acum aflase şi de ce. Trupele de la frontiera naleniană de nord nu erau de încredere, poate chiar gata de răzmeriţă. Năvala în Helosunde şi apoi în Nalenyr n-ar fi fost posibilă în nici un caz fără vărsare de sânge, dar acum părea.

De asemenea, este şi necesară.

Spusese Grija, însă Pyrust ştia, chiar şi înainte ca Zeul Morţii să-i fi oferit detaliile. Cyron ar fi putut să fie un geniu în organizarea naţiunii şi în acumularea de bogăţii, dar nu era comandant militar, aşa cum fuseseră toţi ceilalţi prinţi ai dinastiei Komyr. Dacă ar fi fost, n-ar trimite trupe la sud de frontiera sa cu Erumvirine; le-ar trimite direct în Erumvirine. Era mult mai bine să duci orice război pe teritoriul altuia, indiferent dacă intenţionai să-l ocupi sau să-l cedezi mai târziu.

Pyrust avea de ales. Între naţiunea sa şi Nalenyr se întindea Helosunde. Chiar dacă invadatorii decideau să se întoarcă spre nord şi să vină pe coastă, liniile lor de aprovizionare s-ar întinde dincolo de orice limită în momentul când ar ajunge în Deseirion, iar Pyrust putea garanta că pe tărâmul său nu vor găsi de mâncare nici măcar o singură îmbucătură. Trupele sale, deşi nu atât de numeroase ca ale altor naţiuni, erau bine antrenate şi vor lupta din greu. Ar putea să ţină duşmanul pe loc în Helosunde şi să-şi păstreze teritoriul intact.

Sau aş putea să-i împing şi mai mult spre sud. În vreme ce o parte din el încă visa la cucerirea Moriandei şi Kelewanului, restul fiinţei lui analiza acum apărarea lor. *Dacă suntem învrăjbiţi, ne vom prăbuşi.*

Însă nimeni nu va fi de acord să se unească sub flamura Şoimului. Chiar dacă Cyron şi-ar da seama că era singura şansă de supravieţuire a naţiunii sale, nu s-ar învoi. Cedarea comenzii trupelor omologului deseian ar declanşa sfârşitul dinastiei sale.

— Dar voi avea nevoie de trupele sale şi de ţara lui pentru a ne putea apăra cu toţii.

Se încruntă. Dacă invazia celui de-al zecelea zeu îl speriase atâta pe Zeul Morţii, nu avea cum să vadă altceva aici decât un dezastru pentru omenire.

Prinţul se lăsă în genunchi lângă Mama Umbrelor şi-o zgâlţâi de umeri. Ea se cutremură, apoi se rostogoli. Era sigur că ar sări în sus cu un pumnal în mâini, dar îl păstra ascuns pe sub mantie.

— Alteţă, v-am dezamăgit.

— Nu, Delasonsa, nici pomeneală. Avem multe de făcut.

— Ce anume, Prinţul meu?

Pyrust se ridică.

— Vei trimite vorbă agenţilor tăi din Nalenyr. Trebuie să înceapă să încurajeze o rupere a relaţiilor dintre lorzii din interior şi Moriande. Îi vreau înarmaţi şi gata să mi se alăture. De asemenea, va trebui să-i ucizi pe liderii facţiunilor dizidente din Helosunde, dar vei cruţa viaţa fratelui soţiei mele. Un mesaj va fi transmis în numele ei Consiliului de Miniştri, oferind o alianţă şi pace între Deseirion şi Helosunde.

— Nu vor crede.

— Le vei spune că voi acorda Helosundiei autonomie deplină când se va naşte moştenitorul meu.

Ea-l privi cu atenţie.

— Vă simţiţi bine, Alteţă?

— Următoarea mea poruncă îţi va linişti temerile, Mamă a Umbrelor. Vreau ca toate unităţile disponibile să se îndrepte spre sud. Acest ordin include şi instructorii şi garnizoanele de la frontiera turasyndă. Orice bărbat sau femeie între cincisprezece şi treizeci de ani se va prezenta la prima unitate, afară de cazul când munca lor este vitală pentru eforturile de război. Găseşte-mi câţiva laşi din care să fac exemple, crucificându-i la răspântiile drumurilor.

— După cum vă este voia, stăpâne.

— În decurs de o lună vom mărşălui spre sud, spuse Pyrust arătând într-acolo. Nu căutăm vreun imperiu, dar dacă-i respingem pe invadatori, vom primi un imperiu.

24
Ziua a 10-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vnielkokun, Moriande
Nalenyr

Pelut Vniel aşteptă până când servitorii turnară ceaiul şi se retraseră, înainte de a-şi înclina capul spre vizitatorul său.

— Îmi onoraţi casa cu vizita voastră, Conte Turcol. Îmi cer iertare că nu am putut să vă primesc mai devreme, dar administraţia mea este într-o mare zarvă pentru că ne pregătim să celebrăm aniversarea urcării Prinţului pe Tronul Dragonului. Dacă sunteţi aici în ziua binecuvântată, vă rog să acceptaţi invitaţia mea de a vă fi gazdă.

Lordul vestic îi întoarse plecăciunea, dar fără graţie sau sinceritate.

— Cred, domnule ministru, că le-am comunicat subordonaţilor voştri urgenţa întrevederii. Poate că nu-şi fac prea bine datoria.

Pelut nu răspunse imediat. În loc de asta, sorbi din ceai.

— În Miromil antrenează maimuţe să se urce pe crengile cele mai înalte ale arborilor de ceai şi să culeagă numai cele mai fine frunze. Această varietate se numeşte Norul de Jad, iar servitorilor mei li s-au dat instrucţiuni precise pentru prepararea lui. Cred că o să vă placă.

Contele nu aruncă nici măcar o privire la ceaiul de pe măsuţa lângă care îngenunchease.

— Vă apreciez ospitalitatea, însă nu am prea mult timp.

— Pentru ospitalitate există întotdeauna destul timp, milord.

S-ar putea ca Turcol să fi surprins o nuanţă de ameninţare în glasul lui sau să-şi amintească faptul că venise să ceară un favor. Aşa că nu ripostă şi se conformă,

sorbind din ceai – mult prea repede –, apoi îşi exprimă mulţumirile.

Pelut aşeză ceaşca pe măsuţa de lângă el.

— Aţi avut un mare noroc să vă aflaţi în Moriande când a fost transmisă cererea pentru trupe. Fără îndoială, curând vă veţi alătura lor, la frontiera cu Helosunde.

— Da, mă voi alătura lor, consimţi Turcol şi ochii lui se îngustară. M-am gândit să vă cer sfatul într-o chestiune de protocol.

— Şi care ar fi aceea?

Lordul din interior îşi îndreptă umerii.

— Ţinând cont că prinţul nostru îşi va sărbători aniversarea, m-am gândit că o paradă a trupelor în onoarea sa ar fi foarte potrivită cu această ocazie.

Pelut ezită, dar nu lăsă să i se citească surpriza pe faţă.

— Prinţul nu agreează astfel de manifestări, cu excepţia Festivalului Recoltei. Aniversările sale sunt de obicei o chestiune privată. Adesea ia cu el la ţară câte un grup de curteni, pentru vânătoarea cu şoimii şi alte preocupări.

— Sunt la curent, Mare Ministru. De asemenea, mai ştiu că a trimis mare parte dintre gărzile keru în sud, aşa că este fără obişnuita sa suită. Îmi închipui că îl obligă să rămână în Moriande.

Turcol încercă să amestece puţină milă în expresia sa, dar cum nu mai simţise aşa ceva înainte, rezultatul era un fals vizibil.

— M-am gândit că, din moment ce trupele mele ar fi prin vecinătate timp de patru zile, ar putea veni cu noi, să se bucure de ospitalitatea noastră şi să vadă cu ochii lui cât de bine vom păzi frontiera. Şi ar fi o binecuvântare pentru trupele mele să-şi vadă prinţul.

Pelut zâmbi. *Ambiţia, Conte Turcol, este întotdeauna nerăbdătoare.*

— Preocupările voastre pentru binele prinţului au fost remarcate şi apreciate. Să-i comunic invitaţia Înălţimii Sale?

— V-aş rămâne îndatorat. Ce doriţi să fac pentru a vă răsplăti?

— N-am nici o idee ce fel de serviciu mi-aţi putea face, Conte Turcol, în afară de apărarea cu credinţă a frontierei noastre.

Răspunsul îl nemulţumi în mod clar pe lord. Pelut văzuse ce era de văzut: invitaţia sugera uciderea lui Cyron şi înlocuirea lui. Complotul ar fi fost evident pentru toată lumea, însă Turcol, în aroganţa sa, credea că dacă-şi celebra urcarea pe tron, asta ar face pe oricine să nu bage de seamă cum îl obţinuse.

— Sunt convins că vă veţi gândi la ceva, Mare Ministru, pentru că înţelepciunea voastră este sărbătorită în întregul Nalenyr, dădu contele din cap.

— Mă onoraţi din nou.

Pelut sorbi încă o dată din ceai, apoi privi dincolo de vizitatorul său. Surprinse o umbră proiectată pe unul dintre pereţii de hârtie de orez. Ştia că Turcol n-ar observa-o niciodată. Iar dacă ar face-o, Pelut avea deja pregătită o stratagemă pentru a face faţă situaţiei. Fiica sa cea mai mare va fi găsită ascunzându-se acolo, pretinzând că nu voia decât să arunce o privire spre faimosul nobil. Pelut l-ar lăsa s-o folosească după poftă, iar Turcol ar uita de orice alte suspiciuni.

Vanitatea nu i-ar permite niciodată să creadă că am pus un funcţionar să transcrie conversaţia.

Astfel de precauţiuni n-ar fi fost necesare, însă cererile repetate ale lui Turcol pentru o întrevedere îl obligaseră să le adopte. Chiar şi un orb şi surd, închis într-o cutie de metal şi ţinut pe fundul Râului de Aur timp de cincizeci de ani ar fost la curent cu dorinţa lordului vestic de a-i vorbi. Pelut trebuia să presupună că Prinţul Cyron aflase deja şi, deşi nu se temea de spioni în propria bătătură, bănuia că străzile din afara micului său turn gemeau de ei la ora la care întrevederea se va fi sfârşit.

— Ar trebui să vă spun, milord, că eu consider că este foarte puţin probabil ca prinţul să accepte invitaţia voastră. De fapt, ar trebui să cred că şansele ar fi infime…

— Plăcerea şi generozitatea mea, dacă aş şti că ni se va alătura, n-ar mai avea limite.

Pelut continuă să vorbească, fără să răspundă izbucnirii.

— ...Numai dacă l-aţi pofti întâi pe Prinţul Eiran şi i-aţi dezvălui cât de mult doriţi ca Prinţul Cyron să vi se alăture. Dacă aţi spune că v-aţi gândit să-l invitaţi chiar domnia voastră pe prinţ, dar aţi presupus că va trece peste o ofertă provenită de la un nobil atât de neînsemnat, sunt sigur că Prinţul Eiran s-ar folosi de influenţa sa pentru a vă susţine. El şi Cyron sunt destul de apropiaţi.

Turcol privi în jos, apoi dădu din cap.

— Desigur. Ar trebui să procedez aşa.

— Aş fi încântat să vă aranjez o audienţă la Prinţul Eiran.

— Aş vrea să vă mai întreb ceva, dacă nu vă este cu supărare.

Turcol încercă să facă următoarea întrebare să sune firesc, însă entuziasmul din glasul său îl trădă.

— Mai am o întrebare, izvorâtă din dorinţa de menţinere a stabilităţii Nalenyrului.

— Vă rog.

— Dacă ar fi să se întâmple o nenorocire...

— Nenorocire?

— Dacă prinţul ar cădea victima unui asasin, un asasin deseian, atunci ce s-ar întâmpla?

— Nu vă preocupaţi de asta, milord, zâmbi Pelut şi clătină din cap. Nu există nici un asasin deseian care să poată pătrunde în Wentokikun.

Turcol se încruntă din greu, întunecându-se la faţă.

— Nu. Ce-ar fi dacă ar exista *asasini,* un grup întreg, şi l-ar ataca pe prinţ în vreme ce ar veni în mijlocul trupelor mele? Ce s-ar întâmpla? Dacă ar muri, vreau să spun.

Deşi Pelut ştia exact ce fusese întrebat, se decise să pară mai departe că nu înţelesese.

— Este extrem de puţin probabil să se întâmple, milord. Prinţul Pyrust este foarte înţelept, aşa că nici un asasin n-ar putea fi identificat drept agent de-al său. Vreau să spun că, în eventualitatea unui astfel de scenariu de neconceput, cum e cel descris aici, o trupă de asasini ar

trebui să fie cel puţin douăzeci şi şapte la număr şi să fie deghizaţi în bandiţi. De fapt, n-am descoperi nimic care să indice că nu sunt. Cred că singura şansă pe care ar avea-o ar fi să atace în timp ce dumneavoastră, prinţii şi câţiva dintre cei mai de încredere şi curajoşi dintre războinici vă relaxaţi pe Dealul Mausoleului, cum obişnuieşte prinţul. Acolo, şi numai acolo, ar putea avea şansa de a-l ucide. Cât despre ceilalţi dintre dumneavoastră, dacă aţi fi în stare să vă croiţi cale de scăpare, ei bine, amintiţi-vă cât de mult l-au apreciat oamenii pe socrul vostru pentru că a înapoiat din Helosunde trupul Prinţului Aralias.

Turcol dădu din cap şi sorbi din nou din ceai.

Pelut îşi lăsă capul jos.

— Sper că toate acestea nu v-au alarmat, milord, pentru că ştiu că v-aţi da şi viaţa pentru a-l proteja pe prinţul nostru. Aţi putea fi chiar rănit, dar pierderea lui v-ar provoca o durere mai mare decât orice rană fizică.

— Bineînţeles că mă alarmează, Mare Ministru, iar dacă aş crede că bandiţii l-ar putea vătăma pe prinţ, nu aş lansa niciodată o astfel de invitaţie. Asta nu este posibil însă, aşa că voi folosi calea pe care mi-aţi sugerat-o.

— Mă bucur să vă fiu de folos.

— Oricum, întrebarea mea iniţială se referă la ceea ce s-ar petrece după o asemenea imensă tragedie. Prinţul nu are moştenitori, iar fratele lui a murit fără să fi lăsat vreunul. În eventualitatea morţii Prinţului, cine-ar conduce naţiunea noastră?

Pelut sorbi îndelung din ceai înainte de a răspunde.

— Îmi puneţi o întrebare pentru care există unul dintre multele răspunsuri posibile, dar unul care nu trebuie să răzbată dincolo de această încăpere. Pot să am încredere?

— Desigur, încuviinţă încet Turcol.

Pelut îşi înclină capul spre dreapta.

— Trebuie să înţelegeţi că lipsa de moştenitori ai Prinţului, fie de sânge, fie declaraţi, reprezintă o situaţie pe care eu, Mare Ministru nalenian, trebuie s-o rezolv. Mă uit la Helosunde, la Consiliul de Miniştri, şi văd ce dezastru a rezultat din dezbaterile lor. Nu voi îngădui o

guvernare formată din miniştri, pentru că noi nu suntem de sânge nobil. Puţini oameni sunt, şi chiar mai puţini se ridică la înălţimea promisiunilor propriului sânge.

Contele nu-şi putu ascunde un zâmbet. Faptul că familia sa ocupase, cândva, Tronul Dragonului, dovedea fără tăgadă că avea obârşia care i-ar fi permis să-l reclame. *Şi este sigur că promisiunile sângelui său nobil au înflorit pe deplin în el.*

— Eu m-am gândit, milord, că pentru a menţine stabilitatea şi promova viitorul, s-ar putea să fim nevoiţi să apelăm la metode neobişnuite. Mi-a trecut prin minte că un triumvirat, alcătuit din socrul vostru, Ducesa Scior şi domnia voastră ar putea asigura combinaţia corectă de înţelepciune, carismă, experienţă şi, în cazul vostru, vitalitate, pentru a conduce naţiunea noastră spre viitor. Tustrei ar trebui să cooperaţi, bineînţeles, împărţind puterea.

— Da, desigur, înţeleg, vorbi Turcol, dar expresia strâmbă îi dezvăluia perfect opinia. Totuşi, ar trebui să ne decidem asupra unui singur prinţ, dacă vrem ca naţiunea noastră să-şi păstreze legitimitatea. Deşi ceilalţi doi sunt înţelepţi şi puternici, nici una dintre casele lor nu datează dinainte de Urgie. În ce-i priveşte pe Komyri, ei s-au ridicat de la Vremea Gheţii Negre încoace.

— Casele lor nu erau necunoscute înainte de crearea celor Nouă Principate.

— Dar nu făceau parte din nobilimea imperială.

— Foarte adevărat, dădu solemn din cap Pelut. Problema voastră, milord, este cât de bine vor servi miniştrii triumviratul la putere?

Comentariul îl reduse la tăcere pe Turcol, iar pumnul său strâns nu scăpă privirii lui Pelut.

— Eu aş crede, Mare Ministru, că ministerele ar servi cel mai bine la consolidarea puterii în mâinile celei mai calificate persoane pentru a conduce naţiunea. Ducesa, deşi este înţeleaptă – chiar dacă este vorba de viclenia unei soţii de pescar –, şi socrul meu sunt amândoi mult

prea bătrâni pentru a asigura acea continuitate necesară pentru a duce Nalenyrul în viitor.

— Aş fi de acord, milord, dacă nici unul dintre ei n-ar avea progenituri care să preia sarcina. Aţi putea fi foarte bine moştenitorul de drept al Contelui Vroan, dar dacă aveţi proprii moştenitori lucrurile ar sta chiar mai bine.

— Adevărat, dar dacă soţia mea ar fi însărcinată acum, Contele Vroan l-ar putea desemna pe copilul meu drept moştenitorul său, iar eu aş fi forţat să accept o regenţă. Consider acest lucru inacceptabil şi la fel ar trebui şi domnia voastră.

— Eu nu caut decât ceea ce-i mai bine pentru naţiunea noastră.

— Iar eu cred că Marele Ministru ar trebui să vadă că reprezint viitorul Nalenyrului.

— *Dacă* se întâmplă ceva inimaginabil.

Turcol se opri un moment.

— Da, desigur, dacă inimaginabilul s-ar întâmpla. Bandiţii. Ar fi îngrozitor.

— Aşa ar fi, milord.

Pelut privi în Jos spre ceaşca sa, iar bucăţelele minuscule de frunze de ceai se adunară pe fundul ei.

— Dacă s-ar întâmpla, cred că pentru naţiune călăuzirea oferită de domnia voastră ar fi nepreţuită. Este limpede că v-aţi gândit la asta, iar o astfel de anticipare reprezintă o valoare care nu va fi ignorată.

— Mare Ministru, aveţi claritatea viziunii, ceea ce ne va garanta viitorul.

— Milord este prea amabil, se înclină Pelut spre el.

— N-aş vrea să vă răpesc şi mai mult din timp, ştiind că sunteţi ocupat. Voi vorbi chiar eu cu Prinţul Eiran. Veţi primi răspunsul său în decurs de o zi.

— După aceea şi al prinţului?

— Eu cred că da.

— Vă apreciez ospitalitatea, dar şi mai mult înţelepciunea, mulţumi Turcol cu o plecăciune.

— Mergeţi cu bine, milord. Fie ca zeii să surâdă asupra viitorului vostru.

— Viitorul nu înseamnă nimic, Ministre, însă viitorul naţiunii mele este totul.

Contele făcu să alunece lateral panoul-uşă şi se retrase. Nu-l trase după el, iar Pelut găsi asta enervant; dar nu numai asta decise soarta lui Turcol.

Marele Ministru bău ceaiul, apoi roti licoarea aurie rămasă în ceaşcă. O întoarse repede şi-o trânti pe măsuţă. O ridică iute din băltoaca formată, punând-o apoi cu gura în jos pe un loc uscat.

Scopul vizitei lui Turcol fusese cât se poate de evident. Ordinul prinţului privind strângerea de trupe devenise doar un pretext pentru pregătirea unei rebeliuni pe faţă. Pelut se aşteptase să-l audă cerând ca miniştrii să deschidă larg porţile Moriandei şi să i-l predea pe prinţ, ceea ce-ar fi constituit un spectacol grandios, în mod sigur. Încercarea de asasinat n-a fost însă ceva la care se aştepta şi, în mod clar, nu ceva la care lordul să se fi gândit prea mult. Disponibilitatea lui de a adopta masca banditismului dovedea o flexibilitate care ar fi putut fi utilă, însă comentariile sale despre succesiune dezvăluiau diferenţa dintre flexibilitate şi maleabilitate.

Dacă ar fi mai maleabil, ar fi mult mai folositor. Era limpede, dorea să fie prinţ şi se considera alegerea cea mai firească. Pelut nu avea nici un dubiu că Turcol se şi visa primit cu urale de către poporul său adorator: negustorii şi-ar deschide cuferele pentru el, iar femeile picioarele. În timpul domniei sale, fanteziile despre keru, cum că erau haremul prinţului, ar deveni realitate sau dintre ele s-ar ridica o Cyrsa, cu mâinile pline de sângele lui.

Ceea ce n-ar fi deloc rău. Mărit-o cu Eiran şi-am uni două teritorii.

Totuşi, în vreme ce ar fi o procedură interesantă, era mai mult ca sigur că Eiran şi-ar da duhul odată cu Cyron. Deşi se îndoia că Turcol îi abordase şi pe miniştrii helosundieni, aceştia îl vor căuta imediat ce se va răspândi vestea că era în fruntea trupelor de la frontieră. Dorinţa

lor de a-l vedea pe Eiran mort îl va conduce pe conte spre alte comploturi.

Deşi perspectiva de a-l avea pe Turcol ca prinţ nu-l entuziasma deloc pe Pelut, ideea că s-ar putea descotorosi de Cyron îl incita. Ar fi preferat o metodă mult mai rafinată, însă mortul era mort, iar o lovitură de măciucă era la fel de bună ca otrava. Prinţul reprezenta o ameninţare mai mare pentru Nalenyr decât contele şi cu siguranţă una mult mai imediată. Trebuia să rezolve problema asta.

Pelut îşi întoarse ceaşca şi descifră mesajul frunzuliţelor. Poziţia şi forma lor îi dezvăluiau semne ale viitorului. Deşi nu atât de clare pe cât i-ar fi plăcut, era destul.

Soarta eforturilor lui Turcol fusese decisă.

Odată cu asta, şi soarta Nalenyrului însuşi.

25
Ziua a 12-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Rechinul negru, Caxyan

Toate speranţele nutrite de Jorim de a păstra secretă schimbarea naturii relaţiei sale cu Nauana pieriră foarte repede. Shimik fusese întotdeauna încântat să-şi petreacă timpul împreună cu stăpâna, dar acum o adora şi o apăra. Mârâia la oricine se apropia prea mult de ea – cu excepţia lui Jorim – iar marinarii, plictisiţi de viaţa pe uscat, nu avură nici un fel de dificultăţi în a descifra motivele din spatele comportamentului fennychului.

Amentzutlii acceptară cu bunăvoinţă această schimbare, iar Tzihua, războinicul uriaş crescut în casta *maicana* datorită priceperii sale în luptă, mărturisi că se aşteptaseră cu toţii să se întâmple. Deşi interacţiunea zeilor cu muritorii nu era ceva obişnuit în mitologia lor – sau istorie, aşa cum îşi aminti Jorim –, nu era ceva nemaivăzut. Cu toţii sperau ca Tetcomchoa să considere agreabil timpul petrecut împreună cu amentzutlii.

Iar Jorim îl considera. Nauana era minunată şi exotică, iar el se simţise atras de ea încă din prima clipă când o văzuse. Contactul nemijlocit sporise această atracţie, dar nu crezuse că ar fi putut avea vreun interes în ce-l privea. Grija cu care-şi urma instruirea îi amplifică sentimentele şi, totuşi, nu descifrase în acţiunile ei nici un simţământ.

Dar străduindu-se să-i pătrundă esenţa şi disponibilitatea de a se deschide, ca răspuns dezvăluise totul. Era ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna şi invers. În mod curios, preferinţele, aversiunile şi experienţele lor – deşi modelate prin culturi care nu ştiau nimic una de alta – se îmbinau fără nici un efort. Se simţeau de parcă fiecare era câte o jumătate a unei monede care fusese tăiată, iar acum se alipiseră la loc.

Jorim mai fusese îndrăgostit înainte, cel puţin de câteva zeci de ori, din când în când mai mult de o lună. Îşi îngăduise să creadă că multe dintre relaţiile sale se destrămaseră din cauză că obligaţiile sale faţă de familie îi cereau să călătorească perioade îndelungate. Însă adevărul era că relaţiile naufragiaseră deja, iar călătoriile deveniseră doar scuze convenabile pentru a le lăsa să moară.

Nu purta pică femeilor pe care le cunoscuse. Atracţia de la început condusese la revelaţii, iar insatisfacţia devenea, cu timpul, reciprocă. Toată lumea se poartă cum poate de bine la prima întâlnire, apoi descoperă adevărata fire a celeilalte persoane. După patru luni, se afla dacă o relaţie putea dura sau nu.

În şase secunde, el aflase asta despre Nauana şi mai ştia că şi-ar fi putut petrece restul vieţii cu ea. Ar fi ezitat să declare aşa ceva, deşi se deschisese şi el către ea. Ea nu mai trăia cu iluzia că el era un om-zeu, deşi acceptase că divinitatea lui s-ar putea dezvălui la fel cum puful pierdut de puiul de pasăre îi lăsa să se vadă adevăratul penaj.

Ar fi respins această idee, dar toţi copiii nalenieni fuseseră crescuţi în spiritul legendei lui Wentiko, zeul-dragon, care se crezuse un vierme scârbos până când se transformase într-un dragon. Din punct de vedere intelectual, Jorim considera povestea drept una care-i învăţa pe oameni să-i aprecieze pe ceilalţi dincolo de aspectul lor exterior, însă manifestarea fizică a interiorului lor rezona şi ea. Oriunde te-ai fi uitat, oamenii îmbătrâneau şi se schimbau. La unii, înaintarea în vârstă era benefică. La alţii, însemna să capituleze în faţa lumii din jur pentru că nu credeau suficient de mult în ceea ce zăcea în interiorul lor.

Sunt eu, oare, un zeu ascuns? În trecut ar fi izbucnit imediat în râs la un asemenea gând, dar acum îi dăduse motiv pentru întrebări. Maturizându-se, el şi ceilalţi glumeau despre impresia lui Qiro că era o zeitate, iar mulţi îl tratau cu o stimă mai mare decât cea arătată zeilor.

Dacă abilităţile cuiva într-un domeniu îi permiteau să ajungă la stadiul de *jaedunto,* nu era, oare, posibil să se manifeste într-o manieră mai măreaţă? Cândva ar fi respins ideea, pentru că toţi ştiau că nu existau decât nouă zei şi nu mai mulţi, dar posibilitatea ca un alt zeu să-şi facă loc spre ceruri deschidea o întreagă pleiadă de noi posibilităţi.

Discuţiile pe aceste teme ocupau mare parte din timpul petrecut cu Nauana în afara instruirii, în timp ce educaţia lui în ale magiei continua neabătută, ba chiar îşi accelera ritmul. Nu putea comunica telepatic cu ea chiar atât de bine cum o făcea cu ai lui, dar o înţelegea mai bine. Acest lucru, împreună cu înţelegerea esenţei şi a folosirii ei, îi permitea să progreseze rapid. Deşi nu era la fel de experimentat ca Nauana, existau indicii că avea capacitatea de a stăpâni mult mai multe puteri decât ea.

Totuşi, planurile pentru el prevedeau continuarea studiului, dar mai apoi a venit un curier din Micyan, un sat de pe coastă, aflat la o distanţă de două zile de mers. Curierul s-a prăbuşit ca secerat din cauza epuizării, după ce alergase tot drumul, fără hrană, fără odihnă şi fără să aibă suficientă apă. Povesti că mozoyanii îi atacaseră satul.

Perspectiva revenirii acestora îi îmboldi pe amentzutlii să se pună în mişcare. Oraşul Nemehyan era aşezat în vârful muntelui, iar acolo se ajungea pe un drumeag lung şi întortocheat, care pornea din câmpie. Aceea care fusese martora unei bătălii sălbatice împotriva mozoyanilor, cu numai o lună înainte sau „pe la începutul săptămânii", cum spuneau cei care foloseau calendarul *centenco.* De fapt, un munte înalt, piramidal, de cranii mozoyane marcau victoria amentzutlilor asupra duşmanilor. În acel atac, mozoyanii veniseră dinspre nord-est, iar posibilitatea ca ei să vină acum dinspre coastă însemna că şi liniile defensive vor trebui să fie mutate.

Căpitanul Anaeda Gryst trimise *Rechinul negru* spre nord, de-a lungul coastei, să caute orice semn al înaintării hoardelor. Pentru că ametzutlii nu aveau nici un fel de tradiţie navală de care să se poată vorbi, Micyan nu fusese

construit în jurul unui port, însă nava putea să debarce trupe în cel mai apropiat port natural pentru o expediţie de recunoaştere, iar spre final, câte o companie de Dragoni marini şi războinici locali urcară la bord.

Jorim optă pentru deplasarea spre nord cu *Rechinul negru,* iar Shimik veni cu el. Nauana rămase acasă să pregătească apărarea împreună cu alţi *maicana,* iar Tzihua urcă la bord să preia comanda contingentului de amentzutlii. Anaeda Gryst rămase la Nemehyan şi organiză restul trupelor naleniene pentru a ajuta la apărarea oraşului.

Faptul de a se afla din nou pe ocean la bordul unei nave îl încânta pe Jorim, aşa cum Nauana ştiuse foarte bine că se va întâmpla, acesta fiind motivul pentru care nu-i ceruse să rămână cu ea. Jorim se afla lângă prova, râzând în stropii de apă care-i udau faţa. Vântul îl răcorea şi, deşi ar fi putut pregăti o invocaţie care l-ar fi încălzit din nou, n-o făcu. Se bucura, pur şi simplu, de aroma mării, de priveliştea cerului, de gustul apei de mare, de zgomotele scoase de navă şi de cei care lucrau la bordul ei.

Aceasta-i esenţa vieţii însăşi. Călătoriile, expediţiile, confruntarea cu primejdiile, toate acestea erau lucruri pe care le îndrăgea, îl făceau să se simtă viu. *Dacă va trebui să-mi petrec restul vieţii închis în Anturasikun, am să mor.*

Privi spre Shimik, care stătea lângă el cu picioarele depărtate şi cu labele dinainte pe şolduri. Acesta privi în sus la el şi rânji cu gura plină de dinţi strâmbi.

— Ştiu, e minunat.

Deplasarea în sus pe coastă durã mare parte din amiază, dar cu vântul constant reuşiră să se deplaseze repede şi intrară în port fără nici o dificultate. Deşi navigaseră aproape de ţărm, iar de cart fuseseră observatorii cu ochii cei mai ageri, nu văzuseră nici un semn de mozoyani.

Comandantul navei, locotenentul Myrasi Wueltan, lăsă la apă bărcile. Fiecare făcu două curse la ţărm şi reuşiră să debarce repede toate trupele. În pofida diferenţelor de

arme şi armuri dintre cele două detaşamente, se grăbiră să asigure zona pe plaja albă, nisipoasă.

Shimik se căţără pe spatele lui Jorim, când cartograful i se alătură lui Tzihua în fruntea coloanei aflate în marş spre interior. Până acum, cercetaşii nu descoperiseră nimic, dar nu pătrunseseră în jungla deasă decât cel mult o sută de metri. Vegetaţia luxuriantă făcea dificilă observaţia şi chiar mai dificilă deplasarea. Soldaţii folosiră săbiile de oţel sau ghioagele de război ascuţite, de obsidian, şi croiră o cărare prin junglă.

În pofida trecerii lor gălăgioase, animalele junglei nu păreau câtuşi de puţin impresionate. O trupă de maimuţe dungate ca nişte tigrii îşi băteau joc de eforturile lor şi chiar îi bombardară pe unii dintre ei cu cojile verzi ale fructelor de *khoitz.* Shimik le imită ţipetele cu suficientă acurateţe încât un mascul se aruncă prin frunziş drept pe o creangă, cu vreo şapte metri mai sus, scuturând-o şi urlând.

Fennul sări de pe spinarea lui Jorim, se căţără pe o altă creangă şi ţâşni drept spre mascul. Se apucară să urle unul la altul, scuturând crengi şi luând diferite poziţii, iar Jorim se temu că va izbucni o luptă, dar Shimik îşi scoase ghearele la maimuţă, iar animalul o zbughi înspăimântat.

Shimik sări la pământ şi acceptă plecăciunile exagerate oferite de toţi războinicii.

Coloana îşi croi drum pe o porţiune de o altă sută de metri înainte ca cercetaşii să raporteze din nou. Ajunseseră la drumul folosit de curier pentru a fugi spre sud. Nu dăduseră peste nici un semn al trecerii sale, dar nici a mozoyanilor. Pe cât puteau ei spune, nu era nimic ieşit din comun pe acolo.

— Acum douăsprezece ore, mozoyanii au atacat Micyanul şi nu s-au îndreptat spre sud. Nu-mi imaginez că se aşteptau să fim preveniţi, se încruntă Jorim.

— I-ai văzut în luptă. Nu gândesc, clătină din cap Tzihua.

— Atunci de ce-au atacat?

— Din cel mai simplu motiv posibil. Le era foame.

— Crezi că erau răzleţiţi de restul? Au fost, oare, destui ca să cotropească satul?

Uriaşul amentzutl ridică din umeri.

— Am luat urma supravieţuitorilor pe cât de departe spre nord a fost posibil. Majoritatea au murit. Cei care au supravieţuit s-au întors în mare.

Jorim dădu din cap. Deşi găsiseră locul unde se adunaseră mozoyanii pentru atacul asupra Nemehyanului, nu dădură nici peste nave, bărci sau alte indicii despre modul în care ajunseseră aici. Conveniră că duşmanii înotaseră spre ţărm, iar ideea unei mări pline cu broaşte demonice de mărimea unui om şi cu gurile pline de dinţi ca de rechin era destul să-i provoace coşmaruri lui Jorim.

— Trimiterea de trupe pe drumul spre Micyan este cea mai bună soluţie.

Jorim reflectă o clipă.

— Probabil că ar trebui să trimitem *Rechinul negru* în sus, de-a lungul coastei şi să vedem dacă există vreun semn de mozoyani. Nu cred că ar fi putut să-şi croiască drum aşa cum am făcut noi, dar ar fi putut ajunge la ţărm pe oriunde. Şi asta ar fi util să ştim.

— De acord.

— Bine. Mă duc înapoi şi-i spun locotenentului Wueltan ce vrem, apoi mă întorc şi mă alătur vouă pentru pentru marş.

— Va fi bine să-l avem pe Tetcomchoa să ne conducă, zâmbi Tzihua.

— Am să-i spun asta când îl întâlnesc.

Jorim trecu printre trupe, iar Shimik gonea pe deasupra lui, prin copaci. Soldaţii nalenieni încheiau coloana, aşa că îl puse pe comandantul lor la curent cu planul. Refuză oferta unei gărzi pentru deplasarea spre ţărm, şi-i trimise să-şi vadă de drum.

Când ajunse pe plajă, îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Nu-l mai sâcâiseră nici păsările, nici maimuţele. Îşi spuse că Shimik reuşise să le sperie şi să le izgonească şi continuă să creadă asta până ajunse pe plajă, iar

animăluţul se ascunse în spatele lui, uitându-se printre picioare.

În golfuleţ se mai afla şi altceva decât *Rechinul negru.* Prima dată n-ar fi putut spune precis ce, pentru că era lung cât nava, iar asta nu i se părea posibil. Partea din faţă a acelui lucru era deschisă – din nou, imposibil pentru o navă – iar din deschizătură se târau tot felul de creaturi. Foiau deja la bordul *Rechinului negru,* iar marinarii care săreau şi începeau să înoate spre ţărm erau traşi la fund de atacatori nevăzuţi.

Deşi nu se afla prea aproape, putea vedea că aceşti mozoyani erau altfel. Primii întâlniţi semănau cu peştii. Cei care atacaseră în Nemehyan erau cu adevărat ca nişte broaşte diavoleşti, dar tot subţiri. Aceştia aveau o siluetă mai groasă, aducând mai mult cu maimuţele decât cu broaştele. Felul în care atârnau de parâmele navei şi se lăsau în jos de pe crucete îi confirma impresia.

În afară de asta, alte două lucruri deveniră imediat evidente. Primul, nava era mai mult ca sigur pierdută.

Al doilea, mozoyanii veneau pe ţărm şi, indiferent cât de valoroşi erau războinicii, ar fi fost copleşiţi doar prin numărul lor. Nu aveau nici o şansă să-şi pregătească apărarea deoarece matahalele începeau deja să se adune şi să înoate spre ţărm. Măcelul va fi total, iar mozoyanii se vor ospăta din oameni tot aşa cum făcuseră morţii lor, pe câmpiile din faţa Nemehyanului.

Apoi, încă unul dintre lucrurile acelea încărcate cu mozoyani ieşi la suprafaţă. Îşi deschise botul şi începură să iasă şi alte bestii.

Mieunatul înspăimântat al însoţitorului său îl readuse pe Jorim la realitate.

— Shimik, găseşte-l pe Tzihua. Spune-i să fugă imediat. Du-te repede, acum. Fugi. Trebuie să fac ceva.

— Jrima rămâi?

— Da, rămân, dar tu trebuie să pleci, repede. Acum. Foarte important. Fugi.

Fennul ţâşni pe cărarea din junglă. Se opri, privi înapoi spre Jorim, îi făcu semn, după care sări în copaci şi dispăru.

Jorim se întoarse din nou spre port şi-şi miji ochii.

— Totul nu-i altceva decât echilibru şi esenţă.

Îşi sfâşie tunica şi roba, dezgolindu-şi pieptul. Cu faţa spre port şi spre soarele în asfinţit, păşi înainte până când ajunse în apă până la genunchi. Îi ignoră pe mozoyani şi închise ochii.

Se concentră asupra căldurii solare, care-i atingea pielea şi părul. Simţea apa clipocind în jurul picioarelor, foarte caldă în apropierea ţărmului, dar lăsând

O urmă de răceală când se scurgea de lângă el, cu fiecare dintre valurile blânde. Se lăsă să le absoarbă esenţa. Apa, fluid; soarele, fierbinte. Căută căldura în apă, fluiditatea în felul în care lumina solară se unduia peste apă.

Apoi se întinse şi atinse *maiul.*

Totul nu era decât echilibru, iar acum încerca să schimbe acest echilibru în mod radical. Nu avea nici o idee dacă putea sau dacă efortul l-ar ucide. Cu toate astea, era singura şansă de a-şi salva prietenii. Aşa că se cercetă şi înlăuntrul său, legând esenţa sa de *mai,* apoi dirijându-l în apă.

Echilibrul căutat era simplu, însă scara la care voia să lucreze era incredibil de vastă. *Vreau să fac să fiarbă marea.* Transformarea apei din golfuleţ din fluid în vapori era posibilă, deşi nu auzise nici o relatare ca o lucrare atât de titanică să fi fost săvârşită înainte.

Probabil că oricine a fost destul de smintit încât să încerce aşa ceva a murit înainte de ridicarea primei coloane de aburi.

Deschise ochii şi văzu mozoyanii care se apropiau tot mai mult. Unul se afla la o aruncătură de piatră distanţă. Desfăcu botul, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi, ca de rechin, pe care-i observase şi înainte. Ochii lui negri se fixară într-ai săi, iar Jorim se pomeni privindu-şi pieirea.

Atunci îşi dădu seama. *Idee bună, aplicată prost.*

Ignoră apa şi se concentră asupra soarelui. Vizualiză Wentiko în discul solar. Dragonul se ridicase întotdeauna cu curaj, iar Jorim salută asta, la fel ca lumina şi căldura. Atinse esenţa zeului şi prin *mai* se transmise un impuls care-l cutremură. Fiecare muşchi din trupul său se contractă, curbându-i spinarea.

Se aşteptă să cadă pe plajă, neajutorat, dar în loc de asta începu să se ridice. Picioarele îi ieşiră din apă şiroind. Mozoyanul care fusese cel mai aproape de el privi în sus, iar expresia flămândă de pe faţa lui se transformă în uimire.

Jorim voia să transforme apa din fluid în vapori. Convertirea mării ar fi fost imposibilă, pentru că apa din golfuleţ făcea parte din ocean, care era legat de toate oceanele. Pentru a transforma totul în vapori ar fi fost, poate, dincolo şi de puterea unui zeu.

Însă convertirea în vapori a unei mici cantităţi de apă nu era. O mai făcuse şi înainte, de nenumărate ori. Devenise o sarcină lipsită de efort.

Aşa că începu convertirea apei din ochii celui mai apropiat mozoyan.

Explodară, iar creatura urlă de durere. Se scufundă, însă Jorim tot îi urmărea esenţa. Îi fierse creierul în craniu. Osul crăpă şi pielea plesni, eliberând o bulă de gaz fierbinte pentru a marca sfârşitul bestiei.

Îşi îndreptă atenţia spre altul, apoi altul. Mozoyanii mureau în suferinţe groaznice. Se zbăteau în apă şi numai după ce deveniră tot mai mici îşi dădu seama că zbura deasupra golfuleţului. Nu mai trebuia acum să se concentreze asupra câte unui singur individ. Era suficient că priveau spre el şi simţeau atingerea strălucirii pe care o proiecta. Când razele lui îi atingeau, carnea se topea şi oasele se înnegreau.

Ridicându-se încet, fără o direcţie sau intenţie, ca un zmeu purtat de briza uşoară, se apropie de *Rechinul negru.* Privi în jos, spre el însuşi, şi se minună cum de nu era orbit. Pielea lui strălucea cu intensitatea luminii

soarelui de amiază. Apa reflecta nimbul auriu şi fuioarele mici de aburi răsucindu-se în jurul mozoyanilor morţi.

Jorim se uită spre *Rechinul negru.* Nu putea vedea prin el, însă îl mătură cu privirea, găsi mozoyani ascunzându-se pe punte sau în adâncurile navei. Îi atinse unul după altul şi ei muriră.

Peştii enormi, care-i lepădaseră pe mozoyani în mare, îşi închiseră botul. Începură să se scufunde încet, însă apa scăzută a golfuleţului îi împiedica. Dar de-abia dacă mai conta, pentru că razele pătrundeau uşor prin apă, iar creaturile greoaie nu s-ar fi putut scufunda niciodată atât de repede încât să-i scape.

Cu un gest al mâinii, le arse de la cap la coadă. Cozile lor groase zvâcniră, stârnind nămolul, apoi se scufundară în mizerie. Aşteptă şi se uită ca nu cumva să scape vreun mozoyan, fierbându-i în propria lor piele pe cei care încercau.

Retrăgându-şi strălucirea, Jorim pluti până jos, pe puntea *Rechinului negru.* Tălpile sale goale atinseră lemnul. Sfârâi şi începu să fumege. Se trase înapoi şi privi, uluit de urmele de paşi arse pe punte.

Erau urmele unui dragon.

26
Ziua a 14-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Pădurea Disat, la vest de Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron zâmbea. Deşi era încă la început de an, zorii zilei aduseseră strălucire şi căldură. Peste noapte avusese parte de un somn sănătos şi se trezise devreme ca să se pregătească pentru ieşirea din această zi. Iniţial, rezistase ideii de a li se alătura Prinţului Eiran şi Contelui Turcol, dar acceptarea era forma cea mai rapidă de a rezolva problema. Turcol avea potenţialul de a-i fi ca un ghimpe în coastă, aşa că orice metodă de a netezi imediat asperităţile era bine-venită.

În afară de asta, pădurea Disat fusese întotdeauna pentru el un loc favorit de vânătoare. Acolo, pe un deluşor, bunicul său acceptase predarea şi abdicarea ultimului prinţ al dinastiei anterioare. Aşa începuse Dinastia Komyr şi, contrar zvonurilor, nu pusese ca omul să fie ucis chiar acolo, pe loc. Venirea lui la putere fusese temperată de milostenie. Pentru a-şi reaminti de înţelepciunea bunicului său, lui Cyron îi plăcea să se ducă pe deal şi să mediteze, mai ales la aniversarea preluării puterii.

Tatăl său făcuse din pădure o rezervaţie regală. Braconierii ştiau că îi aşteptau pedepse severe dacă erau prinşi vânând aici, însă unii îşi riscau pielea deoarece credeau că dacă-i puteau păcăli pe paznici şi reuşeau să ajungă pe Dealul Mausoleului, prinţul le-ar acorda mila sa. Cyron o făcea întotdeauna, *o dată.* Dacă cineva era prins acolo mai mult de o singură dată, îi oferea exact ceea ce bunicul său îi hărăzise predecesorului său.

Pădurea însăşi avea o frumuseţe şi o linişte pe care nici măcar un cortegiu întreg de slujitori nu le putea tulbura. Predominau pinii, cu frunzişul lor verde. În timp ce alţi

copaci – stejari, ulmi, arţari şi mesteceni – se iţeau dezgoliţi, crengile lor curate purtau, deja, muguri verzi. Primăvara va veni devreme, iar odată cu ea păsările vor fâlfâi din aripi în drum spre nord.

Cyron tânjea după primăvară şi nădăjduia că invazia din Virine nu va opri păsările. Îşi alungă din minte gândul şi, de dragul amfitrionului său, îşi însenină expresia de pe faţă. Trase de hăţuri, strunindu-şi calul suficient ca Prinţul Eiran şi Contele Turcol să-l poate ajunge din urmă.

Contele Turcol fusese surprinzător de binevoitor toată ziua. La sărbătorirea trimiterii trupelor sale la frontiera cu Helosunde, acceptase un titlu helosundian şi-şi informase soldaţii că de-acum erau Dragoni Helosundieni. Îl proclamă pe Prinţul Eiran drept comandant asociat, împărţi cu dărnicie flamuri helosundiene şi lăsă trupele să revopsească însemnele de pe platoşe cu câini şi dragoni înlănţuiţi.

Se străduise să fie o companie plăcută pentru Prinţul Cyron, deşi se vedea limpede că nu o făcea fără un anumit efort. Călărind prin pădure, spre Dealul Mausoleului, contele vestic îl complimentase în repetate rânduri pe prinţ şi cerşise iertare pentru orice neînţelegeri din trecut.

— Te asigur, Conte Turcol, că nu am nici un fel de resentiment faţă de orice ai fi spus în prezenţa mea, vorbi Cyron, apoi dădu din cap spre el şi spre Eiran, aflat undeva mai în spate. Sunteţi amândoi bărbaţi puternici, iar viitorul va cere oameni puternici. Sper ca, într-o bună zi, să am un moştenitor care să poată învăţa de la voi doi. Curajul pe care-l dovedeşti vorbindu-mi cu atâta francheţe este ceva de lăudat. După cum ştii, mulţi dintre curteni îmi spun numai ceea ce cred ei că mi-ar plăcea să aud, iar un prinţ nu poate domni dacă aşa stau lucrurile.

— Alteţa Voastră este prea blând, zâmbi Turcol. Ştiu că nu vă bucuraţi de odihnă cu atâtea probleme în minte. Am sperat că această zi la călărie, vânătoare cu şoimii şi relaxare, pur şi simplu, v-ar putea oferi puţină mângâiere, deşi sunt convins că aveţi parte de suficientă.

Cyron îi urmări privirea şi zâmbi. Doamna de Jais şi Jad se decisese să călărească împreună cu ei. Calul ei o luase înaintea tuturor, iar verdele închis al robei aproape că o ascundea în cel al pinilor. Ca şi cum ar fi auzit remarca, ea privi în urmă şi zâmbi, însă zâmbetul era destinat numai prinţului.

El rezistă impulsului de a se întoarce repede, să surprindă reacţia lui Turcol. O mai văzuse de câteva ori. Pe conte îl irita în mod clar faptul că această femeie, faimoasa concubină, nu-i permitea să cumpere de la ea ceea ce alte femei îi dădeau pe gratis cu atâta dărnicie.

Cyron îşi întoarse încet capul, oferindu-i vesticului timp suficient să-şi controleze expresia feţei.

— Te-ai gândit vreodată, milord, ce-ai face dacă ai fi pe tron în locul meu?

— Eu, pe tron? Vă rog, Alteţă, nu mă gândesc la astfel de lucruri.

— Fii cinstit cu mine, Conte Turcol, zâmbi Cyron. Familia dumitale a ocupat Tronul Dragonului cu mult timp înaintea străbunilor mei şi vă trageţi din nobilimea imperială. Trebuie să fi cochetat cu ideea. Nădăjduiesc că ai făcut-o, iar dacă nu, înseamnă că nu eşti cel pe care mi l-am imaginat şi, cu siguranţă, nepotrivit pentru ceea ce am de gând cu tine.

Turcol ridică o creangă şi-şi strecură capul pe sub ea.

— Poate că m-am gândit, Alteţă. Niciodată din lăcomie, ci doar ca un exerciţiu intelectual.

— Foarte bine, asta-mi place.

Cyron îşi conduse armăsarul mai aproape de conte, apoi se uită în spate, să vadă dacă cei patru servitori jomiri îi urmau de la o distanţă respectuoasă. Vorbi cu voce joasă:

— După cum ştii, milord, nu am nici un moştenitor. Până îmi voi putea procura unul, trebuie să pregătesc viitorul naţiunii noastre. Pot să-ţi vorbesc direct?

— Bineînţeles, Alteţă, răspunse Turcol cu grijă.

— I-am studiat pe cei care ar fi capabili să mă înlocuiască, dacă Pyrust ar trimite asasini pe urmele mele.

Cred că tu eşti cel cu potenţialul cel mai mare. Am să-ţi pun mai întâi o întrebare.

— Vă rog.

— Dacă ai fi în locul meu şi ai afla de o invazie asupra teritoriului vecinului tău sudic, să spunem Erumvirine, care ar ameninţa să distrugă naţiunea, ce-ai face?

Turcol îşi îndreptă spatele, iar calul îşi încetini mersul, permiţându-i Prinţului Eiran să le-o ia înainte.

— Aş încerca să aflu cât de mare este ameninţarea. Aş vrea să ştiu cine sunt invadatorii. Este o luptă pentru tronul Virinei sau este vorba de ceva mai amplu, care ameninţă Nalenyrul?

— Este bine, pentru început, Conte Turcol. Să presupunem că ştii doar că apărătorii au fost nevoiţi să se retragă şi că au scăpat foarte puţini refugiaţi, nu pentru că ar fi încântaţi de invadatori, ci pentru că majoritatea au fost măcelăriţi, se încruntă Cyron. Mai mult, să presupunem că Prinţul Virinei este prea lent în a răspunde ameninţării şi nici chiar spionii de profesie nu mai trimit nici un raport. Ce-ai face?

— În acest caz, măsurile ce se cuvin sunt evidente. Eu mi-aş trimite cele mai bune trupe în sud, pentru apărare împotriva invaziei, şi mi-aş pregăti apărarea în nord chemând... Turcol îşi ridică privirea, cu ochii holbaţi. De asta aţi cerut trupe din vest, Alteţă? Există vreo ameninţare dinspre Erumvirine?

— Ar fi îngrozitor dacă s-ar răspândi zvonurile. Ar putea provoca panică, nu crezi? Mai bine să spunem că trupele sunt vlăguite şi trebuie să fie retrase pentru antrenament şi disciplină. Cel mai bine ar fi să începem să chemăm trupe, care ar fi necesare dacă invazia ar fi ceva mai mult decât ar putea keru să îndure.

Turcol se întinse şi-i prinse mâna într-a lui.

— Este posibil aşa ceva?

— Asta-i problema când eşti prinţ, milord. Un prinţ nu se bucură de luxul de a întreba dacă ceva este sau nu posibil. El trebuie doar să planifice totul, atunci când se întâmplă.

Cyron zâmbi şi arătă în faţă.

— Acolo-i Dealul Mausoleului. Să nu mai discutăm, bine?

Turcol privi într-acolo şi dădu din cap.

— Nu, Alteţă. Mă onoraţi împărtăşindu-mi gândurile voastre şi prin încrederea arătată. Aş dori să vă asigur că dacă ar fi să vă înlocuiesc, aş face ca naţiunea să fie în siguranţă.

— Mă bucur să aud asta, dădu din cap prinţul. Acum pot să mor cu cugetul împăcat.

Dădură bice. Eiran şi Doamna de Jais şi Jad ajunseră primii pe deal. Descălecară şi-şi priponiră caii de nişte arbuşti. Cyron li se alătură şi o luară toţi trei spre vârful dealului. Prinţul se duse în centru, unde fuseseră plasate trei pietre. Două mai mici susţineau o lespede mare, cenuşie, de granit, formând un soi de acoperiş.

Lăsându-şi mâna pe una dintre pietrele de sprijin, se întoarse spre ceilalţi doi.

— Am pus să fie ridicate aceste pietre în acest fel. Lespedea este bunicul meu, cele două pietre de susţinere sunt tatăl meu şi fratele meu. Poate, după ce voi pieri şi eu, succesorul meu va mai ridica o piatră şi o va pune aici pentru mine. Cândva, dealul era un vechi fort imperial, Tsatol Disat. Controla foarte bine provincia.

Doamna de Jais şi Jad zâmbi, răsucindu-se încet, într-un cerc, pentru a admira priveliştea. Deşi nu era punctul cel mai înalt din pădure, dealul oferea o panoramă netulburată de nimic spre nord şi est. Moriande era vizibilă în depărtare. Pădurea năpădise panta dinspre apus a dealului, iar copacii întunecaţi contrastau minunat cu pietrele.

— Acum înţeleg de ce veniţi aici, Alteţă. Este foarte frumos şi linişte.

— Am să găsesc şi eu un asemenea loc în Helosunde. Îţi oferă o anumită perspectivă, dădu aprobator din cap prinţul helosundian.

— Perspectivă, da, însă nu subestimaţi valoarea liniştii.

Cyron privi în josul dealului, spre lord, care, încă în şa, vorbea cu slugile. Îi făcu semn şi strigă:

— Vino alături de noi, Conte Turcol!

Acesta îi făcu semn înapoi, dar îşi reluă conversaţia.

Doamna de Jais şi Jad veni lângă prinţ.

— Cred că este greşeala mea, Alteţă. Nu cred că mă place prea mult.

— Nu-i prea place faptul că nu-l placi. Ai văzut cum te privea, hohoti el.

— Chiar se uită? Nu-mi pasă cum mă privesc alţii.

Sinceritatea observaţiei îl luă pe Prinţul Cyron prin surprindere.

— Cred că vorbeşti destul de serios.

— Absolut, Alteţă, râse ea uşor şi se întoarse cu faţa spre cei doi bărbaţi. Eu sunt concubină şi Mistică. La fel ca orice alt Mistic, am văzut trecând mai mulţi ani decât v-aţi putea imagina. Unul dintre lucrurile învăţate în decursul vremii este că nu contează absolut deloc cum mă privesc oamenii, ci cum mă uit eu la ei, cum ajung la ei, asta contează. Exteriorul păleşte, doar dacă nu cumva eşti binecuvântat, însă cum te prezinţi tu, cum îi abordezi pe ceilalţi, iată ce-i atrage sau nu la tine, explică ea şi făcu un semn cu mâna spre Prinţul Cyron. Ceea ce am să spun acum nu contează deloc pentru domnia voastră, însă bunul conte va descoperi că reprezintă un motiv ca să reacţioneze. Vedeţi, aş putea să vă spun că, exact în acest loc, am făcut dragoste cu bunicul vostru, după ce a fost uns Prinţ. Nu văd nici o reacţie, nici o dorinţă de a vă urma bunicul, nici un simţ al competiţiei cu trecutul. Prinţe Cyron, aveţi nevoie de alte lucruri pentru a vă stârni. Dacă bunul conte m-ar auzi vorbind aşa…

— Adică ce, doamna mea? îşi struni Turcol calul şi-o privi de sus. Dar continuaţi.

Privirile Doamnei de Jais şi Jad se ascuţiră.

— Dacă v-aş spune că am făcut dragoste cu Prinţul Jarus Turcol chiar aici, şi-am fost dispusă s-o fac pentru că era prinţ, v-aţi porni să luaţi tronul şi să mă aveţi aici şi în multe alte locuri. Nu sunteţi satisfăcut cu viaţa voastră,

aşa că porniţi în căutarea victoriilor neghioabe şi meschine.

— Vi se pare că sunt chiar aşa de uşor de citit, doamnă? înălţă lordul vestic din sprâncene.

— Prinţul Jarus Turcol era. Aveţi acelaşi sânge.

Expresia de pe faţa lui Turcol se înăspri.

— Şi trebuie să ajung prinţ ca să mă bucur de compania dumneavoastră?

— Ar fi un pas înainte.

Cyron râse şi păşi spre ei.

— Milord, nu o vedeţi glumind aşa prea adesea, nu-i aşa?

— A fost cât se poate de serioasă, Alteţă. Şi are dreptate.

Turcol îşi băgă două degete în gură şi fluieră tare. O duzină de bărbaţi şi femei ieşiră din adâncul pădurii. Jumătate dintre ei aveau arcuri cu săgeţile deja pregătite. Ceilalţi aveau ghioage, în afară de doi cu săbii. Se împrăştiară în semicerc, doi dintre arcaşi urcând pe lespedea de piatră.

— Te rog să-mi explici ce înseamnă asta, îi ceru Cyron cu o privire crâncenă.

— Numai pentru că mi-aţi spus, cu atâta amabilitate, câtă încredere aveţi în mine, Alteţă.

Turcol îşi puse mâna pe cornul şeii şi se aplecă în faţă.

— Ne-aţi ruinat naţiunea şi aţi lăsat-o vulnerabilă la primejdii, atât dinspre nord, cât şi dinspre sud. Aţi adus la sapă de lemn şi-aţi umilit naţiunile din vest. Acum ne confruntăm cu o criză de natură militară şi nu sunteţi potrivit să-i faceţi faţă. Dacă aţi fi cât de cât un războinic, aţi fi venit aici cu mai mult decât un biet pumnal.

— Aşa că i-ai tocmit pe aceşti bandiţi, dădu din cap prinţul. Vei povesti cum i-ai înfruntat cu bărbăţie şi cum i-ai gonit, dar nu înainte ca ei să ne fi căsăpit pe toţi trei.

— Nu trei, doar doi, vorbi contele şi privi în jos la Doamna de Jais şi Jad. Te voi avea aici şi oriunde poftesc. Doar dacă, bineînţeles, nu *vrei* să mori.

Ea clătină din cap şi se îndepărtă de Cyron.

— Pentru multă vreme. Iertaţi-mă, Alteţă.

— Nu-i nimic de iertat, doamna mea, dădu din cap prinţul, apoi privi spre Turcol. Ştii că va trebui să fie o poveste foarte convingătoare. Nu poţi scăpa neatins. Poate că ar merge o săgeată prin umărul drept. Nu ceva care să-ţi primejduiască viaţa, dar rana să fie destul de serioasă încât să-i convingă pe majoritatea câte eforturi ai depus. Doctorul meu, Geselkir, va avea grijă de ea.

— Poate că aveţi dreptate, Alteţă, pufni contele, însă acesta este un detaliu pe care-l pot pune la punct şi mai târziu.

— Un alt lucru pe care un prinţ nu-l poate face, Turcol, este *să stea pe gânduri,* glăsui Cyron şi arătă spre lordul vestic. Umărul lui drept. Trageţi acum.

Arcaşul de deasupra prinţului trase coarda şi slobozi săgeata printr-o singură mişcare fluidă. Săgeata neagră, zimţată, străpunse umărul contelui, iar peste roba lui de un albastru închis începu să se răspândească întunericul. El privi de la umărul său la arcaş şi înapoi.

Îşi înfrână un urlet de durere, strânse din dinţi, apoi se uită spre arcaşi.

— Idioţilor! *Eu* dau ordinele aici. Săgetaţi-l!

Arcurile se încordară la unison. În josul dealului cei patru servitori căzură, fiecare lovit de câte o săgeată în piept.

Turcol clipi nedumerit şi se prăbuşi în şa.

— Mie nu mi se întâmplă aşa ceva. Nu aşa a fost plănuit.

— Nu cum ai plănuit *tu,* clătină din cap Cyron. Dacă n-ai fi dat atât de evident târcoale Marelui Ministru Vniel, Stăpânul Umbrelor n-ar fi descoperit ce puneai la cale. Tocmirea de asasini în Moriande a fost a doua ta greşeală. Acesta este domeniul *meu,* iar oamenii îmi sunt foarte credincioşi.

— Credincioşi ţie? dădu Turcol neîncrezător din cap. Sunt asasini.

— Aşa şi sunt. Şi-i plătesc bine în fiecare an, pentru a mă asigura că nu vor acţiona împotriva mea. Doar nu credeai că eşti primul nobil care încearcă să mă omoare?!

Contele vru să răspundă, apoi îşi închise gura. Mişcându-se încet, descălecă, apoi se prăbuşi în genunchi.

— În spiritul zilei, în spiritul locului şi tradiţiei, cer iertare.

Prinţul Eiran începu să râdă în hohote.

— Eşti smintit? Eşti vinovat de trădare şi mai vrei iertare?

— Un moment, Prinţe Eiran, ridică Cyron mâna. Nu sunt surd la apelul tău, Conte Turcol. În spiritul acestui loc, doreşti ceea ce i-a dat bunicul meu predecesorului său? Asta este? Nu te-ar mulţumi nimic mai puţin?

— Asta vreau, stăpâne.

— Îţi pot acorda, făcu Cyron şi-şi încrucişă braţele pe piept. Legenda este adevărată. Bunicul meu a cruţat viaţa predecesorului său, însă acesta a fost cam la fel ca tine. Grosolan, nesăbuit şi ambiţios. Un om care nu ştia să-şi accepte înfrângerea. A urzit planuri, la fel ca tine acum, pentru a se întoarce la putere şi a reaşeza pe tron dinastia sa. Şi-ţi mai semăna într-o altă privinţă: nu avea copii.

Turcol mişcă nedumerit din cap.

— Bunicul meu nu l-a ucis, l-a *castrat.* Apoi l-a trimis să-şi ducă zilele într-o mănăstire, pe coasta Mării Întunecate. Am să-ţi dau ceea ce spui că doreşti.

Umerii lui Turcol se prăbuşiră de resemnare, apoi se aruncă chiar el asupra Prinţului. Ajunse într-o clipită la picioarele lui şi în următoarea îşi trase pumnalul. Pe când îl ridica, două săgeţi îl ratară de la mică distanţă. Cu furia clocotind în ochii săi cenuşii, se aruncă înainte.

Poate că ar fi reuşit să ajungă la prinţ dacă nu era Doamna de Jais şi Jad, care şi-a întins piciorul şi l-a făcut să cadă. Turcol se prăbuşi greoi, rupând lemnul săgeţii. Eiran îl lovi cu putere în cap, lăsându-l lat.

Cyron se înclină adânc spre concubină, apoi spre Prinţul Helosundian.

— Îmi sunteţi şi mai dragi acum, amândoi, pentru că mi-aţi salvat viaţa.

Îi întoarseră plecăciunea, dar nu spuseră nimic.

Prinţul se întoarse spre cel mai apropiat spadasin şi-i făcu un semn discret cu capul. Poruncindu-i celui mai bun asasin al său să-i înlocuiască pe cei tocmiţi de conte, mai ceruse ca Prinţul Eiran şi Doamna de Jais şi Jad să fie lăsaţi să acţioneze liber. Nu-i informase pe nici unul de ceea ce se va întâmpla şi, în eventualitatea foarte îndepărtată că s-ar fi dovedit implicaţi în complot, ar fi murit la fel ca Turcol.

Cyron îşi trase mâneca stângă a robei.

— Vom povesti tuturor chiar versiunea contelui. Bandiţii au dat peste noi aici şi-au încercat să ne jefuiască, fără a-şi fi dat seama cine suntem. Turcol şi oamenii săi au luptat vitejeşte, punându-i pe fugă, dar au murit din cauza rănilor. Eiran, deoarece contele te-a făcut cu atâta dărnicie comandantul său asociat, îi vei conduce spre nord pe Dragonii Helosundieni şi vei veghea asupra lor. Spune-le că noi credem că bandiţii erau asasini deseieni care intenţionau să-l ucidă pe Turcol, atât de mult se temea Pyrust de el şi de oamenii săi de la frontieră. Asta-i va oţeli.

— După cum doriţi, Alteţă, înclină Eiran din cap.

Doamna de Jais şi Jad îl examină cu privirea.

— Ordine pentru mine, Alteţă?

— Da. Te rog, fereşte-ţi ochii.

Cyron aşteptă până când ea se întoarse cu spatele, apoi îi făcu semn Stăpânului Umbrelor şi-şi ridică braţul dezgolit. Asasinul trase un pumnal şi-l ridică. Prinţul oftă şi-i făcu semn.

— Povestea noastră trebuie să fie credibilă, şi aşa va fi.

Pumnalul lovi.

27
Ziua a 14-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, Kelewan (Oraşul Ilustrat)
Erumvirine

Deşi numărul nostru a fost redus masiv în urma primei confruntări cu ceea ce am numit *kwajiini* – pielea lor albastră a făcut inevitabilă această denumire am ajuns la Kelewan fără prea multe incidente. Cercetaşii lor tot mai veneau, însă, respingându-i, valul invaziei s-a mai potolit. Pe când ne deplasam spre vest ni s-au alăturat şi mai mulţi refugiaţi, iar amploarea invaziei deveni foarte evidentă.

Ranai o văzuse începând la Derros, ori, mai degrabă, văzuse *una* dintre manifestările debutului ei. Oraşele şi satele înşirate de-a lungul Râului Verde fuseseră lovite, la fel ca alte locuri îndepărtate din nord, ca Munţii Centrali. Toate relatările vorbeau de un masacru total, exact situaţia descrisă de Dunos. Absenţa generală a refugiaţilor pe drumuri confirma faptul că foarte puţini scăpaseră invadatorilor.

Mulţi dintre cei care fugeau sugerau că invazia era o pedeapsă divină pentru lucrurile secrete săvârşite de Prinţul Jekusmirwyn în palatul său. Dar Moraven călătorise mult prin Erumvirine şi lucrul cel mai enervant pe care-l făcuse Jekusmirwyn era să continue tradiţia numelor lungi date conducătorilor. Pentru că fusese provincia capitalei imperiale, liderii locali îşi alegeau nume special desemnate, atunci când urcau pe tron. Jekusmirwyn se traducea, de fapt, prin „ultimul prinţ”, ceea ce era considerat un simbol al nemuririi, sau rolul său de prinţ care va restabili imperiul.

Se părea însă că invadatorii credeau altceva.

Ideea pedepsei divine era un produs al unor minţi slabe, devenite şi mai instabile din cauza oboselii şi fricii. Dacă

zeii ar fi voit să-l pedepsească, s-ar fi arătat în Quunkun, s-ar fi ocupat numai de el şi-ar fi plecat. Acesta era modul cel mai firesc de a aranja lucrurile, iar Stăpânii Cerurilor făceau totul cum trebuia.

Pe măsură ce ne apropiam de capitală, drumurile deveniră arhipline, iar grupuri mici de refugiaţi se adunau în spaţiile deschise. Unii îşi pierduseră dorinţa de a trăi, aşa că se aşezară la pământ ca să moară. Alţii erau încurajaţi de vederea coloanelor de soldaţi mărşăluind spre est să se confrunte cu ameninţarea. Şi noi i-am văzut şi de aceea ne îndreptam spre vest. Deşi doar puţini dintre refugiaţi preferaseră să mă urmeze, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre *xidantzu.* La vremea când am ajuns la Kelewan, aveam o suită de câteva zeci de războinici, jumătate dintre ei Mistici, sau pe cale să devină.

Îmi aminteam de Kelewan atât ca Moraven Tolo, dar şi mai departe în trecut, deşi acele amintiri zăceau încă ascunse. Fusese cunoscut cândva drept „Oraşul Ilustrat” datorită obiceiului local de a stabili ce culori vor fi folosite pentru diferite clădiri şi cum să fie decorate. Quunkun, Turnul Ursului, stătea în inima oraşului. Era placat cu marmură albă şi ornat cu flamuri colorate, atârnate de turlele sale. În jurul lui, fiecare dintre cele douăsprezece sectoare în care era separat, care se subîmpărţeau în parcele mai mici şi curţi, adoptase o altă culoare pentru a se identifica. Auriul marca zona comercială, cu clădiri de o nuanţă diferită şi culori de accentuare, identificându-le cu precizie după activitatea din interior. Neguţătorii de pe râu, de exemplu, îşi vor vopsi casele cu auriu şi verde, ultima semnificând apa.

Chiar şi cartierele mărginaşe erau vopsite în culori vii. Albul, desigur, era rezervat palatului, dar în realitate locuitorii periferiilor nu-şi permiteau mai mult decât o spoială. În alte locuri, după cum zonele erau împărţite şi subîmpărţite, clădirile puteau sfârşi vopsite într-un amestec de culori care-ţi provocau usturime în ochi într-o zi însorită.

Puteam doar spera că *kwajiinii* nu erau imuni la culori.

Majoritatea refugiaţilor căutau să pătrundă în oraş prin Poarta Albă, dar eu am refuzat să intru în capitală ca un cerşetor. I-am recuperat pe Urardsa şi Dunos dintre companionii lor şi ne-am îndreptat spre Poarta Sângelui. Aşa cum era de aşteptat, soldaţii păzeau intrarea în sectorul lor de oraş. O adunătură pestriţă de mercenari şi *xidantzu* trândăveau în afara acelei porţi, dar am hotărât că erau sub clasa mea. Genul de oameni de care aveam eu nevoie nu s-ar fi lăsat intimidaţi de nişte pedestraşi umili.

Cei pe care i-am respins, m-au respins şi ei pe mine, confirmându-mi, astfel, concluziile despre lipsa lor de valoare.

Înainte de a ne face intrarea în oraş, le-am poruncit tuturor însoţitorilor mei să se primenească şi să îmbrace cele mai bune robe ale lor. În pofida zilelor petrecute pe drum şi luptelor grele date, după ce se spălaseră bine arătau prezentabil. Din privirile schimbate între ei, aspectul lor era o surpriză şi puteam chiar remarca semne că unii dintre ei se priveau cu alţi ochi.

Asta-mi convenea de minune. Era bine să se poată bucura de timpul scurt care le mai rămăsese de trăit.

Eu, pe de altă parte, nu m-am spălat. Roba mea, care fusese cândva albă, avea o nuanţă cenuşie, cu excepţia locurilor unde sângele o pătase din greu. N-am făcut nimic să induc o anumită imagine, însă mă bucuram de efectele vizuale. Ţinând cont că blazonul meu era un tigru la vânătoare, părea cum nu se putea mai potrivit.

Şi, la fel ca un tigru, mi-am păstrat favoriţii, care-mi crescuseră într-o nuanţă foarte întunecată. Cu îngăduinţă, arătam ca şi cum aş fi fost târât de la Derros încoace în urma unei căruţe cu bălegar. Singurul lucru nelalocul său în privinţa mea era faptul că purtam două săbii. Desigur, asta putea fi luată drept lăudăroşenie deşănţată, însă nu-mi păsa.

În unele situaţii, era un câştig să fii subestimat.

Un paznic înarmat cu o suliţă îmi aţinu calea.

— Ai să aştepţi aici, ca toată lumea.

Se mişca ţanţoş şi zâmbea zeflemitor când vorbea. Unii dintre cei care tândăleau pe acolo izbucniră în râs, dar cei mai deştepţi dintre ei se mulţumiră doar să privească.

— El este maestrul nostru, Moraven Tolo, interveni Deshiel.

Străjerul se uită imperturbabil la el.

— N-ar conta nici dacă ar fi Prinţul Cyron, cu toate trupele lui naleniene. Până când prinţul nu-i cheamă pe *xidantzu* şi alţii de teapa lor, aşteptaţi aici. Ori mergeţi la Poarta Albă, predaţi armele şi primiţi de mâncare.

Mâna lui Deshiel se lăsă pe mânerul spadei, dar l-am oprit cu stânga.

Străjerul hohoti.

Dosul palmei mele îi răsuci capul cu totul şi-l făcu să cadă drept în fundul lui mare. Ceilalţi străjeri de la poartă deveniră, brusc, frenetici. Îşi coborâră suliţele şi se pregătiră să înainteze şi să ne azvârle din drum. Luric Dosh păşi în faţă şi începu să-şi răsucească încet suliţa, ceea ce-i opri în loc.

Cu aceeaşi mână cu care l-am plesnit, i-am arătat celui căzut cercul de piatră de la Poarta Sângelui. Puteau fi găsite peste tot în cele Nouă Principate, cel mai adesea la marginea oraşelor importante. Acesta era mare, potrivit unei capitale, cam de zece metri în diametru. În interiorul lui avuseseră loc multe dueluri, iar semnele se vedeau încă.

Misticii îşi lăsaseră amprenta acolo, pentru că atunci când se duelau, cercul conţinea magia dezlănţuită, eliberată de acţiunile lor. În afara acelui cerc, lumea tocmai începea să se dezmeticească în pragul primăverii. Înăuntru, florile-şi scoseseră deja petalele, îmi plăceau în mod deosebit gălbenelele, pentru felul cum străluceau, şi mi-am imaginat că inflorescenţele de metal ar putea răsuna foarte elegant acolo, dacă le-aş despica. Pe de altă parte, Clopotele-de-Fier puteau ştirbi o sabie.

Străjerul se dădu înapoi de lângă mine.

— Nu-mi pasă cine eşti, nu intri.

Am arătat din nou spre cerc.

— Îmi cunosc îndatoririle.

Deshiel se înclină spre el.

— Adevărat că ţi le ştii. Vrei să mori îndeplinindu-le?

Nu i-am dat nici o şansă de a răspunde. Am luat-o înainte, de parcă aş fi fost prinţul. Străjerul trântit la pământ nu spuse nimic, iar camarazii lui se dădură la o parte din faţa mea. Oamenii mei m-au urmat, iar doi dintre trândavi se luară după noi.

Am arătat spre unul şi Ranai îşi trase sabia. El continuă să ne urmeze. Atunci ea făcu ce-ar fi trebuit să facă străjerul şi ne-am afundat în oraş fără nimeni altcineva pe urmele noastre.

Puteam simţi dezgustul lui Moraven pentru oraş, dar mie-mi plăcea. Clădirile înalte reduceau cerul la fâşii înguste de albastru. Mulţimile nu se strecuraseră încă prin sectoarele roşii şi vor rămâne, probabil, departe de ele, pentru că acestea ar fi fost primele atacate. Războinicii care trăiau aici menţineau locul curat, şi chiar şi cânii care lătrau, furişându-se pe străzi, arătau de parcă fuseseră recent îmbăiaţi.

Ceea ce-am considerat cel mai fascinant în Oraşul Ilustrat era pictura murală de pe case. Majoritatea nu aveau nici un înscris şi adesea erau zugrăvite pe o fâşie nu mai lată de un picior. Casa unuia dintre războinici, de exemplu, îl înfăţişa pe acesta într-o scenă din Virine, căsăpind un viruk. Ar fi fost cunoscut fie şi numai prin acest lucru. Mici simboluri îi dezvăluiau rangul actual şi apartenenţa, iar pe casa lui tabloul mural era al patrulea dintr-o secvenţă ilustrând faptele militare ale generaţiilor familiei. Deşi fiecare strălucea de vopseaua proaspătă, maniera zugrăvelii personajelor era caracteristică epocii, aşa că fiecare clădire devenea o istorie vie a celor care locuiau acolo.

Prin contrast, Quunkun era doar piatră goală. Zidurile sale netezi nu aveau nici un ornament, dar nici nu le trebuia vreunul. Era de aşteptat ca toată lumea să cunoască istoria şi faptele Dinastiei Telanyn şi ale împăraţilor care domniseră aici înaintea ei. Telanynii

preluaseră controlul asupra Erumvirinei când Prinţul Nelesquin a murit în Ixyll. Deşi au fost alungaţi de la putere de două ori după Urgie, şi-au făcut drum înapoi spre tron după o generaţie sau două. O dată în acordul general şi o dată prin căsătorie, ambele la fel de eficiente.

Turnurile înalte ale palatului se avântau spre cer ca nişte suliţe, însă nu făceau să curgă sânge. Rămâneau la fel de inutile cum erau adesea şi suliţele viriniene, iar asta prevestea nenorociri pentru Kelewan. Am traversat cercul larg de marmură albă şi-am început să urcăm treptele, numai pentru a ne pomeni opriţi de soldaţi dichisit îmbrăcaţi, ale căror vârfuri de suliţă fulgerau argintii în lumina soarelui.

Un căpitan ridică mâna pentru a mă opri.

— Nu mergeţi mai departe fără aprobare.

M-am scotocit prin robă şi i-am azvârlit o bucată de pânză murdară. Se retrase şi-o lăsă să cadă pe trepte. Acolo se despături singură, în toată gloria ei zdrenţuită, mânjită cu sânge. Deşi fusese străpunsă şi sfâşiată, nimeni nu avea nici o îndoială că era emblema Urşilor de Fier.

Căpitanul îngenunche, atinse pânza, apoi o ridică.

— Vino cu mine.

L-am urmat trecând de porţi şi-am aşteptat ca şi tovarăşii mei să mi se alăture. Mă deplasam destul de încet pentru ca ei să admire palatul, care-i lăsase pe oameni muţi de admiraţie încă de dinaintea căderii imperiului. Am intrat pe sub o cupolă masivă, ridicată la o înălţime de treizeci de metri. Înaintea noastră, pe ambele părţi, două scări porneau în sus, apoi se împărţeau în trei, întretăindu-se într-un adevărat păienjeniş ameţitor de pasarele. Zeci de stâlpi groşi susţineau cupola şi în fiecare fusese săpată imaginea unui zeu, împărat sau prinţ. Numai unul era lipsit de ornament, având doar o nişă goală. Acolo fusese o statuie a lui Nelesquin, dar fusese luată şi sfărâmată în urma Urgiei.

Căpitanul începu să urce pe scara dinspre vest şi l-am urmat dând ocol înspre nord. Când a continuat să urce, am ţâşnit pe scările dinspre nord şi n-am luat în seamă

strigătele lui, să mă întorc. Ceilalţi m-au urmat, şi mai alerţi ca înainte, dar l-au lăsat în pace când i-am făcut semn să vină.

Ajunse lângă mine pe la jumătatea drumului în jos, pe coridorul care ducea spre sala de audienţe a prinţului.

— Nu te poţi duce acolo. Trebuie să vorbim cu generalii mei despre Urşii de Fier.

I-am aruncat o privire atât de crâncenă încât păli pe dată. Ţinea însă pasul cu mine şi în mersul său se infiltră un anumit ritm. Gărzile din faţa sălii de audienţe intrară în alertă, dar le făcu semn să stea de-o parte. Când văzu că ezitau, se răsti la ei.

— Plecaţi de-aici. Acum!

Se retraseră fără nici un chef.

M-am pregătit să fac un pas înainte, dar mă opri cu o mână. Într-o clipă se şi trezi la gât cu sabia lui Ranai şi pumnalul lui Dunos, aţintit mai jos. Privirea i se înăspri când se uită spre mine.

— Dacă aveţi de gând să-l ucideţi pe prinţ, întâi ucideţi-mă pe mine, acum.

Am negat din cap.

Se linişti.

M-am întins şi-am îndepărtat sabia lui Ranai de la gâtul său.

— Cum te numeşti, căpitane?

— Ianin Lumel, prima companie, Urşii de Jad.

Am luat de la el emblema Urşilor de Fier.

— Să-ţi aminteşti că fiind isteţ şi în viaţă este de preferat prostiei şi morţii.

— Vă mulţumesc, Maestre.

Am arătat spre uşi şi mi le deschise, împreună cu Deshiel.

Am păşit printre el şi pe covorul roşu, mărginit cu purpuriu. Ştiam foarte bine cum priveau tradiţia toţi prinţii pizmaşi, dar trebuia să creez impresie. Dacă cineva păşea pe el fără a fi nobil şi fără invitaţie, asta-i putea aduce condamnarea la moarte.

Prinţul, care se tolănise cu o oarecare indolenţă între braţele Tronului Ursului, îşi puse imediat picioarele jos. Cred că s-ar fi şi ridicat, dacă robele grele oficiale n-ar fi fost înfăşurate în jurul picioarelor şi l-ar fi făcut să cadă la podea. Miniştrii săi, îngenuncheaţi de ambele părţi ale covorului, îmi aruncară priviri încărcate de venin, dar nici unul nu se ridică să mă înfrunte. Erau aşa cum au fost întotdeauna miniştrii: gata să servească pe oricine se afla pe tron, atâta vreme cât le convenea lor.

M-am oprit la trei metri de tron şi-am făcut o plecăciune adâncă. Am rămas aşa suficient timp cât să arăt respectul cuvenit, lui şi anilor de când dura dinastia lui. Mi-am îndreptat din nou spatele, însă n-am mai aşteptat să se încline şi el, chiar dacă părea dispus. I-am aruncat emblema şi el o prinse cu neîndemânare, chiar la piept. O ridică şi începu să tremure.

L-am privit prin gaura cea mai mare.

— Urşii tăi de Fier sunt morţi cu toţii, până la ultimul om. Oraşul tău va cădea. Dacă vrei să-ţi salvezi naţiunea, vei abandona acum Kelewanul şi te vei îndrepta spre nord, în munţi, în ţinutul Faeut. Trimite-ţi poporul în Nalenyr.

— Nu, asta nu-i posibil, răspunse lăsând jos emblema.

— Este foarte posibil. I-am văzut cu ochii mei murind pe Urşii de Fier. Ai vrea să ştii cum s-a întâmplat? Duşmanii au ocupat o linie defensivă puternică pe o înălţime deasupra Urşilor. Generalii voştri i-au trimis în asalt împotriva lor, ceea ce a fost o sminteală totală, zămislită cu vremuri în urmă dintr-o poveste despre Tigrii Morythieni. Urşii nu se confruntau cu morythienii. Aceşti *kwajiini* sunt mai deştepţi, iar trupele lor sunt neînfricate.

M-am uitat spre miniştri, care se holbau la mine cu ochii cât cepele.

— Chiar înainte ca Urşii să-i atace pe inamicii *vhangxi,* un nor negru de broaşte zburătoare s-a aruncat asupra lor. Broaştele nu sunt puternice, însă au dinţi şi venin, iar dacă mai multe se adună să înfulece dintr-un om, acesta rămâne locului. Şi atunci *vhangxii* au contraatacat. Au sfâşiat liniile Urşilor, *literalmente* i-au sfâşiat. Oamenii au căzut,

făcuţi bucăţi – *multe* bucăţi, toate mici –, apoi ucigaşii lor s-au repezit să-i mănânce. Ce-a mai rămas din Urşii voştri sunt mormane de bălegar aburind, la vreo treizeci şi cinci de kilometri depărtare de aici.

Prinţul îşi miji ochii şi încercă să pară dur, însă transpiraţia de pe chelie îl trădă.

— Dacă lucrurile stau chiar aşa, cum se face că ai această emblemă?

Mi-am aşezat mâinile pe mânerul săbiilor.

— L-am chemat pe conducătorul *kwajiin* şi l-am provocat la un duel. A desenat un cerc şi l-am ucis.

Mi-am suflecat mâneca şi-am dezgolit o cicatrice albă în zig-zag, întretăiată de cusături negre.

— N-a fost un nepriceput.

— Dar dacă generalul lor este mort, atunci primejdia a încetat.

M-am uitat spre ministrul care vorbise.

— Şi fără general au ajuns atât de departe. Cel pe care l-am căsăpit nu era generalul lor comandant. Vor veni, vor lua Keleewanul şi-i vor ucide pe toţi cei din oraş.

— Nu, nu, asta nu-i posibil, scutură prinţul din cap.

— Refuzul tău nu schimbă cu nimic realitatea care va urma, am precizat arătând înapoi, spre est. Invadatorii au devorat jumătatea de est a ţării voastre. Trupele voastre sunt insuficient antrenate pentru a li se opune. Retrageţi-vă, mai daţi-le timp de antrenament, şi s-ar putea să-i opriţi. Dacă nu faceţi asta, naţiunea voastră este pierdută.

Jekusmirwyn se ridică şi întinse spre mine un deget tremurător.

— L-ai ucis pe unul dintre conducătorii lor. Te numesc comandantul armatei mele. Pregăteşte apărarea oraşului cum crezi de cuviinţă.

Am râs în hohote, ofensându-i pe miniştri şi pe prinţ deopotrivă.

— Nu mă lua în râs!

— Smintitule, am clătinat din cap, dacă m-aş putea gândi la o cale să-ţi salvez oraşul, crezi că aş mai veni aici să-ţi spun să-l abandonezi? Nu poate fi salvat. Fă ce ţi-am

spus, iar victoria lor va fi totodată şi primul lor pas spre înfrângere.

Prinţul îşi ridică sfidător bărbia.

— Şi dacă nu?

Am arătat spre peretele gol din spatele tronului.

— Scrie-ţi acolo un epitaf frumos. Va fi singura şansă să-şi mai amintească cineva de tine, după ce te vor mesteca fălcile lui Grija.

28
Ziua a 17-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Lui Ciras şi Borosan dovezile li se păreau clare: călătoria lor în inima Ixyllului îi adusese foarte aproape de locul unde trebuie să se fi desfăşurat marea bătălie dintre armiile împărătesei şi cele turasynde. Cum de ştiau nici unul n-ar fi putut spune precis, dar căzură amândoi de acord cu această concluzie.

Iar învoiala lor, deşi satisfăcătoare până la un anumit nivel, nu-l încânta cu totul pe niciunul.

Ciras se simţea dezorientat. Se întoarse spre Borosan, pe când călăreau pe o cărare, de-a lungul poalelor unui şir de munţi cu crestele ascuţite.

— Am senzaţia că totul este puţin mişcat. Mă uit şi mi se pare că se modifică.

— De parcă te-ai uita printr-o lentilă, explică inventatorul. Este refracţie, totul apare puţin mişcat.

— Dar nu ne uităm prin sticle.

— Ai dreptate, se încruntă Borosan şi păru aproape copilăresc, în pofida oboselii sale şi a prafului roşiatic de pe faţă. Cred că magia este impregnată aici atât de mult, încât emană precum căldura din stânci. Am văzut mirajele apei şi cred că aici simţurile ne sunt afectate în acelaşi fel. Nu ne împiedică să vedem lucrurile, ci doar să le vedem imediat.

Ciras dădu din cap, fără a fi prea sigur că înţelesese, dar avea o idee despre ce vorbea tovarăşul său. Spadasinul arătă spre o stâncă despre care i se părea că semăna cu un călugăr în robă, cu gluga trasă pe cap.

— Repede, spune-mi ce vezi.

Borosan privi şi apoi ridică din umeri.

— Un bărbat în mantie, cu gluga trasă, în bătaia vântului.

— Pe-aproape.

Ciras privi din nou spre piatră şi un fior îi trecu în jos pe şira spinării. Îşi schimbase forma, răsucindu-se uşor, înălţându-şi mai mult umerii. Nu se mişca în timp ce privea şi încercă să se convingă că nu o studiase destul de bine prima dată. Însă ştia că greşea, antrenamentul său îl făcuse un observator foarte atent, iar timpul petrecut alături de Borosan nu făcuse decât să-i amplifice aceste capacităţi.

— Desigur, dacă vrăjile lucrează aici în acest fel, aş fi putut spune că seamănă cu Doamna de Jais şi Jad, zâmbi inventatorul, iar tu ai fi auzit că seamănă cu orice te-ai fi gândit. Sau poate că te-ai fi gândit că seamănă cu altceva, iar eu, spunându-ţi cu ce seamănă, s-ar fi putut schimba în ceea ce ţi s-ar fi părut ţie că este.

— Destul. Parcă mi-a luat foc mintea, ridică mâna Ciras.

Îşi băgă, o clipă, capul între umeri, sperând ca nu cumva pentru că vorbise, chiar să se şi întâmple.

Borosan zâmbi, însă nu izbucni în râs.

— Ceva mă îngrijorează aici, şi nu pentru că percepţiile noastre se schimbă constant. Cu atâta magie prin jur, nu mă mir că s-ar putea să fie atât de uşor de folosit. Mă întreb doar dacă nu cumva ajunge să fie folosită inconştient.

— Nu cred că înţeleg.

Bărbatul oftă, apoi se întoarse şi scoase din desagi unul dintre şoricarii sferici. I-l întinse lui Ciras.

— Te rog, ştiu că nu-ţi place *gyanrigotul* meu, dar ţine-l.

Încruntându-se, războinicul din Tirati acceptă sfera de mărimea unui craniu.

— Şi acum ce urmează?

— Mângâie-l, prefă-te că ar avea blană.

Tânărul ridică sprâncenele.

— A venit, cumva, vremea să ne ferim de soare? Am putea găsi ceva umbră.

— Mângâie-l doar.

Ciras îşi scoase una dintre mănuşi, trăgând de ea cu dinţii, apoi mângâie carcasa de metal cu vârful degetelor. Se holbă, după care îl atinse din nou.

— Se simte ca blana.

— Ştiu.

Apoi şoricarul începu să toarcă.

Ciras i-l azvârli înapoi lui Borosan şi-şi frecă ambele mâini de coapse.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, spuse inventatorul şi-l băgă înapoi în desagi. Doar m-am *gândit,* chiar am visat. Eu îl consider un şoricar, din moment ce pentru asta l-am construit. Aici însă, cred că numai gândindu-te la ceva se poate manipula magia dezlănţuită şi lucrurile pot deveni realitate.

— Nu are nici o noimă, se încruntă Ciras.

— Chiar aşa? ridică bărbatul din umeri. Dacă eşti Mistic, ai acces la magie şi o foloseşti pentru a deveni un războinic mai bun. Ceea ce poţi face depinde de disciplina ta şi pricepere, dar nu poţi controla întreaga magie, aşa că o parte se scurge în mediul înconjurător. Motivul pentru care n-o poţi controla este că tu te-ai antrenat să fii spadasin, nu vrăjitor.

Pentru moment, Ciras nu spuse nimic, apoi dădu din cap.

— Şi ai spune că magia poate fi controlată pentru că tu, cu *gyanri* ai tăi, puteţi construi maşinării care dirijează magia captivă cu scopuri precise.

— Exact. Şi ştim că magia poate fi controlată pentru că avem pe cineva precum Kaerinus, care o foloseşte pentru a vindeca.

— Iar noi avem istorisiri despre *vanyeshi* care au făcut altceva cu ea.

— Nu numai asta. Ştim că virukii pot folosi magia. Chiar şi Rekarafi o poate folosi. A ajutat la vindecarea Tyressei.

— Dar ei nu sunt oameni. Uită-te în jurul nostru şi vezi ce-au mai ajutat *vanyeshii* să se întâmple.

— Dar ştim sigur că ei au făcut-o? se încruntă inventatorul.

— Relatările spun asta foarte clar.

— Desigur, dar cine a scris aceste istorii? întrebă Borosan strunindu-şi calul pe vârful dealului. Istoria *spune* că, în afară de Kaerinus, *nimeni* nu s-a mai întors din bătălie. Ţinând cont de natura Urgiei, nici nu constituie o surpriză. Şi, totuşi, avem legende despre Împărăteasa Adormită.

— Vrei să spui că nu ştim adevărul pentru că toţi cei care l-ar fi putut dezvălui au murit aici?

— Adevărat, şi uită-te la singura dovadă pe care o avem despre *vanyeshi.* Kaerinus s-a lăsat închis de secole, dar vindecă oameni. Nu-i deloc monstrul în care au fost transformaţi *vanyeshii.* Sigur, poveştile pretind că s-ar fi întors cu mintea zdruncinată, dar cât de slab la minte ar putea fi dacă este capabil să folosească magia?

— Mă faci să mă gândesc la lucruri tulburătoare, Maestre Gryst, oftă greoi tânărul.

Într-adevăr, nu voia să fie nevoit să se gândească la *vanyeshi* altfel decât ca la nişte monştri. Încă mai era bântuit de viziunea unuia care-l lovea din spate pe maestrul său, iar asta se potrivea cu ideea sa despre un nemernic. Dar, în acelaşi fel, avea viziuni despre *vanyesh* ucigând o mulţime de turasynzi foarte experimentaţi.

Îşi îmboldi calul, atingându-l cu pintenul, şi Borosan i se alătură.

— Maestre Gryst, ceea ce spui despre oamenii care au scris istorisirile este adevărat, dar eu te-aş contrazice spunând că aceste relatări sunt bazate pe acţiunile Prinţului Nelesquin şi ale *vanyeshilor* lui înainte de Urgie. Au avut nevoie de o bază reală a faptelor, dacă voiau ca poveştile să nu le fie respinse când au fost transmise prima dată.

— De acord, zâmbi Borosan. Oricum, poate că *vanyeshii* lui Nelesquin nu erau *singurii vanyeshi.* Poate că au venit şi alţii, temându-se de Urgie, şi au încercat s-o contracareze.

— N-au făcut o treabă prea grozavă, pufni Ciras.

— Repet, râse inventatorul, poate că au încercat s-o contracareze, astfel că nu întreaga viaţă a fost distrusă.

— Nu-mi place să mă iau în vorbe cu tine. Răspunzi prea bine.

Bărbatul zâmbi larg, apoi îşi plecă fruntea.

— Prefer să iau asta aşa cum sună, nu ce-ai vrut tu să spui.

Ciras strânse din ochi, în timp ce această observaţie i se reverbera în minte, şi-ar fi răspuns şi el ceva, dar când deschise din nou ochii zări o deschizătură întunecată la baza aproape perpendiculară a muntelui. Ar fi putut jura că nu era acolo cu câteva clipe mai înainte, însă şi cărarea pe pantă în jos nu păruse atât de dreaptă, iar un alt deal părea să se fi micşorat suficient de mult încât să dezvăluie deschizătura.

— Vezi şi tu?

— N-ar trebui să ne apropiem de ea, clătină încet din cap Borosan.

— S-ar putea să fie un alt complex funerar.

Ciras îşi lăsă mâna pe mânerul sabiei sale de *vanyesh.*

— Fiecare părticică din mine urlă să nu mergem acolo.

— Şi, dintr-un anumit motiv, asta nu-i destul ca să te facă s-o iei la goană, nu?

Spadasinul privi spre însoţitorul său.

— Ţinând cont de felul în care ne-a fost dezvăluită deschizătura, chiar crezi că am putea s-o luăm la sănătoasa dacă am vrea?

Borosan clătină iarăşi încet din cap.

— Orice are suficientă putere încât să ascundă sau să dezvăluie acea gaură ar fi putut probabil să despice dealul şi să ne înghită cu totul.

— Cred că am fost hărăziţi să ajungem aici.

— Acolo vom afla ce l-a ucis pe uriaş şi-a închis din nou mormântul, vorbi Ciras şi arătă în josul pantei.

— Şi din ce motiv ţi-au lăsat sabia.

— Probabil, se înfioră tânărul.

Dacă vor s-o folosesc pentru a da lovitura de graţie maestrului meu, vor afla că au luat o decizie foarte proastă.

Ca să ajungă la deschizătură, le trebui mai puţin timp decât estimase Ciras şi se părea că se mărise în timp ce ei erau pe drum. Cumva îngustă, despicătura boltită se înălţa la aproape zece metri. Chiar în interiorul ei, destul de departe ca să fie ascunse de umbre, stăteau două siluete ca de străjeri, dar orice încercare de a le identifica dădu greş.

Personajele aveau fiecare o înălţime peste şase metri şi în pofida formei lor umanoide nu aveau un aspect definit. Fuseseră modelate din lut, care se întărise şi pe când Ciras trecu de ei îi fu destul de lesne să vadă locurile unde crăpăturile fuseseră acoperite. Din punct de vedere artistic, nu erau cu mult mai meşteşugite decât oamenii de zăpadă, făcuţi de copii, şi le lipsea orice urmă de trăsături.

Călărind printre ele, continuă să-şi ţină mâna pe mânerul sabiei de *vanyesh.* Alături de el, expresiile de pe faţa inventatorului variau de la uimire la suspiciune.

— Ce-i, Borosan?

— Aceste statui au fost confecţionate din noroi de *thaumston.* Numai una singură ar valora o avere în Moriande.

— E o alinare să ştii asta.

Mai merseră înainte încă douăzeci de metri, străbătând jumătate din lungimea tunelului. Lumina reflectată din deschizătură dezvălui o alta, mai în faţă, dar avură puţine şanse s-o studieze, căci întunericul deja începea să se înstăpânească. Cu câteva clipe înainte de a se cufunda în beznă, Ciras se întoarse tocmai la timp să vadă intrarea închizându-se ca o diafragmă.

— Şi acum, Maestre Dejote?

— Continuăm să mergem. Nu te uita în spate.

— De ce nu?

— Deoarece cred că paznicii sunt pe urmele noastre.

Înălţându-se cât putea de mult în şa, Ciras îşi îmboldi uşor calul să meargă înainte. Mai merseră încă vreo zece metri, cu tropotul potcoavelor cailor reverberându-se prin tunel. Tânărul îşi încordă auzul să surprindă orice zgomot făcut de statuile străjerilor din urma lor, dar nu-i ajunse nimic la urechi. *Atât de uriaşi, atât de tăcuţi.* Dintr-odată îşi dădu seama ce-l omorâse pe uriaş, de ce se modificase piatra-călugăr şi de ce simţea el că erau priviţi.

Înaintea lor se aprinseră nişte torţe cu flăcări albastre, acel albastru al lămpilor *gyanrigot* văzute în Opaslynoti. Se vedeau siluete mergând opintit, purtând făcliile într-o mână şi sprijinindu-se de pământ cu cealaltă la fiecare cinci paşi. Apropiindu-se tot mai mult, le putu vedea mai bine şi-şi înfrână cu greu pornirea de a le porunci să se dea la o parte din calea sa.

Creaturile fuseseră cândva oameni, adică sălbatici, materialul uman folosit de viruki drept sclavi. Mai scunzi decât Oamenii Adevăraţi, cu piept îngust şi membre scurte, aveau destul păr pe corp încât să poată fi socotit blană. Îşi înveleau şalele cu fâşii de piele, iar trupul le era acoperit, din câte se părea, cu praf din aceeaşi piatră folosită pentru modelarea străjerilor.

Dar cel mai remarcabil lucru era că aveau capul încastrat cu totul în coiful de lut, care fusese în mod evident prelucrat la nivel înalt, contrazicând abilităţile lor aparente. Coifurile includeau o apărătoare totală pentru faţă, făcute să semene cu anumiţi indivizi, deşi chipurile erau lipsite de expresivitate. Aceşti sălbatici aveau trei tipuri de feţe, iar Ciras sesiză unele deosebiri de nuanţă, chiar şi în lumina albastră care nu prea scotea în evidenţă nici o diferenţiere de culoare.

Pe când cercul de lumină se mări, sălbaticii se opriră şi căzură în genunchi. Jumătate dintre ei, cei care nu purtau torţe, avansară, târşâindu-şi paşii, apoi făcură o plecăciune adâncă. Mormăiau ceva în mod repetat, dar tânărul nu putea înţelege nimic.

Privi spre Borosan, însă inventatorul dădu din umeri.

— Pare să semene cu ce mormăiai tu în seara în care ai făcut exerciţii cu spada aceea.

Asta-i trimise spadasinului un alt fior pe şira spinării. În pofida reţinerii sale, aruncă o privire în urmă şi avu un alt şoc.

Străjerii îi urmaseră, într-adevăr. Fiecare se lăsase pe un genunchi, cu o palmă fixată pe pământ, în timp ce cu mâna liberă îşi atingeau partea stângă a pieptului. Îşi plecaseră şi capul, însă erau atât de înalţi, încât Ciras putea vedea că pe feţe aveau doar expresii brute.

Unul dintre sălbatici se ridică şi se apropie.

— Stăpânii roagă voi oaspeţi fiţi.

Călătorii avură un schimb de priviri. Tânărul dădu din cap.

— Spuneţi-le stăpânilor voştri că am fi bucuroşi.

Sălbaticul îşi înălţă capul, ca un câine.

— Lasă-mă să încerc şi eu, zâmbi Borosan. Spune stăpânilor oaspeţi fericiţi noi.

Sălbaticul se înclină adânc, apoi îngheţă, cum făcură şi ceilalţi trei posesori ai aceluiaşi chip. Apoi cvartetul făcu o plecăciune, iar ceilalţi opt îi urmară o clipă mai târziu. Se ridicară în picioare şi se răsuciră la unison. Sălbaticul care fusese purtătorul de cuvânt le făcu semn s-o ia înainte.

Ciras se întoarse spre inventator.

— Chiar trebuia să le spui că suntem fericiţi?

— Vrei să creadă că n-am fi?

— Bine zis.

Spadasinul îl urmă încet pe sălbatic şi încercă să vadă ceva prin deschizătura de la capătul celălalt al tunelului. Chiar dacă se apropiau, priveliştea rămânea neclară şi numai după ce trecură de ceva ca o draperie grea, dar invizibilă, reuşi să vadă spre ce se îndreptau.

Din cât putea să înţeleagă, întregul munte fusese scobit pe dinăuntru. Pe pereţii de stâncă şi până spre centrul deschizăturii, fuseseră construite case de lut, aşezate cam la voia întâmplării. Lipite de pereţi, precum cuiburile păsărilor, sau sprijinite zdravăn de cele învecinate. Unele aveau chiar două, trei etaje, cu scări grosolane de la un

nivel la altul. Peste tot în aşezare, sălbaticii – bărbaţi, femei şi copii animalizaţi – forfoteau prin clădiri precum păduchii.

Construcţia din centru însă nu făcea decât să le ridiculizeze pe cele din jur. Nu era nici o îndoială că fusese altceva decât o citadelă imperială, cu zidurile ei groase şi turnurile înalte, protejate cu acoperişuri piramidale. Care aveau până şi ţiglă, aşa cum îşi amintea Ciras din picturile murale, iar imagini ale zeilor erau plasate la fiecare colţ.

Îl surprindea la fortăreaţă că nu fuseseră folosite la ridicarea ei nici lutul, nici piatra. Părea să fi fost alcătuită din săbii şi suliţe, scuturi şi armuri. Nu exista nici o îndoială asupra contururilor, perfect îmbinate. *Toate lucrurile pe care le-am căutat cu ardoare, majoritatea lor, se află aici.* Văzu arme de fabricaţie imperială şi turasyndă. Ici-colo, boabe de lumină se jucau de-a lungul marginilor tăioase sau peste anumite detalii din motivele inscripţionate, se pierdeau apoi într-o reţea de filamente care se ridica să lege citadela de muntele ce o înconjura.

— Unde suntem, Borosan?

— Nu ştiu.

— Stăpânii bun venit urat, îşi desfăcu sălbaticul braţele. Nume Tolwreen.

Ciras îi aruncă inventatorului o privire aprigă.

— Ăsta-i numele celui de-al Optulea Iad al lui Grija, cel păstrat pentru vrăjitori.

Borosan încuviinţă încet din cap.

— Cel de unde, după cum spun legendele, nu mai este nici o scăpare.

29

Ziua a 19-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

— Scuzaţi-mă, aţi spus ceva?

Keles îşi ridică privirile de pe masă. Nişte sfeşnice puse la colţuri fixau o foaie mare de hârtie de orez, iar pe ea desenase o hartă a noului Felarati. Făcuse nişte schiţe pe alte foi, pentru dezvoltarea ulterioară a proiectului, care ar fi putut fi aplicate la extinderea oraşului.

Femeia căreia i se adresase lăsă jos, în poală, *necylul* său cu cinci coarde şi arcuşul şi-şi coborî privirile. Purta o robă purpurie, tivită cu argintiu. Blazonul ei, brodat cu fir argintiu şi negru pe la mâneci şi piept, înfăţişa două porumbiţe în cuib. O panglică argintie îi ţinea părul lung şi negru.

— Am întrebat dacă aveţi vreo altă selecţie care să vă facă plăcere.

— Domniţa mea, iertaţi-mă, dar m-am lăsat absorbit de muncă. Pregătind harta, pot vedea cum vor arăta lucrurile şi devin nerăbdător, vorbi el şi arătă dincolo de masă, înspre balcon. V-aţi trăit întreaga viaţă aici, puteţi vedea schimbările. Imaginaţi-vă transformarea acestui oraş.

Ea dădu din cap şi zâmbi cu încetineală.

— Îmi va aminti, pentru totdeauna, de domnia voastră.

— Sunteţi foarte amabilă.

Keles puse dopul călimării cu cerneală şi şterse pensula de o cârpă pătată cu tuş. Aşa cum prezisese Prinţesa Jasai, Lady Inyr Vnonol fusese prezentată cercului său de cunoştinţe cu numai o săptămână şi jumătate în urmă şi începuse destul de repede să-i răpească din timp. Era limpede că-i stătea la dispoziţie să se folosească de ea cum poftea.

Şi-ar fi putut s-o facă, dacă n-ar fi existat două motive. Primul era conversaţia pe care o avusese cu prinţesa. Îl pusese în gardă, iar când Inyr pătrunsese în cercul său, îi fusese foarte uşor s-o depisteze ca spioană.

Iar celălalt motiv care-l făcea să fie prudent era un omagiu adus Mamei deseiene a Umbrelor. Dacă ar fi făcut abstracţie de vârsta şi maturitatea ei, Inyr ar fi putut fi Majiata Phoesel, fosta sa logodnică. Avea ochii de un albastru uşor mai deschis, dar părul, statura şi formele trupului erau identice cu ale femeii pe care o lăsase în urmă, în Moriande. Alegând-o pe ea, deseienii credeau că-i găsiseră perechea perfectă. Totuşi, nu înţeleseseră cum se sfârşise relaţia lui cu Majiata.

Ori poate că şi-au dat seama. Inyr Vnonol avea o maturitate care-i lipsise Majiatei. Încă de la început îi fusese devotată. Părea că nu-şi dorea nimic altceva decât să se bucure de prezenţa lui şi nu manifestase nici un fel de atracţie faţă de munca sa. Contrasta cu Majiata, care ar fi fost foarte interesată, cel puţin până la punctul unde şi-ar fi dat seama că tot ce-ar fi fost el dispus să-i arate nu avea nici o valoare pentru familia ei.

Keles se întoarse de la masă şi-i zâmbi.

— Cântaţi minunat. Ori de câte ori voi auzi *necylul,* îmi va reaminti de domnia voastră.

Ea-şi ridică fruntea şi-i zâmbi ceva mai cu nădejde.

— Dar am înţeles că *necylul* nu prea este folosit în Nalenyr. Nu cumva unul dintre prinţii voştri l-a şi interzis?

Şi dintr-un motiv întemeiat.

— Credea că sună ca o pisică eviscerată. Dar n-ar mai fi avut această impresie dacă v-ar fi auzit cântând.

Ar fi considerat că sună ca o pisică eviscerată lent.

— Mă flataţi, Maestre Anturasi, îi trimise ea o privire care-i strânse stomacul. Mă întreb în ce scop?

— Oh, doamna mea, doar nu credeţi că intenţionez să vă seduc şi să vă dezonorez? făcu ochii mari Keles. N-aş putea face niciodată aşa ceva. Ce fel de oaspete al Prinţului Pyrust aş fi dacă m-aş folosi în acest fel de vreunul dintre supuşii săi?

— Nu mă consider ofensată, Maestre Anturasi.

— Oh, dar ar trebui, domniţa mea, spuse el şi-şi întoarse capul în aşa fel încât să n-o mai vadă. Veniţi aici ca amică, ştiind că sunt însingurat şi departe de casă. Cântaţi pentru mine, pentru a mă face să mă simt mai bine, iar... Adevărul este, domniţa mea, că o parte din mine s-ar putea, într-adevăr, să fi încercat să vă seducă. O faţetă a mea întunecată şi dezonorantă. Îmi pare rău. Sunteţi atât de bună când spuneţi că nu v-aţi simţit ofensată, dar ştiu că trebuie să fiţi de-a dreptul şocată.

— Adevărat, Maestre Anturasi, înţeleg, răspunse tânăra, apoi lăsă instrumentul de-o parte şi se ridică din genunchi. Înţeleg durerea în care vă aflaţi. Dorul de casă, de prieteni, de oamenii de încredere, dorul de o atingere blândă...

— Nu, Lady Inyr, nu trebuie să faceţi asta, ridică mâna s-o facă să tacă. Tot ce-aţi putea spune s-ar putea să fie adevărat. Mi-aţi descris perfect slăbiciunea. Şi, ca un adevărat prieten, aţi fi gata să mă ajutaţi.

— Aş vrea să vă fiu mai mult decât un prieten, Maestre Anturasi.

Căldura şi *foamea* din glasul ei l-ar fi făcut să cedeze dacă n-ar fi fost perfect conştient că era o spioană strecurată în bătătura sa.

— Şi eu mă simt singură, dorinţa de a fi atinsă de un prieten...

— Nu, nu domniţa mea. Nu, scutură din cap, refuzând în continuare s-o privească. Sunteţi un suflet sensibil. Empatizaţi cu mine, dar riscând. Prinţul vostru mi-a spus că voi fi trimis acasă după şase luni, poate mai repede. Aş fi slab dacă v-aş folosi, dar meritaţi mai mult, altceva mult mai bun.

Ea nu spuse nimic, lăsând foşnetul mătăsurilor sale să glăsuiască în locul ei. Se întinse şi-i atinse mâna.

— Poate că, Maestre Anturasi, mi se va da voie să vă însoţesc.

Un spion deseian în Anturasikun? Chiar dacă aş fi îndrăgostit nebuneşte de ea, asta n-ar fi posibil.

Keles îşi trase brusc mâna.

— Nu spuneţi asta, domniţa mea.

— Ar fi chiar atât de oribil?

— Pentru dumneavoastră, da. Să fiţi smulsă din locurile natale şi să vă stabiliţi într-un oraş străin, unde aţi fi privită cu suspiciune, milă sau amândouă. Să nu aveţi nici o altă viaţă în afară de cea din Anturasikun. Îmi amintesc ziua în care v-am întâlnit aici în grădină. N-aş putea niciodată să suport să vă văd captivă în turnul familiei mele. Deşi s-ar putea să-mi doresc asta, însă v-ar ucide. Nu, mai bine plecaţi acum. Grăbiţi-vă, doamna mea, înainte ca stăpânirea mea de sine să se evapore. Plecaţi acum, repede, vă rog din suflet.

— Cum doriţi, Maestre Anturasi.

Se duse repede la uşă, o deschise şi păşi afară, dar se opri un moment să-i arunce o privire înainte de a închide uşa. În clipa când rămase din nou singur, se uită spre colţul unde stătuse şi văzu că *necylul* şi arcuşul erau încă acolo.

Acum are un motiv ca să revină.

Îşi dorea cu ardoare să nu se întâmple. Nu dormise prea bine, avusese un alt vis despre sora sa, aflată într-un paradis îndepărtat. Părea destul de fericită, dar îi spunea numai prostii despre Împărăteasa Adormită. Ceva din vis îl făcea să i se pară mai mult un coşmar şi se temea că sora lui se afla într-un anumit pericol.

O bătaie uşoară în uşă îl surprinse, pentru că, deşi se aştepta s-o vadă venind din nou, nu credea că va fi atât de curând. Se întoarse spre uşă, dar înainte de a apuca s-o poftească, uşa se trase în spate. Jasai intră şi închise uşa după ea.

— Mă bucur că vă văd, prinţesă.

— Şi eu pe domnia voastră, Maestre Anturasi. Am venit să mă uit peste planurile pe care le-aţi pregătit, vorbi tare prinţesa, pentru urechile care ascultau de partea cealaltă a pereţilor subţiri ai încăperii. Aţi progresat mult?

— Sunt încântat să vă arăt ce-am realizat, răspunse el în aceeaşi manieră.

Jasai se ridică şi traversă încăperea până la masă. Aruncă o privire spre *necyl,* apoi clătină din cap.

Keles zâmbi şi reveni pe locul său. Prinţesa i se alătură la masă. Mirosea a trandafiri, pentru că avea un *bhotai* a cărui pricepere era suficientă pentru a avea trandafiri tot timpul, chiar şi în cumplitele ierni deseiene. Lui nu-i păsase niciodată, în nici un fel, de trandafiri, însă mirosul lor se potrivea perfect cu ea – frumoasă, dar cu ghimpi.

— Aşa cum puteţi vedea, Alteţă, noile locuinţe sunt încă departe de a fi fost realizate. Ceea ce provoacă mari întârzieri este lipsa de piatră de construcţii, care este adusă cu mare greutate din cariere.

— Ah, da, desigur, după care urmă cu voce joasă. Este aşa cum aţi presupus. Cei mai puternici dintre oameni sunt mutaţi din echipele de lucru. Nu ştiu încă unde sunt trimişi.

— Nu-i scapă nici o aluzie?

— Nu l-am mai văzut de trei zile, scutură ea din cap, apoi ridică din nou vocea. Am vrut să vă complimentez pentru felul în care au fost folosite resturile caselor demolate pentru a construi barierele care separă terenurile.

— Păstrează pământul roditor şi ne permite. Alteţă, să împărţim terenurile pentru irigaţii, în anii de secetă.

Privi spre ea, reducându-şi din nou tonul.

— Dacă a plecat, vigilenţa va mai slăbi.

— În afară de femeia aceea. Mi-a oferit un zâmbet foarte satisfăcut când a trecut de mine. V-aţi bucurat de ea?

— Nu, şi nici n-am vreo intenţie, scutură el din cap.

Jasai zâmbi şi-şi lăsă o mână pe umărul lui.

— Foarte bine.

— Permiteţi-mi să vă arăt aceste schiţe noi, Alteţă.

Keles mută hârtiile, ştiind foarte bine că vor fi examinate în timp ce era plecat, pentru a se vedea dacă nu cumva ei doi comunicaseră într-un mod neauzit. Verificase şi el hârtia cu mare atenţie şi descoperise pe ea câteva urme minuscule. Era sigur că întreaga cantitate de hârtie

era inventariată, iar dacă lipsea vreo foaie, deseienii ar fi devenit tot mai suspicioşi.

Jasai nu-şi luă mâna, iar Keles n-avea nimic împotrivă, chiar îi plăcea. Aveau multe în comun. Amândoi erau atât prizonierii Prinţului Pyrust, cât şi ai descendenţei lor. Voiau să evadeze şi ştiau că va fi dificil. De asemenea, aveau ţările lor, pe care le iubeau, incluse printre planurile prinţului, iar dacă puteau face ceva să le împiedice, cu atât mai bine.

De asemenea, el devenise conştient că Jasai îl va accepta de bună voie în patul ei pentru a făuri o alianţă şi mai strânsă. Diferenţa dintre ce era dispusă să facă şi ceea ce voia Inyr era oricum vastă. Prinţesa acţiona din propria sa voinţă şi, în mod clar, făcând ceea ce era mai bine pentru interesele ei. Din moment ce acestea erau atât de strâns legate de ale lui, va fi şi în avantajul său. Inyr, pe de altă parte, era un agent al statului, iar tot ce făcea era numai în avantajul statului. Aici interesele ei şi ale lui difereau drastic, iar acesta era un motiv suficient de puternic de a se ţine departe de ea.

Deşi prinţesa s-ar face disponibilă pentru el, Keles nu se amăgea cu farmecele ei. Sarcina ei nu-l preocupa deloc, mama lui le explicase tuturor copiilor ei misterele naşterii cu detalii suficiente încât ştiau ce era sigur şi ce nu. Fiind şi un botanist priceput, ea născocise multe poţiuni şi tincturi pentru a preveni sau îmbunătăţi fertilitatea, ori chiar să scape pe cineva de orice consecinţe.

Dăduse şi peste unul dintre ghimpii lui Jasai, atunci când comentase că ar fi destul de simplu pentru ea să piardă copilul lui Pyrust dacă-l ura atât de mult. Ea îşi întoarse spre el ochii de un albastru îngheţat şi se strădui să-şi menţină vocea scăzută.

— Copilul ăsta nu-i numai al lui, este şi al *meu.* Vrea un moştenitor care să poată reclama Tronul Câinelui, iar acum *eu* am un moştenitor pentru Tronul Şoimului. Doar pentru că-l urăsc, nu înseamnă că-mi urăsc şi copilul. Dacă dragostea şi ura sunt doar feţe ale aceleiaşi monede,

atunci ura este pentru el, iar dragostea pentru copilul meu. Nu veţi mai atinge acest subiect, Maestre Anturasi.

Îşi ceruse scuze, iar ea acceptă, dar timp de câteva zile relaţiile rămaseră îngheţate. Nu-şi ceru niciodată scuze pentru reacţia ei, iar el ştia că nici n-o va face vreodată. Oricum, ea-şi dăduse seama că afirmaţia lui nu fusese una spusă cu răutate, ci una prin care încerca, inocent, să fie de folos. El avu grijă după asta să-şi ţină gura înainte de a analiza toate consecinţele vorbelor sale.

— Dacă vă uitaţi aici, Alteţă, am pregătit un nou model pentru grădină. Deşi sunt cartograf, mama mea se pricepea la flori şi plante, aşa că îi pot aprecia arta. Fiecare parcelă ar reprezenta unul dintre cele Nouă Principate, iar florile vor avea petale în culorile naţionale.

— Da, însă ar fi un semn rău dacă una sau alta dintre naţiuni ar fi năpădite de buruieni, nu? întrebă, apoi îl strânse de umăr şi şopti. Cred că deseienii sunt pe cale să atace Helosunde şi nu pot să fac nimic. Chiar în cazul în care Consiliul de Miniştri ar şti ce urmează, mă îndoiesc că ar *putea* sau ar *vrea* să-l oprească.

— Miniştrii? se încruntă Keles. Sunt nişte funcţionari, nimic mai mult.

— Ai noroc dacă poţi crede aşa ceva, râse ea încet. Din cauza bunicului tău şi a puterii pe care o deţine, birocraţii nu pot face mare lucru ca să se amestece în viaţa ta. Oricum, în ţara mea, miniştrii au putut prelua puterea. Deşi au făcut şi lucruri ca desemnarea fratele meu ca prinţ, l-au ales pentru că este slab. Când ultimul prinţ a murit, naţiunea a trecut sub controlul lor, iar ei s-au săturat să tot fie forţa din spatele tronului. În loc să se ascundă în umbra prinţului, se acoperă cu pietatea patriotică şi pretind că tot ce fac este spre binele Helosundiei. Şi totuşi, nimic din ce-au izbutit până acum n-a recâştigat nici măcar o palmă din principat.

— Ar fi făcut cel mai bine să vă fi ales, prinţesă.

Ea dădu din cap, iar părul ei blond i se revărsă peste umeri ca nişte şuvoaie aurii.

— N-au îndrăznit, pentru că aş fi fost mult prea puternică pentru ei.

Keles privi în sus spre ea şi zâmbi. Nu avea nici o îndoială că ea nu greşea în privinţa miniştrilor. *Are o voinţă suficient de puternică încât să se pună şi cu bunicul meu!*

— Nu există nici o garanţie că nu ne vor ucide oricând i se va năzări soţului meu, ori dacă Mama Umbrelor decide că ne-am depăşit cu mult utilitatea.

Jasai îşi trecu mâna peste pântec.

— Copilul meu se va naşte în luna Şobolanului. După aceea, viaţa mea nu mai face nici doi bani.

— Nu cred că am nici măcar atât răgaz, rânji Keles cu tristeţe.

— Iar şansele noastre de scăpare se vor termina chiar şi mai repede. Odată ce începe să se vadă sarcina, abilităţile mele de evadare se diminuează.

— Ştiu, dar mă gândeam la ceva, bătu el în planurile oraşului. Râul Negru se va revărsa aproximativ peste şase săptămâni. Ori o să scăpăm până atunci, ori nu mai ieşim de-aici niciodată.

30
Ziua 21-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr Al 737-lea an de la Urgie
Câmpia din faţa Morynei
(Helosunde) Deseirion

Îmbrăcat în armura neagră, împodobită cu şoimul auriu pe platoşă, stând pe un deal şi încadrat de două flamuri care-i anunţau prezenţa, Prinţul Pyrust privea desfăşurarea bătăliei în câmpia din vale. Departe, înspre sud-vest, putea vedea aglomerarea cenuşie care marca locul Morynei, fosta capitală a Helosundiei. Floarea gloriei militare helosundiene – în afară de trupele aflate în serviciul tronului nalenian – era aranjată în formaţie de marş în direcţia sa şi avansa.

Intenţia lor, din câte se părea, era de-a împinge înapoi dispozitivul din centrul liniei sale, până când ar putea ocupa dealul lui, capturându-l cu tot cu flamuri şi eliberându-se pentru totdeauna din jugul deseian. Nu avea nici o îndoială că mulţi dintre ei visau să meargă chiar şi mai departe, cucerind Felaratiul şi transformând Deseirionul în terenul lor de distracţii. Dacă ar pierde această bătălie, ar muri. Ţara lui ar muri, iar poporul său ar suferi.

Iar asta nu poate fi îngăduit să se întâmple.

O privire superficială asupra câmpului de bătălie ar fi indicat că tocmai asta era pe cale să se petreacă. Până acum patru zile, batalionul său de Şoimi ai Focului fusese garnizoana din Moyrne. Urmându-i ordinele, adunaseră toate grânele pe care le puteau transporta şi începuseră să se retragă spre Meleswin. Rebelii helosondieni, după ce aflaseră de mai multă vreme de recolta îngrozitor de slabă din Deseirion, credeau zvonurile conform cărora revoltele cauzate de lipsa de hrană erau motivul retragerii trupelor şi aducerii grânelor în nord. Hotărâseră că le puteau da o

lovitură crâncenă cuceritorilor atacându-i pe Şoimii de Foc şi împiedicând scoaterea cerealelor din Helosunde.

Pyrust se aşteptase la o împotrivire înverşunată, însă numărul trupelor aliniate să-l înfrunte fusese o surpriză. Putuse să deplaseze la sud-vest de Meleswin două regimente întregi, inclusiv Şoimii de Foc, păstrându-i pe Şoimii de Fier şi pe cei Argintii ca rezerve, în spatele dealului. Indiferent de interesele şi scopurile sale, se părea că avea la dispoziţie sub o mie de soldaţi.

Rebelii se adunaseră de cel puţin trei ori pe atâta. Pyrust recunoştea câteva dintre flamurile din gloată pentru că originalele erau expuse în Felarati. Poate că unităţile reconstituite reluaseră tradiţiile helosundiene, însă era clar că mulţi dintre soldaţi fuseseră aruncaţi în luptă după o instrucţie sumară, cu arme mai potrivite pentru muncile câmpului decât pentru luptă. Un batalion întreg, ţinut în rezervă, părea să nu dispună de nici un fel de arme, dar în momentul când va fi trimis în luptă, pe câmpul de bătălie vor fi destule arme care ar putea fi recuperate.

Nu avea nici o idee cine comanda forţele duşmane, iar absenţa unui post de comandă clar stabilit îi însufleţi moralul. Se părea că helosundienii fuseseră împărţiţi în trei aripi – dreapta, stânga şi de centru – fiecare cu propriul comandant. Centrul, destinat să se confrunte cu cele mai bune trupe ale sale, dispunea de mai mulţi războinici căliţi în luptă. În pofida lipsei lor de experienţă, cele trei aripi puteau, cu uşurinţă, să-i încercuiască trupele, iar odată ce făceau asta, îl atacau din flancuri şi câştigau bătălia.

Clătină din cap. Spera ca vreunul dintre miniştrii din Consiliu să conducă luptă împotriva sa. Birocraţii controlau acţiunile helosundiene conform celor scrise în Cărţile Înţelepciunii lui Urmyr, însă păreau să fi uitat că el fusese cândva general al împăratului Taichun. Acesta scrisese un tratat despre experienţa sa pe câmpul de luptă, intitulat *Dansul războiului,* iar Pyrust găsea învăţăturile sale foarte utile.

O bătălie este câştigată înainte să zboare prima săgeată ori să lovească prima sabie.

Helosundienii avansaseră spre nord-est aşteptându-se să prindă într-o ambuscadă unul dintre batalioane, aşa că la venirea zorilor, după ce descoperiseră că deseienii nu se aflau în marş, ci se aşezaseră în poziţii de luptă şi primiseră întăriri, se grăbiseră să se pregătească pentru bătălie. În acţiunile lor pripite, nu aduseseră cu ei provizii prea multe, gândindu-se că vor pune mâna pe orez şi se vor ospăta. Şoimii de Foc se mişcaseră însă întotdeauna mai repede decât helosundienii, obligându-i să-şi continue marşul mai mult timp decât şi-ar fi dorit vreodată. Drept urmare, veneau la luptă deja obosiţi şi flămânzi.

Pe de altă parte, trupele sale erau majoritatea odihnite, bine hrănite şi bine instruite. Nu se îndoia că fiecare dintre soldaţi simţea teamă privind gloata care se îndrepta spre ei. Apăreau şi glume, cum că fiecare nu trebuia decât să omoare trei câini şi putea lua o pauză în ziua aceea, dar toţi ştiau că aceşti câini helosundieni vor ucide un număr destul de mare dintre ei.

Îşi formase ordinea de bătaie cu Şoimii Aurii înainte. Şoimii de Munte şi Şoimii de Foc erau poziţionaţi în dreapta şi stânga, fiecare formaţie trasă mai în spate, cu flancurile învăluind ariergarda Şoimilor Aurii.

Pyrust deschise brusc un evantai negru, ornat cu un taur roşu, uriaş. Îl ridică deasupra capului său, dezvăluind simbolul, apoi îl întoarse cu muchia spre trupe şi lăsă mâna jos.

Comandanţii Şoimilor Umbrei strigară ordinele. Şoimii Aurii îşi desfăşurară rândurile din spate, iar Şoimii Umbrei alergară înainte. Îşi încordară arcurile, traseră corzile şi sloboziră săgeţile, rând după rând, direct înspre centrul helosundienilor. Fiecare săgeată-şi găsi ţinta şi, deşi câteva loviră scuturi sau ricoşară din armuri, majoritatea se înfipseră până la penaj în trupuri, iar oamenii căzură urlând la pământ.

Arcaşii helosundieni răspunseră imediat, dar părea o şoaptă pe lângă un strigăt. Câţiva dintre Şoimii săi căzură

când săgeţile găsiră locuri descoperite în armuri, dar multora dintre arcurile helosundiene le lipsea forţa necesară pentru ca săgeţile să penetreze oţelul. *Oamenii mei nu sunt găinuşe, să fie striviţi atât de uşor.*

Şoimii Umbrei lansară încă patru salve, rărind rândurile trupelor din centrul dispozitivului helosundian, apoi se opriră şi se retraseră. Nu ştia dacă liderii celeilalte părţi înţelegeau semnificaţia celor cinci salve, dar peste cinci luni va fi luna Câinelui, a helosundienilor, şi alesese să-i onoreze în acest fel.

Să-i onoreze înainte de a-i măcelări.

Pyrust aşteptă, în vreme ce răniţii şi morţii săi erau evacuaţi. Cealaltă tabără strânse rândurile, concentrându-se spre centru. Se aşteptase la asta, ce general n-ar fi făcut aşa? Centrul helosundienilor fusese punctul lor tare, însă acum devenise un loc vulnerabil. Trupele bine antrenate se deplasară înainte, pentru a umple linia de front, în timp ce rândurile din spate ale aripilor se scurseră spre mijloc, pentru a ocupa locul rămas gol.

Ceea ce-i face să se îndepărteze de bătălie mai mult decât ar vrea, ca să-şi păstreze eficacitatea.

Îşi ridică din nou evantaiul, arătând taurul roşu. Îl smuci înainte şi înapoi, expunându-i ambele părţi, apoi îl lăsă jos, pentru a face semn spre liniile helosundiene. În vale fură strigate ordine şi Şoimii Umbrei, aflaţi în debandadă, se poziţionară în spatele Şoimilor de Foc, în dreapta. Şoimii Aurii se deplasară înainte, lăsând un spaţiu gol între ei şi unităţile lor de sprijin. Înaintarea încetini când Şoimii Aurii îşi dădură seama că nu aveau nici un sprijin, apoi începură să se retragă.

Helosundienii lansară atacul.

De-abia dacă cincizeci de metri separau cele două armate, însă retragerea Şoimilor Aurii mări distanţa. Şoimii de Foc şi Şoimii de Munte începură să dea şi ei înapoi, scurtând liniile deseiene. Ambele aripi helosundiene şarjau tot mai repede, încercând să se asigure că îi vor lovi amândouă pe deseieni, în acelaşi

timp, însă companiile lor din flancuri nu se puteau ţine după ele.

Când flancurile Şoimilor Aurii făcură din nou joncţiunea cu celelalte unităţi, fură lansate ordine, iar retragerea încetă. Soldaţii săi îşi întăriră rândurile şi pregătiră suliţele. Helosundienii apărură şi ei, încetinind nu atât din cauza fricii, cât de oboseală. Azvârliţi în şiruri de suliţe, oamenii se izbiră de frontul deseian. Săbiile loviră scuturile, ghioagele zdrobiră membre, spadele tăiară adânc, iar bărbaţi care urlau se ridicau în aer, înfipţi în suliţe ca traşi în ţeapă.

Pyrust azvârli evantaiul în aer, lăsându-l să se răsucească de la un capăt la celălalt. Încetini, apoi începu să cadă, învârtindu-se ca o sămânţă de arţar. Helosundienii, luându-i gestul drept un semn de predare, răcniră însufleţiţi de speranţe.

Speranţe false.

Săgeţile negre se înălţară în aer dinspre Şoimii Umbrei, rărind rândurile care apăsau asupra centrului deseian. Arcaşii traseră din nou şi din nou, pe cât de repede reuşeau să-şi încordeze arcurile şi să lanseze. Săgeţile lor ajunseră în adâncimea formaţiei helosundiene, iar stegarii batalionului Câinelui de Smarald piereau unul după altul, în strădania lor de a nu lăsa flamurile unităţii să atingă pământul.

Din spatele lui Pyrust se auzi bubuitul ca de tunet, dar era convins că nimeni de pe câmpul de luptă nu-l auzise. Dinspre dreapta şi stânga dealului său veneau Şoimii Argintii şi cei de Fier. Atelaje cu câte patru cai trăgeau masivele care de luptă, cu câte doi arcaşi pe banchetele din spatele conducătorilor. Lame de sabie de peste un metru lungime fuseseră fixate de capetele osiei. Se răsuceau şi luceau în lumina soarelui de dimineaţă, atunci când carele veniră dând ocol dealului, intrând în luptă.

Săgeţile secerau flancurile helosundienilor, apoi carele trecură peste ele. Lamele îi măcelăriră oribil pe oameni, iar urletele lor băgară groaza în camarazii lor. Fiecare om din flancuri ştia că-i venea rândul, şi doar foarte puţini

înfruntară moartea de bună-voie. Mulţi luptau să ajungă mai mult în adâncimea formaţiei, ceea ce distruse orice urmă de disciplină sau ordine. Alţii, se mulţumiră să rupă rândurile şi să fugă, iar această strategie era răsplătită cu câte o săgeată în spate.

Printre helosundieni domnea haosul. Formaţiunile lor din urmă se întoarseră şi o luară la sănătoasa. Flancurile cedară, ceea ce permise aripilor sale să preseze, inversând linia de bătălie. Deşi printre câini se aflau războinici valoroşi şi neîndurători, erau rebeli şi nu meritau să beneficieze de vreun tratament onorabil. Dacă izbuteau să-i ucidă soldaţii într-o luptă dreaptă, plutoanele de Şoimi ai Umbrei le ordonau altora să le ia locul şi să-i nimicească.

Şi, în mod curios, nu văzu nici un războinic curajos printre conducătorii helosundieni.

Pyrust privi cum forţele rebele se dezintegrau, apoi îşi scoase evantaiul, îl ridică şi-l închise brusc. Ordinul său se răspândi încet printre trupele sale, acestea reveniră în tabără, în afară de cei din detaşamentele de siguranţă şi cei desemnaţi să-i termine pe răniţii grav şi să caute prizonieri care ar putea avea informaţii sau ar putea fi schimbaţi pentru răscumpărare.

Studie câmpul de luptă, apoi dădu din cap. *Şi aşa cum a spus Urmyr în Dansul războiului, prin înţelegerea slăbiciunii şi puterii, o armată poate lovi precum o piatră de moară aruncată peste un ou.* Forţele helosundiene fuseseră zdrobite, iar gălbenuşul lor se înroşise şi se usca pe ceea ce fusese odată un câmp înverzit.

— Aţi dobândit o victorie măreaţă, Alteţă.

Pyrust îşi vârî evantaiul în mănuşa stângă.

— Aşa se pare, Mamă a Umbrelor. Deci o piatră de moară poate strivi un ou sau nu? Vom vedea cum decurg lucrurile când vom întâlni o altă piatră de moară.

Cotoroanţa arătă spre sud, spre Nalenyr.

— Piatra de moară care vă aşteaptă acolo este mică şi sfărâmicioasă. Prinţul Eiran comandă o armată naleniană formată din trupe vestice. Nu vă vor putea opri.

— Ştiu că venim?

— Nu încă. Şoimii Negri şi Şoimii de Piatră au blocat drumul spre sud, aşa că refugiaţii vor fugi spre Vallitsi. Vor avea multe de povestit Consiliului de Miniştri.

— Ceva veşti de acasă? dădu Pyrust din cap.

— Totul este bine, deşi lucrările au fost încetinite din cauza încorporărilor în armată. Încă n-a răsunat nici o alarmă. Ambasadorul din Hyreothi s-a gândit să trimită un mesaj, însă curierul său a murit

Ochii asasinei se îngustară.

— Am însă mai multe veşti din sud, Alteţă.

— Da?

— Motivul pentru care vesticii au fost puşi sub comanda helosundiană este moartea Contelui Turcol de Jomir. Călărea împreună cu Cyron, când bandiţii au atacat grupul regal. Toţi vesticii au murit, iar prinţul a fost rănit destul de serios.

— Rănit? Cât de grav?

— Zvonurile susţin că şi-ar putea pierde mâna stângă.

Pyrust aruncă o privire în jos, spre propria mână stângă, spre jumătatea lui de mână.

— Ar putea fi ceva periculos. Pierderea jumătăţii de mână m-a făcut de două ori mai deştept decât eram înainte.

— Unul de patru ori idiot, tot idiot rămâne, Alteţă

— La fel şi unul de două ori idiot, Delasonsa.

— N-am intenţionat să fac din asta o insultă, îşi înclină ea capul.

— Ştiu, dar mai ştiu că eşti prea inteligentă să-l desconsideri pe Cyron cu atâta uşurinţă. Ăia nu erau bandiţi. Turcol a fost cel care voia să-l omoare, sau asasinii erau sprijiniţi de altcineva?

Expresia lui Pyrust se înăspri.

— Nu erau ai *noştri,* nu-i aşa?

— Nu, Alteţă, pentru că dacă erau ar fi fost morţi deja. La fel şi Prinţul. Agentul pe care-l controlez eu crede că Turcol a clocit un plan de unul singur. Dar asta nu exclude ca şi alţii să fi adoptat aceeaşi tactică, Alteţă, chiar şi domnia voastră.

Prinţul deseian scutură hotărât din cap.

— Nu. Nu va fi nici un asasin de-al meu care să-l ucidă acum pe prinţ. Am să rezerv această ocazie vreunuia dintre soldaţii mei, sau chiar mie.

Zâmbi, imaginându-şi expresia de surpriză de pe faţa lui Cyron când îl va priponi pe tron cu sabia sa.

— Am să fac asta cunoscut, Alteţă.

— Foarte bine.

Pyrust arătă din nou spre câmpul de bătălie.

— Vor fi supravieţuitori. Află ce ştiu. Salvează nouă dintre cei mai zdraveni. Orbeşte-i pe trei dintre ei, taie urechile altor trei şi limbile următorilor trei. Trimite câte unul din fiecare spre Moryne, Vallitsi şi Solie. Lasă-i să le arate fraţilor lor ce soartă-i aşteaptă dacă ni se împotrivesc. Mai rău va fi pentru familiile lor.

— Porunca vi se va îndeplini, stăpâne.

— Şi încă ceva, Delasonsa, spune-le că toţi cei care decid să lupte pentru onoarea Prinţesei Jasai vor fi primiţi ca fraţi, ospătaţi ca nişte viteji şi scăldaţi în glorie ca nişte eroi.

Cotoroanţa înălţă din sprâncene.

— Legându-le soarta de a ei, Alteţă, s-ar putea să nu fie lucrul cel mai înţelept. Îi veţi face să creadă că sunt chiar bărbaţi.

— Fără îndoială că ai dreptate, dar ei vor fi piatra de moară pe care o azvârl înspre sud şi din nou spre sud. Mai bine învăţ să lupt peste cadavrele lor cu orice mi s-ar opune decât peste ale Şoimilor mei.

Mama Umbrelor rămase o clipă nemişcată, apoi dădu din cap.

— Va fi destul război încât să-i răpună pe toţi.

— Şi destui morţi încât să-i stea în gât şi lui Grija, înălţă Pyrust capul. Dar ştiind ceea ce trebuie despre slăbiciune şi putere, nu ne vom număra printre ei.

31
Ziua a 21-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

— Jorim Anturasi, nu poţi rămâne pe veci în întuneric.

Tânărul se întoarse spre locul de unde se auzise vocea.

— Pot, Căpitane Gryst, şi chiar intenţionez.

Vorbise cu glas atât de scăzut, încât de-abia dacă stârnea vreun ecou în încăperea subterană. Apa nu mai picura din tavan şi fusese lăsat singur, alimentat cu mâncare, oferită pe o tavă de aur împinsă spre el o dată pe zi. Nu ştia câte zile petrecuse acolo şi nici nu-i păsa. *Când nu mai poţi să pleci nicăieri, timpul nu mai are importanţă.*

Sus, pe pasarela de deasupra lui, Anaeda Gryst deschise apărătoarea unei lămpi. Lumina alb-albastră inundă încăperea, urmată de oftatul ei sonor.

— Dar eşti bolnav. Trebuie să ieşi de aici, acum.

Jorim ridică mâna să-şi ferească ochii.

— Nu, căpitane, nu înţelegi.

Ştia ce vedea ea: pielea i se desprindea în fâşii, descojindu-se aşa cum s-ar fi întâmplat în urma unor arsuri puternice, provocate de lumina solară. Părul i se decolorase, devenind alb precum osul. Ochii îi rămăseseră albaştri, dar când îi examinase, reflectaţi într-un castron cu apă, descoperise că aveau în jur o aură unduitoare de auriu şi roşu. Mai rău, pupilele aveau o formă ovoidală, ca de şarpe sau dragon. Iar dacă ei i s-ar fi părut că pielea i se descojea în modul firesc, el ştia că pierdea solzi.

— Am auzit tot felul de poveşti, Jorim, ştiu ce s-a întâmplat cu *Rechinul negru.*

— Nu, nu ştii, căpitane.

— Am crezut că avem o înţelegere, Maestre Anturasi. Să nu-mi ignori ordinele.

— Cu tot respectul, şi spun asta cât se poate de sincer, nu cred că mai fac parte din linia ta de comandă. Sunt un zeu, îţi aminteşti? Folosesc magia. Sunt un pericol pentru oricine se apropie de mine.

— Asta-i o prostie.

— Chiar aşa? o privi mijindu-şi ochii. De ce nu eşti la fel de isteaţă ca şi fennychul? Shimik a văzut. El ştie. Este îngrozit de mine. Şi voi ceilalţi ar trebui să fiţi.

— Cum am putea, eu sau ceilalţi, să fim înspăimântaţi de tine când ai salvat o navă şi faci parte din echipaj? Ai distrus duşmanii care au năvălit într-un sat şi au ucis pe toată lumea. I-ai salvat pe războinicii aflaţi împreună cu tine, în junglă, care ar fi murit cu siguranţă dacă nu ai fi acţionat.

— Deoarece, căpitane, nimeni nu ştie cum am făcut şi nimeni nu ştie de ce altceva mai sunt capabil să fac.

— Tu ştii, Jorim, scutură Anaeda din cap.

Izbi cu pumnii în piatra pe care stătea.

— Tocmai asta-i. Nu ştiu.

— De-asta-ţi faci probleme? izbucni ea în râs.

— Cum poţi să râzi? întrebă arătând în direcţia portului. N-ai văzut urmele de paşi lăsate de mine pe punte? Sunt urme de dragon.

— Şi sunt văzute ca un semn bun! Ai avut un echipaj redus la minimum ca să aduci nava înapoi şi, cu toate astea, oamenii spun că *Rechinul negru* n-a mai navigat niciodată atât de uşor.

— Nu, nu înţelegi, se ridică el şi-şi înălţă mâinile.

— Jorim!

Tonul poruncitor din glasul ei îl făcu să-şi înalţe privirea.

— Ai fost în locuri unde nici un om civilizat n-a mai călcat şi ai desluşit mistere pe care nimeni n-a mai reuşit să le descifreze. Ori este ceva cu adevărat dincolo de puterea ta, şi în acest caz ai face bine să să-ţi dai seama repede despre ce-i vorba, ori este o chestiune pe care *nu vrei* s-o iei în seamă. Iar dacă este aşa, ai grijă. Dacă nu o

înţelegi, sau nu vei ajunge s-o controlezi, va fi ceva mai cumplit decât îţi poţi imagina.

— Bine, vrei să ştii ce s-a întâmplat? Am să-ţi spun.

— Mai întâi stinge asta, arătă Jorim spre lampă.

Anaeda îşi încrucişă braţele pe piept.

— Fă-o singur. Ştii tu cum.

— Oh, deci admiţi că lucrez cu magia? Crezi că este vorba doar de o colecţie de trucuri de vrăjitor, de speriat copiii? Pot face lucruri care i-ar face pe *vanyeshi* invidioşi. Toate poveştile despre ei nici măcar nu s-au apropiat de ceea ce-am făcut eu.

Se învârti pe mica sa insulă de piatră şi arătă spre nord.

— Mozoyanii cei noi viermuiau deja pe *Rechinul negru.* Începuseră să se îndrepte spre plajă. Nu mai ştiam ce să fac. Magia este o chestiune de echilibru şi de stare a lucrurilor. Am vrut să modific echilibrul pentru a face să fiarbă oceanul, dar n-am putut. Atunci am văzut soarele ca pe Wentiko, *este* luna în care soarele se înalţă în constelaţia sa. M-am unit cu el şi-am absorbit esenţa soarelui.

Îşi strânse pumnii şi îndepărtă braţele, de parcă ar fi zburat.

— La început, m-am uitat doar spre mozoyani şi-am făcut să le fiarbă ochii. Le-am opărit creierii, îmi amintesc că am făcut asta foarte conştient. Apoi dintr-odată m-am trezit zburând. Nu le-am mai făcut nimic, *prezenţa* mea le-a făcut-o. Îi puteam vedea cum se topeau şi, cu un simplu gest, le-am făcut tăciuni mijlocul de transport.

— Iar pentru că ai făcut-o, ai salvat multe vieţi.

— Da, însă nu mă gândeam la asta. Nu m-am gândit deloc, clătină el din cap. Echipajul se ascunsese. Dacă m-ar fi privit, ar fi murit şi ei. Nu-mi spune că nu este aşa. Tzihua mi-a povestit că păsările şi maimuţele din pădure care m-au privit au murit.

— Jorim, poate că ucideai fiinţe care nu erau omeneşti.

— Dar n-am omorât plantele, râse încetişor, apoi îşi desprinse o bucată de piele de pe nas. Unele au înflorit şi au dat rod chiar în acea după-amiază.

— Încă n-am auzit nimic care să mă facă să-mi fie teamă de tine, se încruntă ea.

— Cât de diferită crezi că eşti de o pasăre sau o maimuţă? întrebă Jorim privind în sus. Le-am ucis fără măcar să mă fi gândit. Ce s-ar întâmpla dacă data viitoare voi încerca să omor tot ce nu-i de sex bărbătesc, sau ce nu-i înalt, iar tu şi Nauana veţi fi nimicite?

— Atunci problema nu este ce poţi tu să faci, ci cât de mult de controlezi. Poţi învăţa să te controlezi.

— Eşti sigură? *Vanyeshii* s-au Jucat cu magia şi aproape că au distrus întreaga lume. Aş putea s-o fac mai bine decât ei.

— Sunt morţi cu toţii.

— Poate că şi eu voi fi, spuse privind în jos.

— Asta e? îşi ridică fruntea Anaeda.

— Priveşte-mă doar. Prin mine s-a scurs toată căldura soarelui. Pielea mi se decojeşte. Ochii mi s-au schimbat. Am părul alb. Am îmbătrânit cu o generaţie sau două.

— Jorim, ai două probleme cu care te confrunţi şi, într-un fel, te-ai decis că există doar o singură soluţie pentru amândouă. Însă nu este cea mai bună.

— Nu sunt sigur că te înţeleg.

— Hai s-o examinăm pe prima, oftă ea. Te temi că eşti pe moarte sau că magia te-ar putea ucide. Ţi se decojeşte pielea, dar, dă-mi voie să te întreb, te doare?

— Poftim?

— Te usturǎ pielea, aşa cum usturǎ arsurile de soare?

— Nu, dădu el din cap.

— N-ai nici tăieturi sângerânde?

— Nu.

— Iar dedesubt, pielea îţi este intactă?

Jorim înălţă din umeri şi frecă o porţiune de piele de la încheietura stângă.

— Se pare că da.

— Ai spus că ochii ţi s-au modificat. Poate că şi restul trupului tău, zâmbi ea. Cunoşti legenda zeilor care iau formă omenească pentru a veni printre noi. Cine ştie ce fel de transformare este asta?

— Nu-i prea încurajator, se încruntă Jorim. Dar am să admit, pentru moment, că s-ar putea să nu fiu pe moarte.

— Păi, atunci mai admite şi că, dacă ai fi, folosirea magiei ar remedia lucrurile.

— Da, adică băutura ar putea vindeca mahmureala, până când te omoară.

— Asta aduce în discuţie cea de-a doua problemă, vorbi Anaeda examinându-şi o unghie. Te temi să foloseşti magia pentru că ştii că ai putea provoca vătămări grave. Însă aşa cum am spus şi mai înainte, aici este vorba de o chestiune de control.

— Şi ce se întâmplă dacă nu pot controla nimic?

— Ba poţi. Doar atât că va trebui să înveţi cum.

— Şi dacă dau greş?

— Nu, Jorim. Nu renunţ eu atât de uşor la tine. Eşti un Anturasi. Nu ţi s-a dat niciodată vreo însărcinare de care să nu te fi achitat. S-ar putea ca nu bunicul tău să ţi-o fi încredinţat pe asta, dar o vei rezolva. Nu-ţi stă în fire să dai greş.

— Mă prinzi în laţul propriei mele vanităţi, ridică el din sprâncene. Foarte bine, Căpitane Gryst. Dar poate că şi asta este o încercare. Am s-o las să treacă.

— De ce?

Tânărul îşi desfăcu braţele şi privi în jos cum lumina lămpii dansa în apa care-i înconjura insula.

— N-ai vrea să fi un zeu?

Ea căzu o clipă pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Nu, nu-i mantie pe care aş putea s-o accept.

— Şi-atunci de ce-aş face-o eu?

— Pentru că tu s-ar putea să fii la fel ca împărăteasa Cyrsa. Doar că ţi-ai descoperit adevăratul talent mai târziu.

— Am avut un talent înnăscut, respinse el imediat ideea. Sunt un Anturasi şi sunt cartograf şi explorator. Asta am fost dintotdeauna şi asta am vrut să fiu.

— Iar asta nu are nimic de-a face cu talentul tău, zâmbi Anaeda. Din câte mi-ai spus, îmi amintesc că mama ta este *bhotcai,* nu? Talentul ei este legat de plante.

— Da.
— Atunci de ce-ar fi mai puternic talentul unui Anturasi în venele tale decât în ale ei? Să fie, oare, datorită faptului că tu ai ales să-ţi dezvolţi capacităţile de cartograf, în vreme ce în tine zac şi alte aptitudini? Aminteşte-ţi că plantele au înflorit atunci când le-ai luminat.
— Iar animalele au murit.
— Şi câte asemenea animale ai ucis de-a lungul explorărilor tale, pentru a avea specimene de studiu? Poate că talentul tău în devenire, talentul tău zeiesc, amplifică ceea ce ai deja.
Jorim îşi închise ochii. Lucrurile pe care i le spunea aveau noimă, dar ar fi vrut să nu fie aşa. Dacă avea dreptate, atunci *era* un zeu, sau era pe cale de a deveni unul, ceea ce însemna că puterea manevrată de el înainte era doar o fărâmă din ce-ar putea stăpâni în viitor. Rezultatele ar fi putut însemna un dezastru.
Mai ales dacă nu înveţi să-ţi controlezi această putere.
— Căpitane, astea nu-s doar speculaţii lipsite de orice temei şi nu sunt lucruri care au apărut în urma acestui incident.
— Nu, nici vorbă. Îţi aminteşti că ţi-am spus că Borosan Gryst îmi este verişor. Se pricepe la meşterit lucrurile. Este talentul oricărui Gryst. Mama mea, pe de altă parte, provine dintr-o familie de marinari. Deşi eu sunt comandant de navă şi lucrez din greu, ştiu şi cum funcţionează unele lucruri şi le pot repara. De asta, în timpul cât ai stat aici în beznă, am putut să menţin în stare bună cronometrul care-ţi permite să calculezi longitudinea.
— Am şi uitat de el.
— Iar neglijenţa ta a fost consemnată în jurnalul meu. Vei suferi consecinţele, Maestre Anturasi.
— Respingi afirmaţia mea că nu mai sunt sub comanda ta? dădu el din cap.
— Zeu sau nu, *sunt* responsabilă pentru tine. Nu numai că eşti un element de valoare al flotei mele şi expediţiei, dar îmi eşti şi un prieten.

— Deci, fiind căpitanul unei nave este ca şi cum ai fi zeu?

— Nici pe departe, surâse ea. Zeii sunt limitaţi de înfăţişarea lor.

— Da, cred că sunt. De înfăţişare sau de temerile lor.

— Am verificat. Tetcomchoa nu cunoaşte frica.

Jorim se scărpină pe frunte, desprinzându-şi altă bucată de piele moartă. Înainte să apuce să răspundă, Nauana veni dinspre coridor ţinându-l pe Shimik. Blana fennychului se albise complet.

Anaeda privi spre vrăjitoarea amentzutlă.

— S-ar putea să fi ajuns la un punct în care ascultă de raţiune.

— Vă mulţumesc, căpitane.

Nauana lăsă fennul jos, iar Shimik se aşeză, strângându-şi picioarele la piept.

— Te-a convins să ieşi la iveală, Tetcomchoa?

— Mai degrabă m-a convins că nu mai are nici un rost să mă ascund. Eu… îşi ridică ambele mâini spre ea, apoi le lăsă să-i cadă încet pe lângă corp. Dacă Tetcomchoa nu cunoaşte frica, atunci eu nu sunt Tetcomchoa.

— Traducerea nu a fost prea clară, zâmbi ea puţin, apoi clătină din cap. Nu-i vorba că Tetcomchoa nu cunoaşte teama, ci doar că nu o arată.

— Ei bine, pufni Jorim, să rămân ascuns aici timp de… n-are importanţă cât o fi trecut, asta este o expresie destul de elocventă a fricii.

— N-a fost aşa ceva, stăpâne, zâmbi Nauana. Eşti şarpe şi ai năpârlit. Toţi au aflat. Toţi se bucură.

— Cu toţii, în afară de Shimik.

La auzul numelui său, capul fennului se ridică.

— Jrima deştept iar?

Anaeda privi în jos spre fenn.

— E cât se poate de bine pentru moment.

— Şi va fi tot mai bine.

Jorim îşi frecă braţele şi privi cum se desprindea de el, ca o ceaţă, pielea moartă.

— Trebuie, dădu Nauana din cap. Vei începe o serie de ritualuri de purificare.

— De ce?

— Vestea transformării tale a ajuns în cele mai înalte cercuri, răspunse, după care îşi împreună mâinile pe piept. Când vei fi pregătit, îl vei vedea pe Regele-Vrăjtor şi prin intermediul său vei primi restul a ceea ce ai lăsat în urmă când te-ai arătat ultima oară printre noi.

32
Ziua a 23-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati era sigură că nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit pe bunicul ei, iar asta o speria. În trecut îl mai văzuse satisfăcut de vreo nouă descoperire sau, cel mai adesea, de necazul cuiva. Destul de des, chiar Qiro era cauza acelui necaz. Îl mai văzuse şi mişcat de afecţiune, ca atunci când îi aducea câte-un desen sau o prăjitură, lucruri făcute pe vremea când era o copilă.

Dar, indiferent de cauza încântării sale, aceasta fusese întotdeauna una adultă, controlată şi automulţumitoare. Acum însă exhiba o bucurie copilărească, aflată la marginea nebuniei. De fapt, era destul de sigură că se smintise. I se conturase tot mai clar în minte, în timp ce Nelesquin îi dădea tot mai multe de făcut, şi o zgudui până-n temelii. Qiro fusese întotdeauna constant şi puternic. Deşi putea fi impulsiv – mai ales când era vorba de aplicarea unei pedepse decenţa îl obligase să respecte anumite limite dincolo de care nu trecea.

Îl privi cum stătea în apa nămoloasă la reflux, cu părul şi barba năclăite. Coborî mâna murdară şi scormoni prin nămol, scuipă în el, îl amestecă, şi-l modelă sub forma unor mici creaturi ciudate. Mai adăugă câţiva omuleţi de noroi echipajului micilor ambarcaţiuni confecţionate de el din stuf.

Şi-a pierdut minţile cu totul.

De acolo de unde se afla ea, armada lui liliputană nu aducea deloc cu flota lui Nelesquin. Durranii se îmbarcaseră la bordul navelor într-o ordine deplină, în vreme ce oamenii din trupele bunicului ei se încovoiau, lăsându-se unii peste alţii. Durrranii erau cu toţii înalţi şi

puternici. Cu braţul sigur şi ochiul ager, în vreme ce aceste creaturi de-abia dacă arătau a ceva.

Şi când vine fluxul, vor fi măturaţi pentru totdeauna.

Qiro privi în sus, din palatul său de noroi, apoi se chinui să se ridice în picioare.

— Oh, Nirati, ai venit. Foarte bine. Excelent. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi putut face toate astea. Spune-mi că eşti de acord.

Clipi, nevenindu-i să creadă, şi-o simţi pe Takwee agăţându-se ceva mai strâns de spatele ei. *Bunicul să ceară aprobarea cuiva?*

— Cred că-i minunat, bunicule. Dar trebuie să te întreb: ce-i asta?

Bătrânul râse cu căldură, un sunet neobişnuit, venit din gât.

— Asta-i salvarea fratelui tău, prostuţo.

Arătă spre apus şi spre zona din care durranii continuau să lanseze tot mai multe nave.

— N-aş vrea să-l deranjez pe Prinţul Nelesquin cu astfel de chestiuni minore. Mă descurc şi singur. Sarcini mai mici, flotă mai mică, dar, fără nici o îndoială, eficientă.

Îi făcu semn să vină şi începu să meargă spre marginea apei, ca un general care-şi trecea trupele în revistă. Arătă spre mai multe ambarcaţiuni, împotmolite în bulgări de noroi, care ei i se păreau mai mult decât nişte ridicături.

— Aceştia sunt ai mei, neshta. Sunt mici, dar rapizi, cu gheare şi colţi. Sunt câteva sute, poate chiar mii, din primul val. Sunt la fel ca Takwee a ta, însă verişorii săi mai întunecaţi şi mai belicoşi sunt prăsiţi pentru război.

— Ah, foarte bine, dădu ea din cap.

— Iar aici, cei mai mari – de unde şi navele mai mari – sunt provocsii mei. Sunt la fel de uriaşi ca virukii, dar au *patru* braţe, nu doar două. Când încep să lupte, nu le mai poate sta nimeni în cale. Oh, şi ce prăpăd au să mai facă!

Nirati se sforţă să zâmbească.

— Iar aceştia de aici, bunicule, cei cu nisip auriu presărat pe capete?

— Isteaţă fată. Ştiam eu că ai să-ţi dai seama, bătu el din palmele cenuşii, cu unghiile înnegrite. Ei sunt dernai. Neîndemânatici cu toţii, dar cu gheare înspăimântătoare, trupuri puternice şi o voinţă de cuceritori. Nu cunosc teama.

— Este o armată impresionantă.

Nirati arătă spre una dintre ultimele ambarcaţiuni, una care avea o singură figurină la bord. Spre deosebire de celelalte, aceasta fusese confecţionată din lut şi lucrată cu multă grijă. În mod clar femeie, avea armură şi i se pusese un scut dintr-o scoică, iar ca suliţă avea un ghimpe smuls de la un peşte ţepos.

— Cine-i asta?

Qiro îngenunche lângă ultima figurină.

— Ea este Lystai, generalul meu, şi va conduce armata mea. Dar am din nou nevoie de ajutorul tău acum.

— Ce doreşti, bunicule?

El îi făcu semn să îngenuncheze lângă el, apoi îşi ridică mâna şi-i mângâie părul castaniu.

— O să doară pentru o clipită, dar trebuie să... cu o smucitură îi smulse un fir de păr, apoi îi mânji rădăcina cu noroi şi-l fixă de capul lui Lystai. Acum poate să-l găsească pe fratele tău şi să-l aducă la mine.

— Nu cred că înţeleg, se încruntă Nirati.

— Probabil îţi închipui că nu-mi amintesc, dar îmi aduc aminte. Mi-ai spus că l-ai visat pe Keles şi că era în Deseirion. Nu-l putem aduce aici, este captiv la curtea lui Pyrust. Armata mea va ataca Felarati şi-l va elibera.

— Oh, da, foarte bine.

Nirati îşi menţinu zâmbetul pe faţă şi privi în jos spre armata care se cocea în lumina soarelui. Îşi pierduse complet minţile. Despre bunicul Prinţului Cyron se spunea că învăţase cum să poarte bătălii jucându-se cu soldaţii de plumb. Bunicul ei, dând tot mai mult în mintea copiilor, putea şi el să ducă războaie cu jucării.

Se întinse şi luă mâinile bătrânului într-ale ei.

— Keles va fi încântat de eliberarea lui şi-ţi va mulţumi pentru ea.

Qiro îşi închise o clipă ochii, apoi dădu încet din cap.

— Ştii, n-am uitat trecutul. Ştiu că am fost un supraveghetor oribil pentru fraţii tăi, pentru fratele meu, pentru tatăl tău. Cunoşteam ce potenţial au toţi. A trebuit să-i dirijez, şi încă din greu, altfel şi l-ar fi irosit, vorbi el şi deschise ochii din nou privindu-şi armata. Jucării. Acum îmi irosesc eu talentul.

— Nu spune asta, bunicule. Ai săvârşit lucruri măreţe. Ai... privi peisajul din jur. Ai făcut toate astea. Este un miracol.

— Nu, Nirati, nu-i aşa, îi zâmbi el cu blândeţe, îşi eliberă o mână şi-i mângâie obrazul. Din dragoste am alcătuit un loc unde aş putea să-i sfidez pe zei. Făcând asta, am dezlănţuit forţe pe care nu le pot controla.

— O spui în aşa fel încât pare la fel de groaznic ca declanşarea altei Urgii.

— Scumpă copilă, într-un fel, aşa şi este.

Se ridică încet în picioare şi o ajută şi pe ea. Se duseră pe plajă, unde nisipul auriu era încălzit de soare, apoi se aşezară din nou şi priviră valurile rostogolindu-se încet şi ducând cu ele micile vase.

— Nu este Urgia, Nirati, însă ar putea declanşa încă una, clătină bătrânul din cap. Dar lumea trebuie să scape de toate relele ei şi mai sunt multe de făcut până când curăţenia va fi completă.

33
Ziua a 25-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Armoniei, Moriande
Nalenyr

Pelut Vniel îşi suflecă mânecile robei albastre şi turnă Lacrimi de Viruk pentru Koir Yoram, ministrul helosundian pentru Relaţii Externe. Nu voia, cu adevărat, să fie atât de ospitalier, pentru că individul se arătase dificil în trecut. Promitea să fie la fel, însă hotărâse să urmeze unul dintre dictoanele lui Urmyr şi să acorde milă şi înţelegere celor bătuţi de soartă.

Yoram arăta deja de parcă ar fi galopat pe toate drumurile din Iaduri, iar faptul că venise imediat la minister, fără măcar să se spele sau să-şi schimbe roba murdară, accentua impresia de urgenţă. Deşi Pelut era sigur că voia să-şi folosească ţinuta pentru a sublinia mesajul adus, nu făcuse demersurile necesare ca să se simtă obligat faţă de el. Da, roba îi fusese sfâşiată şi împroşcată cu noroi; bucăţi de frunze îi rămăseseră prin păr, dar nu avea nici o zgârietură de ghimpi sau vreun braţ rupt.

N-ai îndurat nici o durere pentru cauza ta, aşa că am să ţi-o provoc eu. Chiar înainte de a se fi pronunţat un singur cuvânt, Pelut ştia deja ce i se va cere şi mai ştia că va respinge cererea. Rangul lor din cadrul birocraţiei pretindea ca întrevederea să aibă loc, dar şi Koir bănuia cam care va fi rezultatul. Cu toate astea, jocul trebuia lăsat să se desfăşoare, iar în cazul când i se putea prezenta ministrului un avantaj, rezultatul discuţiei, uşor de prevestit, ar fi putut fi modificat.

— Aţi venit de departe şi în goana mare. Aţi bătut atâta cale de la Vallitsi? zâmbi Pelut.

— Nu, vin direct de la Moryne şi-aduc veşti groaznice. În urmă cu patru zile, deseienii au atacat şi înfrânt una dintre armatele noastre, împrăştiind-o. Acum avansează spre Vallitsi.

Ochii albaştri ai bărbatului erau cufundaţi în hăurile întunecate ale cearcănelor.

— Există relatări despre mii de deseieni care se scurg înspre sud. Solie este sub asediu. Pyrust face presiuni pentru cucerirea întregului teritoriu al Helosundiei, iar Nalenyrul trebuie să-l oprească.

Pelut îşi folosi întreaga stăpânire de sine pentru a nu-şi face vizibilă reacţia. Când sosise Koir, în halul în care era, se aşteptase să afle că deseienii intraseră din nou în principat. Dacă puseseră mâna pe Moryane, doar formal aflat sub controlul lor, însemna că deseienii îşi asiguraseră liniile de aprovizionare în inima Helosundiei şi astfel puteau să se pregătească pentru mişcări spre sud. Faptul că făceau presiuni asupra oraşului Vallitsi indica faptul că Pyrust îşi consolidase şi mai mult controlul asupra regiunii.

Iar toate astea tocmai când cele mai bune trupe ale noastre s-au dus în sud.

— Beţi-vă ceaiul, vă rog, şi mâncaţi ceva, îşi agită Pelut mâna spre bolul cu orez şi peşte, aşezat pe măsuţa joasă pusă înaintea oaspetelui său. N-aş vrea să fiu socotit inospitalier faţă de purtătorul unor veşti atât de grave.

Koir, niciodată un adept al amabilităţilor civilizate, îl pironi cu o privire dură.

— Ceea ce înseamnă că nu aveţi de gând să ne ajutaţi.

— Cred, Ministre, că aţi pus greşit problema. Umpleţi-vă gura cu mâncare, în loc de gogomănii.

Pelut îşi turnă ceai şi-l sorbi, ignorându-şi total oaspetele pentru un moment. Savură ceaiul aromat şi întunecat. Provenea din insula Dreonath şi se spunea că era aromatizat cu lacrimi de viruk.

După ce oaspetele său cedase, sorbind puţin ceai, Pelut îşi coborî ceaşca şi-şi încrucişă mâinile în poală.

— Deşi sunteţi perfect conştient, domnule ministru, cred că vă amintiţi că prinţul nostru s-a pronunţat împotriva atacului nefericit lansat asupra Meleswinului. Pyrust a ripostat chiar la Festivalul de Anul Nou şi a recucerit oraşul.

— Oraşul *nostru.*

— Oraşul *său,* ştiţi prea bine, clătină Pelut din cap. Aţi pierdut un oraş, un general, trupe valoroase şi o prinţesă.

— Era ducesă.

— Iar el a făcut-o prinţesă atunci când s-a căsătorit cu ea. A fost destul de înţelept să vă lase un prinţ. Dacă n-ar fi făcut-o, Consiliul vostru de Miniştri ar fi adunat prea multă putere, stârnindu-i pe nobili unii împotriva celorlalţi.

— Iar voi nu faceţi tot aşa? zvâcni Koir capul în sus.

Expresia de pe chipul ministrului nalenian se încrâncenă.

— Ce doriţi să sugeraţi?

— N-ar fi posibil ca un oarecare Conte Turcol să conceapă şi să execute un plan pentru asasinarea Prinţului Cyron fără complicitatea voastră.

— Nu am nici o idee despre ce vorbiţi, zâmbi Pelut pe îndelete. Contele Turcol a murit apărându-şi prinţul de atacul bandiţilor. Prinţul însuşi a fost rănit, iar rana nu i se vindecă prea bine.

— Interpretaţi foarte bine partitura, râse helosundianul, dar există lucruri pe care nu le cunoaşteţi. De exemplu, faptul că, în căutare de asasini, Turcol i-a abordat prima dată pe unii dintre oamenii mei. A fost o încercare grosolană, iar noi ne-am dat seama că eforturile sale sunt hărăzite eşecului, aşa că l-am respins. Dar nu i-a păsat. A găsit pe alţii care să facă ce trebuia făcut şi nici măcar n-a fost destul de deştept să-i ucidă pe aceia dintre oamenii mei pe care i-a contactat. Curioşi să vadă cum se vor desfăşura lucrurile şi hotărâţi să facă în aşa fel încât Prinţul Eiran să nu moară în acelaşi timp, oamenii mei au urmărit totul.

Nu-i posibil. Prinţul mi-a spus că Stăpânul Umbrelor a descoperit complotul. Am confirmat că Turcol discutase cu

mine, însă nu despre profunzimile trădării sale, ci doar despre cum să înainteze invitaţia.

— Ce informaţie fascinantă, domnule ministru. Îi voi povesti prinţului imediat.

— Nu, n-o veţi face, clătină Koir din cap. Pe de altă parte, eu voi transmite informaţia Contelui Vroan şi-o voi însoţi de acuzaţia că *domnia voastră* l-aţi trădat pe ginerele lui. Va trebui să admiteţi că dă bine, din moment ce v-a permis să-i faceţi prinţului un serviciu şi să scăpaţi de cel mai dificil de controlat dintre lorzii vestici.

— Bine jucat, dar omiteţi un aspect, domnule ministru, îşi îngădui Pelut un mărunt chicotit. De fapt, nu ştiţi dacă l-am trădat sau nu pe Contele Turcol. S-ar putea s-o fi făcut, din motive dincolo de ştiinţa sau grija voastră. De cel mai mare interes ar putea fi faptul că deţin suficiente informaţii ca să-i distrug pe rebelii din vest oricând aş dori.

Koir îşi lăsă capul în jos pentru un moment, apoi zâmbi şi privi drept.

— Dar n-aţi făcut-o fiindcă aveţi nevoie de ei pentru a-l răsturna de la putere pe prinţ. Voiaţi să-l vedeţi mort pentru că ştiaţi că Turcol nu va fi în stare să administreze singur naţiunea. Cyron, fiind prinţ, v-ar putea face treaba şi-ar face-o bine. De fapt, v-a depăşit cu programul său de explorări. Iar dacă i-aş povesti Prinţului Eiran de complicitatea voastră la tentativa de asasinat, el i-ar spune lui Cyron şi aţi fi mort.

Stomacul lui Pelut începu să se strângă de frică. Mai bău din ceai, dar i se păru acru. Putea demonta cu mare uşurinţă ce-i putea spune Koir Prinţului Eiran şi mai putea susţine că helosundienii încercau să-l şantajeze ca să-l trădeze pe Cyron, pentru că Pyrust exercita presiuni asupra lor. Dar făcând asta, îl va forţa pe prinţ să admită progresul lui Pyrust în sud. Ar putea retrage trupele de la frontiera cu Virine, ceea ce ar lăsa ţara descoperită înaintea invaziei, ori ar putea aduna mai multe trupe din interior, pentru a-i opri pe deseieni. Această opţiune ar amplifica furia vesticilor, destrămând şi mai mult naţiunea,

lăsând Nalenyrul vulnerabil în faţa unei cuceriri dinspre nord.

Ororile cuceririi deseiene îl zguduiră pe Pelut, dar numai pentru o clipă. Trecu de ea datorită unuia dintre comentariile lui Koir. Avea dreptate: Cyron putea administra naţiunea şi fără el. Deşi asta-l transforma în impediment, făcea ca un lucru să apară foarte clar: prinţul nu era general. Pyrust era, iar din sud ameninţa o invazie. Prinţul deseian o putea respinge.

Cyron nu.

Dacă va continua să domnească, totul este pierdut.

Preţ de o clipă lui Pelut i se făcu milă de prinţ. Timpul şi împrejurările, zeii şi soarta aşezaseră pe Tronul Dragonului pe conducătorul cel mai capabil să desăvârşească vindecarea lumii. Cyron trimisese grâne în nord, lui Pyrust, pentru a-l cumpăra pe liderul deseian, dar şi pentru că nu voia ca deseienii să înceapă să flămânzească. O astfel de compasiune, deşi era lăudabilă în vremurile de pace, era o slăbiciune în vreme de război.

Pelut îşi puse ceaşca jos.

— Ce doreşti, domnule ministru?

Koir zâmbi cu amabilitate.

— Vrem ca mercenarii noştri să fie trimişi înapoi în nord, ca să poată pomi împotriva deseienilor. Vrem ca toate transporturile de grâne pentru Deseirion să înceteze. Vrem ca o flotă naleniană să se pună în mişcare spre Felarati să-l incendieze, ca represalii pentru ce-a făcut Pyrust.

— Ambiţioase şi imposibile, îşi plecă Pelut capul. Ştii doar. Nu va fi nici un fel de flotă. Transporturile de grâne vor încetini, deşi deseienii au capturat o mare cantitate de orez la Moryne. Vom deplasa, din nou, trupele spre nord.

— Şi atacaţi imediat.

— Pyrust s-a întins prea mult, clătină ministrul din cap. Cyron nu-i poate permite să ocupe Moryne, iar oraşul nu poate fi menţinut fără aprovizionare. Îl vom izola şi asedia. E tot ce pot să-ţi ofer.

— Este mai mult decât speram, consimţi Koir uşor din cap. Poziţia dumneavoastră este în siguranţă.

— Mulţumesc, făcu Pelut şi îi mai turnă ceai. Sper că-ţi place.

— Este excelent, mai ales după o asemenea deplasare dificilă.

— Te fortifică. *De asemenea, va fi ultimul ceai pe care-l vei mai bea vreodată, aşa că mă bucur că-ţi place.*

Deşi Koir se străduia să fie amabil, plănuise să-l trădeze pe Pelut nu pentru că trebuia, ci pentru că *putea.* Nu acceptase niciodată că Helosunde încetase să mai fie o naţiune adevărată şi că nu putea fi niciodată tratat ca un egal la curte. Îl va distruge pe Pelut şi spera că următorul Mare Ministru nalenian, printr-un miracol, nu-l va vedea în exact aceeaşi lumină.

Demnitarul descifră totul în expresia care trecu peste chipul bărbatului şi ştiu că trebuia să împiedice ca planul lui Koir să fie dus la bun sfârşit. Ar fi putut s-o facă cu mare uşurinţă, dând dispoziţie ca omul să fie asasinat, iar vina să cadă pe un agent deseian cunoscut. Apoi i-ar spune prinţului că deseienii l-au ucis pentru a împiedica să se afle veştile din nord. Iar Pelut va întârzia aceste veşti suficient de mult încât singura reacţie pe care ar mai putea-o avea Cyron ar fi să recruteze şi mai multe trupe, apoi ministrul s-ar putea ocupa personal de Contele Vroan.

Şi poate că este vremea de a trata, din nou, cu Junei. Deşi era prea devreme ca să-l introducă pe deseian la curtea lui Vroan, folosirea lui ca om de legătură ar ajuta la pregătirea lui în vederea unei utilizări.

Prinţul Pyrust ar fi victorios în Helosunde. Vroan s-ar răscula, fie încercând să obţină sprijinul deseian, fie opunându-se lor. Indiferent ce făcea nu conta, din moment ce ambele acţiuni ar slăbi o naţiune suficient de mult încât să poată fi cucerită. Pelut ar putea negocia o pace care să nu ruineze Nalenyrul, iar Pyrust s-ar putea îndrepta spre sud să oprească invazia.

Iar el, după ce-şi va fi dovedit geniul pentru acţiuni coordonate, va fi înălţat la rangul de Mare Ministru al

celor trei naţiuni. *Patru. Fără îndoială, Pyrust va lua şi Erumvirine.*

Mare Ministru Imperial. Lui Pelut îi plăcu.

Îşi ridică ceaşca spre Koir Yoram.

— În sănătatea dumitale, domnule ministru, şi a naţiunii noastre.

34
Ziua a 26-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

L-am auzit pe căpitanul Lumel intrând în armurărie, în spatele meu, dar nu m-am întors. În schimb, am strâns corzile de fixare a armurii pe corp. Existau numai două lucruri pe care mi le-ar fi putut spune. La unul trebuia să-l ucid, la celălalt aş fi văzut că era omul aşteptat de mine.

— Deci, până la urmă ne *abandonezi.*

— O declaraţie, nu o întrebare, e bine.

Am zâmbit, însă nu l-am lăsat să vadă. M-am concentrat, legând corzile portocalii cu nodul cap-de-tigru. Deşi simbolul meu era un tigru la vânătoare, nu mai folosisem acel nod de foarte multă vreme, se pare că de dinainte să fi devenit Moraven Tolo, pentru că degetele mele se cam încurcau în el. Cu toate astea, am reuşit, folosind coarda neagră pentru dungi şi pentru apărătoarea de ochi. Nodurile erau nişte ţinte atrăgătoare pentru arcaşii cu săgeţi cu vârfurile ascuţite pentru tăierea corzilor, dar până acum *kwajiinii* nu le folosiseră.

M-am întors, iar el îşi mască destul de bine surprinderea. Armura aleasă de mine fusese ultima oară purtată de un general morythian, mort în Valea Bakken, când Urşii şarjaseră pe deal şi-şi puseseră duşmanii pe fugă. Simbolul Tigrului, de pe platoşă, nu se potrivea cu al meu, dar corzile negre şi portocalii, la fel ca dungile din fundal, îmi plăceau.

— Ştii că nu abandonez oraşul. I-am spus Prinţului Jekusmirwyn din prima clipă că oraşul lui e pierdut. N-am intenţionat niciodată să rămân aici.

Căpitanului Lumel îi stătea bine în armura Urşilor de Jad, verde cu negru. Avea o statură impozantă, şi nici chiar cele câteva scrijelituri din vopsea nu-i afectau imaginea.

Condusese apărarea în primele incursiuni ale duşmanului şi devenise deja un soi de legendă prin oraş, prin faptul că provocase un *kwajiin* şi-l învinsese din prima încleştare. Am urmărit şi eu duelul şi-am simţit vibraţia de *jaedun.* Dacă supravieţuia asediului, Lumel avea să devină un Mistic.

— Am presupus că rămâi pentru că n-ai fugit cu ceilalţi, când *kwajiinii* au înconjurat oraşul.

— Dar asta n-a fost o evaluare făcută de *tine.*

Zâmbi uşor, apoi scutură din cap.

— Ştiam că n-ai să rămâi. Prima ta analiză a fost corectă. Oraşul este de neapărat. Cei care au plecat printre primii sunt probabil şi singurii supravieţuitori. De ce-ai mai rămas?

— Ca să văd cum luptă. M-am confruntat cu ei în grupuri mici, iar *kwajiinii* au schimbat unele lucruri. Voiam să ştiu cum se descurcă cu un oraş.

— A fost ca o lecţie, dădu el încet din cap.

— Pentru ambele părţi.

Metodologia războiului aplicată de *kwajiini* promitea să aducă multe lucruri noi, dar pe unele le consideram tulburător de familiare. Invadatorii veniseră dinspre nord-est şi năvăliră prin Poarta Sângelui. *Vhangxii* atacaseră în forţă, dar mie mi se părea doar o sondare a apărării. Hoarda cu pielea cenuşie năvălise pe câmpie şi se repezise la poartă. Arcaşii de pe ziduri aruncară o ploaie de săgeţi, în timp ce duşmanii săriseră până aproape de parapete pentru a-i ataca. Nu aveau cu ei echipament care să-i ajute să doboare porţile, aşa că asaltul nu avusese nici o şansă de succes.

Urşii de Jad fuseseră pe ziduri, respingându-i, iar trupele căpitanului Lumel luptaseră din greu. Dacă ar fi fost mai puţin disciplinaţi, ar fi fost posibil ca *vhangxii* să fi intrat în oraş, deşi nu credeam că ar fi avut prezenţa de spirit de a deschide porţile pentru ai lor. În cazul când acesta le-ar fi fost planul, eu şi camarazii mei eram pregătiţi să intervenim, însă ajutorul nostru n-a fost solicitat.

Când căpitanul Lumel i-a lansat provocarea unuia dintre *kwajiini,* nu ştiu dacă vreunul dintre ei ştia în ce se băgau. Atacul *vhangxilor* se spulberase, iar *kwajiinii* veniseră să-i cheme înapoi. El ucise doi dintre *vhangxii* când aceştia au încercat să nu dea ascultare ordinului, iar un al treilea îi sărise în spate. Ar fi putut să-i vină de hac, însă căpitanul ordonase arcaşilor să doboare bestia.

Kwajiinul îşi ridică sabia în semn de salut şi, în cuvinte pe care nimeni altcineva în afară de mine nu putuse să le înţeleagă, spuse că viaţa lui îi aparţinea lui Lumel. Căpitanul arătă apoi spre cerc cu propria spadă, iar cei doi căzură de acord să se întâlnească acolo. Am tradus, pentru că voiam ca Lumel să ştie ce se întâmpla. Nu trebuia să-l provoace pe *kwajiin* la duel, însă odată ce pornise desfăşurarea evenimentelor războinicul virinian nu se feri de ele.

Cei doi războinici intrară în cerc, Lumel apăru printr-o ieşire laterală de la Poarta Sângelui. Se salutară, apoi începură lupta. *Kwajiinul* prefera posturile Tigrului şi Lupului ca stiluri de luptă. Ele-i permiteau să fie tot timpul în ofensivă şi se folosi de ele. Deşi nu simţeam nici o vibraţie *jaedun* dinspre el, poseda un talent nativ care-l depăşea pe cel al multor războinici, chiar şi al celor cu instruire superioară.

Virinian până în măduva oaselor, Lumel aştepta răbdător. Călugăriţa, Cocostârcul şi Dragonul rezistară atacurilor invadatorului. Era priceput, iar din el izbucneau vibraţii de *jaedun* când evita unele lovituri şi para altele. Totuşi, beneficia de pe urma faptului că era un elev destul de necopt al luptei cu spada, iar rafinamentele de tehnică îl ajutau să respingă mai uşor atacurile de o formă mai arhaică ale *kwajiinului.*

Însă *kwajiinul* a murit pentru că Lumel a rupt forma. Invadatorul se azvârlise asupra lui în timp ce aştepta în Cocostârc, forma a treia. Lama sabiei alunecă pe platoşa virinianului, dar nu făcu altceva decât să-i zgârie vopseaua. Căpitanul lovi cu piciorul drept, ţintind genunchiul drept al *kwajiinului.* Războinicul duşman se

răsuci, astfel că lovitura fu deviată spre stânga, dar Lumel îşi îndoi şi-şi trase piciorul şi dirijă mişcarea prinzându-i *kwajiinului* genunchiul drept.

În timp ce cădea, adversarul încercă să lovească, dar virinianul îl apucă de încheietura mâinii. Îl urmă jos şi îşi înfipse piciorul în bicepsul drept, rupându-i braţul cu o trosnitură scurtă. Lovi cu mânerul sabiei faţa albastră a războinicului, zdrobindu-i dinţii. Încă două lovituri îl lăsară pe adversarul său năucit şi însângerat, apoi se ridică şi-i luă capul dintr-o singură lovitură.

Încă mai avea sabia luată de la *kwajiin,* dar şi-o prinsese la spate, unde-i servea ca provocare aruncată celorlalţi, să vină să i-o ia.

Aşa s-a sfârşit singura secvenţă nobilă a asediului. După asta, comandanţii *kwajiinilor* aduseră şi mai multe trupe şi înconjurară oraşul. Amplasaseră trupe chiar şi pe malul celălalt al Râului Alb, în caz că vreunii dintre locuitorii cetăţii se decideau să înoate spre libertate. Odată ce-şi terminaseră încercuirea, trimiseră detaşamente în pădurile apropiate să aducă lemn pentru confecţionarea de maşinării de asediu.

În timp ce aşteptau să fie terminate turnurile de asalt, lansară noi atacuri. În puterea nopţii, dădură drumul broaştelor cu aripi. Ranai le mai văzuse o dată, iar în prima noapte muriră mulţi oameni. Cei care nu-şi dădură duhul creară cea mai dificilă problemă, pentru că muşcăturile adânci se infectau. Mai mult chiar, saliva creaturilor golea maţele şi, foarte curând, întregul oraş fu scăldat în scârnă.

Broaştele zburătoare revenіră în noaptea următoare, însă eram deja pregătiţi. Din docuri au fost aduse plase de pescuit şi întinse pe alei şi între turnuri. Oamenii s-au înarmat cu cozi de mătură, sfeşnice şi cuţite, lungi şi scurte. Au lovit şi hăcuit tot ce zbura prin preajmă. Deşi s-au rănit unii pe alţii în frenezia luptei, atacurile au devastat gloata de broaşte înaripate şi au dovedit cât erau acestea de ineficiente în faţa unei populaţii pregătite.

Al doilea asalt s-a dovedit a fi mai periculos. La fel ca oricare alt oraş, şi Kelewanul avea un sistem de canalizare. Zăbrele şi porţi erau puse ca pavăză înaintea infiltrărilor de soldaţi duşmani prin canale, dar *kwajiinii* se folosiră de o altă armă. Ei eliberară creaturi cu dinţi ascuţiţi şi voracitatea unor *vhangxi,* dar ca înfăţişare se apropiau de morse, semănau cu nişte foci mari. Ele înotară în sistemul de canalizare şi în sus, pe conducte, târându-se în gropile de sub toalete. Aveau o capacitate uimitoare de a sări.

Au atacat atunci când oamenii – mulţi dintre ei suferind de pe urma veninului broaştelor înaripate – erau cel mai puţin pregătiţi. Zarva provocată de atacuri era ceva aproape comic, puteai vedea câte-un bărbat urlând şi fugind dintr-o toaletă, cu o coadă îmblănită ieşită din dos. Nenorocirea era că acea coadă devenea tot mai mică, pe măsură ce creatura îşi croia drum prin maţele lui. Pe de altă parte, oroarea era totală şi transformă găleţile în toalete, şi dintr-o dată Oraşul Ilustrat se trezi cu dâre de lichid maroniu împroşcate de la toate ferestrele.

Morsele de scârnă se dovediră la fel de uşor de contracarat ca broaştele înaripate, odată ce ne-am dat seama că preferau prada vie stârvurilor. Punctul lor sensibil era focul, aşa că aruncarea de ulei în bălţile canalizării era o capcană de bază. Aruncam câte un căţel nenorocit acolo, să mârâie în beznă. Când începea să latre şi să scheaune de frică, aruncam câte-o torţă care aprindea uleiul. Deşi n-am examinat cu atenţie rezultatele, am răpus un număr destul de mare de morse de scârnă pentru fiecare câine, iar *kwajiinii* rămaseră fără morse cu mult înainte să ne fi epuizat noi rezerva de potăi.

Oraşul Ilustrat îndură asediul timp de o săptămână, înainte să înceapă *kwajiinii* să strângă cercul. Ei deciseră să atace la Poarta Sângelui. N-avem nici o îndoială că pentru ei era o chestiune de onoare, ceea ce-i făcea groaznic de predictibili. Potrivit lui Urmyr, asta ar fi trebuit să ne dea o mână de ajutor să-i înfrângem, dar pentru a-i înfrânge era necesară o armată capabilă să

ridice asediul, iar dacă nu cumva Prinţul Cyron se afla la numai o zi de mers, cu întreaga armată naleniană după el, asediul n-avea cum să fie spulberat.

În acea săptămână, Oraşul Ilustrat *se destrămase.* În afară de urmele maronii şi de duhoarea neomenească, hoiturile care se descompuneau pe străzi şi infirmii care urlau de durere, apăruse o schimbare mult mai hotărâtoare. Virinienii se mândriseră dintotdeauna cu faptul că oraşul fusese capitala imperiului. Cu siguranţă erau convinşi că, atunci când s-o întoarce, împărăteasa va veni la Kelewan şi în sala tronului, sigilată acum, unde se găsea cufundat în beznă Tronul Celest. În fiecare zi, cetăţenii priveau spre nord-vest, în speranţa vreunui semn al venirii ei, apoi priveau spre sud-est, să-şi dea seama că nu va veni la timp.

Asta le frânse moralul şi, cu câteva excepţii, se resemnară la gândul că vor muri odată cu oraşul lor. Au trăit pentru el. Viaţa le era scrisă pe pereţii caselor. Făcea parte din istoria lor şi era pe cale să fie distrus. Unii oameni îşi luară singuri viaţa, preferând o moarte paşnică celor ce se vor întâmpla Kelewanului.

Mi-am încins săbiile la cingătoarea care-mi cuprindea armura.

— Ştii că plec cu oamenii mei. Să nu încerci să mă opreşti.

— Urşii de Jad şi cu mine venim împreună cu voi, clătină el din cap. Nu suntem decât un batalion, dar vin şi arcaşii Urşilor Soarelui.

— Şi cum rămâne cu datoria ta faţă de Prinţ? am ridicat din sprâncene.

— Asta face parte din ea.

Aruncă din nou o privire spre uşa armurăriei.

— Prinţul Moştenitor Iekariwynal şi flăcăul tău, Dunos, primesc armuri identice. Avem misiunea de a-l scoate din oraş pe Prinţul Moştenitor.

— Ar fi mai bine ca băiatul să moară aici, am spus făcând semn spre Poarta Albă. Ceea ce va vedea acolo îl va bântui pe veci.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru Dunos.

— Nu, el şi-a trăit propriul coşmar, am vorbit şi i-am făcut semn. Adu-l pe Prinţul Moştenitor. Ştii ce plan avem şi, desigur, îl deteşti.

— Doar necesitatea lui. La miezul nopţii. Poarta Albă, zise şi făcu o plecăciune spre mine. Kelewan va muri, dar Erumvirine va trăi.

— Uită şi de Erumvirine. Încearcă să trăieşti pentru tine.

Deshiel fusese atât de prevăzător încât aliniase câteva căruţe lângă Poarta Albă. Erau de fapt căruţe pentru hoituri, dar cum nimic nu putea trece de Poarta Albă spre cimitirele de dincolo de ea, nimeni nu se mai obosise să adune cadavrele pentru înmormântare. Mi-a trecut prin minte că un avantaj al acestei situaţii era că armata *kwajiinilor* avea deja nasul plin de duhoarea morţii.

Grupul meu se mărise până aproape de optzeci şi unu, ceea ce ar fi fost un semn îmbucurător, doar atât că numărul reduse drastic rezerva noastră de cai. În combinaţie cu Urşii, aveam la dispoziţie o forţă de cavalerie impresionantă, care n-avea nici un rival printre duşmani. Mai ales nu printre trupele din faţa Porţii Albe, care păreau cel mai puţin disciplinate şi eficiente dintre unităţile duşmane.

Desigur, era de aşteptat ca disciplina să se risipească atunci când aduceai mâncători de cadavre în cimitire.

Căruţele fuseseră încărcate cu butoaie cu ulei şi trase de atelaje de câte patru cai. Am găsit chiar şi oameni suficient de disperaţi sau nebuni încât să le conducă. Toată lumea ştia că vom da foc căruţelor şi că speram să tăiem o cale de flăcări printre liniile duşmane. Era singura cale de ieşire din oraş şi nenumăraţi oameni se adunaseră în casele pentru adunatul dijmelor, în tăbăcării, măcelării şi morgile din Oraşul Alb pentru a ni se alătura în această cursă nebunească pentru supravieţuire.

Am dat semnalul şi grilajul de fier a fost ridicat. Drugul porţilor a fost tras înapoi, iar porţile însele se deschiseră

încet. În clipa când deschiderea a fost suficientă pentru a permite unei căruţe să treacă, Deshiel puse o torţă şi vizitiul pocni din bici. Nu am fost sigur ce-i înspăimânta mai mult pe cai, biciul, focul sau gloata de oameni flămânzi agitându-se, dar ţâşniră dincolo de poartă. Alte două căruţe în flăcări o urmară, apoi plecă şi cavaleria noastră.

Poarta Albă era orientată spre vest-nord-vest, către două dealuri acoperite cu morminte şi mausolee datând din perioada imperială. Drumul cotea spre nord, apoi se îndrepta direct către dealuri. Cavaleria năvăli prin poartă, apoi imediat o luă spre sud, să iasă de pe drum. Ne-am adunat în ordine, gonind în paralel cu drumul, pe care se repezi o masă îngrozită de oameni care urlau.

Fuseseră reduşi la o turmă. Am lansat o seamă de zvonuri printre ei. Unora le-am spus că fiind în faţă era cel mai bine pentru a străbate liniile, înainte ca duşmanul să aibă timp să reacţioneze. Celorlalţi le-am recomandat să se ţină strâns de haita noastră, pentru că vor fi cu grosul trupei şi duşmanii nu se vor putea atinge de ei. Câţiva recalcitranţi se ţineau în urmă, presupunând că aveau şansele cele mai mari dacă vedeau unde se duceau inamicii şi plecau apoi în altă direcţie. Noi n-am găsit nici un motiv să-i contrazicem.

Duşmanii reacţionară, iar conducătorii lor *kwajiini* nu-i mai puteau controla. *Vhangxii* se aruncară înainte, sărind din tranşeele şi fortăreţele lor, abandonând turnurile de pază şi lăsându-şi comandanţii să zbiere ordine. Se repeziră la refugiaţi cu balele scurgându-se pe faţă şi limbile atârnându-le din gură.

Ranai, călărind între mine şi Dunos, se răsti:

— Nu te uita, Dunos.

— A mai văzut asta şi înainte.

Se întoarse spre mine.

— Nu-i nevoie să mai vadă încă o dată. N-are decât zece ani, Maestre.

— Şi va împlini unsprezece datorită acestor oameni.

— Le-ai dat speranţe deşarte, îşi miji ea ochii.

— Oricum, erau morţi, am dat din umeri. Poate că unii vor scăpa.

Poate că mai aveau o şansă, dacă nu mă înşelam, sau au avut, până când *vhangxii* s-au apropiat de prima căruţă în flăcări. Caii se smuciră într-o parte, iar căruţa se răsturnă, eliberând butoaiele arzând. Se sparseră când loviră pământul, lăsând drumul scăldat în ulei aprins. A doua căruţă intră în foc şi încărcătura sa explodă, luminând noaptea. A treia căruţă părăsi drumul, spre partea noastră şi se răsturnă, azvârlind o cortină de foc înspre sud.

Oamenii dinaintea cupolei uriaşe de foc se opriră. Oricum, rândurile din faţă încremeniseră, apoi se izbiră între ei. Primii fură împinşi în flăcări, iar *vhangxii,* netulburaţi, săriră, căzând direct în masa fremătătoare.

Când reuşisem să galopăm destul de departe de foc, ne-am dat seama că flăcările ascunseseră cel mai cumplit carnagiu. La trei sute de metri de liniile inamice, ne-am lăsat vârful suliţelor în jos şi am format o coloană dublă, lată de optsprezece oameni. I-am orientat spre un punct la sud de fortificaţia ridicată de-a latul drumului. Când ne-am apropiat la o sută de metri, am luat-o la pas alert, apoi la cincizeci de metri ne-am lansat în plin galop.

Urşii Soarelui lansară săgeţile cu boltă, deasupra noastră, care-i devastară pe *kwajiinii* şi *vhangxii* rămaşi să-şi apere liniile. Jumătate dintre duşmani căzură în acest atac, iar majoritatea dintre *vhangxii* supravieţuitori o luară la goană. *Kwajiinii* îşi scoaseră săbiile şi, deşi nu-i puteam auzi prin tropotul copitelor cailor, ştiam că-şi declamau trecutul şi ne invitau să le ţinem companie tuturor celor ai căror strămoşi îi măcelăriseră.

O femeie îmi ieşi în cale, înfruntându-mă direct, cu ambele mâini lipite de mânerul unei săbii. Se cabră, încercând să abată vârful suliţei mele şi să reteze picioarele calului meu. Cunoşteam tactica. O făcusem şi eu înainte.

Îi văzusem pe unii ucişi încercând.

M-am ridicat în scări, am răsucit suliţa pentru a inversa priza, şi-am azvârlit-o cu toată forţa. Zbură drept, venind

mai repede decât se aşteptase, într-un unghi mai ascuţit. Deşi reuşi s-o lovească cu sabia, tot îi străpunse coapsa. Se răsuci în jos şi lateral şi-am trecut de ea.

Dincolo de femeie, de liniile inamice, liber.

Încă ridicat în scări, m-am întors să privesc în urmă, spre oraş. Umbrele tremurătoare ale măcelului dansau pe zidurile cetăţii. Spre sud-est, primele dintre ceea ce puteau fi multe proiectile în flăcări se ridicau dintre liniile *kwajiinilor* pentru a împrăştia focul în Oraşul Ilustrat. Oamenii goneau de colo-acolo pe metereze, iar câteva săgeţi căzură cu boltă drept răspuns, dar era clar că apărătorii nu vor rezista mult.

Cavaleria noastră trecu printre linii cu doar câteva pierderi. Dacă aş fi dat ordin, ne-am fi întors şi-am fi lovit o altă aripă a liniilor inamice. Am fi făcut prăpăd, poate ne-am fi putut întoarce spre oraş, îi ucideam pe *vhangxii* din jurul focului şi-am fi putut scăpa câţiva dintre refugiaţi.

O clipă, chiar m-am gândit să dau acel ordin. Ştiam că mi s-ar fi dat ascultare fără crâcnire. De fapt, oamenii mei ar fi fost bucuroşi să facă mai mult, să-şi răzbune morţii din oraş.

Cuvintele aşteptau pe vârful limbii, dar nu le-am rostit.

Dacă ne-am fi întors, am fi provocat pierderi. Le-am fi dat speranţe celor de pe ziduri.

False speranţe.

Kelewan va fi răzbunat. Ştiam. Dar nu în această noapte, nu în acest loc.

Luând-o spre nord-vest, am gonit de parcă aveam pe urme întreaga oaste de *kwajiini.*

35
Ziua a 28-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Dezbrăcat până la brâu şi deja începând să transpire, Ciras Dejote intră în cercul din inima turnului de metal. Sabia pe care o purta era cea scoasă din mormântul din Ixyll. În timpul cât stătuse în Tolwreen, între diversele teste la care era supus şi ospeţele oferite în cinstea lui, aflase că arma-i aparţinuse lui Jogot Yirxan, un morythian spadasin fără egal, membru al ordinului *vanyesh.*

Vizavi de el, o fiară mătăhăloasă argintie pătrunse în cerc. Avea unele asemănări cu un om, pentru că fusese cândva. Toate oasele lui fuseseră învelite în argint, iar metalul era ornamentat cu dragoni foarte fin gravaţi, încolăcindu-se şi tropăind pe suprafaţa lustruită. Cu trecerea vremii, pe măsură ce prelucrarea lui continua, oasele i-au fost despicate şi alungite, iar cel ce fusese cunoscut drept Pravak Helos era acum de aproape patru metri înălţime şi agita un al doilea rând de braţe, legate de trup la nivelul ultimelor coaste, ca nişte apendice arginti, ca nişte bice, terminate în lame scurte, ascuţite, asemănătoare pumnalelor.

În cele două mâini de sus, Pravak avea săbii, fiecare de mărimea celei purtate de Ciras. Adversarul său de-abia dacă avea nevoie de arme, din moment ce mâinile i se terminau cu gheare foarte lungi şi ascuţite, iar muchia exterioară a osului antebraţului fusese zimţată. Pe când îşi trăia viaţa din plin, lui Pravak îi plăcuse să vâneze şi să ucidă viruki. Remodelându-se, devenise ceva mai mult decât puteau ei face faţă.

Şi craniul îi fusese acoperit cu argint gravat, dar purta o mască asemănătoare cu chipul său de pe vremea când trăia. Detaliile feţei, precum şi încâlceala de filamente care

dansau din nodul din spatele capului îi permiteau lui Ciras să-şi imagineze cum trebuie să fi fost când era un simplu muritor. Faptul că vânase viruki îl ajutase să adune muşchi pe oase, zugrăvind imaginea unui războinic care se bazase mai mult pe forţă decât pe rapiditate.

Iar acum este avantajat aici, din nou. Ciras făcu o plecăciune adâncă şi rămase aşa suficient timp cât să arate respect. Adversarul său procedă la fel, apoi se pregăti. Adoptă prima postură a Scorpionului, cu ambele săbii ridicate cu vârful în sus, la spate, însă cele două tentacule se avântau înainte, promiţând să pedepsească orice atac nechibzuit.

Ciras trase sabia de la cingătoare cu teacă cu tot şi scoase lama. Păstră teaca în mâna stângă. Postura adversarului său îi oferea două posibilităţi lejere de atac şi una de apărare, dar de fapt se confrunta cu doi duşmani. Evident, erau uniţi la şolduri şi-şi vor coordona atacurile, dar trebuia să fie de două ori mai atent decât înaintea unui singur adversar.

Însă există doar două picioare şi în asta constă slăbiciunea. Ciras zâmbi, deşi, n-ar fi putut spune dacă raţionamentul provenea din mintea sa ori datorită legăturii sale cu sabia *vanyeshului.* Îl încerca senzaţia că se mai măsurase cu Pravak Helos şi înainte şi că-l învinsese. Asta însemna că va căuta răzbunare. *Se va crampona de ultima ocazie când ne-am înfruntat.*

Pravak făcu un pas înainte şi Ciras remarcă o altă slăbiciune. Duşmanul său avea un centru de greutate ridicat, aşa că orice fandare îl va dezechilibra. Va trebui să-şi revină şi rămânea de văzut cât de repede.

Astea-s informaţiile de care am nevoie.

Ciras inspiră adânc, apoi expiră rapid. Se lăsă în cea de-a patra poziţie a Dragonului şi avansă repede, cu teaca ridicată şi sabia lăsată în jos. Se feri de o lovitură cu tentaculul stâng, care parase un atac de sus, cu spada. Ţâşni spre stânga, apoi sări înapoi. Sabia dreaptă a lui Pravak şuieră într-o tăietură în diagonală care iscă scântei pe podeaua de marmură.

Ciras făcu un pas înainte, apoi se răsuci. Se întoarse cu spatele spre duşman doar o clipă, apoi ridică brusc teaca şi-l lovi pe Pravak în faţă. Tentaculul drept ţâşni, încercând să-l prindă, însă tiratianul se lăsă jos. Tentaculul se înfăşură în jurul spinării lui Pravak, şi, răsucindu-se spre dreapta, Ciras îşi înălţă sabia şi reteză apendicele subţire.

Tentaculul se întinse şi alunecă în jos, pe lângă pelvisul lui Pravak. Matahala greoaie se răsuci spre dreapta, dar tânărul se retrăsese deja din raza de acţiune a vreunei lovituri de ripostă. Continuă să se deplaseze spre stânga, ţinându-se bine la distanţă de cel de-al doilea tentacul. Para, atunci când n-avea încotro, se ferea când putea, şi-şi obliga adversarul să fie mereu în mişcare.

Cu un adversar în carne şi oase – mai ales unul sângerând de pe urma pierderii unui tentacul –, strategia sa evazivă s-ar fi dovedit foarte eficientă. Însă creatura cu care se confrunta nu era din came şi oase şi-şi obţinea sprijinul din lumea din jurul ei. Ciras, pe de altă parte, era deja năclăit de transpiraţie. Îşi şterse fruntea şi împroşcă podeaua printr-un gest de scuturare a mâinii.

O luptă bazată pe rezistenţă se putea termina numai într-un singur fel.

Atunci Pravak făcu ceva neaşteptat. Îşi azvârli tentaculul spre Ciras. Alunecă pe sol, iar tânărul sări cu uşurinţă deasupra lui. Dar făcând asta, rămase încremenit pe loc. Dacă nu mai atingea pământul cu picioarele, nu se mai putea feri, iar în acel moment Pravak îşi lansă atacul. Cu săbiile ţinute depărtate şi singurul tentacul întins ca o suliţă *vanyeshul* se repezi înainte.

Trei atacuri. Putea para două, dar ultimul îi va veni de hac. Îl cuprinse panica, dar se luptă s-o pună sub control. Apoi piciorul său drept atinse solul şi, fără măcar să mai stea pe gânduri, acţionă.

Se simţi scăldat în *jaedun.*

Se lansă cu capul înainte, simţind o înţepătură când lama tentaculului îi sfâşie carnea de pe umărul drept şi de pe fesă. Se aruncă pe burtă şi alunecă înainte, lovindu-i ambele braţe. Sabia şi teaca intrară adânc între osul mic şi

cel mare al tibiei. Trăgându-şi picioarele şi apoi întinzându-le brusc în faţă, se strecură printre picioarele lui Pravak, trecând de el.

Greutatea lui Ciras îndoi picioarele monstrului, făcându-l să-şi lipească genunchii. Teaca se frânse în două, ceea ce-l propulsă pe spadasin spre dreapta. Apoi filamentele de argint care legau oasele tibiei de gambă se desprinseră, iar tânărul se răsuci pe fund, cu sabia în mână.

Se izbi de marginea arenei, înaltă de jumătate de metru, şi aproape că se ridică în picioare, dar Pravak se prăbuşi ca secerat. Săbiile i se rostogoliră din mâini, iar Ciras azvârli una afară din cerc, repezindu-se apoi spre interior. Ridicându-şi sabia asupra adversarului său căzut, lovi cu lama în jos şi străpunse nodul de la spatele războinicului.

Odată cu el pieri şi forţa membrelor lui Pravak.

Ciras se trase înapoi şi făcu o plecăciune spre el. Apoi se întoarse şi plecă spre ceilalţi, aşezaţi în micul amfiteatru în mijlocul căruia se luptaseră. Deşi majoritatea lor rămaseră învăluiţi în umbră, văzu câteva siluete în care recunoscu fie gazdele de la ospeţe, fie adversari deja învinşi de el.

Un hohot gros izbucni din gâtlejul lui Pravak.

— Oare n-am spus eu că-i Yirxan renăscut? S-a întors un frate. Este un semn al viitorului.

Unul dintre membrii consiliului de conducere din Tolwreen – un personaj mic de statură, învăluit într-o robă groasă, maro, făcu o plecăciune spre combatanţi.

— Ciras Dejote, ai trecut prin cele Nouă Încercări. Te-ai dovedit a fi de valoare. La noapte vei fi iniţiat în misterele finale ale Tolwreenului.

Ciras se înclină şi apoi o luă spre marginea cercului, însă consilierul strigă după el:

— Aşteaptă!

Tiratianul făcu aşa cum i se cerea şi încremeni pe loc. Consilierul ridică braţele şi cu toate că mânecile robei alunecaseră în jos, Ciras nu putea zări palmele sau braţele.

Totuşi, un nimb verzui se adună acolo unde-ar fi trebuit să fie mâinile. Formă o sferă verde, care se extinse în timp ce aluneca spre cerc. Când ajunse la înălţimea unui stat de om, se rostogoli pe sol, ca un balon. Se întrebă dacă va trece de marginea cercului, însă se deplasă peste ea fără nici o dificultate. În momentul când ajunse jos, în cerc, se mări şi se contopi cu el, devenind o emisferă uriaşă, care s-ar fi înălţat şi deasupra lui Pravak, dacă ar mai fi fost în stare să stea în picioare.

Aerul se îngroşă sub cupolă, iar Ciras simţi ca şi cum îl apăsa greutatea unui munte. Nu mai putea respira, iar asta-i aprinse plămânii. Cumplita senzaţie îi inundă spatele, de-a lungul liniei tăieturii sale. O putea simţi cum se închide, apoi focul se stinse. Locul lui fu luat de o mâncărime de *jaedun,* aşa cum era obişnuită cea din timpul vindecării unei răni. Cu cât o identifica mai repede, cu atât mai uşor îi era să-l invoce.

În timpul luptei n-o făcuse în mod conştient, însă panica îi deschisese calea spre *jaedun.* Ştia de la Moraven Tolo că disciplina îl va conduce pe acea cale, dar tocmai absenţa sa totală deschisese, cu adevărat, noul drum. Ceea ce făcuse el depăşea disciplina şi, cu toate astea, magia-l ajutase.

I-ar fi plăcut să se gândească la asta pe îndelete, mai ales să reconstituie în minte ultima serie de manevre ale sale. Cu toate că făcuse ceva ce nu mai ţinea de o singură disciplină, ci de *toate.* Cele Nouă Forme fuseseră concepute să extragă avantajele din slăbiciune. Cereau controlul asupra trupului, un simţ al echilibrului, al vitezei şi puterii, cu toate amestecate pentru a evita loviturile oponentului în vreme ce provoca distrugeri maxime. Îşi recunoscuse propria sa vulnerabilitate şi acţionase pentru a evita adversarul, în vreme ce-şi exploata punctul slab.

Mă îndoiesc că tot ceea ce-am făcut va fi cuprins vreodată în vreo formă, dar a funcţionat; la fel cum refuzul de a-i oferi banditului o formă pe care s-o recunoască a servit la înfrângerea sa. Poate că drumul spre *jaedun*

zăcea tocmai în recunoaşterea principiilor aflate la baza tuturor disciplinelor.

Globul verde se evaporă şi Pravak, cu nodul lui de războinic refăcut, se ridică în picioare. Îşi fixă la loc gamba stângă şi-şi înfăşură în jurul ei tentaculul retezat, ca s-o ţină legată. Apoi se ridică şi se apropie şchiopătând de Ciras. Masca de metal trosni când imaginea cruntă se modifică într-una mai prietenoasă, apoi încremeni aşa.

— Aproape că aş vrea să simt din nou durerea, ca să-mi amintesc mai bine de acest duel. Râse încet, apoi îşi duse o mână la spate şi se trase de nod.

— Nu trebuia să-l tai. M-aş fi predat odată ce ajungeam pe spate.

— Nu te-aş fi dezonorat lăsându-te să te predai, clătină Ciras din cap.

— Eşti cu adevărat Yirxan renăscut. Au fost înţelepţi că te-au lăsat să păstrezi sabia.

— Şi le sunt îndatorat, făcu el o plecăciune. Dacă-mi permiţi să plec, am să merg să-mi curăţ sabia şi apoi pe mine.

— Desigur. Tu şi slujitorul tău veţi fi chemaţi peste trei ore, dădu Pravak din cap. Venirea ta este un semn bun.

Ciras zâmbi, se înclină, apoi ieşi din cerc. Se duse spre un mic coridor şi se opri înaintea deschiderii circulare. Dintr-o mică gaură pătrată din perete, scoase un dreptunghi subţire de metal alb, identificat de Borosan drept un aliaj de argint cu *thaumston,* care, din câte ştia el, nu putea fi creat altfel decât cu ajutorul vrăjitoriei. În timp ce mânuia bucata de metal, sigilii se imprimară singure pe suprafaţa lui. Le recunoscu drept marcaje pentru costumul său, zâmbi, intră într-o cameră mică, sferică, acoperită în întregime cu panouri de argint. Introduse cheia de metal într-o fantă îngustă şi se gândi la încăperile care-i fuseseră atribuite într-unul dintre turnurile înalte. În spatele său, un panou de metal curbat alunecă în jos, închizând sfera, iar carnea lui se înfioră când magia se revărsă asupra lui.

Apoi, panoul glisă din nou în sus, lăsându-l pe Ciras să pătrundă în încăperile împărţite împreună cu Borosan. Pentru că purta o sabie de *vanyesh,* cetăţenii din Tolwreen îl acceptaseră ca pe cineva deosebit, deşi nici el, nici Borosan nu-şi puteau da seama de ce. Fiecare test prin care trecuse, pe o scară crescătoare, de la rezistenţă şi inteligenţă la luptă, se sfârşise cu promisiunea că era cu un pas mai aproape de dezvăluirea misterelor. Şi cu siguranţă fusese antrenat, pentru că fiecare oponent cu care se confruntase şi-l învinsese în luptă îi devenise mentor în pregătirea pentru celelalte încercări.

Borosan îl privi de la masa din mijlocul camerei de zi centrale şi se întinse.

— Ai fost victorios?

Ciras încuviinţă din cap.

— Aş vrea ca maestrul meu să fi fost aici. Cred că am aflat calea spre *jaedun.*

— E foarte bine, nu-i aşa? zâmbi inventatorul. Mă aşteptam însă să te văd mai bucuros.

Spadasinul clătină din cap, traversând încăperea spre un ungher unde-şi păstra uleiul şi cârpe pentru curăţat.

— Am visat la asta încă din prima clipă când am început să mă antrenez, dar părea doar un vis. Calea se dovedeşte a fi atât de simplă, încât cred că aş fi apucat-o încă de la început, dacă mi-ar fi explicat cineva.

— S-ar putea să n-o înţeleagă nimeni aşa cum poţi tu, vorbi Borosan, apoi îşi miji ochii bicolori. Dar nu numai din cauza asta nu te simţi bine, nu?

— Nu, răspunse tânărul şi se aşeză apucându-se să-şi lustruiască sabia. Mă întreb dacă nu cumva instruirea şi testele nu erau cumva menite să mă pună pe calea spre *jaedun.* Speculaţiile tale că filamentele care urcă muntele trebuie să aducă magia dezlănţuită jos trebuie să fie corecte. Nu cred că vreunul dintre *vanyeshi* ar putea supravieţui în afara acestei atmosfere dacă nu se aventurează afară înveliţi în nămol de *thaumston.*

— Atunci este minunat că nu se duc prea departe.

Borosan ridică una dintre chei. Lumina se reflecta de pe suprafaţa ei, dezvăluind litere gravate.

— Aceste chei prind un fel de proiecţie a noastră, iar când ne gândim să mergem într-un loc, magia ştie dacă ni se permite sau nu. Nu ştiu dacă sferele se mişcă sau dacă nu cumva suntem trimişi într-o sferă identică, în locul unde vrem să ajungem, dar uite aşa ne deplasăm. Însă cu aceste chei speciale locul şi permisiunea sunt gravate pe ele.

— Este singurul mod prin care putem ajunge în locuri de care nu ne amintim, dădu Ciras din cap.

— Aşa e, dar există un truc, spuse Borosan şi lăsă cartela din mâna sa să penduleze înainte şi înapoi. Fiecare dintre *thanatonii* mei are o maşinărie diferenţială, căreia îi dau un set simplu de instrucţiuni. Pe această cartelă goală am inscripţionat mult mai multe instrucţiuni decât poate accepta o maşinărie diferenţială. Dacă înlocuiesc maşinăria cu zeci de astfel de cartele, chiar scriind mare, pot realiza o creatură de sute de ori mai deşteaptă decât sunt ele deja.

— Dacă *vanyeshii* ar şti ar putea crea *thanatoni* care să-i înlocuiască pe sălbatici şi-ar fi chiar capabili să facă munci complicate, îşi încruntă spadasinul sprâncenele.

— Cum ar fi construirea de alţi *thanatoni,* vorbi Borosan şi puse cheia jos. Din fericire, cum sunt slujitorul tău, nu-mi acordă o atenţie prea mare.

— Nu şi în astă noapte, spuse Ciras, apoi şterse spada şi-o puse pe un suport. La noapte ni se vor dezvălui toate. Peste numai câteva ore.

— Asta-i bine sau rău?

— Nu ştiu, clătină Ciras din cap. Nu sunt sigur că vreau să aflu.

Cu o oră înainte de termenul stabilit, se arătară sălbatici care-i ajutară să se îmbrace. Aduseseră robe oficiale de mătase aurie, cu poalele tivite cu benzi late, roşii, şi cingători. Ciras avea o emblemă cu un tigru adormit, brodată cu roşu, pentru că acesta fusese blazonul lui Jogot Yirxan, însă era înconjurată de un cerc în flăcări,

pentru a-i cinsti originea tiratiană. Roba lui Borosan era decorată cu un dragon nalenian, dar emblema era foarte mică, din moment ce era doar un slujitor.

Borosan clătină din cap, pentru că mânecile robei sale erau cu vreo jumătate de metru prea lungi, iar tivul era suficient de mare ca să constituie o trenă de aproape un metru.

— Nimeni n-a mai purtat astfel de robe de la căderea imperiului încoace.

— Sunt special croite ca să fii nevoit să te mişti încet în ele. Astfel, ocaziile oficiale devin mai solemne şi te împiedică să te repezi asupra împăratului pentru a-l ucide.

Sălbaticii mai aduseră cu ei chei speciale, încrustate cu sigilii pe care nici unul dintre ei nu le putu descifra. Cei doi oaspeţi îşi târşâiră paşii în sferă, traseră robele după ei, apoi introduseră cheile în fantele din perete. Deşi nici unul nu simţi vreo mişcare, schimbară priviri între ei. În mod normal, deplasările de acest fel se terminau într-o clipă, dar aceasta dură aproape un minut.

Când uşa se deschise din nou, se treziră într-un tunel lat, cu tavanul pierdut în beznă. La capătul celălalt văzură o altă deschizătură, aruncând o lucire blândă, aurie. Începură să se deplaseze spre ea, iar Ciras îşi dădu seama că roba sa îl împiedica să se mişte prea repede. Senzaţia de macabru se amplifică pe măsură ce se apropiau de destinaţia lor.

În timp ce mergeau de-a lungul tunelului, lumini aurii scoaseră la iveală nişele săpate în pereţi. În fiecare dintre ele se afla câte o statuie înaltă, sculptată cu o mare grijă pentru detalii. Numele statuilor licărea într-o lumină vie la baza lor. Nu aveau nici o idee cine fuseseră aceste personaje până când un nume se aprinse în litere care formau Pravak Helos.

— Aşadar, masca a fost chiar el.

Ciras privi în sus, studiindu-l pe cel înfrânt de el. În timpul vieţii, Pravak fusese un om masiv, dar trăsăturile sale aveau o blândeţe pe care metalul nu o putuse reproduce. Spadasinul putea acum să vadă că Pravak

fusese dintotdeauna înalt, chiar de copil, şi cu toate că asta-i folosea în timpul luptelor, probabil că-l şi deranja. Cunoscuse nenumăraţi indivizi afectaţi de acelaşi disconfort mental şi se întreba dacă Pravak credea că pierduse lupta din pricină că era prea masiv sau pentru că se mişcase cu prea mare stângăcie.

Borosan ţinea pasul cu Ciras.

— Deci ăştia erau *vanyeshii.*

— Ceea ce-au fost ei cândva. Acum numai zeii ştiu ce-au devenit.

— Nu par malefici.

— Mă îndoiesc că răul a făcut parte din ceea ce voia sculptorul să oglindească.

— Bine zis.

Continuară să meargă până aproape de capăt, când ieşi la iveală şi nişa cu statuia lui Jogot Yirxan. Bărbatul purta părul lung – aproape la fel de lung pe cât îl avea şi maestrul lui Ciras – şi afişa un zâmbet căruia îi răspunse şi tânărul. Deşi trăsăturile nu erau deloc asemănătoare, trupul şi membrele lor aveau proporţii similare. *Nu-i nici o surpriză că sabia lui îmi încape atât de bine în mâini.*

— Uită-te la sabia lui, zise Borosan arătând spre statuie. Sigiliile de pe ea. Le poţi descifra?

— Nu cred că înţeleg ceva.

— Par să spună ceva de un „frate geamăn din umbră”.

— Pentru mine nu înseamnă nimic, clătină Ciras din cap.

— Nici pentru mine.

Continuară să meargă în tăcere, apoi ajunseră în coridorul de acces şi se opriră. Pravak, înveşmântat tot într-o robă aurie, stătea în faţa intrării. Îi pofti înăuntru cu un semn din cap, apoi un fascicul auriu se scurse în urma lor, solidificându-se fără nici un sunet. Sigilii şerpuitoare apărură pe suprafaţa sa şi închise încăperea.

Lui Ciras începu să i se strângă pielea, dar mai mult din cauza atingerii magice. Sala în care intraseră era lungă şi îngustă. De fiecare parte a ei se ridicau şiruri de scaune, iar *vanyeshii* se adunaseră acolo. Fiecare era înveşmântat

într-o robă oficială, aurie, brodată cum se cuvenea. Iar el ajunse să fie bucuros că aveau robe mult prea largi pentru că voia să vadă cât se putea de puţin din aceste creaturi.

Pe locurile disponibile se aşezară mai puţin de o sută şi fiecare dintre ei trăia în Ixyll de la Urgie. Ştia că Misticii puteau depăşi durata vieţii unui om, însă aceşti oameni trăiseră mai mult chiar şi decât limita supranaturală. Cei care semănau cel mai mult cu oamenii se împuţinaseră la trup şi se zbârciseră până când pielea atârna pe ei precum pieile uscate la soare. Unii erau înalţi şi subţiri, de parcă ar fi fost alcătuiţi din vreascuri uscate, în vreme ce alţii deveniseră diformi, cu trupuri infantile şi capete uriaşe.

Şi mai erau şi cei cu nimic uman în ei. Cel puţin Pravak în această formă îşi purta cu o oarecare mândrie rodul meşteşugului său. Îşi menţinuse simetria bilaterală şi nu folosea decât două elemente – argint şi os – pentru a-şi crea un nou trup. Ciras văzuse în Opaslynoti *gyanrigoţi* alcătuiţi la nimereală, dar erau adevărate lucrări de artă în comparaţie cu unii dintre aceşti *vanyeshi.*

Este o adevărată binecuvântare pentru omenire că nu pot părăsi aceste locuri.

În faţa lor, la capătul celălalt al sălii, draperii înalte ţesute cu fir de aur ascundeau vederii acea parte a încăperii. Într-un punct pe la jumătatea drumului se aflau două mese, una mare şi una mică, iar Pravak făcu semn spre ele. Ciras înaintă spre cea mare, iar Borosan, aşa cum se cuvenea unui servitor, o luă pe cea mică. Farfurii încărcate cu fructe şi brânză erau aşezate în dreptul fiecăruia, iar pocalele fuseseră umplute cu vin negru, care aburea.

Pravak înainta în urma lor, iar când îşi înălţă braţele, *vayeshii* adunaţi se ridicară la unison.

— Ne-am adunat aici, precum aţi poruncit, o, stăpâne. Îi avem printre noi pe fratele renăscut, întors acasă. Acesta este un semn care ne spune că aţi înfrânt Moartea şi că vă veţi reuni iarăşi cu slujitorii voştri credincioşi.

Pe când îşi cobora braţele, draperiile se despărţiră pentru a dezvălui un tron masiv, de proporţii incredibile.

Partea din spate era de forma unui disc, cu nouă stele tăiate în jurul marginii. Fiecare purta simbolul unui zeu.

Borosan îi aruncă o privire.

— Seamănă cu Tronul Celest.

Ciras dădu din cap.

— Atunci, cine-i acolo?

Pe tron fusese aşezat un schelet auriu. O robă, brodată cu ursul purpuriu din Virine, fusese aşezată peste el. Scheletul, spre deosebire de *vanyeshii* scheletici, era lipsit de viaţă. Ciras se întrebă dacă asta nu se datora faptului că nu avea craniu.

Toţi *vanyeshii* făcură o plecăciune adâncă, iar mâinile grele ale lui Pravak îi forţară pe Ciras şi Borosan să facă la fel.

— Să fie slăvit şi preamărit, intonau *vanyeshii.* El este stăpânul nostru, Prinţul Nelesquin. Venirea sa este aproape. Lumea va tremura şi va aşeza din nou lucrurile aşa cum se cuvine.

36
Ziua a 32-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Unităţii Naţionale, Felarati
Deseirion

Keles sorbi din ceaiul oferit, apoi dădu din cap. Undeva, între aroma de ceai negru şi verde, avea un iz de flori, fără nici o pişcătură acidă. Asta însemna că fusese recoltat recent, probabil în cele Cinci Principate, şi transportat în nord. *Mai degrabă, adus prin contrabandă în nord. Cred că-i Ochi-de-Tigru.* Faptul că Marele Ministru deseian i-l oferise însemna că i se făcuse o onoare.

Şi-i stârnise suspiciunea.

Cel puţin, este o pauză bine-venită de la ceaiul de floarea-nopţii.

Lui Keles i se oferise o robă neagră tivită cu aur, cu blazonul familiei brodat în locul cuvenit. Nu i se permisese să poarte sabie, dar reuşise să strecoare un baston la cingătoarea lui de aur. Asta îl desemna drept cineva cu un anumit rang, deşi de-abia dacă ar fi avut nevoie de asta. Majoritatea celor rămaşi în Felarati erau implicaţi în proiectul său de reconstrucţie şi-l cunoşteau din vedere.

Sosise la Ministerul Unităţii Naţionale şi fusese surprins să vadă spadasini păzind intrarea. În afară de câţiva vârstnici şi femei înarmate cu cuţite, credea că toţi bărbaţii capabili să mânuiască o sabie plecaseră din oraş. Cu excepţia ambasadelor, cărora ţările prietene le asigurau securitatea, Felarati fusese lăsat fără nici o apărare. Deşi Keles nu avea nici un dubiu că deseienii aveau o mulţime de spioni şi poliţie secretă pândind peste tot, adevărul era că rămăseseră în oraş foarte puţini dintre cei care ar fi putut să stârnească probleme.

Gărzile îl conduseră într-o încăpere mică, lambrisată cu lemn de cedru. Rogojini de trestie deschise la culoare

acopereau parţial podeaua, dar fuseseră mărginite cu ţesături roşii, asortându-se astfel cu duşumelele de lemn de aceeaşi culoare. Pe un perete atârna o pictură pe hârtie de orez, lucrată în tuş negru, cu o legendă scrisă cu roşu. Simpla imagine a unui cedru oferea o demnitate discretă şi făcea ca încăperea să pară un spaţiu intim.

Apoi uşa de hârtie alunecă, făcându-i loc Marelui Ministru Rislet Peyt şi unui maestru al ceaiului.

Demnitarul se înclină în semn de salut, iar apoi el şi Keles făcură o plecăciune spre maestru. Cartograful l-ar fi depăşit în înălţime pe Rislet şi cu siguranţă cântărea cu o treime mai mult decât el, cu toate astea prezenţa tânărului acapară încăperea. Avea capul ras, aşa că lucea într-o blândă nuanţă aurie, care contrasta vizibil cu ochii săi de un albastru-închis. Roba, decorată cu Şoimul deseian, era tot albastră şi încinsă cu o cingătoare albă.

Singurele sunete din încăpere erau cele provenite de la prepararea ceaiului, din care maestrul turnă pentru fiecare. Apoi se înclină şi plecă. Marele Ministru îi oferi lui Keles ceaşca, apoi băură amândoi şi se aşezară, contemplând ceaiul în linişte.

După o tăcere plină de respect, ministrul îşi aşeză ceaşca.

— Vizita voastră îmi face mare plăcere, Maestre Anturasi. Munca voastră a transformat Felarati. Oamenii sunt încântaţi, la fel şi stăpânul meu.

— Vă mulţumesc, Mare Ministru.

Keles mai luă o gură de ceai şi apoi puse ceaşca jos.

— Aveţi noutăţi de la prinţ?

— În ultima vreme nu, dar veştile rele ajung mult mai repede decât cele bune. Dacă nenorocirea s-ar fi abătut asupra sa, am fi aflat.

— Atunci înseamnă că totul este bine?

Marele Ministru dădu solemn din cap.

— Acum doar o săptămână, măreţul nostru conducător a întâlnit şi înfrânt o armată helosundiană de nouă ori cât a noastră. Prinţul avansează spre Vallitsi şi-i va zdrobi pe rebeli odată pentru totdeauna.

— Mă bucură aceste veşti despre prinţ.

Keles zâmbi vag, pentru a-şi ascunde îngrijorarea. Dacă helosundienii erau cu adevărat înfrânţi, evadarea sa din Deseirion va fi mult mai dificilă. În loc să o ia, pur şi simplu, spre sud, poate că va fi nevoit să meargă spre vest, apoi să traverseze Marea Întunecată, spre Râul de Aur, apoi în jos, spre Moriande. I-ar prelungi nepermis de mult călătoria şi l-ar obliga să-şi revizuiască necesarul de rezerve pentru fugă.

— Voi avea grijă ca felicitările voastre să ajungă la urechile Alteţei sale, zâmbi Marele Ministru.

— Sunteţi prea bun.

— Mă tem că nu asta este părerea domniei voastre, Maestre Anturasi, şi tocmai de aceea v-am invitat aici.

Rislet îşi netezi roba pe coapse.

— Am auzit că v-aţi exprimat exasperarea pentru că nu primiţi toată piatra şi cărămizile de care aveţi nevoie.

— Este adevărat, spuse Keles pe un ton neutru. Ştiu că nu mai este adusă suficientă piatră de la cariere deoarece nu mai sunt destule căruţe pentru transportarea ei, dar mi se aduceau, nu demult, cam zece pe oră. Acum primesc şapte şi totuşi trec zece prin Poarta de Vest. Mi s-a spus că celelalte trei au fost dirijate spre un proiect despre care nu ştiu nimic.

Cartograful urmări reacţia ministrului la minciuna sa. Când fusese invitat în vizită, Jasai îl povăţuise cum să trateze cu Rislet. „Poţi să-i spui tot ce ştii, dar nu-l poţi acuza de minciună. Este ministru, aşa că minciuna este considerată ceva firesc. Trebuie să abordezi totul ca şi cum ar fi vorba de o neînţelegere, permiţându-i să clarifice lucrurile. Dacă lămuririle nu te mulţumesc, cere explicaţii suplimentare."

— Ah, îmi dau seama că s-a petrecut o neînţelegere, Maestre Anturasi, surâse Marele Ministru. Este în întregime vina mea. Deşi am făcut ordine în ministere, m-am întins mult prea departe decât mi-aş fi imaginat că aş putea şi n-am comunicat la fel de bine pe cât ar fi trebuit. Vedeţi, am vrut mai de mult să vă rog să mă ajutaţi cu

proiectul meu şi, când subordonaţii mei s-au pus pe treabă, nu apucasem încă să programez această întâlnire. Vă rog să-mi iertaţi lipsa de eleganţă.

— Vă este iertată. Veţi aprecia semnalele mele, deoarece intenţionam să folosesc piatra şi cărămizile luate de domnia voastră pentru construirea unui mic avanpost pe malul râului. Ar proteja casele noi până ce zidurile de apărare ar putea fi extinse.

— Apreciem asta, Maestre Anturasi, dar se pare că succesul prinţului nostru face ca probabilitatea unui atac la Felarati să fie foarte mică, vorbi ministrul deschizându-şi braţele. Succesele sale au creat alte necesităţi. Am dirijat piatra şi cărămizile pentru a începe construirea unei noi clădiri a ministerului. Acolo îi vom trimite pe cei care vor supraveghea atât situaţia din teritoriile cucerite, cât şi vastele sectoare oferite prin munca voastră.

Keles dădu din cap.

— Şi doriţi să vă ajut cu asta?

— Sunteţi atât de amabil că vă oferiţi, Maestre Anturasi, îi adresă bărbatul un zâmbet reţinut. Am sperat să vă putem ruga să integraţi clădirea noastră în planurile voastre. Am fost absolut convins că veţi prelua o construcţie de o asemenea natură, dacă înţelegeţi cum au progresat evenimentele. Dorim ca edificiul nostru să se armonizeze perfect cu tot ceea ce-aţi creat până acum.

Keles îşi luă ceaşca şi mai sorbi din ceai. Poate că nu era el atât de familiarizat cu cele ce ţineau de ministere şi birocraţi, însă Jasai avusese dreptate. Familia Anturasi se afla dincolo de stadiul la care ar fi putut fi manevrată de miniştri. Încercarea de a ascunde clădirea ministerului în planurile lui nu era atât sofisticată, pe cât copilărească. Dacă Pyrust revenea şi obiecta, miniştrii vor da vina pe Keles. Vor spune că nu-l putuseră opri, din moment ce îi dăduse mână liberă. Dacă prinţul aproba, atunci el ar primi laudele pentru spiritul său de prevedere, iar miniştrii îşi vor primi noua lor clădire. Controlul asupra imperiului înfloritor ar fi menţinut în Felarati, ceea ce l-ar face pe Rislet Peyt mult mai puternic.

Însă ce părea şi mai copilăresc era că ministerul îşi încorda muşchii în absenţa prinţului. Rislet era mult mai tânăr decât orice Mare Ministru de care auzise Keles. S-ar fi putut să fie genial, însă cartograful presupunea că i se oferise funcţia pentru că restul miniştrilor îl socoteau dispensabil. Dacă Pyrust nu-i aproba acţiunile, sfârşea mort, dar i-ar fi mascat pe cei responsabili de deciziile care-l înfuriaseră pe prinţ. Prin crearea unei noi clădiri, se va afla pe o poziţie detaşată faţă de manipulatorii lui din umbră.

Era o mişcare tactică capabilă să-l entuziasmeze pe Keles şi să-l dezguste în acelaşi timp. Însă, după cum se străduise Jasai din răsputeri să-i explice, era o parte din mecanismul şi maniera funcţionării lumii. Ministrul făcuse mutarea în acest moment pentru că în cazul când Pyrust ar fi murit în campanie, n-ar lăsa nici un moştenitor. Nobilimea care ar încerca să-i ia locul ar trebui să se înţeleagă cu el şi existau foarte multe posibilităţi ca modelul pentru guvernarea Deseirionului în viitor să fie oferit de Consiliul de Miniştri din Helosunde, transformându-l pe Rislet într-un prinţ fără titlu.

Miniştrii manipulau pe toată lumea ca să obţină ce voiau şi astfel puteau fi şi ei manipulaţi la rândul lor. Iar asta, primise Jasai asigurări, va face parte din discuţia sa cu tânărul. Între ei doi puteau apărea câteva lucruri care-l interesau.

— Cred, Mare Ministru, că aş putea să rezolv solicitarea voastră, vorbi Keles şi puse ceaşca jos. Iar veştile aduse sunt interesante pentru că-mi confirmă un vis avut recent. Unul profetic, asemănător cu cele care-l călăuzesc pe Prinţul Pyrust.

Marele Ministru zâmbi, dar era limpede că-i trebui un oarecare efort.

— Vă rog, povestiţi-mi şi mie visul vostru.

Keles dădu din cap şi pentru o clipă îl încercă tentaţia de a i-l povesti pe cel în care se plimba cu sora sa prin paradisul ei. *Asta l-ar buimăci.* În loc de asta, se ţinu de scenariul creat împreună cu Jasai.

— Deseirionul are o istorie imperială bogată. Am studiat hărţi şi, la vest de aici, există mai multe fortăreţe imperiale în ruină. Mi-ar plăcea să călătoresc până acolo şi să aleg pietre pentru a fi incorporate în noile clădiri. Ele vor realiza legătura dintre vechi şi nou. Înţelegeţi importanţa acestui lucru.

— Voi da dispoziţie să vi se aducă pietre, Maestre Anturasi.

— Nu, mă tem că asta nu va rezolva nimic. *Trebuie să plec de aici să cercetez terenul.* Ca să spun adevărul, am un motiv suplimentar.

— Asta nu va conta, Maestre Anturasi, pentru că ordinele prinţului au fost foarte clare. Nu aveţi voie să părăsiţi teritoriul oraşului.

— Ştiu ce ordine a dat, Mare Ministru, afişă Keles un zâmbet. Ştiţi că Doamna Inyr Vnonol mi-a fost companioană. Sper s-o pot lua cu mine în aceste deplasări ca să pot petrece o vreme cu ea afară din Felarati. Cred că înţelegeţi.

Marele Ministru dădu din cap.

— Da, însă, din nou, aici este o chestiune legată de ordinele prinţului.

— Da, m-am gândit şi la asta. Vă sugerez, Mare Ministru, ca în timpul lipsei prinţului să anexaţi, pur şi simplu, aceste locuri şi să le faceţi parte din oraş. Ar putea chiar să vi se atribuie spiritul vizionar al întrezăririi creşterii oraşului şi în acea direcţie. Când Felarati va deveni capitala imperiului, ştiţi că se va extinde.

Bărbatul mic de statură îşi miji ochii.

— Planul vostru are merite, Maestre Anturasi. Îl voi lua în considerare.

Şi-l vei aproba, odată ce ai cumpărat cele mai bune parcele de pământ din zonă.

— După cum voi lua şi eu în considerare cel mai bun proiect pentru noua voastră clădire, spuse Keles şi privi în jur, prin camera de cedru. Pot să-mi dau seama că o încăpere precum aceasta va deveni sanctuarul vostru într-unul dintre cele mai selecte cartiere ale oraşului.

Marele Ministru îşi ridică ceaşca.

— Iar dacă vă veţi deplasa spre vest, îmi promiteţi că nu încercaţi să fugiţi?

Keles îi aruncă o privire surprinsă.

— I-am promis prinţului că nu voi părăsi Felarati. Mă voi ţine de cuvânt până mă va elibera el de promisiune. *Sau din necesitate.*

— Atunci să bem pentru extinderea Felaratiului şi a Deseirionului, îşi înclină Rislet Peyt capul. Omenirea va privi încoace, să vadă unde au fost săvârşite miracolele.

— Aşa va fi, Mare Ministru, vorbi Keles ridicând şi el ceaşca. *Primele dintre ele fiind evadarea Prinţesei Jasai şi naşterea în libertate a viitorului conducător al Deseirionului.*

37
Ziua a 33-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vroankun, Ixun
Nalenyr

Deşi detesta frazele pioase de simpatie dăruite Jaranei Vroan, văduva lui Donlit Turcol, Junei Aerynnor era încântat să fie departe de Moriande. Ca rezultat al morţii contelui, fusese chemat din nou în bârlogul opiomanilor şi i se dăduse o însărcinare. Plecase la Jormir pentru funeralii, iar de acolo însoţise suita văduvei înapoi spre Ixun. Fusese mult prea curând să poată face altceva decât să-şi exprime regretele sale profunde înaintea Jaranei, însă ea părea să-i aprecieze oferta de a o vizita din nou într-un moment mai fericit.

Junei de-abia dacă-şi putea imagina un moment mai fericit, pentru că lucrurile evoluau perfect. Nu ştia, şi nici nu-i păsa, cine-i trădase lui Cyron urzeala lui Turcol. Admitea însă că s-ar fi putut să nici nu fie vreo trădare, din moment ce Lordul Umbrelor din serviciul prinţului era departe de a fi prost, iar contele nu făcuse altceva decât să cutreiere străzile capitalei, azvârlind cu aur la toţi cei despre care-şi imagina că erau asasini. Indiferent de modul cum aflase Cyron despre plan, totul se terminase prost pentru Turcol şi funcţionase bine pentru ambii săi patroni.

Un singur lucru de care nu ţinuse cont era Jarana Vroan şi influenţa sa asupra tatălui ei. Ea îşi iubise, de fapt, afemeiatul soţ şi încercase cu disperare să-i facă un copil. Junei bănuia că mama ei, decedată acum, o măritase pentru a crea o legătură care ar putea uni ambele domenii. Contele Vroan părea s-o adore pe fiica sa, iar mâhnirea ei deveni şi a lui.

Chiar şi mai important, adoptase şi dorinţa ei de a răzbuna moartea soţului.

Junei fusese acceptat în casa Vroan datorită rangului său, cel puţin aşa păruse la început. Cineva şuşotise altcuiva, iar vorbele ajunseră la urechile contelui cum că s-ar putea să fie de un ajutor deosebit. Bătrânul îl convocase pentru o întâlnire privată în încăperile pavate cu piatră şi decorate modest.

Contele încă mai purta roba albă de doliu, dar se comporta oricum altcumva decât senin şi contemplativ. Bărbatul înalt şi slab îi turnă lui Junei un generos pocal cu vin, iar agentul deseian sorbi din politeţe, deşi detesta soiul local pentru lipsa de subtilitate.

Contele Vroan izbi cu palma în peretele de piatră al turnului.

— Ştiu că majoritatea lorzilor din Moriande şi-au lambrisat încăperile lor private cu lemn, adăugând panouri fine de hârtie. Îşi servesc ceai şi se mint în tihnă unii pe alţii. Aţi văzut asta cu ochii voştri, sunt convins.

— Da, milord.

— Ştiţi, am vizitat Felarati. Asta a fost pe vremea când făceam parte dintr-o delegaţie trimisă să negocieze pentru o fărâmă de pace. Mi-a plăcut acolo, zise şi lovi din nou piatra cu palma. Oraş întunecat, dar unul puternic. Ştiu că aveţi propriile diferende cu prinţul, dar am vrut să vă spun că eu cred că locul copilăriei voastre zămisleşte bărbaţi, nu viermii care colcăie în oraşe precum Moriande.

— Apreciez asta, milord, spuse Junei şi lăsă jos cupa cu vin. Opinia voastră este împărtăşită în anumite locuri, chiar şi în Moriande. Dacă-mi permiteţi să vorbesc direct...

— Vă rog, spuneţi-mi ce se petrece în capitală.

— Nu cred că vreţi să ştiţi întreaga poveste, milord.

Junei îşi împreună mâinile la spate, cam la fel cum legase mâinile ultimei sale victime. O luase de lângă bârlogul opiomanilor, pe unde se plimba buimăcită. Drogurile îi anesteziau percepţia durerii, dar în timp ce o diseca, înţelegerea morţii îi înflorise în priviri. Dacă n-ar fi avut căluş la gură, ţipetele ei ar fi fost un deliciu, dar

trebuise să se mulţumească doar cu teroarea oglindită în ochii ei. A murit frumos – deşi nu chiar atât de frumos precum Nirati Anturasi iar nevoia lui de a ucide se astâmpărase pentru încă o vreme.

— V-am spus deja, milord, cât de mult mă îndurerează pierderea voastră. Nu există nici o îndoială că această poveste despre bandiţi este un paravan pentru a ascunde crima. Prinţul Cyron i-a luat pe Prinţul Eiran şi pe curtezană să-l privească pe Contele Turcol cum moare. Apoi vă dezonorează trupele punându-l pe Eiran la comanda lor. Acesta, după ce-a văzut crima, este prea îngrozit ca să spună adevărul despre ce s-a petrecut acolo, dar nu trebuie pusă decât o întrebare simplă. Dacă bandiţii au fost cei care au atacat, de ce n-a fost arătat nici unul? De nu există nici un proces?

Vroan îşi termină vinul dintr-o singură înghiţitură şi-şi mai turnă.

— Ştiu de astea, Conte Aerynnor. Turcol a fost ucis cu sânge rece, vorbi el, apoi îşi coborî vocea cu o idee. Nu am nici un fel de îndoială că a pus la cale unele lucruri de capul lui, dar a fost prins în capcana propriilor urzeli. Au fost momente când s-a încrezut în carisma lui mai mult decât în propriul său intelect, ceea ce este o problemă pentru cineva atât de plin de el. De fapt, am fost fericit să-l trimit de aici, la comanda trupelor noastre, pentru că asta l-a dus în est şi, ca s-o spun cinstit, m-a ferit pe mine de a pune să fie ucis.

— Chiar aşa, milord?

— Aş fi făcut-o. Aş fi detestat să las să se întâmple asta, din moment ce pe Jarana o întristează atât de tare, dar mai bine să-l jelească pe el decât pe mine.

— De acord, clătină Junei solemn din cap. Cred că, din moment ce Nerot Scior este şi el rezident aici, ştiţi că am fost implicat ca agent în investiţiile făcute de mama sa la Moriande.

— Ştiam eu că avea pe cineva în Moriande, izbucni contele în râs. Idiotul acela de Melcirvon n-ar fi în stare să nimerească pământul nici dacă l-ai arunca din propriul

turn. Ea s-a consultat cu mine asupra evenimentelor din Moriande, încercând să-mi afle reacţiile la sugestia de a-şi aşeza dosul amplu pe Tronul Dragonului, dar m-am făcut că nu pricep.

— Ideea avansată, milord, de către oamenii din Moriande, a fost că domnia voastră, ea şi răposatul Conte Turcol aţi fi putut forma un triumvirat. Desigur, aveţi avantajul, fiind un erou nalenian şi având un copil cu legături în Helosunde. Cred că evenimentele de acolo vor întoarce toate acestea şi mai mult în favoarea voastră şi că ducesa ar putea fi convinsă să vă sprijine, în schimbul unor promisiuni pe care nu va trebui să le îndepliniţi niciodată.

Capul lordului vestic se ridică.

— Ce evenimente?

Junei privi în jos, spre podea. Patronul său din minister îi oferise un punct de vedere asupra celor petrecute în Helosunde, minimalizând realitatea. Pe baza unor cereri de informaţii din partea celorlalţi agenţi din reţeaua deseiană din Moriande, Junei putu să-şi dea seama ce se întâmplase cu adevărat. Deşi Vroan ar fi fost alarmat de veştile de la minister, n-ar fi fost destul de alertat pentru scopurile lui Junei.

Contele trebuia să se mişte repede şi fără menajamente pentru a influenţa lucrurile în aşa fel încât să Deseirionul să profite cât mai mult.

— Veştile nu au circulat prea departe, dar acum o săptămână şi jumătate Prinţul Pyrust a zdrobit o armată helosundiană. Le-a tăiat toate legăturile cu sudul şi a înaintat spre Vallitsi. A pornit asediul împotriva oraşului şi-l va lua până la sfârşitul lunii. Apoi intenţionează să se deplaseze spre sud, iar în luna Şoimului va ataca Nalenyrul.

Contele Vroan se holbă la el un moment, apoi îşi puse jos cupa cu vin.

— Cât este de serioasă este această informaţie?

— Mi-aş pune şi viaţa la bătaie pentru ea. Cunoaşteţi că relaţiile mele cu curtea deseiană sunt mai puţin decât cordiale. Dacă nu aş fi venit aici, mi-aş fi lichidat afacerile

prin Moriande şi m-aş fi îndreptat spre sud, spre Erumvirine.

Vroan îşi supse buzele şi dădu uşor din cap.

— Iar Prinţul Cyron nu este un comandant de oşti.

— Nu, milord, chiar că nu este. M-aş fi aşteptat ca el să cheme sub arme mai multe trupe *vestice* şi să vă ceară să le conduceţi împotriva deseienilor. Trecătorile din munţi pot fi menţinute, însă luptele vor fi foarte sângeroase. Oamenii voştri vor fi cei care-i vor apăra teritoriul. Dinastia Komyr s-a bazat pe domnia voastră şi în trecut pentru confruntările cu Pyrust şi va face la fel şi acum.

— Nu. Nu, asta nu poate fi îngăduit să se întâmple. Dacă sângele Komyr este atât de slab încât nu-şi poate păstra domeniul, trebuie să renunţe la Tronul Dragonului.

— Eu aş fi de acord, milord. Problema este cum s-ar putea pregăti cea mai favorabilă abordare?

— Nu sunt sigur că înţeleg, îl examină Vroan cu prudenţă.

— Dar este simplu, milord. Un asasin este cea mai bună soluţie pentru problema Prinţului Cyron. Nu are moştenitor. Odată cu moartea sa, puteţi păşi cu fruntea sus şi accepta mantia de prinţ pentru a vă salva naţiunea, explică Junei, apoi ridică un deget. Oricum, dacă planul ar fi descoperit, reputaţia dumneavoastră ar avea de suferit şi, mai mult ca sigur, v-aţi confrunta cu o răzmeriţă în est.

— Este multă înţelepciune în ceea ce spuneţi, dar Cyron tot rămâne pe tron.

— Adevărat, dădu Junei din cap, însă Nerot Scior este genul de complotist care ar putea fi convins să recurgă la un asasin. Oricum, este susceptibil să fie obligat să accepte vina. Odată ce prinţul dispare, îl daţi de gol, îl ucideţi şi intraţi domnia voastră pe locul lăsat gol. Până atunci însă, ţinând cont de legăturile voastre cu Helosunde şi preocuparea pentru Nalenyr, puteţi aduna o oaste şi să fiţi pregătiţi să interveniţi în războiul apropiat. Chiar dacă Cyron nu moare, va ajunge să depindă de domnia voastră şi-l veţi îndepărta mai târziu, cu binecuvântările naţiunii recunoscătoare. Iar atunci, milord, dacă veţi avea ocazia

de a înainta spre nord, în Helosunde, veţi face asta pur şi simplu pentru fiica voastră. Dacă recapturaţi Helosunde, vă asigur că şi Deseirionul va cădea curând după aceea.

Vroan îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Cât din astea toate credeţi că sunt posibile?

— Unificarea celor trei teritorii? Cred că asta se va realiza în timpul vieţii mele, ridică Junei din umeri. Asasinarea lui Cyron şi folosirea lui Nerot pentru a-şi asuma vina sunt chestiuni simple. Cu pregătirea corespunzătoare, ar putea chiar să se ridice singur şi să-şi proclame complicitatea, convins că a scăpat naţiunea de un tiran.

— Adevărat. Ar putea fi făcut să creadă că este în avantajul său, zâmbi lordul vestic. Iar dumneata, Conte Aerynnor, ce avantaje ai avea dacă evenimentele s-ar desfăşura precum le descrii?

— Milord, eu sunt un om modest şi nu mă las dus de ambiţii. Am învăţat să fiu mulţumit că sunt în viaţă. Aş vrea foarte mult să-l văd pe Şoimul Deseian cu aripile frânte, dar este doar o prelungire a dorinţelor mele.

— Dar credeţi că v-aş fi recunoscător pentru ajutor.

— Înălţimea voastră mi-a arătat deja ospitalitatea casei sale şi bogăţia pivniţei sale de vinuri. Răsplata mea ar fi să continui să vă dau ajutor. Vă veţi ridica la înălţimi la care eu doar pot visa.

Vroan pufni, apoi îşi luă cupa şi bău. Se şterse la gură cu mâneca.

— Nu cred că sunteţi modest sau lipsit de ambiţii. Cred că vreţi mai multe decât spuneţi şi mai ştiu că veţi ajunge să obţineţi ceea ce vreţi.

— Milord este amabil.

— Sunt, şi aş fi dispus să garantez, cu condiţia să cădem de acord asupra unei singure chestiuni.

— Şi care este aceea?

— Că propăşirea dumitale nu se va face pe seama *mea.*

— Ca şi făcut, milord, ridică Junei pocalul.

— Foarte bine, făcu Vroan, apoi îşi reumplu cupa şi bău. Acum haideţi să vedem cum îl va ucide Nerot pe Prinţul Cyron şi va pava calea spre ascensiunea noastră.

38
Ziua a 34-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Maicana-netlyan (Sălaşul Regelui-Vrăjitor), Caxyan

Vizitarea Regelui-Vrăjitor amentzutlian nu era deloc atât de simplă precum vizitarea prinţului nalenian. Jorim trecu printr-o săptămână întreagă de ritualuri de purificare, similare cu cele îndeplinite de el înainte de a începe să înveţe magia. În acest timp, putea să discute cu alţii, însă îi era strict interzis să atingă sau să se lase atins, restricţie la care a trebuit să se supună şi Shimik, şi Nauana.

În acele nouă zile, reuşi să-şi cureţe toate urmele de piele moartă şi descoperi că sub ea se afla ceva foarte sănătos. De fapt, pielea lui părea mai sănătoasă decât îşi amintea să fi fost vreodată. Deşi era încă tânăr, timpul petrecut sub soarele arzător, explorând lumea largă, începuse să lase urme. În colţul ochilor avusese nişte încreţituri, ca ghearele de dragon, dar acum dispăruseră. Mai mult, unele dintre cicatricele adunate în decursul călătoriilor dispăruseră, la fel ca şi tatuajul tribal din Ummummorar, de pe coapsa dreaptă.

Părul şi barba îi rămaseră albe, dar nu aveau uscăciunea firelor de păr ale unui om bătrân. Cei mai uluitori erau însă ochii şi, cu toate că încercase din răsputeri, nu se putea obişnui cu ei. Cel mai mult îl deranja forma romboidală a pupilelor, nu atât irisul incandescent. Îi evocau prea mult dragonii şi şerpii, ceea ce-i reamintea că se presupunea că era un zeu renăscut.

Încă se mai opunea acestei idei, deoarece văzuse ce fel de forţă brută îi putea sta la dispoziţie. Dacă era un zeu, putea face orice cu ea, cu condiţia să şi-o poată controla. Însă dacă era doar un om care se amăgea cu asta, atunci controlul putea fi o iluzie, iar rezultatul probabil al

acţiunilor sale – malefic. Desigur, prima ocazie adevărată când îşi folosise puterea copleşitoare fusese anihilarea unui duşman, dar ce s-ar întâmpla dacă oamenii îl respingeau? *Am mai fost acuzat şi înainte că sunt iute la mânie. Asta nu este o trăsătură prea bună la un zeu.*

Încă se mai lupta cu dilema a ceea ce era şi cât de mult era dispus să accepte asta, când şi-a făcut bagajele pentru o călătorie spre Maicana-netlyan. Regele-Vrăjitor trăia în muntele aflat la două zile de mers spre sud-est. Odată sosiţi acolo, Jorim ar avea la dispoziţie o singură zi pentru a se purifica şi apoi, numai el singur, ar intra în bârlogul Regelui-Vrăjitor.

Anaeda Gryst trebui să-l ţină strâns pe Shimik la plecarea lui. Fennul îşi lăsase în urmă orice teamă mai avea, iar Jorim îl invidia pentru că putea uita atât de repede. I-ar fi plăcut foarte mult să-l ia cu el, dar singurii săi companioni vor fi doi dintre cei mai vârstnici vrăjitori *maicana.*

— Vom avea noi grijă de el şi ne vom asigura că n-o ia pe urmele tale, îl linişti Anaeda.

— Shimik, stai aici. Păzeşte *Lupul furtunii.* Tu, făcu Jorim un semn din cap.

Fennul încetă să se mai zbată în braţele femeii.

— Jrima, Shimik jeluieşte trist.

— Nu fi trist. Jrima se întoarce repede, îi făcu cu ochiul creaturii. Am să te învăţ o scamatorie când mă întorc.

— Shimik păzeşte bine-bine, făcu el ochii mari.

— Asta-i ceea ce aştept, spuse Jorim, apoi privi spre Anaeda. Sper că nu va face probleme prea mari.

— Puţin probabil, doar dacă nu cumva îl înveţi să facă şi focul.

Shimik dădu fericit din cap la această sugestie.

— Am să mă gândesc eu la altceva. Nu ştiu cât va dura totul.

— Atât cât va fi necesar, vorbi ea şi aruncă o privire spre nord, peste câmpiile de dinaintea Nemehyanului şi dincolo de piramida de cranii. Am trimis trupe să caute

mozoyani. Vor da alarma şi vom putea să-i ţinem la distanţă. Cel puţin, aşa-i planul.

— Sunt sigur că va funcţiona.

Jorim făcu o plecăciune spre ea, apoi se întoarse spre Nauana.

— Mă însoţeşti o bucată de drum?

— Aşa cum doreşte Stăpânul meu, Tetcomchoa.

Femeia zveltă trecu lângă el şi o luară în jos pe drum, spre Maicana-netlyan. Cei doi *maicana* care-l însoţeau în călătorie trăgeau după ei două *cunya* încărcate cu merinde şi-i urmară păstrând o distanţă respectabilă.

Tânărul se încruntă şi-şi privi mâinile.

— Vreau să-mi cer iertare pentru felul în care m-am purtat.

— Zeii nu trebuie să-şi ceară iertare.

— Poate că nu, dar ar trebui, îi aruncă el o privire scurtă. Mi-ai deschis o lume minunată, însă este una care m-a speriat. De unde vin eu, magia pe care o practică *maicana* este considerată ceva înspăimântător. Tu mi-ai arătat, puţin câte puţin, că nu este ceva rău. Am acceptat, dar când am acţionat acolo...

— ...Ai devenit tu însuţi.

— O parte din mine se teme că ai dreptate, scutură Jorim din cap.

— De ce te temi, stăpâne Tetcomchoa? întrebă Nauana întinzându-se spre el, dar apoi se răzgândi. Ar trebui să te bucuri descoperind cine eşti. Când ni te-ai alăturat prima data, ai fost destul de înţelept să ştii că va trebui să-ţi dezvăluim întreaga ta glorie. Ţi-am fost credincioşi timp de câteva cicluri de ani. Ne onorezi învăţând.

— Şi v-aş face de ruşine dând înapoi?

— Mi-am dat toată silinţa să te învăţ, privi ea în jos, cu lacrimi licărindu-i în ochi.

Jorim n-ar fi vrut nimic mai mult decât să-i şteargă lacrimile, însă nu-i era permis s-o atingă. Apoi, fără să se gândească, atinse *maiul* şi făcu lacrimile să se îndepărteze plutind, unindu-le în aer. *Dacă pot oferi alinare prin magie,*

nu poate fi aşa cum m-am temut. Trebuie doar să fiu mai mult decât mă tem să fiu.

Nauana îşi trecu o mână peste obraz.

— Îţi mulţumesc pentru această bunătate, stăpâne.

— Trebuie să înţelegi ceva. M-ai învăţat aşa cum trebuia să fiu învăţat şi *tot* ce trebuia să ştiu. Dacă nu ţi-ai fi făcut treaba bine, mozoyanii i-ar fi omorât pe toţi cei de pe *Rechinul negru.* Victoria noastră în acea zi a fost victoria *ta.*

— Mulţumesc.

— Şi să mai ştii ceva, îşi coborî Jorim vocea. Faptul că te-ai deschis înaintea mea îmi aminteşte de cine sunt, cine am fost şi de ce sunt aici. Francheţea ta îmi va fi pavăză împotriva fricii. Nu ştiu ce sunt, om, zeu sau vreun amestec, dar sunt mai bun datorită eforturilor tale.

El îi zâmbi, iar ea-i întoarse zâmbetul.

— Stăpâne, cred că eşti convins.

— Sunt. Am să-mi amintesc, indiferent ce se întâmplă, oftă el. Acum ar fi mai bine să pleci, înainte să te ating şi să trebuiască să trec printr-o altă săptămână de purificări.

— După cum doreşti, stăpâne. Am să aştept să te întorci.

— Asta nu se va întâmpla suficient de repede.

Călătoria spre muntele Regelui-Vrăjitor decurse fără nici un eveniment. Companionii săi abia dacă scoaseră o vorbă în afară de rugăciuni şi comenzi adresate animalelor de povară. Într-un moment când ar fi apreciat relaxarea, ei erau hotărâţi să nu-l deranjeze din meditaţie.

Aşa că făcu ceea ce făcuse întotdeauna când nu voia să se gândească la lucrurile prea serioase: studie flora şi fauna, catalogând mental specimenele pentru jurnalele sale, atunci când se va întoarce la Nemehyan. Însoţitorii săi remarcară preocuparea sa şi începu să se teamă că acest lucru va fi interpretat de unii drept intenţia lui Tetcomchoa de a lua în seamă orice creatură şi aspectul său, pentru a hotărî dacă va supravieţui sau nu la vreme de *centenco.*

Poate că şi fac asta. Astfel de gânduri se întindeau pe cât de departe voia el să meargă cu analiza situaţiei sale. Îşi spuse că toate se întâmplau aşa pentru că voia să se consulte cu Regele-Vrăjitor şi să se bucure de înţelepciunea lui. Era un pretext la fel de bun ca oricare altul, aşa că-l folosi.

După ziua finală de odihnă şi ritualuri de purificare, Jorim îşi puse robele aduse de pe *Lupul furtunii.* Mătasea purpurie, tivită cu fir de aur, avea pe piept, mâneci şi pe spate dragonul nalenian. Nu purta nici o armă la el şi în afară de faptul că-şi împletise pletele de pe tâmplă, era lipsit de orice ornamentaţii. Făcând o plecăciune de bun rămas către călăuzele sale, urcă o cărare în serpentină prin junglă, spre o cavernă de la baza muntelui şi începu lunga călătorie spre vârf. Deşi prima parte a cavernei părea să fie naturală, destul de repede apărură trepte cioplite în piatră, care se răsuceau înainte şi înapoi, în sus şi în jos, şerpuind pe un drum sinuos, făcut parcă doar ca să-i obosească pe cei care-l urmau.

Apoi ajunse la o întrerupere a cărării. Muntele se crăpase cândva şi, după aspectul muchiilor ascuţite ale pietrei sfărâmate, se întâmplase destul de recent. Pe o porţiune de câţiva metri, cărarea se surpase într-un morman de resturi, vreo sută de metri mai jos. Îşi aminti că văzuse mormanul într-una dintre cavităţile de jos, dar nu se gândise la semnificaţie.

Jorim dădu din umeri, se trase înapoi câţiva zeci de paşi şi alergă. Ajunse la spărtură şi o sări fără nici o dificultate. Se ghemui când ateriză pe sol, apoi se uită înapoi la prăpastie şi zâmbi. Făcând acest exerciţiu simplu şi observând, din nou, natura în timpul călătoriei sale, îi reaminti de plăcerile simple ale vieţii. *Sunt, uneori, momente când complicăm totul mult prea mult.*

Se ridică şi o luă înainte iar pe când treptele urcau spre stânga el continuă să meargă înainte. Paşii săi călcau prin piatră, apoi trecură prin ceea ce-ar fi fost un perete de stâncă. Simţi nişte furnicături când trecu prin el, dar nici un fel de teamă sau probleme. Pătrunzând într-un tunel

scurt şi întunecos, se întoarse împrejur şi putu vedea treptele şi prăpastia foarte clar. *A fost o iluzie. Mă întreb cum a fost realizată?*

Îşi continuă drumul şi ajunse într-o încăpere uriaşă, boltită, care dădea într-una şi mai mare, spre nord. Amândouă fuseseră săpate de mâna omului şi decorate cu picturi în maniera amentzutlă. Se uită în sus, spre boltă, şi descoperi stele, aranjate conform zodiacului amentzutl, cu soarele pregătit să iasă de sub semnul Tetcomchoa.

Intrând în încăpere, un bărbat care nu purta altceva decât o legătură acoperindu-i şalele, îi zâmbi de sus, din încăperea mai mare. Jorim nu putea nici măcar să-i ghicească vârsta, pentru că trupul îi părea tânăr şi zvelt, iar părul său castaniu nu avea nici cea mai vagă urmă de încărunţire. Totuşi, ochii săi căprui adăposteau ani fără număr. Mai era ceva bătrân în acel bărbat, dar pentru moment nu-şi putea da seama ce.

— Te-am tot aşteptat, Tetcomchoa, şi sunt onorat de vizita ta, îi zâmbi Regele-Vrăjitor.

Se opri o clipă, iar zâmbetul său se lăţi.

— Discutăm în limba amentzutl, ori mă vei bucura îndeplinindu-mi dorinţa de a auzi din nou limba imperială?

— Poftim? făcu Jorim cu gura căscată. Vorbiţi imperiala?

— Da şi sunt sigur că aş fi uitat-o dacă timpul nu s-ar scurge aici în direcţii ciudate.

Mâna lui dreaptă se ridică şi un fluture minunat, cu aripi ca de smarald, tivite cu negru, se odihnea pe degetul său.

— Şi-ar fi trebuit să fiu mult mai bine pregătit să te întâmpin, dar am fost distras. M-am gândit că vei folosi magia ca să acoperi spărtura şi astfel aş fi fost prevenit de sosirea ta.

— Am sărit doar, apoi am trecut prin iluzia voastră.

— Iluzia mea? Fascinant, spuse bărbatul, după care îşi ridică mâna şi fluturele fâlfâi din aripioare şi se înălţă. Poate că *eşti* Tetcomchoa.

Jorim întinse mâna, însă fluturele îl ignoră.

— Minunat specimen. Încă nu am văzut unul asemănător.

— Şi, mai mult ca sigur, nici nu vei mai vedea.

Regele-Vrăjitor făcu o plecăciune formală, respectuoasă.

— Îţi spun bine-ai venit în sălaşul meu umil. Eu sunt cunoscut pe aici drept Cencopitzul. Ştiu că eşti Tetcomchoa.

— Jorim Anturasi. Am sosit odată cu o flotă de explorare naleniană, explică tânărul urcând treptele spre încăperea centrală. Cum se face că sunteţi aici?

Cencopitzul îi făcu semn spre două scaune de lemn, cioplite grosolan.

— Nu asta-i chiar ce vrei să ştii, dar este bine pentru început. M-am trezit aici pe vremea ultimului *centenco.* I-am ajutat să supravieţuiască ani de zile, fără nici o vară. *Maicana-netl* a decis, apoi, că nu eram Tetcomchoa, ci trimisul său, iar el m-a ales să-i fiu urmaş. De atunci sălăşluiesc aici.

— Cum aţi putut să-l ajutaţi?

— Cunoşti răspunsul la această întrebare, zâmbi Regele-Vrăjitor, iar el ridică alte întrebări. Am fost instruit în folosirea magiei. De aceea, presupui că am fost unul dintre acei *vanyeshi,* şi ai avea dreptate. În continuare, presupui că sunt nebun, iar eu te-aş contrazice. Nu sunt mai nebun decât un cartograf nalenian care crede că s-ar putea să fie un zeu renăscut.

— Dar dacă aţi fi fost unul dintre *vanyeshi...*

Cencopitzul ridică mâna, apoi se lăsă să alunece în scaunul din faţa lui Jorim.

— Nu te-am chemat aici să comentezi despre mine şi soarta mea, ci să discutăm despre a ta. Cunoşti istoria lui Tetcomchoa: şi-a făcut apariţia, i-a învăţat vrăji pe amentzutlii, să se poată apăra de Ansatl, apoi s-a dus pe mare, spre vest, împreună cu cei mai de încredere războinici. Taichun a sosit dinspre est şi-a format imperiul din statele aflate în conflict, care fuseseră tărâmul oamenilor, după ce au distrus rămăşiţele Imperiului Viruk.

— Aşa mi s-a spus, dădu Jorim din cap.

— Atunci ar trebui să ai două întrebări. Prima este dacă Tetcomchoa a fost sau nu un om transformat în zeu, iar a doua este dacă tu chiar eşti Tetcomchoa reîncarnat, vorbi Regele-Vrăjitor şi se lăsă pe spetează. M-am gândit foarte mult. Avem legende foarte vaste despre zei care vizitează lumea sub forma tuturor creaturilor posibile, inclusiv ca bărbaţi şi femei. Nu există nici un motiv să se creadă că Tetcomchoa n-a fost zeu, unul de-al nostru sau de-al lor, vreun zeu nou, chiar că nu contează care-i adevărul. De asemenea, pare să nu fie disputat faptul că i-a învăţat pe amentzutlii vrăjitoria.

Cartograful se aplecă înainte, odihnindu-şi coatele pe genunchi.

— Pot să admit asta.

— Admite şi mai departe: nu există nici un document istoric în imperiu care să spună că altcineva în afară de viruki a mai folosit magia cu scopul invocaţiei. În vreme ce *jaedun* a părut dintotdeauna posibil, în timpul Imperiului Viruk singura instruire primită de oameni s-a limitat la activităţi utile, iar orice sclav Mistic era nepreţuit. Oamenii nu au fost chemaţi sub arme, aşa că nu şi-au dezvoltat abilităţile necesare pentru a deveni războinici Mistici.

— Pot să înţeleg rostul.

— Minunat, zâmbi Cencopitzul cu dărnicie. Ceea ce urmează este speculaţia mea. *Centenco* de dinainte de sosirea lui Taichun a vestit invazia Oamenilor Adevăraţi. Ei au răsturnat de la putere ceea ce mai rămăsese din Imperiul Viruk, eliberându-i pe sclavi. S-ar putea să fi venit din Pustietăţile Turasynde sau pe Drumul Mirodeniilor. Şi, din nou, nu există nici o consemnare a folosirii magiei de către ei, în afară de *jaedun,* iar virukii, din motive cunoscute numai de ei, nu par să fi folosit magia ca să li se opună. La următorul *centenco,* Taichun soseşte dinspre mare şi este capabil să pună bazele unui imperiu. Asta ar părea cam dificil, nu-i aşa?

— Da, dădu Jorim din cap, cum toate ţările sunt aflate în conflict, n-ar avea altceva de făcut decât să le asmuţă una împotriva celeilalte pentru a câştiga.

— E mai uşor de spus decât de făcut, băiete. Cele Nouă Principate sunt tot nouă, în pofida aceleiaşi domnii dinamice. Părerea mea este că, după cât se poate estima, Taichun a adus magia în imperiu, iar vrăjile învăţate de mine suficient de bine ca să mă alătur *vanyeshilor trzn* magia recunoscută instantaneu de către *maicana-netl* drept tradiţia lui Tetcomchoa.

Pomelnicul de fapte al Regelui-Vrăjitor era destul de bine însăilat ca să-l facă pe Jorim să reevalueze istoria în lumina celor spuse.

— Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci întrebarea mea ar fi de ce-ar alege Tetcomchoa tocmai acest moment pentru a se reîncarna?

— Asta-i simplu, invazia noului zeu.

— A prevăzut el aşa ceva şi a aranjat să se nască în Moriande, ca măsură de precauţie? se încruntă Jorim.

— Nu ştiu? Tu *ştiai?*

— Nu ştiu, se opri tânărul cu gura căscată.

— Sper să poţi desluşi.

Cencopitzul se ridică şi-şi împinse scaunul în spate, apoi arătă spre centrul podelei încăperii mari. Acolo fusese aşezată o lespede de piatră alb-argintie. Măsura cam doi metri lungime şi nici jumătate în lăţime. În timp ce Jorim privea spre ea, ceea ce păreau să fie zgârieturi pe suprafaţa se transformară într-un fel de scris, modificându-se şi pălind de parcă ar fi fost viu.

Regele-Vrăjitor îi făcu semn spre blocul de piatră.

— Înainte de a pleca, Tetcomchoa a închis ceva în această piatră. Nu am nici o idee despre ce-ar putea fi vorba. Legenda spune că numai reîncarnarea sa poate deschide piatra şi cere moştenirea lui.

— Iar dacă dau greş, am să mor? întrebă Jorim cu braţele încrucişate pe piept.

— Nici vorbă de ceva atât de dramatic. Încercarea nu m-a ucis nici pe mine, ridică din umeri Regele-Vrăjitor.

Deci, în cei şapte sute de ani de când tot încerc, nu m-am apropiat mai mult de o soluţie decât eram la început.

39
Ziua a 35-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vallitsi, Helosunde

Prinţul Pyrust îşi îngădui să simtă plăcere în faţa nenorocirii Consiliului de Miniştri helosundian. Ani întregi, îl împiedicaseră să controleze Helosunde. Deşi era de acord că n-ar fi putut niciodată să facă ceea ce-au făcut fără sprijinul nalenian, ei au fost cei care au obţinut acest sprijin şi l-au folosit.

Pyrust nu avea nici timpul şi nici intenţia de a porni un asediu asupra oraşului Vallitsi. Nu-l frământa ocuparea oraşului, din moment ce ar cădea în mod sigur. Roadele de primăvară nu fuseseră încă recoltate, iar rezervele de iarnă erau pe sfârşite, deci capacitatea oamenilor de a rezista era limitată. Cu toate astea, ar fi în stare să-l ţină în loc pentru mare parte a lunii, iar în acest răstimp, Cyron ar putea fi în stare să trimită trupe în nord, pentru ridicarea asediului sau să înceapă să-i hărţuiască forţele.

După ce-şi aliniase trupele în jurul oraşului într-o asemenea manieră încât singura cale de scăpare era spre nord-vest, Pyrust îşi puse trupele să sape şi să ridice un val circular de pământ. Înspre nord-vest, inginerii săi începură să sape un tranşeu adânc, care se umplu încet cu apă din infiltraţii. Aduseră tranşeul până la cincizeci de metri de Râul Kuidze, care trecea pe lângă zidurile dinspre vest ale oraşului, în drumul său spre Râul Negru.

Iar pe râu în jos o altă unitate începu să construiască un dig. Nivelul apei râului crescu, apoi inginerii sparseră zidul dintre râu şi tranşeu, inundând terenul din interiorul valului de pământ. Nivelul apei crescu rapid şi în cea de-a doua dimineaţă oraşul era inundat de apă de jumătate de metru adâncime.

Miniştrii îi anticipaseră intenţia şi-i trimiseră soli. Pyrust explică foarte clar că voia ca întregul Consiliu să vină la el şi nu va accepta nici un fel de condiţionări. Trimisul următor veni cu o listă de condiţii, aşa că Pyrust puse ca lista să fie bătută în cuie pe fruntea solului şi-l trimise înapoi.

În cele din urmă, miniştrii se arătară, fiecare înveşmântat în cele mai bune robe, ude până la genunchi. Unii găsiseră robe de pe vremea când Helosunde şi Deseirion se aflaseră în relaţii mai amicale, dar câţiva încă mai purtau robe pe care câinii helosundieni devorau şoimii şi lingeau resturile de ouă sparte. Se asigură că aceşti miniştrii vor îngenunchea cel mai aproape de el.

Zorii zilei veniseră cenuşii, reci şi făgăduind ploaie din plin. Pyrust puse să se ridice un cort pe partea uscată a fortificaţiei sale, cu părţile laterale ridicate pentru ca întreaga sa armată să-i vadă pe miniştri, iar ei să vadă trupele. De asemenea, îl pusese destul de aproape de valul de pământ pentru ca miniştrii, aşezaţi în genunchi, să nu poată vedea oraşul. El, pe de altă parte, uscat şi îmbrăcat în armură, îl putea vedea cu uşurinţă.

Miniştrii intrară în pavilionul în aer liber şi îngenuncheară de fiecare parte a covorului bogat întins pe pământ. Se foiau cu toţii incomodaţi, iar izul de transpiraţie se amesteca cu cel de mătase udă. Îşi ţineau capetele plecate, iar apoi, la unison, făcură o reverenţă adâncă spre el.

Pyrust se ridică şi întoarse solemn plecăciunea, fapt care păru să-i surprindă pe mulţi dintre ei. *Excelent. Surprinderea înseamnă că nu pot gândi bine.*

— Aş vrea să vă mulţumesc că v-aţi alăturat cu toţii mie, aici. Aş fi venit eu în Vallitsi şi aş fi tratat cu domniile voastre în sala de Consiliu, dar n-am adus şi o barcă.

Pe moment, miniştrii părură năuciţi. Schimbară priviri între ei, dar nu spuseră nimic.

— Asta a vrut să fie o glumă.

Unul sau doi dintre miniştri râseră.

— Dar şi ceva serios.

Râsul nervos încetă pe dată.

— A fost menită să fie ceva serios pentru că suntem cu toţii în aceeaşi barcă, pe o mare scuturată de furtună. Este pusă la îndoială chiar supravieţuirea lumii. Trebuie să lucrăm împreună şi cred că ştiţi deja asta. Dacă n-aţi fi ştiut, nu v-aţi fi arătat aici la negocieri.

Pyrust păşi ţanţoş pe covor în timp ce vorbea, până ajunse la capătul celălalt al cortului, apoi făcu cale-ntoarsă la fel de semeţ.

— Unul dintre voi lipseşte.

— Koir Yoram, Alteţă, vorbi un tânăr ministru făcând o plecăciune adâncă. A fost ucis în urmă cu o săptămână, în Moriande.

— Cum te numeşti?

— Karis Shir, Alteţă. Am fost ales să-l înlocuiesc.

— Foarte bine, ministre Shir. Eşti la Relaţii Externe, dar această situaţie s-ar putea să se schimbe. Nu, nu pentru că ai putea fi nevoit să demisionezi, ci doar că nu trebuie să mă consideri un străin.

— După cum vă este voia, milord.

Să sperăm că ceilalţi confraţi ai tăi sunt la fel iuţi ca şi tine, Shir. Pyrust ridică mâna stângă şi-şi scoase mănuşa. Îşi expunea deschis mâna beteagă, asigurându-se că fiecare dintre helosundieni s-a uitat bine la ea. Majoritatea se feriră de priveliştе, câţiva păliră, şi mai puţini zâmbiră.

— Ştiţi că mi-am pierdut jumătate din mână în ţara voastră. Sângele deseian a fost vărsat pe aici ani de zile. N-am avut nici un fel de simpatie faţă de naţiunea voastră, pentru că aţi fost o pacoste încă înainte să fi urcat eu pe tron. Aş fi putut, cu uşurinţă, să pun să fiţi măcelăriţi şi aş fi fost fericit să transform Vallitsi într-o altă Mare Întunecată. De fapt, dacă n-ar fi fost curajul pe care mi l-au dovedit războinicii voştri de-a lungul anilor, exact asta aş face, vorbi şi aruncă nepăsător, pe scaun, mănuşa înzăuată, unde ateriză cu o bufnitură sonoră. Războinicii voştri sunt salvarea voastră, sau ar putea fi. Asta nu pentru că m-aş simţi ameninţat de ei. Moryne ar trebui să

constituie o dovadă elocventă că nu mă simt. Ameninţarea simţită de mine vine dinspre sud, acel sud *îndepărtat.*

Urcă treptele spre micul podium unde era aşezat scaunul său şi înşfăcă din nou mănuşa.

— Prinţul Cyron nu va veni să vă salveze pentru că ameninţarea de care vorbesc eu îl vizează şi pe el. Erumvirine este invadată de forţe care au ocupat deja cel puţin o treime din ţară. S-ar putea să ia Kelewanul chiar în clipa de faţă. Acesta este motivul retragerii trupelor lui Cyron de la frontiera voastră şi trimiterea lor în sud.

Pyrust se aşeză şi-i studie pe miniştri în timp ce digerau cele spuse. Surprinderea lor părea autentică şi câţiva dintre cei mai bătrâni aveau expresii de panică. *Se pare că vor trebui să moară, pentru ca oameni mult mai dinamici să le poată lua locul.* Ceilalţi îl aşteptau să continue, dându-şi seama de gravitatea situaţiei, însă dornici să afle ce pusese la cale.

— Alteţă, cât sunteţi de sigur de această informaţie? îşi ridică privirea Ministrul Shir.

— Atât de sigur, încât fiecare cetăţean deseian capabil să ţină o furcă sau un cuţit se mişcă spre Helosunde. Lucrurile sunt destul de grave ca să-i trimit aici fără instrucţie suficientă, arme, armuri sau provizii. Ştiu că vor muri mulţi dintre ei, dar n-am să permit cucerirea Deseirionului.

Pyrust îşi ridică ambele mâini, una beteagă, cealaltă în armură.

— Va trebui să faceţi o alegere. Îmi veţi preda cu totul Helosunde şi veţi lansa chemări cetăţenilor voştri să mă sprijine. Trupele voastre vor pleca spre sud împreună cu ale mele, prin Nalenyr, pentru a ne confrunta cu invadatorii. Vă veţi alege cu multă glorie, iar eu voi fi generos cu recompensele.

Pumnul său în armură se strânse, apoi îşi întinse jumătatea de mână.

— Dacă nu vă predaţi, nu mă pot deplasa prin Nalenyr sau mai departe. Tot mă voi confrunta cu invadatorii, dar mă voi lupta cu ei aici, în Helosunde. Voi devasta naţiunea

voastră, consumând fiecare bob, voi arde fiecare bucăţică de lemn, voi inunda câmpiile joase, voi rade satele de pe faţa pământului, voi măcelări vitele şi voi săra toate câmpurile unde nu voi sădi buruieni şi scaieţi. Voi transforma Helosunde într-un şanţ neprimitor, pentru a proteja Deseirionul. Ce se va întâmpla cu voi şi poporul vostru nu mă va mai interesa, pentru că dacă nu vă alăturaţi mie, sunteţi aliaţi cu duşmanii şi în consecinţă va trebui să muriţi.

Shir îşi îndreptă statura, în timp ce ceilalţi miniştri îşi ţinură capetele în jos.

— Chiar dacă acceptăm că tot ce ne spuneţi este adevărat – şi cum suntem într-o poziţie defavorabilă, n-aveţi motive să minţiţi –, să-i convingem pe ai noştri să se alăture deseienilor va fi extrem de dificil. Ura de generaţii întregi nu se poate evapora peste noapte, indiferent de importanţa cauzei care ne-ar uni.

— Observaţia dumitale este una înţeleaptă, şi n-a fost în zadar, zâmbi Pyrust prudent. Am o soluţie. Ştiţi că am luat-o pe Ducesa Jasai de soţie. Ştiţi că aşteaptă un copil. Îl veţi alege pe copilul ei drept următorul prinţ, iar eu am să dau autonomie Helosundiei, sub domnia lui. Mama sa va servi ca prinţesă-regentă până când el va ajunge la vârsta necesară pentru a se urca pe tron. V-am trimis un mesaj despre asta şi înainte, dar din câte se pare nu l-aţi crezut. Circumstanţele sunt cât se poate de reale. Oferta este reală.

Ochii căprui ai lui Shir se mijiră în timp ce evalua cele spuse. Amândoi ştiau că primul născut al lui Pyrust va fi şi moştenitorul Tronului Şoimului, aşa că prin el ambele teritorii vor fi unificate.

Totuşi, fiul meu nu s-a născut încă şi multe trădări vor înflori şi pieri înainte ca el să ajungă la majorat.

Pentru o clipă, Pyrust îşi dădu seama cât de nătângă ar putea fi o legătură între Jasai şi Keles Anturasi. Materialiceşte, n-ar însemna nimic, pentru că prinţul ar recunoaşte copiii şi cu asta basta. Putea, şi chiar ar face-o, să ia şi soţiile celorlalţi, având astfel mai mulţi moştenitori

pe care i-ar putea stârni unul împotriva celuilalt. *Multe trădări.* Dădu încet din cap.

— Există o singură dificultate în privinţa sugestiei voastre, Alteţă, făcu Shir dând din cap.

— Chestiunea Prinţului Eiran.

— Da, Alteţă.

Pyrust îşi strânse din nou mănuşa.

— Chiar acest Consiliu de Miniştri l-a făcut prinţ. Acum trebuie *desfăcut.*

— Aşa ceva nu se poate înfăptui, se ridică unul dintre miniştrii mai bătrâni.

— Nu? Eu mă pot gândi la zeci de metode, vorbi Pyrust ridicându-se încet şi scoţând un cuţit de la şoldul drept. De fapt, cred că aţi sperat că voi pune eu capăt domniei sale, la Melewin. N-am făcut-o pur şi simplu ca să nu vă irit. Acum, existenţa lui mă irită pe mine. Şi n-aţi vrea să fiu ofensat.

Pyrust îşi ridică mâna dreaptă şi o coborî brusc. Soldaţii postaţi în apropiere slăbiră legăturile, iar părţile laterale ale cortului se lăsară.

— Vă voi permite să deliberaţi, dar să nu dureze prea mult. Pot fi răbdător când sunt suficient de bine motivat, dar până acum nu am prea multe motive.

Ieşi din pavilion şi lăsă prelata laterală să cadă la locul ei. Îi făcu semn căpitanului Şoimilor de Foc.

— Aşteaptă zece minute, apoi intri şi-l omori pe ministrul bătrân şi gras, în albastru. Taie-i gâtul, dar străduieşte-te ca sângele să nu ajungă pe covor.

— Am înţeles, Alteţă, făcu o plecăciune bărbatul.

Pyrust i-o întoarse, apoi se duse până în vârful fortificaţiei de pământ. Studie Vallitsi, cu clădirile sale solide de lemn şi zidurile joase de piatră. De fapt, nu-i plăcea prea mult, şi-ar fi fost încântat să-l vadă luat de ape, aşa cum ducea râul tot felul de resturi. Singurul lucru folositor în el erau oamenii, oamenii cu spirit, care petrecuseră o generaţie învăţând cum să lupte împotriva unei armate organizate.

Ei sunt comoara Helosundiei.

Simţi prima atingere a ploii şi privi lacul creat de oamenii săi lovit de stropi. Imaginea oglindită a oraşului Vallitsi tremura în apă. Apoi ploaia se intensifică, iar lacul nu mai reflecta decât haos şi mânia zeilor.

Se întoarse şi o găsi lângă el pe Mama Umbrelor, gheboşată sub o mantie.

— Ai aflat de moartea lui Koir Yoram?

— N-avem nici o legătură. Koir a sărit peste cal, iar Vniel l-a ucis.

— Nu asta am întrebat.

Dinspre gluga mantiei răzbătu un chicotit înăbuşit.

— Am aflat cu două ore înaintea voastră, dar n-am avut nici o confirmare. Noi credeam despre Koir că se află în Vallitsi, aşa că a trebuit să aştept să văd dacă iese la iveală.

— Alte veşti din sud?

— Din Erumvirine nu. Cei care reuşesc să treacă frontiera sunt împrăştiaţi. Nici o informaţie nu ajunge în nord, dacă există vreuna. Kelewan trebuie să fie acum sub asediu.

— Şi va fi un asediu îndelungat, îşi mângâie Pyrust bărbia cu mâna beteagă. Ar fi necesare nouă regimente pentru a-l izola complet, şi de nouă ori pe atât ca să-mi asigur o victorie fără pierderi de neacceptat. Iar la urmă, tot ce-ai avea ar fi doar un oraş, nu o ţară.

— Poate că tocmai oraşul este cel necesar, Alteţă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu toţi generalii iau în considerare cel mai important câştig atunci când încep o campanie, ridică din umeri asasina.

Pyrust râse zgomotos, apoi îşi şterse apa de ploaie de pe faţă.

— Mi-ai aplica şi mie această axiomă, Delasonsa?

— Nu în această campanie, spuse ea şi arătă spre pavilion. Nici Cyron şi nici nobilimea lui nu vor veni la domnia voastră precum câinii. Veţi reuşi aici, dar numai pentru că o aveţi pe Jasai şi puteţi oferi câinilor speranţă prin copilul ei. Cyron nu va avea nimic.

Pyrust dădu din cap. În *Dansul războiului,* Urmyr sfătuia că trebuie întotdeauna să laşi duşmanului o cale de scăpare. Însă circumstanţele se opuneau acordării acelei căi lui Cyron. Nu putea fugi spre sud. Nordul îi era interzis, iar vestul propriei sale naţiuni nu nutrea prea multă simpatie pentru el.

— Poate că va merge în jos, pe Râul de Aur şi se va duce după *Lupul furtunii,* oriunde se va afla nava.

— Sau poate că va sosi Împărăteasa Cyrsa şi-l va salva, clătină încet din cap Mama Umbrelor. Ambele eventualităţi sunt la fel de improbabile. Cyron va lupta şi mulţi dintre supuşii săi vor fi cu el. S-ar putea ca Moriande să cadă în mâinile voastre, dar şansele sunt la fel de mari ca ocuparea oraşului de către invadatori.

— Dacă năvălitorii vin dinspre nord, vrei să spui.

Poate că invadatorii nu voiau decât Erumvirine, însă impresia asta i se părea nelalocul ei. Forţele aruncate în luptă pentru cucerirea Erumvirinei ar fi putut ocupa, lesne, jumătatea estică a Nalenyrului şi-ar putea înconjura Moriande chiar acum. Nalenyrul era, de departe, o pradă mult mai bogată.

— De ce Erumvirine? întrebă privind spre asasină.

— Din moment ce n-am întâlnit încă duşmanul, stăpâne, n-aş putea ghici.

— O invazie pretinde o planificare laborioasă. M-aş fi aşteptat la atacuri de testare, cel puţin câteva înainte ca invazia să poată fi lansată, însă aceşti oameni au venit gata pregătiţi. Ori au la dispoziţie informaţii de primă mână despre Erumvirine, ori ceva-i ameninţă, nedându-le altă şansă decât să încerce să-şi găsească un cămin nou.

— Ţinând cont de cât de repede au pătruns în Erumvirine, *aceasta* ar putea fi cea mai veridică posibilitate. Dacă fug de ceva, orice-i ameninţă va înghiţi cu totul cele Nouă Principate.

— Să sperăm că lucrurile nu stau chiar aşa, clătină Pyrust încet din cap. Da, căpitane, ce veşti ai?

Căpitanul Şoimilor de Foc făcu o plecăciune, iar ploaia îi spălă sângele de pe armură.

— Miniştrii au cerut să vă vorbească, Alteţă.

— Mulţumesc.

— Alteţă, n-am reuşit să vă cruţ covorul.

— Nici o grijă, dădu Pyrust din umeri. Foarte curând s-ar putea ca miniştrii să rămână fără slujbe. Am să-i pun pe ei să-l cureţe.

40
Ziua întâia, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgiei
Dealurile Uronek, Ţinutul Faeut
Erumvirine

Există generali care consideră războiul drept un fel de joc. Ei studiau hărţi, nu câmpuri de bătălie, şi-i considerau pe războinicii lor drept soldaţi de jucărie. Vorbesc despre cei căzuţi în termeni de „pierderi acceptabile” sau „costuri inevitabile”. Deşi s-ar putea să fie înţelepţi, îşi pun trupele să lupte pentru a putea schimba culorile pe o hartă şi, în mintea lor, totul se reduce la înmuiatul pensulei în cerneală şi la desen.

Eu i-aş da adversarului meu gloria de a mă judeca pe mine şi trupele mele, ţinând cont de trupele viriniene cu care s-a confruntat în timpul invaziei. Oricum, procedând aşa, ar ajunge în mod inevitabil la concluzia că a fost prost, mai precis pentru că m-a considerat pe mine prost şi pe oamenii mei incapabili de luptă. A preferat să ne subestimeze, ceea ce este un semn sigur de incapacitate intelectuală afişată de un comandant militar.

Prima axiomă a războiului este să presupui că duşmanul este la fel de deştept ca tine, dacă nu chiar mai mult. Acest lucru te obligă să-i examinezi toate acţiunile şi să te întrebi de ce-ai face şi tu acelaşi lucru. Dacă nu poţi afla nici un avantaj într-o anumită acţiune, atunci s-ar putea să fi descoperit o greşeală. Dacă poţi identifica un câştig în exploatarea acelei greşeli, atunci fă-o.

Dificultatea mea consta în a alege pe *care* dintre greşelile lui aş putea s-o exploatez.

Retragerea noastră din Kelewan n-a atras nici o urmărire serioasă. Odată ce-am reuşit să evităm batalionul trimis după noi, ne-am deplasat spre nord-vest, prin

câmpiile din centrul Virinei, spre Ţinutul Faeut. Am urmat traseul Drumului Imperial, dar am trimis călăreţi înaintea noastră, spre sate şi oraşe, sfătuind pe toată lumea să plece spre nord. Oamenii mei au găsit multe sate deja pustii, iar pe acestea le-am incendiat, după ce-am luat tot ce mai putea fi de folos.

Am lăsat un singur sat intact, după ce l-am pregătit. Am băgat animalele în ţarcuri, apoi am aranjat prin case toate capcanele la care ne-am putut gândi. Am otrăvit fântânile şi-am făcut toate aranjamentele necesare pentru incendiere. Un pluton a rămas în urmă, să observe ce se întâmplă după intrarea inamicului.

Refugiaţii care ne-au precedat au dat alarma, aşa că nobilii locali ne-au ieşit în întâmpinare pe drum, împreună cu toţi războinicii pe care i-au putut aduna. Iniţial se gândiseră să ne opună rezistenţă, dar când căpitanul Lumel i-a prezentat Prinţului Iekariwynal, au hotărât să ni se alăture. Au mărit numărul efectivelor noastre la peste şapte sute de oameni, era o forţă foarte utilă prin teritoriul cu dealuri golaşe din Ţinutul Faeut. Mai mult, ne-a furnizat călăuze şi cercetaşi care cunoşteau foarte bine câmpurile de bătălie unde ne-am fi putut întâlni cu duşmanul.

Aici am găsit o altă greşeală făcută de adversarul meu. Deoarece armata sa nu era din partea locului, inclusiv oamenii, nu dispunea de localnici care să-l călăuzească. Deşi invadatorii avansau în bună ordine, chiar şi cele mai bune hărţi nu-i arătau locurile unde revărsările pâraielor distruseseră porţiuni din drum, ori unde inundaţiile de sezon transformaseră o câmpie într-o mlaştină de netrecut. Terenul îi forţa trupele să se oprească acolo unde-ar fi trebuit să-şi continue marşul, şi să o ia pe cărări de care nu ştia nimic.

Nici campania noastră nu a fost scutită de surprize, iar prinţul s-a dovedit a fi o companie plăcută. Deşi era destul de tânăr, nu-i lipsea isteţimea. Avea încredere totală în Căpitanul Lumel şi s-a împrietenit cu Dunos, iar încrederea acestuia în mine s-a transmis şi prinţului, iar în anturajul nostru cuvântul meu a devenit lege.

Mi-am împărţit forţele în trei batalioane. Căpitanul Lumel comanda Urşii săi de Jad, iar dacă ne-am fi aliniat pentru o bătălie în câmp deschis, ei ar fi constituit centrul nostru. Deshiel comanda arcaşii Urşilor de Oţel şi două companii din trupele locale. Ranai îi conducea pe eroii noştri şi oricare alţi localnici care se alăturau la luptă.

Nu toţi dintre eroii noştri comandau companii sau plutoane, pentru că eroii nu sunt întotdeauna şi buni conducători. Atunci când aşteaptă de la ceilalţi ceea ce pot ei să facă, în urma unor ani de antrenamente, fără să vrea, îşi aduc trupele în situaţii din care ieşirea nu mai este posibilă. Le-am spus clar tuturor ofiţerilor mei că intenţia noastră este aceea de a provoca inamicului câte pierderi putem şi să nu le permitem să facă prea mult în replică. Nu ne vom duela cu ei, nu-i vom ataca în nici o situaţie onorabilă. Vom lovi atunci când se vor aştepta mai puţin, vom fugi atunci când vor crede că ne-au prins în capcană, iar când vor ataca din dreapta, îi vom izbi dinspre stânga.

Urardsa luă parte la toate instructajele şi urmări cu foarte mare atenţie procedurile. Mulţi dintre luptători găseau prezenţa unui gloon printre ei mai degrabă demoralizantă, însă faptul că nu prezisese niciodată vreo nenorocire era un motiv de îmbărbătare. Chiar şi fără nici o sugestie, îşi petrecea timpul scrutând terenul spre sud, spre armata duşmană, apoi clătina din cap şi se ducea într-ale lui. Încrederea războinicilor mei că întrezărise pierirea duşmanului valora cât zece luptători pentru fiecare dintre cei aflaţi deja cu mine.

Într-o noapte, când m-am trezit în cortul meu, în inima pădurii, l-am găsit ghemuit într-un colţ, o prezenţă fantomatică, ce-mi trimise fiori pe şira spinării.

— Ce-i, Urardsa?

Cei patru ochi mici se închiseră.

— Viaţa ta este un ghem încâlcit. Nu pot afla nici un fir drept.

— Ar trebui să fiu tulburat sau e suficient că eşti tu?

Gloonul zâmbi, apoi se târî mai aproape.

— Şuviţele se încâlcesc, dar ale tale se împletesc. Viitorul tău îţi oglindeşte trecutul.

— Cei care-şi uită călătoriile sunt condamnaţi pe veci să pășească pe aceeaşi cale, am spus, după care mi-am azvârlit pătura la o parte şi m-am ridicat în şezut. Ştiu că am mai purtat bătălii ca asta şi înainte. Poate chiar aici, în Faeut.

— Ai mai fost pe aici înainte, de multe ori.

— Nu doar ca Moraven Tolo. Am amintirile lui şi mi-au fost folositoare, am explicat îndepărtându-mi de pe ochi pâcla de somnolenţă. Sunt tentat să te întreb dacă tot ceea ce vezi este puternic.

— Dacă nu întrebi, nu-ţi spun, clătină gloonul din cap.

— Bătălia este un loc în care posibilităţile se modifică prea repede pentru ca eu să pot crede previziunile tale fără nici o rezervă, am zâmbit eu.

— Dar le-ai spus oamenilor tăi că bătălia este câştigată înainte ca prima săgeată să-şi ia zborul, gloonul râse, şi nu era un sunet prea fericit.

— Aşa şi este. Şi va fi mâine.

Ceea ce-am aflat din sat m-a ajutat mult să plănuiesc prima luptă semnificativă. *Vhangxii* fuseseră plasaţi sub o comandă sensibil mai bună decât la cimitir, iar *kwanjiinii* formau mare parte din forţa aflată pe urmele noastre. Dar chiar şi aşa, *vhangxii* distruseră satul în întregime. Mulţi căzură pradă capcanelor noastre, iar *kwanjiinii* aveau răniţii cei mai grav. Pieile-albastre căzură bolnavi din cauza apei, deşi nu chiar atât de rău pe cât ar fi păţit un om. Chiar şi după ce satul începu să ardă, nu intraseră în panică şi se retraseră în ordine.

În rândul trupelor propriu-zise, am remarcat o singură slăbiciune. Unităţile păreau să fie alcătuite din clanuri, care nu se amestecau şi chiar păreau să-şi fie ostile. Comandantul trupelor pornite după noi lupta sub flamura cu un craniu însângerat, iar toate celelalte trupe erau iritate să fie sub comanda oamenilor lui.

Ne-am aşezat capcanele cu grijă, folosind tot ceea ce aflasem. Am ales un punct unde un pod de lemn de pe Drumul Imperial fusese măturat de ape şi în două zile am tăiat suficienţi copaci de lângă o cărare pe deal făcând să pară că pădurarii făcuseră un drum paralel cu valea. Ducea în sus, spre est şi peste alte două dealuri mici, apoi trecea printr-o ravenă care cotea înapoi spre sud-est. La capătul îndepărtat, terenul se scufunda într-o crevasă adâncă, prelungită într-un defileu la mai bine de o mie de metri est de locul unde se aflase podul.

Pădurea deasă, în afară de locul unde fusese făcută o defrişare discretă, permitea o vizibilitate cam de vreo treizeci de metri. Un covor de frunze şi ace de brad îmbibat cu apă ascundea solul, iar trupele pătrunse prin viroaga dinspre sud-est ar fi făcut mai bine să intre într-un sicriu mare, care să-i încapă pe toţi.

Avangarda *kwajiin* înainta sub flamura cu craniul însângerat şi, când ajunse la spărtura din drum, n-avu nici un fel de ezitare în a decide să urce pe deal, pe cărarea noastră. Deja o luaseră înaintea celorlalte forţe ale lor şi postaseră doi oameni pe drum, pentru a-i informa pe cei rămaşi în urmă. Avangarda se afla la zece minute distanţă de principalul său grup, deşi când s-au întors în viroagă tot ce-i mai despărţea de grosul forţelor lor era marginea împădurită a unei creste abrupte, în paralel cu defileul.

Soarele ajunsese la zenit când avangarda îşi începu întoarcerea. Odată ce ultimul dintre soldaţi trecu de primul deal, doi arcaşi i-au ucis pe cei doi lăsaţi în urmă, apoi am tras cadavrele în vale şi le-am lăsat să plutească printre resturile podului. Când corpul principal al trupei ajunse la pod, direcţia în care o luase avangarda părea evidentă, iar după câteva deliberări plecară după ei.

Capul coloanei avangardei se opri când poteca se termină, iar patru piei-albastre coborâră în viroagă. La jumătatea drumului căzură în capcanele de tigru, înfigându-se singuri în beţele ascuţite din gropile de doi metri adâncime. Spre cinstea lor, n-au început să urle de

durere, dar i-au implorat pe ceilalţi să-i ajute. Cei care au avansat s-au trezit sub atacul câtorva arcaşi.

Apoi din vârful crestei împădurite din spatele lor, un nor întreg de săgeţi a lovit avangarda. *Kwajiinii* au ţâşnit peste marginile viroagei, iar unii dintre ei au căzut în gropile cu ţăruşi ascuţiţi. Majoritatea erau nişte gropi simple, cu câte un ţăruş înfipt pe fund şi altele orientate cu vârful în jos. Ţăruşul principal putea trece şi prin cea mai groasă cizmă, în timp ce restul aveau rolul de a-l împiedica pe războinic să-şi tragă piciorul afară.

Arcaşii *kwajiini* ripostară în ambele direcţii, dar nu avură nici o ţintă reală. Avansară pe cât puteau de repede, înghesuindu-se pe o cărare în serpentină care ducea în sus, spre creastă. O trecură şi o luară în jos pe partea cealaltă. Dintr-odată, săgeţile începură să-i lovească de jos. Traseră şi ei şi se avântară în jos pe deal.

Propria lor ariergardă, asupra căreia se trăsese de către oamenii lui Deshiel aflaţi pe creastă, se luptă cu sălbăticie. Arcaşii *kwajiini* traseră unii în alţii şi, deşi nu uciseră prea mulţi dintre ai lor, lupta lăsă avangarda între oamenii din ariergardă, extenuată şi fără nici un inamic vizibil.

În acele momente oamenii lui Deshiel se retrăseseră mai spre sud-est, apoi spre nord, traversând defileul pe un podeţ îngust, improvizat, făcut din doi copaci doborâţi.

Munca cea mai grea pe care am făcut-o pregătindu-ne nu a constat în amenajarea cărării, ci aranjarea surprizelor de-a lungul ei. *Kwajiinii* mergeau câte patru în rând, iar la semnalul meu, au fost trase frânghii şi ele au eliberat buştenii ascuţiţi în vârf. Au fost azvârliţi din copaci, măturând drumul la înălţimea şoldului. Cei mai norocoşi dintre oameni s-au rostogolit în viroagă. Ceilalţi au fost traşi ca în ţeapă, iar cei mai puţin norocoşi au rămas înfipţi în buşteni şi zdrobiţi aşa de copaci.

Acum răniţii urlau, iar calmul pieilor-albastre se spulberă. Doi dintre cei mai buni arcaşi ai mei – unul din ei într-o bună zi s-ar putea să devină un Mistic – l-au lovit pe liderul *kwajiin.* Săgeţile lor l-ar fi ucis dacă nu s-ar fi

mişcat atât de repede – cu o viteză supraomenească –, astfel că l-au nimerit în braţul drept şi coaste, în loc de stern şi stomac. Rănirea lui i-a făcut pe ceilalţi mult mai prudenţi, iar singurii care au mai tras după aceea au fost cei care încercau să-şi ajute camarazii răniţi.

Cu mult înainte de lăsarea întunericului, întreaga mea forţă se făcuse nevăzută şi ajunse la kilometri distanţă de *kwajiini.*

În acea seară mi-am adunat comandanţii, de data asta şi pe nobilii din Virine care-mi aduseseră trupe, dar nu mi se permisese să le pun sub comanda mea. I-am lăudat pe toţi pentru comportamentul trupelor, citând cazuri de bravură care-mi fuseseră comunicate. L-am menţionat pe Deshiel, pentru a-l evidenţia în mod special, din moment ce-şi desfăşurase oamenii între două formaţiuni inamice şi se retrăsese apoi fără nici o vătămare, în afară de o gleznă scrântită.

Lordul Pathan Golti – un bărbat scund şi pământiu la faţă, dar un bun arcaş, nu avea temperamentul necesar pentru a face parte din trupele lui Deshiel – se ridică să protesteze pentru ceea ce se întâmplase.

— I-ai lăsat să fugă. I-am fi putut masacra pe toţi şi să răzbunăm Kelewanul.

L-am privit un moment şi, sunt sigur, mulţi s-au gândit că mâna mea se va lăsa pe una dintre spade.

— Ne-ar fi adus asta Kelewanul înapoi? L-ar fi readus pe prinţul vostru sau v-ar fi redat ţara? V-ar fi înviat toţi morţii?

— Bineînţeles că nu, dar este o chestiune de mândrie naţională.

Am scuipat la picioarele lui.

— Mândria naţională este o provincie a celor care au o ţară, milord. Dumneata nu ai.

Omul păru ca lovit cu leuca-n cap.

— Nu ai nici un drept să-mi vorbeşti aşa.

— Dacă doreşti să rezolvi această chestiune de onoare. Lord Golti, *fă un cerc,* i-am spus şi-am arătat dincolo de

zona luminată de foc şi înspre câmpul de bătălie. Trupele cu care ne-am confruntat astăzi nu erau decât o fracţiune a celor deţinute de *kwajiini* în Erumvirine. Din câte ştim, se pare că au invadat Nalenyrul şi cele Cinci Principate. Nu luptăm pentru ceea ce s-a pierdut, pentru că nu suntem suficient de puternici să recuperăm ceva. Luptăm pentru a împiedica şi alte pierderi, cam asta putem face.

I-am aruncat o privire atât de cruntă, încât făcu un pas înapoi.

— De fiecare dată când vreunul dintre duşmani se va gândi să părăsească drumul, îşi va aminti de urletele celor cu picioarele prinse în capcane. Îşi va aminti de carnea sfâşiată şi însângerată şi va sta în cumpănă. De fiecare dată când vreunul dintre ei va vedea ciotul unui copac proaspăt tăiat sau aşchii de lemn şi frunze umede, acolo unde altele sunt uscate, îşi vor imagina că este o capcană. Dacă dărâmăm încă un pod, se vor teme de un alt masacru.

— Dar nu vor fi morţi cu toţii, îmi înfruntă Golti privirea.

— Nici nu trebuie să-i ucidem; trebuie doar să ne asigurăm că nu vor lupta. Au nevoie să mănânce, să se odihnească şi să bea în fiecare zi, dar dacă nu vor avea hrană, nici apă şi nici odihnă, nu pot lupta. Iar toţi cei pe care încearcă să-i ameninţe vor fi liberi. Iar noi vom fi în viaţă şi ne vom bucura, i-am vorbit adresându-i un zâmbet rece. Dar fii pe pace, Lord Golti, va veni o zi când îi vom întâlni pe câmpul de luptă. Dacă aceasta-i ziua pe care ţi-o doreşti, am să mă îngrijesc să rămâi în viaţă până atunci şi-am să te pun în prima linie, ca să poţi ucide după pofta inimii.

— N-am să mă dau la o parte de la o asemenea misiune. Nu sunt laş, se îmbăţoşă bărbatul şi mai tare.

— Nici unul dintre voi nu este. Dar nici ei, am spus şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Însă când îi vom înfrunta în luptă deschisă, vor fi înfometaţi, însetaţi, osteniţi şi înspăimântaţi. Se vor arunca în bătălie ştiind că vor pierde. *Aceasta* va fi victoria noastră.

41
Ziua a 3-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Ciras Dejote trebuia să-şi tot reamintească faptul că *vanyeshii* erau haini, pentru că odată ce-l onoraseră în Sala Prinţului se dovediseră cu toţii extraordinar de *simpatici.* Ştia din citite că erau creaturi malefice, care se cramponaseră de viaţă aşteptând reîntoarcerea Prinţului Nelesquin. El le va aduce din nou gloria, redându-le existenţa trupească, şi-i va conduce înapoi în Erumvirine, unde vor reface imperiul şi vor domni asupra *jaedunki.*

În afară de asta, susţineau cu înverşunare necesitatea unui imperiu condus de vrăjitori. Îşi trăgeau rădăcinile istorice de pe vremea lui Taichun, spunând că el dorise ca magii să domnească asupra imperiului. Nu numai că asta continua sistemul social al virukilor, dar avea şi înţeles. Din moment ce magii puteau săvârşi miracole, ei aveau nevoie să fie întreţinuţi de oameni, care să se simtă obligaţi faţă de ei. Taichun crease un sistem birocratic pentru administrarea lucrurilor, astfel ca magii să nu fie deranjaţi de banalităţi. Îşi puteau petrece timpul rafinându-şi arta, pentru a fi pregătiţi atunci când vor fi chemaţi să acţioneze.

Pravak făcu eforturi deosebite să-i explice această istorie, atunci când îl invitase pe Ciras să-l viziteze, încăperile *vanyeshului* erau, aşa cum se aşteptase, supradimensionate şi bine întreţinute. Deşi nu era decât un schelet poleit, în încăperile sale avea covoare groase, pluş, mobile capitonate şi tapiţerii care, deşi nu prezentau imagini pe care Ciras să le poată distinge, ofereau un amestec interesant de culori.

Gigantul purta pe braţe apărătoare groase de piele, pentru a-şi proteja mobilierul de muchiile ascuţite ale antebraţelor sale. Cuibărindu-se pe o canapea, ridică mâna dreaptă şi privi amuzat cum minusculul *gyanrigot* pregătit de Borosan ca dar pentru el sărea de pe un deget pe altul, la nesfârşit.

— Mai degrabă *este* ca un pisoi, deşi seamănă foarte mult cu un păianjen, se strâmbă masca metalică a lui Pravak închipuind un zâmbet. Am uitat de plăcerea simplă de a privi cum ţopăie o creatură ca aceasta. N-am adus pisici cu noi în campanie, iar cele care s-au strecurat în oraş au sfârşit în burta vreunui sălbatic.

Ciras se aşeză pe un jilţ mare, simţindu-se de parcă ar fi avut zece ani, ascultând-o pe mama fratelui său vorbindu-i despre comerţul de pe continent.

— Ne hrăniţi cu carne de oaie şi vită, totuşi, nu văd nici un animal zburdând pe aici.

Pravak ridică un deget pentru a arăta spre munte, iar micuţul şoricar se căţără imediat pe vârful unghiei.

— Există pajişti pe munte. Acolo ţinem şi caii voştri. Unii dintre noi se pricep bine la *bhotri,* aşa că să facem ca vegetaţia să crească pe întreaga durată a anului nu-i cine ştie cât de greu. Oile dau multă lână – din nou, un rezultat secundar al magiei – iar oamenii sălbatici au devenit foarte interesaţi în torsul şi ţesutul ei. Nu se prea pricep la vopsele, însă le plac culorile.

— Aşadar, Tolwreen este autosuficient.

— În mare parte. Obţinem unele lucruri prin schimburi, însă am fost izolaţi foarte multă vreme.

Vanyeshul lăsă şoricarul să i se urce în sus pe braţ şi să se joace cu părul său de filament înnodat.

— Cam pe vremea când s-a născut tatăl tău, am primit o vizită dinspre est şi am putut, în sfârşit, să punem în aplicare începutul planului stăpânului nostru. Un explorator nalenian a devenit agentul nostru. Cred că-i vorba de Kero Anturasi.

— Qiro?

— Da, aşa-i. Îl cunoşti?

Ciras nu sesiză nici o viclenie în întrebarea pusă, aşa că zâmbi.

— Doar am auzit *de* el. Este vestit în lumea-ntreagă pentru expediţii. Dar n-am mai auzit pomenindu-se de Tolwreen.

— Stăpânul nostru n-a permis. Cunoscând ordinea corectă a universului, stăpânul nostru a fost foarte prudent cu planurile sale. S-ar putea să nu-ţi dai seama, dar faci parte din ele. Aşteptăm mai mulţi asemenea ţie să vină în Tolwreen în lunile sau anii următori. Mulţi vor fi antrenaţi, la fel ca tine, şi când vor fi pregătiţi, vom fi chemaţi.

— Dar am fost antrenat.

— Într-adevăr, ai fost, dar mai trebuie.

Mâinile lui Pravak se împreunară cu un zăngănit înăbuşit de cinele.

— Oamenii vin la *vanyeshi* pregătiţi în două feluri. Tu şi cu mine am fost mai întâi războinici, am atins *jaedun.* Valoarea noastră a fost recunoscută şi de alţii. Ei îţi vor arăta ce i-a învăţat împăratul Taichun pe cei mai de încredere dintre tovarăşii săi: cum să folosească magia. *Jaedunul* sabiei este o cale prin care se deschide *jaedunul* din viaţă.

Ciras reuşi să-şi înfrâneze un frison.

— Iar ceilalţi?

— Oh, ei au fost uceniciţi de maeştri ai magiei şi au învăţat să *manevrezi jaedunul* direct. Încercăm să-i antrenăm în modalităţi mult mai practice, cum ar fi *jaedunserr,* dar ei se opun. Magia lor poate fi foarte puternică şi ne-ar putea ajuta, odată ce preluăm din nou controlul, însă vrăjitorii-războinici, aşa ca tine şi ca mine, vor face să devină realitate visul Stăpânului. El are nevoie de eroi, iar noi suntem aceştia.

Ciras zâmbi, ascunzându-şi adevăratele gânduri. *Vanyeshul* părea să-i definească drept eroi pe toţi cei care foloseau magia în serviciul lui Nelesquin. El îi considera eroi pe cei care asigurau binele comun, ferindu-i pe cei amărâţi de rele şi ambiţii, nu reprimându-i pentru ca

ambiţiile să se umfle. *Îi transformă pe eroi într-o manifestare a răului lor.*

Tânărul îşi compuse o expresie meditativă.

— Mă întrebam dacă aş fi vrednic să revin în Tirat ca stăpân.

— Dacă asta-i tot ce-ţi zgândăre ambiţia, îţi garantez că aşa va fi, izbucni în râs uriaşul *vanyesh.* Tu, prietene, eşti capabil de atât de multe. Cred că orice-ţi doreşti poate fi al tău.

— Eşti prea bun.

— Nu, doar conştient de cât de generos poate fi stăpânul nostru, dădu Pravak solemn din cap. Şi, foarte curând, vei vedea asta cu ochii tăi.

Din momentul în care li s-a spus că *vanyeshii* îl considerau pe Nelesquin drept stăpânul lor, atât Ciras, cât şi Borosan ştiură că trebuiau să scape de acolo. Misiunea lor fusese găsirea împărătesei Cyrsa şi informarea ei cu privire la imperiu. Faptul că duşmanul ei încă mai trăia şi punea la cale distrugerea a tot ceea ce lăsase ea în urmă le urgenta misiunea. Mai mult, *vanyeshii* şi felul în care stăpâneau magia vor obliga cele Nouă Principate la eforturi foarte mari pentru a-i învinge.

Aşa că începură să adune hrană şi apă, aşteptând o ocazie ca să evadeze. Ciras află care erau tunelurile spre pajişti şi, deşi detesta să fie previzibil, ştia că vor avea nevoie de cai. Îi găsi şi repară chiar şi harnaşamentul, răspunzând întrebărilor oricărui *vanyesh* că neglijarea chiar şi a celor mai simple lucruri ar însemna să abandoneze disciplina care-l făcea demn de onoarea acordată lui.

Partea cea mai dificilă a evadării fusese găsirea ocaziei. Când ieşeau în explorare, fie împreună, fie separat, sălbaticii îi supravegheau constant. Nu credeau că-i spionau, ci îi considerau un fel de curiozitate. Iar atunci când aceştia nu le călcau pe urme, câte unul dintre *vanyeshi* îi găsea şi se grăbea să le ofere ospitalitatea sa. Unii încă mai ţineau mâncare şi băutură, deşi nici unul

dintre ei nu părea să le aprecieze prea mult, iar lor li se dădea suficientă mâncare încât ajunseră la concluzia că *vanyeshii* trăiau prin intermediul lor.

În cele din urmă, când începu anotimpul însămânţărilor, primiră vizita unuia dintre *vanyeshi,* care le spuse că trebuiau să rămână în încăperile lor până vor fi chemaţi din nou. Deşi nu venise vorba despre vreo pedeapsă, nici măcar de aluzia unei pedepse, acceptarea ei tacită părea necesară. Vizitatorul lor îi asigură că totul le va fi explicat în cel mai scurt timp, dar pe moment trebuiau să rămână ascunşi.

După ce *vanyeshul* plecă, luând cu el, ca dar, un mic şoricar, Borosan aruncă piesele de schimb dintr-o desagă de piele.

— Cred că plecăm acum.

Ciras dădu din cap. Pe cât de mult ar fi vrut să afle de ce li se impuseseră restricţii, tot admise că nu va mai fi o altă ocazie mai bună de evadare.

— Dacă suntem prinşi, vom spune că am decis că metoda cea mai bună de a ne face nevăzuţi a fost să ieşim din oraş şi să ne îngrijim de cai.

Borosan azvârli desaga pe umăr, apoi scoase un alt dispozitiv dintr-o desagă asemănătoare. Cu puţin peste un sfert de metru lungime, nu foarte lată, cu marginile de lemn, placa netedă avea o suprafaţă dintr-un metal alb-argintiu. Litere ciudate ieşiră singure la suprafaţă, iar inventatorul dădu din cap.

— Am dat o duzină de şoricari. Unii dintre ei se adună într-o încăpere subterană. Aş putea pune rămăşag că este Sala Prinţului.

— Întâmpinând încă un *vanyesh?*

— Mai bine decât pe Nelesquin.

Ciras îşi luă săbiile şi două desagi pline cu burdufuri cu apă şi carne uscată. Îi urmă pe Borosan şi *thanatonul* său mare în sala argintie. Însoţitorul său alese o cheie neprelucrată şi folosi un ac de *thaumston* pentru a grava pe ea un singur cuvânt. Introduse cheia în fantă când se

închise uşa, care se deschise din nou. Ieşiră în sectorul nord-vestic, lângă tunelul care ducea la pajiştea cailor.

— Nici un sălbatic, spuse Ciras privind în jur.

— Cu atât mai puţine şanse ca trecerea noastră pe aici să fie dezvăluită.

Borosan aşeză desagii pe spatele lat al *thanatonului* mare, apoi luă şi povara lui Ciras.

— Asta în caz că trebuie să te confrunţi cu ceva.

Spadasinul dădu din cap şi deschise drumul. Se deplasa în linişte şi foarte curând se obişnui cu ticăitul produs pe piatră de picioarele de metal ale *thanatonului.* Tunelul şerpuia într-o oarecare măsură, dar fusese săpat să fie lat şi suficient de înalt, iar dacă ar fi vrut, ar fi putut călări cu uşurinţă prin el, unul lângă altul. Deşi era destul de abrupt, panta se domolea la ieşirea spre pajişte.

Ciras ridică mâna, iar Borosan se cufundă înapoi în întunericul încăperii care servea drept magazie pentru harnaşamentul cailor. Două siluete aşteptau în umbra de la gura tunelului. Evident, erau bărbaţi şi amândoi aveau săbii. Deşi nu li se distingea decât silueta, Ciras putu vedea destul din portul lor ca să-şi dea seama că nu erau din cele Nouă Principate.

Sunt turasynzi.

Ideea că *vanyeshii* tratau cu turasynzii îi aminti de ce-i povestise Borosan că spusese gloonul. Prinţul Nelesquin o trădase pe împărăteasa Cyrsa intrând în tratative cu zeul-preot al turasynzilor. Îl străbătu un val de furie când îşi dădu seama că *vanyeshii* îşi consolidau trădarea anterioară.

— Ce facem acum, Ciras?

Spadasinul se strecură în încăperea harnașamentelor.

— Ia două şei, şase frâie şi fii gata să acţionezi. Mă duc să rezolv problemele cu cei doi. Repede. Dacă suntem descoperiţi, vom fi urmăriţi.

Ciras intră înapoi în tunel, păşind în centru. Îşi păstra ritmul cu uşurinţă, un mers încă nepăsător, îşi lăsă mâinile să se legene pe lângă corp.

Ajunsese la vreo zece paşi distanţă de ei înainte să-l observe. Cei doi deveniră dintr-odată atenţi, iar lui i se strânse stomacul. Îşi ţineau mâinile pe mânerul săbiilor, apoi se relaxară. Schimbară priviri între ei şi izbucniră în râs. El se strădui să râdă la fel, apoi se concentră şi, pentru prima oară, invocă *jaedunul.*

Viziunea sa se modifică. Deşi nu vedea în mai multe sau mai puţine culori, într-un fel percepea totul mult mai clar. Fiecare dintre cei doi părea să strălucească, cel din dreapta mai mult decât tovarăşul său. *Este mai periculos.* Pe când Ciras se apropie, ridică mâna stângă în semn de salut, întinzându-şi zâmbetul, iar ei îi imitară expresia.

Îşi coborî piciorul drept şi începu să pivoteze spre bărbatul cel periculos. Trase sabia *vanyesh* printr-o singură mişcare armonioasă. Înainte chiar ca mâna dreaptă a adversarului său să atingă mânerul sabiei, lovitura de ieşire îi deschise gâtul până la coloană. Sângele gâlgâi, iar omul bolborosi ceva căzând pe spate.

Continuă răsucirea şi lăsă sabia în jos şi circular, pentru a para. Abătu puternic lovitura din fandare a celuilalt turasynd, apoi ridică spada cu o zvâcnitură, articulând un atac care-l despică din creştet până la bărbie, făcându-l să cadă ca un sac cu pietre.

Îşi termină răsucirea tocmai când sabia celui de-al doilea spadasin zăngăni pe jos. Se lăsă pe vine şi aşteptă, ascultând toate ecourile stârnite de căderea sabiei. Nu mai auzi nimic. În cele din urmă, fără a-şi băga sabia în teacă, se duse lângă cel de-al doilea bărbat şi-i deschise vesta din piele.

Pieptul omului era acoperit de pene negre. Luate de la vulturii negri, fuseseră inserate în piele, apoi el intrase de bună voie într-un loc cu magie dezlănţuită. Acolo suportase ritualuri pe care Ciras putea doar să şi le imagineze, unindu-şi penele cu pielea şi terminându-şi iniţierea de membru al Societăţii Vulturul Negru.

Îl verifică repede şi pe celălalt şi descoperi că fusese împănat într-un mod asemănător. Nu era pentru prima oară când vedea un Vultur Negru. Maestrul său se duelase

cu unul, ca să-l distreze pe Prinţul Cyron, în timpul ultimului Festival al Recoltei din Moriande. Turasyndul fusese foarte bun şi purta o sabie aproape la fel de veche ca aceea de *vanyesh.*

Ciras căzu un moment pe gânduri. Nu putea face o legătură directă între cei doi şi omul din Moriande, însă prezenţa lor indica în mod sigur că Societatea Vulturul Negru era înfloritoare. Nu-şi putea aminti dacă zeul-preot turasynd fusese sau nu un Vultur Negru, dar nu conta. Nu ştia nici măcar dacă turasynzii aveau un alt zeu-preot să-i conducă, însă nici asta nu conta.

Trebuie să presupun că există unul nou şi că este un Vultur Negru, sau aliat cu ei. Scoase un oftat. *Iar el, sau trimişii săi, se află în Sala Prinţului, negociind o alianţă cu vanyeshii.*

Borosan veni cu *thanatonul* său încărcat de harnaşamente.

— A fost rapid.

— A trebuit să fie. La fel şi evadarea noastră, vorbi el, apoi apucă un frâu şi o luă înainte, spre cai. Duşmanii străvechi îşi refac alianţele. Nu va fi bine pentru noi, nici pentru Cele Nouă Principate. Să sperăm, prietene, că Împărăteasa Adormită şi-a petrecut timpul visând o cale de a-i potoli.

42
Ziua a 5-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Keles ştia că visează. Privea de la fereastra camerei sale spre Râul Negru. Acolo, plutind încet în amonte, în beznă, o flotă întreagă de nave de mici dimensiuni ieşea la iveală crescând la proporţii enorme, începură să debarce războinici şi alte creaturi care se furişară în oraşul cuprins de umbre.

Incendii şi urlete izbucneau în urma lor.

Mai importantă decât haosul creat era imaginea imprimată pe pânza principală a celei mai mari dintre nave. Era chipul bunicului său. Privind-o, ochii lui Qiro se treziră la viaţă şi se întoarseră să se uite spre el. Buzele i se mişcară, iar vocea alcătui cuvintele „am venit după tine, Keles”, care i se reverberară în minte.

— Bunicule, cum de eşti acolo, este imposibil?

— Nimic nu-i imposibil pentru mine. Ar trebui să ştii deja.

O expresie mânioasă îi străbătu faţa, apoi pânza căzu, ca şi cum ar fi fost sfâşiată de furtună. Ajunse pe punte şi izbucni în flăcări.

Keles zvâcni în sus, în pat, scăldat în transpiraţie. Azvârli pătura cât colo, îşi puse pantalonii şi îşi trase cizmele. Se întinse după o robă şi se băgă în ea, strângându-şi cingătoarea din mers, deschizând uşa apartamentelor sale. Alergă la biblioteca unde lucra şi se înfioră când descoperi că soldaţii care păziseră palatul – veterani încărunţiţi, acoperiţi din belşug de cicatrici, mai puţin de păr – îşi abandonaseră posturile.

Năvăli înăuntru şi traversă încăperea luând-o spre balcon. Dând uşile la o parte, păşi afară şi privi înspre sud, pe râu. În depărtare, iluminată de focurile fabricilor şi locuinţelor, se afla o flotă întreagă de nave negre. Nava-amiral semăna cu cea pe care o visase, cu deosebire că pânza principală nu purta chipul bunicului său. Era marcată de o imagine trasată cu alb, pe care foarte puţini în Felarati ar fi recunoscut-o.

Foarte puţini din afara Anturasikunului ar ştii ce-i. Pânza înfăţişa imaginea lumii, aşa cum o desenase bunicul său pe peretele camerei sale de studiu. *Numai că există un nou continent în largul coastelor din sud-est.*

Asta-i confirma că flota venise trimisă de bunicul său, dar el în mod sigur nu o privea ca pe o salvare.

Bunicul său îl trimisese să facă studii topografice în Ixyll, într-o misiune care, mai mult ca sigur, l-ar fi răpus. Faptul că Qiro îl găsise în Felarati îi va spori furia. Absenţa sa din Ixyll însemna că-l sfidase, iar Keles n-avea nici o intenţie de a înfrunta mânia bătrânului, nici în persoană, nici printr-o arătare.

Cartograful privi transfigurat cum navele negre acostară la malul râului şi trupele începură să mărşăluiască. Fiecare navă debarcă un număr greu de estimat. Creaturi mătăhăloase sau mici săriră afară. Cele mai mici dădură iama asupra clădirilor, iar cele mari ocupau străzile.

Invadatorii continuau să vină, iar apărătorii nu aveau nici o şansă să le reziste. Chiar dacă ar fi fost disponibile şi unităţile de elită pentru apărarea capitalei, măcelul tot ar fi fost copleşitor. Deveniţi deja refugiaţi, locuitorii oraşului începură să-şi abandoneze casele, fugind spre vest.

Acum este momentul să evadez! Se trase înapoi în bibliotecă, deschise un cufăr şi cotrobăi printre hârtiile aşezate cu grijă şi hărţile făcute sul. Scoase la iveală cele două desagi de piele ascunse de el acolo, umplute încetul cu încetul cu merinde de drum. Burdufurile pentru apă erau dezumflate, însă le-ar fi putu umple mai târziu. Celelalte desagi conţineau carne uscată şi brânză, ceai şi

orez nefiert, precum şi câte o oală mică. Intenţionase să facă rost şi de nişte frânghie, dar încă nu reuşise. *Astea vor trebui să fie suficiente.*

Cei mai mici dintre invadatori săriră peste zidurile palatului şi se rostogoliră în bibliotecă. Doi dintre ei, asemănători cu nişte maimuţe inofensive, până în momentul când îşi dezveliră dinţii ascuţiţi, săriră spre el şi-l apucară de braţe. Începură să urle pe un ton atât de înalt încât ţipetele nu se mai auziră, apoi îl muşcară, când se luptă să nu fie târât spre balcon.

— Aiii!

Keles apucă încheietura celui din dreapta şi azvârli creatura cât colo. Îi zdrobi capul de peretele de piatră, apoi îi aruncă trupul inert. Urletele celeilalte se modificară, ajungând un fel de vuiet, iar colţii săi se închiseră brusc în gol, ratându-i mâna. Keles o pocni peste cap cu un sfeşnic de bronz, strivindu-i craniul.

Agitând sfeşnicul, fugi din bibliotecă şi alergă pe scări în sus, sărind câte două odată. Cu două etaje mai sus, coridorul rămăsese pustiu, dar uşa spre apartamentele prinţului era deschisă. Alergă înăuntru şi apoi spre balconul ei. O văzu pe Jasai cu spatele lipit de balustradă, cu părul ca platina în lumina lunii, cu frica întipărită pe faţă.

Ţinând un pumnal în mână, Lady Inyr se apropia de Jasai. Ţinea lama jos, pregătită pentru o lovitură de spintecare de la pântec în sus. Mişcările ei erau suficient de fluide ca să dea de înţeles că-şi cunoştea prea bine meseria.

Keles azvârli sfeşnicul. Inyr se răsuci mult mai repede decât şi-ar fi imaginat că ar fi fost posibil. Obiectul trecu printre ea şi prinţesă, scoţând scântei la ciocnirea cu balustrada, înainte de a cădea în grădina de jos. Inyr ţâşni înainte, o apucă pe Jasai de păr şi-i trase capul înapoi, punându-i lama pumnalului la gât.

— N-o face, Inyr, îşi ridică mâinile Keles. Prinţul nu va fi deloc încântat.

— Idiotule, fac asta cu aprobarea prinţului, pufni ea dispreţuitoare. Dacă voi doi aveaţi de gând să vă încercaţi norocul şi să fugiţi, trebuia s-o ucid. Tu trebuie să rămâi prizonierul lui, pentru că eşti prea valoros pentru a fi pierdut.

— Dar îi poartă copilul în pântece.

— Poate găsi oricând o altă iapă de prăsilă, pe când un Anturasi este mult prea rar. Ai jucat bine şi m-ai ţinut departe de el, îi zâmbi lui Jasai. Voi fi pedepsită pentru eşecul meu, dar lăudată pentru grija cu care-mi fac datoria acum.

— Nu, Inyr.

Keles lăsă să-i alunece jos pe podea desaga de pe umăr şi intră în balcon. Ştia că n-ar fi putut ajunge la ea destul de repede ca s-o oprească să-i taie gâtul lui Jasai, dar trebuia să încerce ceva.

— Las-o să trăiască şi-am să rămân aici pentru totdeauna. Va trebui doar să ne duci undeva la adăpost, adică departe de aici.

— Ca să poţi fugi mai târziu? clătină asasina încet din cap. Nu sunt proastă.

— Atunci înseamnă că-ţi dai seama că trebuie să plecăm imediat de aici, altfel suntem morţi cu toţii.

— Eu n-am de gând să mor, se holbă ea şi izbucni în râs.

Expresia ei sfidătoare nu se mai şterse niciodată. Degete lungi şi întunecate îi străpunseră fruntea şi-i prinseră faţa în strânsoare. Capul său se răsuci puternic spre dreapta, iar gâtul îi pocni sonor. Sunetul metalic al pumnalului ei, în timp ce lovea podeaua balconului, acoperi bufnitura stinsă a trupului, aruncat afară.

Jasai se lăsă în genunchi şi se grăbi să apuce pumnalul cu ambele mâini, pe când virukul se apucă de balustradă şi sări peste ea. Ateriză pe vine, cu ghearele scrâșnind pe piatră. Palma sa stângă acoperi mâinile prinţesei, cu tot cu pumnal.

Virukul zâmbi, dinţii săi ca de ivoriu fiind o imagine fantomatică în lumina lunii.

— Dacă-i a ta, Keles Anturasi, o iau, dar va trebui să ne deplasăm foarte repede.

— Rekarafi? rămase el cu gura căscată. Cum ai...?

— M-am ţinut după tine din Moriande până în Solaeth. Să-ţi iau urmele a fost o nimica toată.

Jasai, încă şocată, încercă să-şi elibereze mâinile.

— Ce-i ăsta?

— Un viruk, prieten de-al meu, care a câştigat un morman de bile albe.

Keles îşi adună lucrurile.

— Ea este Prinţesa Jasai, soţia lui Pyrust. Vine cu noi. Trebuie să coborâm scările din interior.

Rekarafi eliberă mâinile lui Jasai, apoi arătă spre grădină.

— Ne vedem jos. Grăbiţi-vă.

— Afară, lângă bibliotecă.

În timp ce virukul îşi făcu vânt peste balustradă, dispărând din nou, Keles o prinse pe Jasai de mână şi o trase înapoi în încăpere.

— Trebuie să plecăm. Felarati este atacat.

— De cine?

— Nu contează. Cu apărarea în halul în care se află, doi cerşetori în trei picioare şi o cârjă bună între ei ar fi putut sfărâma în bucăţi întregul oraş.

O duse în grabă pe scări şi azvârli din drum una dintre acele creaturi ca maimuţele cu blană neagră. Alergară amândoi spre bibliotecă, apoi ieşiră şi coborâră treptele spre grădină.

Keles se opri dintr-odată şi căscă gura de uimire. Jasai îşi smulse mâna dintr-a lui şi o luă la fugă înainte. Strigară amândoi „Tyressa!”, însă tonul vocii era diferit, la fel ca reacţiile lor. Cartograful rămase încremenit pe loc, în vreme ce prinţesa aproape că zbură spre keru cea înaltă şi o îmbrăţişă.

Tânărul le privi cum se iau în braţe. Gura i se căscă de bucurie şi neîncredere. *Era* Tyressa, supravieţuise. *A supravieţuit şi-a venit până aici.*

Scutură din cap, să alunge buimăceala.

— Trăieşti?

Tyressa o lăsă pe femeia mai tânără şi alergă spre el. Îl privi o clipă, două, apoi îl înşfăcă şi-l îmbrăţişă strâns. El o îmbrăţişă la rândul său, încredinţat acum de căldura şi mirosul ei că era cu adevărat ea.

— Dar cum e posibil?

Ea-i dădu drumul şi râse.

— Ce, Keles? Că sunt în viaţă sau că o cunosc pe Jasai?

— Că trăieşti, amândouă.

Rekarafi mormăi şi adulmecă prin aer.

— Sunt de acelaşi sânge, Keles. Iar acum trebuie să ne punem în mişcare, altfel vom muri.

— Bine, bine.

Fugiră spre zidul dinspre vest al grădinii. Virukul îl ridică pe Keles pe coama zidului, iar el sări jos cu uşurinţă. Tyressa fu următoarea şi-i aruncă suliţa înainte de a sări şi ea. Ultimul fu Rekarafi, care săltă pe zid cu Jasai în braţe.

— Ai grijă, e însărcinată.

Virukul adulmecă din nou.

— Ştiu.

Sări jos fără nici un efort, apoi o luară cu toţii la fugă spre vest. Foarte repede se amestecară într-o gloată de oameni înspăimântaţi. Mamele ţineau strâns la piept sugarii care urlau, în vreme ce copiii strigau după părinţii de care se pierduseră. Bătrâni şi bătrâne obosite îşi trăgeau după ei nepoţii şi stră-strănepoţii. Keles şi grupul său trecură printre ei cu repeziciune, mai mult datorită faptului că erau tineri, decât pentru că aveau o prinţesă cu ei sau un viruk, deşi nici unul dintre aceste amănunte nu trecu neobservat.

Înaintarea mulţimii încetini, apoi se opri, dar Keles îşi croi cu forţa drum în faţă. Calea fusese blocată cu două căruţe răsturnate, iar oameni cu suliţe şi săbii ţineau mulţimea la respect. Peste drum se afla sediul înconjurat de ziduri al Ministerului Unităţii Naţionale. Pe ziduri patrulau gărzi, iar două trupuri însângerate ofereau dovada clară a cât de decişi erau să nu lase pe nimeni să se adăpostească acolo.

— Sunt Keles Anturasi. Vreau să vorbesc cu Marele Ministru Rislet Peyt, imediat, îi făcu semn uneia dintre gărzi.

— Eşti al cincilea Anturasi pe care l-am văzut în noaptea asta. Dispari, mârâi omul spre el.

Jasai păşi înainte, lângă Keles. Arătă spre cel care stătea în umbra străjerului.

— Eu sunt Prinţesa Jasai! Ucide-l!

O sabie ieşi din teacă, însă primul bărbat căzu în genunchi şi făcu o plecăciune adâncă.

— Iertaţi-mă, prinţesă. Nu v-am observat.

— Ar fi trebuit să caşti ochii.

Îi făcu semn bărbatului cu sabia scoasă.

— Adu-mi-l pe Rislet Peyt, sau capul lui, ce-i mai rapid!

O luă înainte, aşezându-şi piciorul pe capul celui plecat.

— Grăbeşte-te!

Keles îşi luă privirea de la ea, îndreptând-o spre Tyressa, care zâmbea.

— Soră?

— Nepoată, dar am învăţat-o bine.

— Văd şi eu.

Rislet Peyt apăru la balconul care domina răscrucea.

— Regret că nu vă pot primi, Prinţesă. Semnele nu sunt deloc favorabile.

— Înţeleg. Mare Ministru, consimţi ea, ridicându-şi glasul şi bărbia în acelaşi timp. Am vrut doar să vă mulţumesc pentru faptul că-mi împrumutaţi trupele voastre personale. Dacă veţi supravieţui invaziei, vi le voi înapoia şi le voi lăuda eforturile în faţa soţului meu.

— Nu le puteţi confisca.

— Va trebui să veniţi aici jos să mă opriţi.

Îşi schimbă piciorul şi-l înfipse sub umărul bărbatului prosternat, ridicându-l în genunchi.

— Ridicaţi căruţele, puneţi-i în ele pe cei care nu pot merge şi adună-ţi oamenii aici. Ne îndreptăm spre vest şi ieşim din oraş. Acum!

— Da, Alteţă.

— Nu! Nu vă mişcaţi, ordonă Rislet.

Jasai arătă înapoi, spre incendiile dinspre est.

— Îţi garantez că vei muri aici, dacă nu te pui în mişcare. Fie din cauza invadatorilor, fie de mâna mea, tu alegi. Marele Ministru nu se poate salva şi, în mod sigur, nu are cum să se atingă de nimeni care mi se alătură.

— Am înţeles, Alteţă.

Bărbatul se ridică şi dădu ordine. Gărzile îşi părăsiră posturile şi nu mai putură fi ademenite înapoi, indiferent de pedepsele sau recompensele promise de Peyt. Deschiseră porţile şi, odată ce căruţele fură din nou aşezate pe roţile lor, înhămară caii la ele. Câteva dintre gărzi se pierdură în întuneric, dar reveniră repede cu propriile lor familii.

Imediat ce calea fu degajată, majoritatea oamenilor îşi continuară drumul spre Poarta de Vest. Câţiva intrară în complexul ministerului, dar abandonară foarte rapid ideea când Peyt şi oficialii săi superiori năvăliră afară şi se alăturară mulţimii.

Tyressa o apucă pe Jasai de încheietură.

— Trebuie să plecăm.

— Ştiu, încă un minut, apoi continuă cu glas scăzut. Îşi menţin moralul în prezenţa mea. Trebuie să le ofer măcar asta, pentru că dacă n-o fac, n-au să reuşească.

Dinspre est răzbătu un huruit grav, ca un bubuit îndepărtat. Lui Keles îi trebui doar un minut să-l identifice drept tropăitul unor cizme. O luă la goană spre complexul ministerial şi urcă pe zid, pentru a avea o perspectivă mai amplă. Scrută zarea, de-abia venindu-i să creadă ceea ce vedea.

Războinicii mărşăluiau în rânduri de câte nouă, tot nouă şi în lungime. Veneau pe drum, înaintând spre vest, mereu spre vest. La toate răscrucile, primul pluton se întorcea spre nord, al doilea spre sud. Se despărţeau în grupuri pare şi impare şi se îndreptau spre următoarea intersecţie. Apoi reveneau spre vest, iar la următoarea din nou spre mijloc. Odată ce reveneau la intersecţia iniţială, o traversau, iar procesul era reluat.

În tot oraşul plutoanele se deplasau în acelaşi fel, căutând, căutând continuu. În spatele lor, deplasându-se într-un mod foarte asemănător, alte plutoane incendiau oraşul. Cvartal după cvartal, Felarati ardea.

Şi mă caută pe mine. Nu avea nici un dubiu că bunicul său trimisese flota, atât ca să-l găsească, dar *şi* ca să pedepsească Felarati. *Pentru a-i pedepsi pe toţi cei care l-au sfidat vreodată.*

Dincolo de intersecţie, una dintre creaturile-maimuţă se ghemui precum un gargui îmblănit. Îndreptă un braţ subţire în direcţia sa, apoi începu să zbiere, punctându-şi urletele cu scrâşnete. Iar în urmă, pe stradă, o companie se opri. Plutoanele deja plecate se întoarseră şi se alăturară formaţiei aflate în marş spre vest. Soldaţii îşi scoaseră săbiile ca unul singur.

Cei rămaşi în urmă urlară şi începură să se ghemuiască pe alei şi pe străzi. Invadatorii îi ignorau, dar când urletele maimuţei crescură în intensitate şi ritm, soldaţii începură să alerge. *Iar când şarjează, măcelăresc pe toţi din calea lor.*

Unul dintre soldaţii de la minister reduse maimuţa la tăcere cu o săgeată. Pentru un moment, invadatorii ezitară, apoi începură să alerge. Săbiile se ridicară şi loviră. Ţăranii urlau, clătinându-se, ţinându-şi membrele retezate şi feţele tăiate. Invadatorii îi masacrară pe toţi cei aflaţi în calea lor, de parcă ar fi defrişat o pădure.

Masa de refugiaţi îi încetiniră uşor, apoi gărzile de la minister contra-atacară. Arcaşii lor trăgeau în plin, foarte bine, secerându-i pe invadatorii scunzi şi butucănoşi. Suliţaşii trecură prin ei, continuând să înainteze, azvârlind înapoi rândurile din faţă. Păreau că s-ar putea să reuşească în a-i forţa pe invadatori să se retragă, însă alte companii veniră degrabă, unele atacând direct, altele răspândindu-se lateral, pentru a-i flanca pe apărători.

Rekarafi îi făcu semn lui Keles să coboare de pe zid.

— Trebuie să plecăm.

Cartograful fugi din complex şi goni de-a lungul străzii, cu soldaţii ministerului formând o ariergardă pentru coloană. O ajunse din urmă pe Tyressa şi o apucă de braţ.

— Pe mine mă caută. Dacă mă predau, îi vor lăsa pe ceilalţi să plece.

— Rekarafi şi cu mine n-am străbătut jumătate din lume ca să te abandonăm, clătină ea din cap. În afară de asta, greşeşti, şi arătă spre flăcările sângerii răspândindu-se spre est. Dacă nu te-ar vrea decât pe tine, ar fi pus condiţii înainte de a se apuca să ardă locul. S-ar *putea* să te caute pe tine, dar oricine i-a trimis a dat şi ordine ca Felarati să dispară.

Keles dădu din cap. *Bunicul meu ar face asta. Dacă i-a trimis să mă recupereze, i-ar trimite şi ca să-l pedepsească pe Pyrust pentru că este suficient de arogant încât să mă ţină prizonier.*

Se uită înapoi, privind cum munca lui se mistuia în flăcări.

— Bunicul meu a făcut asta.

— Cum să fie posibil aşa ceva? îl privi Tyressa printre gene. Nu-i recunosc pe războinici, nici însemnele lor.

— Nu ştiu. Nu înţeleg nici eu, clătină din cap. Şi până nu descifrăm asta, nu ştiu cum ar putea fi opriţi.

43
Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-a an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron se opri înaintea împrejmuirii care adăpostea linsagul pitic. Cum luna bufniţei tocmai se ridica, creatura cafenie, cu dungi negre şi puncte, ar fi trebuit să iasă deja la iveală. Surprinse, rapid, un petic cafeniu la gaură, apoi văzu doi ochi întunecaţi scrutându-l.

Prinţul zâmbi şi ridică, încet, coşul ţinut în mâna stângă. Scoase din el un ou mic, albastru, şi-l întinse spre linsang. Botul creaturii se arătă în gaură. Nasu-i fremăta, apoi îşi ascunse din nou botul.

Clătinând din cap, Cyron puse oul la loc în coş şi-l lăsă jos. Personalul din sanctuar va veni mai târziu şi va hrăni creatura.

Se întoarse spre însoţitoarea sa.

— Poate că ar trebui să te las pe tine să încerci să-l hrăneşti.

Doamna de Jais şi Jad refuză clătinând din cap.

— Poate că nu-i flămând, Alteţă.

— E flămând. Îngrijitorul meu crede că linsangii s-au împerecheat, iar notele lui Jorim Anturasi indicau că masculul va vâna din nou. Adună ouăle în pungile de la obraji şi le duce la vizuină, oftă Cyron şi-şi privi braţul stâng. Linsangii au un nas sensibil. Simt putreziciunea.

— V-aş sfătui să nu consideraţi asta drept un semn prevestitor.

— Ai, fără îndoială, dreptate, dar putreziciunea nu poate fi ignorată. Braţul meu, totul.

Rana nu se vindecase prea bine. Stăpânul Umbrelor îl tăiase pe tot antebraţul, aşa cum ordonase. Era atât de

experimentat, încât evitase nervii, tendoanele şi vasele de sânge. Duruse, însă medicul Geselkir fusese convins că nu vor apărea supuraţii.

Însă aşa se întâmplase. Prinţul încercase să nu ia în seamă durerea şi nu-şi mai chemase medicul să-i examineze rana la timpul cuvenit. Apoi, în miez de noapte, durerea devenise atât de intensă, încât Cyron, înfierbântat de febră, se ridicase din pat să-şi ia apă şi să ceară ajutor. Leşinase şi căzuse pe mână, deschizându-şi rana.

Geselkir făcuse tot ce putea, curăţând tăietura şi aplicând cataplasme. Venise până şi ambasadoarea viruk şi se oferise să-i ajute prin magie. Alţii sugeraseră ca prinţul să-i trimită un mesaj lui Kaerinus, pentru a-l chema să facă o tămăduire, dar cele şase misive adresate *vanyeshului* supravieţuitor nu primiseră nici un răspuns.

Ceea ce constituie un răspuns în sine şi prin sine.

Stăpânul Umbrelor se oferise să-şi curme viaţa pentru cele săvârşite, dar prinţul îl refuzase. Geselkir lucra din greu şi era convins că infecţia era sub control. Virukul sugerase introducerea de viermi în rană, pentru a-i lăsa să devoreze carnea moartă, însă Cyron respinsese ideea. *Deja mă simt mort pe dinăuntru. Cum vor şti când se oprească?*

— Nu ştiu ce doare mai tare: rana de la mână sau cea din inimă, gesticulă el grijuliu cu braţul stâng.

— Ambele sunt dureroase, Alteţă, dădu ea din cap cu solemnitate. Să nu consideraţi că m-aţi copleşi dacă mi-aţi spune ce gândiţi. Ştiţi că, deşi cuvintele voastre ajung la urechea mea, ele nu-mi vor atinge niciodată limba.

— Ştiu.

Se întinse şi-şi apucă cu grijă încheietura mâinii stângi. Ceva mai de dimineaţă aflase că Prinţul Eiran era dat dispărut la frontiera helosundiană. Deşi nici mesagerul, nici Stăpânul Umbrelor, nici Marele Ministru nu-i putuseră spune dacă fusese sau nu asasinat, părea foarte probabil. Ministrul helosundian al Relaţiilor Externe – un individ de care nu-i plăcuse deloc – fusese ucis în Moriande. Domina impresia că helosundienii nu se săturaseră încă să se tot lichideze unii pe alţii.

— Aici, în sanctuarul meu, cu aproape trei luni în urmă, l-am umilit pe Eiran şi l-am provocat. Am crezut că va ceda, dar s-a ridicat la înălţimea provocării. S-a dovedit a fi un aliat loial şi valoros. Dacă aş fi ajuns să-l cunosc mai bine, am fi devenit prieteni foarte buni.

Curtezana zâmbi şi-i atinse cu mâna braţul sănătos, conducându-l mai departe în sanctuar.

— L-a împiedicat pe Contele Turcol să vă vină de hac, Alteţă.

— Piciorul tău a fost cel care l-a împiedicat, râse el încetişor.

— Iar al lui a făcut ca individul să nu se mai ridice de jos, spuse femeia şi-l strânse uşor de braţ. Eiran v-a fost devotat. Dacă ar fi trăit, v-ar fi fost un aliat puternic.

— Şi s-ar putea ca tocmai această posibilitate să-l fi ucis, vorbi Cyron, ferindu-şi capul de o creangă încărcată cu muguri înverziţi. Pe măsură ce-a devenit mai puternic, a crescut şi legitimitatea sa ca Prinţ al Helosundiei. Asta l-a transformat într-un rival al Consiliului de Miniştri. Căsătoria surorii sale cu Pyrust însemna că legitimitatea lui Eiran s-ar transmite copiilor ei, dacă ar muri fără urmaşi. Se pare că l-a ucis cineva, să-i taie de pe listă pe copiii ei şi să-l împiedice pe Pyrust să aibă pretenţii asupra Helosundiei.

Prinţul îi aruncă o privire.

— Miniştrii mei spun că n-au mai auzit nimic de Pyrust şi planurile lui, dar mint. Nu îndrăznesc să-mi spună ce-au aflat, pentru că ştiu foarte bine că aş acţiona. Îmi ascund informaţii, nădăjduind că unele clarificări le-ar putea reduce din temeri. Teama lor cea mai mare este că voi acţiona.

— Sunteţi sigur că Pyrust este gata să atace din nou Helosunde? îl privi Doamna de Jais şi Jad.

— Deja a făcut-o. Simt.

Prinţul ezită, temându-se să mai spună ceva. Apoi, absurditatea situaţiei i se dezvălui dintr-odată şi izbucni în râs.

— Ce vă amuză aşa, stăpâne?

Cyron se opri şi se întoarse spre ea.

— Frumuseţea ta este fără vârstă, iar asta mă face să uit cu uşurinţă faptul că ai trăit o mulţime de vieţi. Ştiu că eşti o *jaecailyss.* Timpul petrecut de noi doi împreună, în comuniune, nu mi-a prelungit viaţa, dar mi-a îmbogăţit-o peste poate. Priceperea ta în arta dragostei este, sunt sigur, fără asemuire.

— Sunteţi prea bun, Alteţă, dar cum se raportează asta la ce spuneaţi mai înainte?

— De asemenea, eşti şi o cunoscătoare remarcabilă a naturii umane. Ai ştiut cum să-l descifrezi pe Turcol şi ai făcut în aşa fel încât să fii suficient de aproape de el ca să poţi acţiona. Nu nega. Nu m-aş hazarda să presupun că afecţiunea ta te-a făcut să loveşti *pentru* mine, dar sunt sigur că *împotriva* lui, da.

— Vă subestimaţi şarmul, Alteţă, spuse ea cu privirea pironită în jos.

— Iar aceste vorbe mi-au uşurat puţin durerea, zâmbi Cyron. De fapt, Pyrust a fost întotdeauna un lup. I-am spus asta când ne-am întâlnit aici. I-am oferit grâne, să-şi ţină trupele acasă, dar am ştiut că-i intolerabil. M-a luat prin surprindere când s-a căsătorit cu Jasai. Mă aşteptasem să ia o prinţesă din Virine, ajungând astfel să creeze o legătură între naţiuni care i-ar fi oferit tot ce-şi dorea, inclusiv un aliat care nu iubeşte deloc Nalenyrul.

— Prinţul Pyrust este cel mai periculos, Alteţă, pentru că poate face planuri din vreme *şi* acţiona rapid, profitând de ocazie.

— Iar eu mă tem că deplasarea de trupe în sud i s-ar fi putut părea o astfel de ocazie, clătină din cap Cyron. Cu atât mai mult, dacă ştie ce se petrece în Erumvirine.

Ea dădu din cap, iar glasul îi deveni o şoaptă catifelată.

— Trebuie să presupuneţi că ştie.

— Mai am şi alte opţiuni, dar fiecare este mai proastă decât cealaltă. Dacă decid că a rămas la nord de Râul Negru, n-am să-l pot opri când va năvăli în sud. Aşa că am lansat un apel către lorzii vestici solicitând trupe şi am

masat tot ce-am putut spre est. Pe acestea le-am trimis acum în sud pentru că mă pot încrede în ele. În vestici, nu.

Cyron scoase un oftat şi se aşeză pe una dintre băncile de piatră ale sanctuarului. Doamna de Jais şi Jad, înveşmântată într-o rochie de mătase albă, tivită cu smaralde şi cu dragoni negri brodaţi, oferea o imagine de drăgălăşenie care-i uşura, într-un fel, inima. Ea se întinse, culese o floare albastră de pe creanga unui copac şi şi-o puse după o ureche. Ochii ei argintii străluceau jucăuşi, iar inima lui i se zbătu în piept.

— Dacă ar mai trăi fratele meu, el ar avea o soluţie pentru această problemă. Ar retrage trupele din trecătorile munţilor Helos, ademenindu-l pe Pyrust la câmpie.

— Care sunt şansele ca el să accepte provocarea şi să invadeze Nalenyrul?

— Cunoscându-l pe fratele meu, nici una, zâmbi Cyron. Ar fi trimis trupele noastre în sud şi-ar fi zdrobit rapid forţa de invazie, apoi ar fi deplasat armata la nord, pentru a-l pedepsi pe Pyrust. Aralias ar fi fost capabil să-l facă pe Contele Vroan să conducă armata din sud şi să-i ţină pe invadatori foarte ocupaţi. În asta consta forţa sa, inspira trupele. Era un conducător.

— Şi dumneavoastră le inspiraţi bine, Alteţă.

— Da, însă ceea ce inspir eu nu pare să funcţioneze şi în această situaţie.

— Nu vedeţi nici o soluţie?

Prinţul se apleca înainte, strâmbându-se când îşi rezemă braţul stâng pe coapsă.

— Aceasta-i o problemă pe care împărăteasa Cyrsa n-a anticipat-o. Ea presupunea că prin împărţirea Imperiului în mai multe principate, va avea garanţia că nimeni nu va fi suficient de puternic încât să le reunească în absenţa ei. Dacă nu ţinem seama de efectele Vremii Gheţii Negre, planul ei s-a dovedit a fi corect. Nu predomină nimeni, aşa că nimeni nu porneşte un război de anvergură. Masele evită necazurile, iar şansele să se declanşeze o nouă Urgie sunt reduse. Problema de acum este aceasta: cei veniţi din

afară, destul de puternici să cucerească principatele, au atacat. Nu avem nici un fel de veşti din Erumvirine, nimic din cele Cinci Principate. Dacă duşmanii i-au cotropit pe toţi, capturând principatele din nord, nu mai este o chestiune de *dacă,* ci de *când.*

Curtezana îşi strecură fiecare mână în mâneca celeilalte a robei sale.

— Când imperiul era intact, ar fi existat o replică solidă, capabilă să zdrobească invazia.

— Şi eu cred.

— Atunci de ce nu-i faceţi Prinţului Pyrust o ofertă de unitate? Desigur, Nalenyrul, Helosunde şi Deseirionul împreună ar putea rezista invadatorilor.

— Aşa aş spera şi eu, însă nu-i ceva cu care să fiu de acord cu sufletul împăcat. Războiul împotriva invadatorilor va fi purtat, probabil, chiar aici, în Nalenyr. Îmi va devasta naţiunea.

— Dar asta pare să se întâmple oricum, nu?

— Adevărat, dar trebuie să nădăjduiesc că-i putem opri în munţi. Pyrust şi trupele sale ar fi foarte valoroase acolo, poate-i va împinge chiar înapoi în Erumvirine. Nu pun la îndoială abilităţile sale ca general, le respect suficient de mult încât să-mi provoace teamă, oftă Cyron istovit. Ca să-l detaşez la frontiera mea sudică, nu se poate decât dacă ar traversa Nalenyrul. E ca şi cum l-ai invita pe lup în casa ta, să te ajute să scapi de gândaci. S-ar putea ca lupul să prefere să nu se mai dea plecat. Dacă ar pătrunde în Erumvirine şi ar elibera ţara, nu ar pune familia Telanyn înapoi pe tron. Nalenyrul şi Helosunde ar fi prinse în capcană. Helosunde va cădea din pricina soţiei sale. Nalenyrul ar fi următoarea, iar după asta şi cele Cinci Principate.

— Poate că asta-i perspectiva voastră asupra lucrurilor, îi zâmbi ea cu curaj. S-ar putea ca el să vadă totul altfel.

— Nu, vede lucrurile la fel. Mai degrabă, le-a văzut înaintea mea. Vine şi va trebui să acţionez ca să-mi salvez ţara sau poporul. Este o alegere dificilă, pentru că nu le pot salva pe amândouă.

— Nu mai există nici o altă soluţie?

— *Lupul furtunii* s-ar putea întoarce din capătul celălalt al lumii cu o flotă gemând de războinici, zâmbi el cu indulgenţă.

— Şi asta-i chiar aşa de imposibil?

— Poate că nu, dădu prinţul din cap, apoi se ridică de pe bancă, ajutându-se cu mâna bună. Este un vis pe care merită să ţi-l faci, cred eu.

— Nu sunteţi convins că este posibil?

— Mai probabil este ca invadatorii să fi aflat de noi tocmai prin această expediţie, clătină el din cap. *Lupul furtunii* a descoperit un nou continent, botezat de Qiro Anturasi după numele său. Am văzut harta. S-ar putea ca el să fi încercat chiar să ne prevină. A scris cu propriul său sânge: „Aici sunt monştri.”

Doamna de Jais şi Jad veni lângă el şi-l mângâie pe tâmplă.

— Aveţi grijă, Alteţă, să nu lăsaţi să se aşeze aici nici un fel de monştri. Vă confruntaţi numai cu oameni. Dacă ar fi extrem de inteligenţi, ori invincibili, ar fi reunificat imperiul de multă vreme. Nu au făcut-o, iar faptul că Nalenyrul încă există dă speranţe că se va găsi o soluţie.

— Chiar crezi?

— Am de ales? întrebă ea, după care îi luă mâna într-a ei şi i-o sărută. Adevăratul vostru duşman este disperarea. Cedaţi înaintea ei, şi zeii ei înşişi nu v-ar mai putea salva, pe domnia voastră sau naţiunea.

44
Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

— Da, stăpâne, este magnifică.

Ochii lui Nirati străluceau intens când se sprijini de braţul lui Nelesquin şi privi spre nava uriaşă. Construcţia ei îi amintea foarte mult de *Lupul furtunii,* dar această navă era mult mai mare sub toate aspectele. Capul sculptat de la prova era un urs furios, sfâşiind aerul cu ghearele de parcă numai cu puterea labelor sale masive ar fi putut trage nave prin valuri.

— Ce nume ai să-i dai?

— Este *Ursul Încoronat,* chicoti Nelesquin înveselit. I-am pus pe fierarii mei să facă o coroană de aur pentru capul sculptat.

— Şi dacă va cădea? ridică ea privirea surprinsă.

El se întoarse şi-i luă bărbia în mâinile lui mari.

— Şi ce dacă? Aturasixanul ar putea face coroane pentru fiecare locuitor din imperiu, ba şi de nouă ori pe atât. Bogăţia acestui tărâm este fără seamăn, dar cea mai mare comoară de aici eşti tu, dragostea mea.

Ea zâmbi şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Eşti mult prea bun, stăpâne.

— Numai cu tine, Nirati.

Ea zâmbi din nou şi privi înapoi spre corabie, reţinând în taină adevărul din comentariul lui. Nelesquin răsturnase cerul şi pământul pentru proiectele sale de construcţii. Avusese nevoie de Qiro să-i găsească o felie din continentul său unde puteau fi ridicate păduri enorme, apoi o alta unde să fie create fiinţe potrivite să le taie. Odată ce acestea au fost realizate, s-au ridicat munţii, pentru crearea văilor, astfel ca râurile să transporte

lemnul pe coastă, iar acolo, constructorii de nave îşi puteau începe munca. Pe versanţi, alte creaturi îşi săpau vizuinile, iar focurile se aprinseră în interiorul munţilor în timp ce fierarii lucrau zi şi noapte – ambele se scurgeau repede acolo –, îndeplinind comenzile pentru armata lui Nelesquin.

Nelesquin zorea din greu pe toată lumea şi, deşi promitea recompense pentru izbânzile lor, pedepsele sale erau, adesea, crude şi definitive. Nu tolera nici un fel de împotrivire, accepta foarte puţine explicaţii şi părea mult mai mulţumit ca bunicul ei să creeze o nouă rasă, care să se plece în faţa voinţei sale, decât să-i păstreze pe cei deja vinovaţi de a-l fi dezamăgit.

Numai o singură dată văzuse partea lui întunecată acţionând împotriva ei. Dragostea ei pentru Takwee o inspirase să pună deoparte o porţiune din Anturasixan unde membrii supravieţuitori ai raselor distruse de el puteau trăi în pace. Practic, ca întotdeauna, Nelesquin nu distrugea un grup până când nu avea altul, pregătit să-l înlocuiască pe primul, ceea ce-i dădea răgaz să ducă departe câte un mic grup de populaţie.

Când descoperise ce făcuse, furia lui fusese monumentală. Ea începuse să tremure, iar Takwee se zburlise, dezvelindu-şi dinţii. Această dovadă de sfidare păruse că-l amuza, reuşind să-l scoată din starea de furie. Din acel moment, îi permise lui Nirati să aibă propriul ei sanctuar. Vorbea despre el ca despre Tărâmul Jucăriilor Pierdute, şi nu înceta să se amuze de ce erau în stare să facă acele creaturi când erau lăsate de capul lor.

Din fericire, nu avea prea mult timp ca să observe ce făceau.

— *Ursul Încoronat* va fi magnific şi de-abia aştept să plec din nou pe mare. Mi-a plăcut atât de mult. Vântul pe faţă, stropii de apă care spală puntea. Am fost un marinar bun în tinereţile mele, dar apoi alte interese şi chestiuni m-au adus acasă, în Erumvirine.

Zâmbi, însă ochii lui se aţintiră altfel acum.

— Înainte ca Turasyndul să fi ameninţat măcar imperiul, ne scoteau din minţi piraţii din Marea Întunecată. Prin Ixyll se desfăşura o intensă activitate comercială, spre porturile din Dolosan şi peste Marea Întunecată, către imperiu. Piraţii jefuiau tot. Împăratul m-a însărcinat pe mine, împreună cu alţii, să-i zdrobim. Am luptat cu ei şi-am pus capăt flagelului. Am luat parte şi la cucerirea Dreonathului.

— Nu ştiu nimic despre toate acestea, stăpâne, dădu Nirati din cap.

— Nu?

Nelesquin o trase jos cu el, să stea în iarba de la umbra *Ursului Încoronat.*

— Nici nu-mi vine să cred că evenimentele ulterioare au eclipsat cea mai mare campanie navală purtată vreodată. Piraţii se strânseseră sub comanda unui conducător unic, un viruk numit Dosaarch. Erau cu toţii nişte nelegiuiţi. Virukul a ridicat pretenţii asupra ruinelor unei fortăreţe în ruine, spunând că fusese cândva o proprietate de familie. Nu ştiu care era adevărul, însă era un loc malefic, pustiu şi întortocheat, plin de capcane şi vrăjitorii care i-au răpus pe mulţi, ticălos şi erou, fără deosebire.

Trăsăturile i se înăspriră în timp ce vorbea.

— În acea campanie s-a zămislit Urgia voastră, iar dacă aş fi ştiut la ce va duce, în anii următori l-aş fi sfătuit pe tatăl meu să arate milă faţă de piraţi. Indiferent ce puteau să ia de pe urma atacurilor, ar fi fost un preţ mic pentru păstrarea imperiului său.

— N-ai fi avut cum să cunoşti viitorul, iubire, îl mângâie Nirati pe obraz.

— Poate că nu, pentru inima bărbaţilor poate fi la fel de întunecat ca şi Gol’dun, iar noi n-avem cum să ştim.

Privi în jos şi-l pufni râsul, dându-se încet pe spate.

— Pe atunci eram tânăr şi aveam mulţi să-mi ţină companie, pe care-i consideram prieteni buni, bărbaţi pentru care mi-aş fi pus şi viaţa drept chezăşie, dar nu numai bărbaţi. Pe când ne îndreptam spre Dreonath, un viruk pe nume Rekarafi era la dreapta mea, iar Virisken

Sohir la stânga. Cei câţiva care mi se vor alătura ca *vanyeshi* erau şi ei cu mine. Unii voiau să dobândească glorie, dar pentru mulţi alţii, gloria era în faptul că se puseseră în slujba mea.

Ea zâmbi, în pofida faptului că recunoscuse numele virukului care-i atacase fratele, şi-l sărută pe Nelesquin pe umăr.

— Servind patria împreună cu tine ar fi trebuit să însemne o glorie suficientă pentru mulţi.

— Desigur, ai dreptate, dar erau destui care nu puteau descoperi înţelepciunea acestui lucru, se încruntă el o clipă. Pe atunci principatele numite acum Nouă erau doar nişte provincii oarecare. Nu vă consideraţi drept nalenieni sau morythieni, eraţi doar imperiul. S-ar putea să-i datoraţi supunere unui nobil nalenian, însă asta era doar o denumire geografică, nu un sens al naţionalităţii. De fapt, generalii şi administratorii poartă, adesea, un titlu legat de un anumit loc, dar au servit în altul, ceea ce făcea dificil pentru oricine să adune suficientă putere încât să rivalizeze cu imperiul, zâmbi Nelesquin la această amintire. Tatăl meu avea două feluri de neveste, exact ca împăraţii de dinaintea lui. Soţiile de sânge erau fiice de nobili, cu care se căsătorea prin ceremonii oficiale. Copiii lor vor fi prinţii şi prinţesele, iar el putea desemna pe oricare dintre ei să-i fie moştenitor. Eu eram al treilea în linia de succesiune la tron când am fost trimis să lupt cu piraţii şi, trebuie să admit, nutream speranţe să urc acolo dacă reuşeam să fim victorioşi. Celelalte soţii ale sale erau doar pentru plăceri. Şi ele puteau fi fiice de nobili, dar cel mai adesea erau numai curtezane foarte instruite, dăruite împăratului pentru obţinerea unui favor. Copiii lor, dacă existau, erau bastarzi, cu titluri preluate de la mamele lor, sau le obţineau prin merite. În pofida nelegitimităţii lor, la curte erau trataţi la fel ca noi ceilalţi şi multe erau şcolile care se înghesuiau să-i primească pentru instruire, continuă povestitul şi zâmbetul îi despărţi în două barba neagră. Am trecut noi prin aventuri în imperiu, dar confruntarea cu piraţii urma să fie cea mai măreaţă dintre

toate. Aşa că ne-am dus, bălăcindu-ne în apă şi sânge. În vreme ce flota noastră a debarcat o armată în nord, eu am luat trei companii din est. Rekarafi cunoştea o cale spre fortăreaţa piraţilor şi, în vreme ce ei erau cu ochii pe drumurile dinspre nord, am atacat. I-am vânat prin furnicarul acela şi-am retezat chiar eu capul lui Dosaach. I l-am prezentat tatălui meu, iar el m-a făcut Prinţ Moştenitor.

— O calitate pe care aţi meritat-o cu prisosinţă, Alteţă.

Nelesquin îi luă mâna dreaptă într-a lui şi-i sărută palma.

— Mă flatezi, pentru că nu ştii cât de mult am exagerat în acest recital.

— Cred că ai fost mult prea modest, zâmbi ea. Dacă ai fost Prinţ Moştenitor, de ce nu te-a trimis tatăl tău să rezolvi ameninţarea turasyndă?

— Au existat multe motive, chestiuni complicate, oftă Nelesquin. Tatăl meu era foarte bun la observarea detaliilor, mai potrivit pentru birocraţie decât pentru conducerea unei ţări. Piraţii ameninţaseră doar modul calm în care decurgeau lucrurile în imperiu, dar nu şi imperiul. Turasynzii constituiau o ameninţare în ambele sensuri, în vreme ce tata s-a repezit să menţină funcţionarea imperiului, n-avea o viziune suficient de largă ca să înţeleagă cum să trateze cu ameninţarea. Şi mai era şi politica de care să se ţină cont, îi coborî glasul. N-am să te mint, Nirati, m-am băgat în politică. Poziţia mea nu era sigură, aşa că am luat măsuri s-o consolidez. Prietenul meu, Virisken Soshir, a fost răsplătit cu funcţia de şef al gărzii tatălui meu. Eu am făcut avansuri altor facţiuni şi-am devenit un iniţiat în metodele *vanyeshilor.* Asta i-a înspăimântat pe unii dintre nobili şi s-au apucat să uneltească pentru a-l întoarce pe tata împotriva mea. Atunci când a avut cea mai mare nevoie de sfaturile mele, nu mi s-a permis să-l văd. N-a luat nici o decizie atunci când ar fi fost absolut necesar. A şovăit şi atunci Cyrsa, una dintre soţiile sale de plăcere, l-a ucis şi i-a uzurpat tronul.

— Atunci a împărţit ea imperiul şi-a pornit în Pustietăţi, să se războiască cu turasynzii.

— Exact.

Nelesquin îşi strânse uşor buzele, apoi privi într-o parte. O lacrimă licărea pe obrazul său stâng.

— M-am alăturat ei, aducându-i cu mine pe toţi cei care-mi fuseseră loiali. M-a ridiculizat, făcându-mă Prinţ de Erumvirine. M-a batjocorit. Mi-a încredinţat, mie şi *vanyeshilor,* o sarcină imposibilă, apoi ne-a trădat şi-am fost înfrânţi. Şi nu se putea altfel, din moment ce uzurpatoarea n-ar fi rezistat niciodată dacă m-aş fi întors.

— Ai vrut binele imperiului, dragostea mea.

Nirati se ridică şi-i şterse lacrima cu degetul, apoi şi-l duse la gură şi-o gustă.

— Ştiu că faci tot ceea ce-i mai bine şi acum.

— Există greşeli care trebuie îndreptate. Am aşteptat multă vreme pentru asta.

Ea-l asculta, însă cu gândul în altă parte. În timp ce el îşi continua vorbele-i dulci, ea simţi amăreala din lacrima lui şi ştiu că nu-i spusese totul. Nu-şi imagina că o minţea. Deşi nu avea nici un dubiu că era capabil de înşelăciuni, mai ştia că n-ar fi minţit-o în mod deliberat.

Mărturisirea lui nu se potrivea prea bine cu poveştile cu care crescuse. *Vanyeshii* erau răi şi, în consecinţă, conducătorul lor trebuie să fi fost la fel. Împărăteasa Cyrsa era o eroină, pentru că salvase imperiul. Deşi era gata să accepte că existau mai multe puncte de vedere, iar supravieţuitorii Urgiei erau interesaţi în a prezenta acest status quo drept legitim, se părea că adevărul se afla mai aproape de ceea ce auzise pe când era o copilă.

Nu avea nici o dificultate în a-şi imagina un prinţ oferindu-se să-i protejeze pe acei barzi care cântau balade pentru demonizarea lui Nelesquin. Dacă el avea dreptate, şi dacă se întorcea, pretenţiile lor asupra puterii s-ar evapora. Tot aşa cum ceea ce desena bunicul ei pe hărţi influenţa modul în care era percepută lumea, nu putea fi tot aşa modelată şi istoria?

Fraţii ei savuraseră istoriile cu Amenis Dukao, unul dintre soldaţii care se aventuraseră spre vest, alăturându-se împărătesei. Relatările despre isprăvile sale fuseseră etichetate drept născociri, deşi multe dintre observaţiile conţinute de ele, în special cele referitoare la Pustietăţi, erau considerate corecte de către cei care se aventuraseră în aceste locuri. *Ce-ar fi dacă poveştile sunt adevărate şi au fost declarate născociri pentru a le face inofensive?*

Şi ce-ar fi dacă aş prefera să nu-mi amintesc că am murit, răpindu-i morţii puterea sa? O trecură fiorii. Kunjiqui fusese întotdeauna paradisul ei, un loc perfect, invocat din visele devenite sanctuarul ei, pe vremea când era o copilă. Bunicul ei îl făcuse cumva real, pentru a-i oferi un adăpost faţă de ceva oribil din viaţa ei. *Iar după moartea mea am acceptat acest loc ca pe un paradis la care sunt îndreptăţită?*

Nelesquin se întinse şi-i luă cu blândeţe bărbia în mâinile sale.

— Ce-i, iubire? Ai tremurat.

— Nu-i nimic.

— Spune-mi.

Ea-l privi în ochi şi-i văzu plini de compasiune.

— Am murit şi nu-mi pot aminti de ce şi cum.

— Şi eu am murit şi îmi *amintesc* circumstanţele. Fii mulţumită că tu nu poţi, clătină el încet din cap.

— Da, stăpâne.

— Am fost neglijent, îi ridică el bărbia. Există o treabă pe care trebuia s-o fac, însă am neglijat-o. Te rog să mă ierţi şi să-mi permiţi să iau măsuri.

— Ca să faci ce, stăpâne? ridică Nirati din sprâncene, nedumerită.

— Să fac pentru tine ceea ce-am făcut şi pentru mine.

Făcu un gest cu mâna stângă, strânse pumnul, apoi îl deschise. Un fluture minunat, verde, cu marginile aripilor colorate în negru, fâlfâia paşnic în palma lui.

— Oh, stăpâne, dar este minunat, zâmbi Nirati.

— Şi te va sluji foarte bine.

Îl ridică la buze, şopti ceva ce ea nu putu înţelege, apoi îl lansă spre cer. Insecta pluti un moment, apoi începu un zbor leneş şi şerpuitor spre nord.

— Ce face?

— M-am dedicat îndreptării lucrurilor care au dus la distrugerea imperiului. Acum, m-am apucat să repar şi injusteţea morţii tale.

Se aplecă şi o sărută. Cu buzele mângâindu-le pe ale ei, adăugă:

— Cel care te-a ucis se va pomeni curând mort.

Nirati îi întoarse sărutul, uşor şi repede. Ideea de violenţă săvârşită în numele ei o deranja, dar uciderea persoanei care o omorâse i se părea justă.

— Va fi repede?

— Dintr-o anumită perspectivă, da.

Nelesquin se desprinse din îmbrăţişare şi zâmbi.

— Din punctul lui de vedere, probabil că nu.

Ea se gândi o clipă apoi dădu din cap.

— Mulţumesc, stăpâne.

— Este plăcerea mea.

Se ridică şi o ridică şi pe ea în picioare.

— Vino, dragostea mea, am să-ţi arăt cabina mare unde vom sta în timpul călătoriei spre nord. Nava ne va aduce acasă, ca să pot să recuperez tronul menit mie de atâta vreme.

45
Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânţărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea An al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea An al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Maicana-netlyan, Caxyan

Dacă n-ar fi avut talent pentru alte limbi, Jorim şi-ar fi petrecut restul zilelor la etajul casei Regelui-Vrăjitor, zgâindu-se la lespedea albă-argintie. Zâmbi când se gândi, pentru că ceea ce aflase ar fi putut garanta că se va întâmpla chiar aşa. *Am să zac aici o veşnicie dacă asta nu merge.*

Cencopitzul îl ajuta cum putea. Deşi îl compătimea pentru situaţia lui, nu se pricepea la descifrarea limbajelor. Ascultă politicos ce-i spunea Jorim despre descoperirile sale, iar faptul că-i explicase propriile lui concluzii îl ajutase enorm pe tânăr. Ar fi fost furios dacă nu primea *mai mult* ajutor din partea lui, însă una dintre revelaţii îi oferi o explicaţie pentru faptul că s-ar fi putut să fie imposibil.

Jorim îşi desprinse privirea de pe lespede şi inscripţiile ei în mişcare.

— Aţi făcut o observaţie despre faptul că timpul nu se scurge întotdeauna în aceeaşi direcţie aici.

— Retrăiesc zile, chiar şi pe cele plicticoase, dădu din cap Regele-Vrăjitor. Când se petrece ceva interesant, mă bucur, dar mai apoi recad într-un ciclu de zile anoste. Mi-a *trecut* prin minte că atunci când mă concentrez sunt capabil să contracarez efectele schimbării sensului timpului, iar atunci când mă plictisesc, mă abandonez lui.

Jorim făcu un semn cu capul şi apoi arătă spre lespede.

— Cred că aceasta este sursa schimbării sensului timpului.

— Ce vrei să spui?

Cartograful nalenian indică un morman de piei pe care scrisese cuvinte cu cărbune.

— Am privit sigiliile modificându-se pe suprafaţa lespezii şi-am presupus că literele îşi schimbă forma. Cred că există o altă soluţie. Am identificat cinci scriituri diferite, dar există alte două pe care nu le-am putut desluşi.

— Varianta virukă şi cea din litere contorsionate, dădu Cencopitzul din cap.

— Corect. Acum acelaşi mesaj pare să fie scris în fiecare limbă, acoperind lespedea în întregime. Deşi cuvintele apar la întâmplare, ele se arată mereu în acelaşi loc pe lespede.

— Exact. Aceeaşi propoziţie se repetă la nesfârşit, iar propoziţiile se dezvăluie în momente diferite.

— M-am mai gândit la ceva, vorbi Jorim şi-şi întinse oasele. Lespedea are opt straturi de suprafaţă, una pentru fiecare limbă şi una goală. Am văzut porţiuni ale fiecărui strat, în momente diferite, aici un cuvânt viruk, apoi imperiala, apoi o porţiune goală. Vedem toate straturile în acelaşi timp, dar numai mici porţiuni din ele.

Vanyeshul începu să se gândească.

— N-ar fi de neconceput să nu se întâmpla aşa ceva, dar puterea şi controlul necesare sunt aproape de necrezut. Este, cu siguranţă, peste puterile unui om.

— Dar nu şi de ale unui zeu, nu?

— Nu m-aş aventura să definesc puterile unui zeu, dădu din umeri Regele-Vrăjitor. Oricum, cred că analiza ta este corectă. Magia ar explica, de asemenea, problemele cu modificarea timpului.

Jorim se străduise să copieze şi să verifice mesajele. Reuşiseră să identifice inscripţii în limbajul imperial, în virukă, soth, amentzutl şi o versiune imperială despre care *vanyeshul* spunea că fusese folosită de vrăjitori pentru înregistrarea formulelor magice. Jorim putea să traducă doar limbajul imperial şi amentzutl, iar Cencopitzul căzu de acord că şi mesajul *vanyesh* se potrivea.

În cel imperial, propoziţia consta din două rânduri şi şase cuvinte: Deschis din afară / Închis spre înăuntru. Formularea o definea ca pe o veche cimilitură imperială, iar formatul ei supravieţuise până în copilăria lui Jorim. De fapt, orice copil mai mare de cinci ani ştia că răspunsul era *uşă.*

Această explicaţie îl făcu să se simtă doar puţin mai bine decât înainte.

— Ar putea însemna ceva evident sau ar putea avea multe înţelesuri.

Regele-Vrăjitor tăiase în două un fruct verde, dezvăluind un sâmbure mare în interior şi un miez de un portocaliu ţipător, din care picura un suc dulce.

— Presupunând pentru o clipă că eşti Tetcomchoa şi că te-ai decis să laşi ceva aici, pentru tine, ai vrea ca soluţia să fie simplă ori complexă şi incredibil de manieristă?

— Probabil că ambele.

Jorim luă o îmbucătură din fruct, apoi îşi linse sucul de pe degete.

— Ştim amândoi că aceasta a fost o ghicitoare pentru că am văzut stilul lor în cele Nouă Principate. Au şi amentzutlii acelaşi fel de cimilituri între tradiţiile lor?

— Nu în acest format. Ghicitorile lor sunt, de obicei, din şase rânduri, sau chiar doisprezece, şi au de regulă două răspunsuri.

— Aşadar, Tetcomchoa îşi lasă mesajul aici, ştiind că va înfiinţa un imperiu şi că într-o bună zi va reveni în lume prin intermediul unei persoane născute în Nouă, care va ajunge aici şi va descoperi că a lăsat o ghicitoare, se strâmbă Jorim. Presupunem o mulţime de lucruri.

— Şi ce-ar fi dacă un zeu cunoaşte numai ceea ce *va* funcţiona, dar nu ştie cum şi când, nici măcar de ce?

— Vrei să spui că trebuie să ne încredem în *uşa* din cheia ghicitorii şi să nu ne mai batem capul cu restul?

Cencopitzul îşi ridică bărbia şi supse sucul răspândit pe buza de jos.

— Asta-i vrut să gândeşti?

— Nu prea eşti de mare ajutor.

— Iartă-mă. Cred că *uşă* reprezintă calea spre soluţie. Este destul de simplă pentru a fi atinsă, însă descătuşarea adevărului său va fi mult mai dificilă. *Asta* s-ar putea să fie ceva ce numai reîncarnarea lui Tetcomchoa ar putea rezolva.

Jorim aproape că ignorase comentariul, considerându-l o persiflare facilă, însă ceva din cuvinte începu să rezoneze. Poate că numai *el* ar putea fi în stare să găsească o soluţie a problemei prezentate de lespede. Neştiind exact cum s-o definească, complica şi mai mult lucrurile, însă ştia că ascuns în lespede sau dedesubtul ei se afla ceva ce trebuia să-i aparţină. *Va trebui să intru acolo.*

Revelaţia îl duse înapoi la ghicitoare. O analiză, apoi examină lespedea şi, în final, observă ceva ce nu mai văzuse înainte. Făcu descoperirea în inscripţia amentzutlă şi în soth. Ambele limbi se bazau pe pictograme, care rămăseseră foarte grafice şi recognoscibile. Scriitura imperială, la fel ca virukiana, avea de asemenea în componenţă pictograme, dar deveniseră foarte stilizate şi nu mai semănau deloc cu cuvintele pe care le reprezentau.

Atât soth, cât şi inscripţiile amentzutl puteau fi citite de la dreapta la stânga, sau de la stânga la dreapta. Scribii înregistrau, de obicei, lucrurile de la stânga la dreapta, însă arhitecţii şi decoratorii de clădiri preferau să schimbe orientarea literelor pentru a avea inscripţii simetrice. Înţelesul lor nu se schimba şi puteau fi descifrate cu uşurinţă dacă citeai spre gura oamenilor sau animalelor reprezentate. *Conversaţia se poartă faţă-n faţă, a ta şi a lor.*

Inscripţiile soth şi amentzutl schimbau direcţiile, însă propoziţiile rămâneau la locul lor, pe lespede. Asta însemna că acolo nu fuseseră opt faţete, dintre care una goală, ci zece. Repetarea propoziţiilor în cele două limbi trebuia să aibă o semnificaţie, aşa că Jorim îşi derulă în minte ghicitoarea de la cap la coadă şi de la coadă spre cap şi ajunse la o soluţie.

Cencopitzul privi în jos la el.

— Cred că ceea ce ai de gând să încerci este foarte posibil, dar numai dacă gândeşti corect. Dacă nu, te va ucide.

— Atunci ar fi mai bine să am dreptate.

Jorim se întinse pe lespede. Îşi dăduse jos toate veşmintele. Piatra îl învălui cu răceala ei, dar nu putea simţi cum se schimbau inscripţiile la spatele său. Asta era cum nu se putea mai bine, pentru că i se făcuse pielea de găină.

Regele-Vrăjitor îi oferi o plecăciune formală.

— Nădăjduiesc că-ţi cunoşti bine mintea. Sau amândouă, spuse îndreptându-se de spate, apoi zâmbi. Am să te las acum să faci ce trebuie.

— Mulţumesc. Vei şti dacă a mers.

Jorim îşi închise ochii, îşi mişcă umerii şi se făcu comod. Îşi încercă mintea şi căută lespedea. Avusese o tentativă de a identifica prin *mai* şi înainte, dar scăpase oricărei definiţii. Până când nu considerase ghicitoarea mult mai profundă, problema sa cu lespedea nu avusese nici o noimă, pentru că era dificil de definit ca o creatură în viaţă.

Şi asta nu pentru că ar fi vie, ci pentru că este pregătită pentru cineva în viaţă.

Derulând ghicitoarea înainte şi înapoi, o întoarse într-un cerc. Uşa era închisă pentru exterior, iar asta însemna că numai ceva din interior o putea deschide. Odată deschisă, uşa va permite intrarea a ceva din afară. Acel lucru va deveni, apoi, cheia dinăuntru, care o va putea deschide. Asta echivala cu faptul că atât cheia din interior, cât şi cea din afară erau identice, iar contopirea lor va fi ceea ce putea descifra ghicitoarea.

Pregătindu-se, atinse *maiul,* apoi, aşa cum făcuse cu Nauana, îşi proiectă propria sa esenţă în lespede.

Îl sfâşie suferinţa, provocându-i spasme în fiecare muşchi, contractat puternic. Spatele i se arcui, iar trupul îi intră în convulsii. Înaintea ochilor săi izbucniră scântei, iar din gură îi curgea sânge, de acolo de unde-şi muşcase limba. Ar fi vrut să intre în panică, ar fi vrut să fugă, dar

rămase pe loc. Îşi insuflă şi mai mult esenţa, întărind-o cu *mai,* şi o împinse dincolo de rezistenţa iniţială.

Simţirea sa de sine trecu repede, apoi se lovi de o altă barieră. De data asta, sângele i se făcu acid în vene. Îşi simţea creierul de parcă fierbea, iar ochii erau gata să-i pocnească. Imagini cu ceea ce le făcuse mozoyanilor începură să-l tortureze. Se simţea de parcă ar fi luat foc şi ar fi îngheţat în acelaşi timp; de parcă numai impulsurile de durere îi mai ţineau trupul să nu se destrame.

Se strădui să treacă şi de asta, apoi aproape că-şi pierdu controlul. Ceea ce fusese el însuşi, ceea ce percepuse ca pe o lance solidă de lumină albă străpungând lespedea se spulberă într-un curcubeu de *el însuşi.* Fiecare rază ricoşă şi lovi altceva, apoi fiecare dintre acele raze se îngroşă şi crescu în strălucire. Se întorceau înapoi în toate unghiurile, îndreptându-se spre un punct unic, iar când se ciocniră, explodară într-o erupţie orbitoare de lumină.

Jorim se simţea alunecând şi se chinui să iasă la suprafaţă. Nu avea simţământul că s-ar fi înecat, cât pe cel că era îngropat. Nu simţea nici un fel de panică din cauza asta, ci doar dorinţa de a se orienta.

Culori fulgerau dincolo de el şi se întinse spre ele. Nu-şi putea vedea mâna, dar putea simţi ceva. Uneori era o mână, alteori o gheară. Încercă iarăşi şi iarăşi să tragă de una dintre razele de lumină, însă ele-i scăpau.

Apoi prinse una şi se trezi din nou înapoi în lume, stând pe vârful unei clădiri pe care o recunoscu drept de origine imperială, dar străveche. Stătea acolo, privind în sus spre cer. Îl recunoscu pe Chado, tigrul, şi Quun, ursul, fiecare dintre ei înfigându-şi ghearele în puzderia de stele împărţite ca pradă.

Cineva vorbi în urma lui. Se întoarse şi-i zâmbi bărbatului în armură care stătea acolo. Deşi purta o armură de felul celor comune în Imperiu, iar culorile sale şi trăsăturile erau imperiale, imaginea pictată pe platoşă şi felul în care-şi purta părul erau amentzutle.

— Da, Urmyr, am făcut o treabă bună pacificând cele Trei Regate. De acum, putem să le cucerim pe cele cinci

din sud şi pustietăţile din nord. Va fi un bastion împotriva revenirii.

— Voi face tot ce-mi cereţi, Stăpâne, dar nu înţeleg unele dintre cele spuse, răspunse războinicul plecându-se.

— Bucură-te că nu înţelegi, simţi Jorim cum râde. Unele dintre aceste lucruri nu sunt menite pentru mintea omului.

Viziunea tremură şi se destrămă într-un milion de scântei. Veni o altă străfulgerare şi-o prinse. Pe dinaintea lui trecu o viziune a războiului, cu reptile înalte de patru metri ridicând ghioage de luptă de obsidian cioplit şi aruncându-se asupra liniilor amentzutlilor. Bipezii nu purtau nici o armură peste pielea lor groasă şi verde, dar se vopsiseră în culori de o strălucire nefirească, în modele haotice. Ştiu că aceştia trebuiau să fie ansatlii, iar modelele aduceau vrăjile în sprijinul creaturilor.

Îşi ridică mâinile şi se concentră. Echilibrul se schimbă, iar ceea ce fusese răcoros se topi, arzând şi dogorind. Iar ansatlii urlară şi căzură. Ai lui năvăliră, săbiile se ridicară şi loviră…

O lată imagine se ciocni cu prima şi explodă. Se trezi pe un alt câmp de bătălie, de data aceasta în imperiu. Văzu şi mai multe armate şi recunoscu flamurile ca fiind aauale, deşi nu cunoştea locul. Îl frapă că trupele din Virine şi cele deseiene erau aliniate de-o parte, iar celelalte – străine – le atacau. Creaturi gigantice de metal, precum *gyanrigoţii,* însă mult mai mari, se aruncară spre liniile din faţă, aruncând soldaţii zdrobiţi aşa cum ar fi împrăştiat un copil soldaţii de jucărie.

Îi parveneau imagini după imagini. Amintiri şi experienţe şi viziuni se amestecau şi se contopeau. Din când în când, nu mai auzea nimic şi era răscolit de viziuni dezolante. În altele, totul părea să fie invizibil, dar auzea voci şi sunete. Uneori era bărbat, iar cel puţin o dată animal. Unele experienţe le percepea intim, iar altele rămaseră atât de îndepărtate, încât numai prin sforţări îşi putea da seama ce se întâmpla.

Totul începu să se desfăşoare din ce în ce mai rapid, încercă să studieze totul, dar ajunse să fie copleşit.

Culorile se învârtejeau în jurul său, un ciclon de experienţe. Durere şi pace, şocul morţii şi mângâierea uşurării, agonia vieţii şi bucuria de a fi trăit toate acestea pulsau prin el. Se simţi pierdut şi singur şi, în acelaşi timp, în compania celor mai viteji dintre însoţitorii pe care şi i-ar fi putut imagina.

La un moment dat, când totul se apropie de el, îl potopi bezna. Era sigur că nu leşinase, dar când îşi deschise din nou ochii, ştiu că trecuse ceva timp. Cât de mult, n-ar fi putut spune, iar Regele-Vrăjitor nu era nicăieri să-l ajute.

Rămase acolo un moment, în groapa puţin adâncă deasupra căreia stătuse lespedea. *Magia s-a declanşat pentru că lespedea am fost eu, eu cu totul, toate încarnările, din toate timpurile.* Tetcomchoa se descotorosise de tot ceea ce nu-i trebuise ca să fie Taichun. Acea parte din el aşteptase aici pentru a fi chemată.

Jorim se ridică şi-şi strânse picioarele la piept. *Sunt un zeu. Am fost dintotdeauna un zeu.* Clătină încet din cap. *Aşadar, ce înseamnă asta pentru restul familiei mele?*

46
Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânţărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Marele Ministru Pelut Vniel se uită la Junei Aerynnor prin gaura mascată. Tânărul nu părea deloc nervos, dar nici nu fusese vreodată aşa. Proiecta o aură de calm foarte elocventă în privinţa utilităţii sale.

Vniel i se adresă printr-o eşarfă groasă de lână, pentru a-şi masca vocea.

— Te-ai aranjat bine la curtea lui Vroan. Asta ne face plăcere.

— Asta-i ceea ce-aţi vrut.

— Dar realizată la iniţiativa ta. Acum, spune-mi, ce-ai mai auzit de Prinţul Eiran?

— Toată lumea ştie că este dat dispărut. Se presupune că e mort, asasinat, vorbi bărbatul zvelt arătând în direcţia cartierului templelor. Prinţul Cyron şi-a făcut apariţia la Templul Dragonului să ardă tămâie. Este limpede că-l consideră mort. Dar, şi mai important, nu există nici un motiv pentru care helosundienii să-l fi răpit pur şi simplu. Nu ar servi la nimic, aşa că l-au lichidat.

Vniel îşi şterse lacrimile cu o batistă. Fumul de opiu îi provoca usturime, însă vizuina asta era locul cel mai potrivit ştiut de el, unde putea ţine secrete astfel de întâlniri.

— Eşti sigur că nu Contele Vroan a ordonat asasinarea prinţului?

— Ar fi foarte bucuros să poată face aşa ceva, însă n-a considerat că ar avea vreun rost. Era mulţumit să preia chiar el controlul trupelor, şi-ar fi fost fericit să-l fi putut face pe prinţ să i le predea chiar el. Vroan cunoaşte importanţa conducerii unor oameni înarmaţi, iar revenirea

lui pe primul plan le va reaminti tuturor de zilele lui de glorie.

— Iar asta-l pune în poziţia de a prelua comanda în caz de necesitate.

— Asta este şi convingerea sa.

Vniel îl privi atent pe deseian.

— Dar contele nu se opune tocmirii de asasini?

— Vă referiţi la el sau la mine? surâse Aerynnor.

— La amândoi.

— Răspunsul este acelaşi. El şi cu mine am discutat, iar lui i-a plăcut ideea de a-l lăsa pe Nerot Scior să-şi asume responsabilitatea faptei oricărui asasin care l-ar ataca pe Prinţul Cyron.

— Dacă ar fi sau nu implicat?

Bărbatul din mijlocul încăperii încuviinţă din cap.

Vniel îşi închise ochii o clipă, gândindu-se. Se întâlnise deja cu cei mai importanţi miniştri din aparatul birocratic nalenian, şi toţi s-au plâns de situaţia în care se trezise naţiunea. Fusese destul de direct descriind ameninţările dinspre sud, acordul negociat de Pyrust cu helosundienii şi estimarea sa privind neputinţa lui Cyron de a face faţă nici uneia dintre ele, darămite la amândouă deodată. Miniştrii fuseseră de acord, până la ultimul om, că dacă prinţul ar părăsi puterea, pentru a lăsa pe altul mai capabil să gestioneze criza, ar fi o binecuvântare.

Ceea ce însemna că, în mod tacit, erau de acord cu folosirea unui asasin. Prinţul Cyron, chiar şi tatăl său înaintea lui, dovedise un interes nesănătos faţă de modul cum funcţiona aparatul de stat, zi de zi. Ei îşi fixaseră un program de cercetări în afara mecanismului birocratic, reduseseră interacţiunea lui cu birocraţia, iar ca rezultat împărţiseră prea puţin cu miniştrii puterea sau bogăţia. Îl detestau, aşa că ar fi fost mai mult decât încântaţi să-l vadă mort.

Mai ales dacă nu şi-ar fi pătat mâinile.

Oricum, Vniel găsi miopia lor mai degrabă şocantă. Înlăturarea lui Cyron nu ar fi rezolvat problema ameninţărilor dinspre nord şi sud. Deşi Vroan ar putea fi

capabil să-i ţină pe deseieni pe loc, în Helosunde, însă controlul lor total asupra teritoriului nu putea fi anulat, iar Deseirionul va deveni o forţă serioasă, pândind la frontieră. Fără o veghere constantă, Pyrust va înainta spre sud, iar Nalenyrul va cădea.

Însă necesitatea menţinerii unei vigilenţe constante în nord însemna că Vroan va fi solicitat din greu să lupte împotriva invadatorilor dinspre sud. Trupele helosundiene pe care Cyron le deplasase acolo erau legate printr-un jurământ personal faţă de el. Cu toate că Vroan avea o soţie helosundiană şi un copil, capturarea Helosundiei de către Pyrust şi îndemnul ca toţi helosundienii adevăraţi să revină în patrie vor cântări mult în mintea acestor trupe. Vor rămâne ele în sud şi vor proteja Nalenyrul sau se vor retrage spre munţii Helos, apărându-şi propria lor ţară de invadatori?

Asta Vniel nu mai ştia şi nici n-ar fi putut spune ceva cu certitudine. Dar dacă Vroan ar fi înlăturat din tabloul general, iar Prinţul Pyrust ar fi preluat puterea în Nalenyr, toate resursele celor trei naţiuni ar fi putut fi direcţionate pentru a lupta cu invadatorii, alăturând chiar şi Erumvirine imaginii. Pyrust, deşi nu era un prieten al miniştrilor, se va trezi că depinde foarte mult de ei pentru administrarea unui imperiu.

Iar el nu-i mai nemuritor decât alţi prinţi dinaintea lui.

Vniel îşi deschise din nou ochii.

— Cât va fi de dificil ca Scior să fie convins să tocmească un asasin?

— Va fi ceva simplu ca bună ziua.

Vniel se gândea. Pyrust se afla, probabil, la numai cinci zile distanţă cu armata sa.

— Aş vrea să se facă asta cât mai curând posibil.

— Un agent de-al lui Scior a încredinţat nişte bani unei persoane cu o reputaţie îndoielnică, de aici din Moriande, zâmbi Aerynnor. Aceşti bani vor fi folosiţi pentru cumpărarea serviciilor unui asasin care ar putea lovi cu adevărat foarte repede.

— Va trebui să fie unul bun. Este vorba de prinţ. Eşecul va fi pedepsit rapid.

— Va fi scump, din moment ce şansele de scăpare sunt minime. Un *vrilcai* ar putea accepta misiunea pentru a-şi îmbunătăţi reputaţia. Cum vă convine? ridică Aerynnor din sprâncene.

— Oricine de acest calibru trebuie să fie în serviciul deseienilor, iar eu aş prefera să nu-i amestec în tentativă, îşi miji Vniel ochii. Găseşte un helosundian nemulţumit. Spune-i că există dovezi cum că Cyron a pus să fie ucişi atât Koir Yoram, cât şi Prinţul Eiran. Dacă crezi că ar fi de ajutor dovezile certificate, ele pot fi procurate.

— Circulă anumite zvonuri în legătură cu asta.

— Ştiu. Eu le-am lansat.

Exilatul deseian râse.

— Atunci înţelegeţi că uneltirile sunt materialul preferat al clevetelilor de pe-aici, în comunitatea exilaţilor. Majoritatea cred că sunt adevărate şi găsirea cuiva care să răzbune onoarea Helosundiei n-ar trebui să fie ceva prea dificil. Am putea susţine că ambii asasini voiau mai mult sprijin pentru principat şi doreau ca Cyron să înceteze să mai trimită grâne în nord, până când Jasai se întoarce la ai ei. Răzbunarea onoarei ei va oferi, de asemenea, o bună motivaţie. De fapt, un helosundian este o alegere potrivită, pentru că destui dintre ei lucrează la Wentokikun, astfel că pătrunderea în palat nu va fi ceva prea complicat.

— Bine.

— Dar vina va cădea tot pe Nerot Scior? întrebă Aerynnor aplecându-se în faţă.

— Doar dacă nu cumva ai un candidat mai bun.

— Nu, se va descurca bine.

Iar când va sosi momentul repudierii eforturilor lui Vroan, vor apărea documente care vor dezvălui lucrătura Scior-Vroan-Turcol.

— Am doar o singură îngrijorare, ministre.

Aerynnor zâmbi când Vniel întârzie să răspundă.

— Îmi iertaţi presupunerile, dar cred că lucraţi într-un minister. Dacă n-ar fi aşa, n-aţi putea – şi n-aţi face-o –

discuta cu mine astfel de chestiuni. Şi n-aţi dispune de informaţiile pe care le aveţi pentru a face astfel de aprecieri. Astfel, trebuie să iau în considerare faptul că aveţi şi informaţiile de care eu nu dispun. Mi se pare evident faptul că Dinastia Vroan va fi una cu o durată extrem de scurtă.

— Poţi presupune tot ce doreşti.

— Înainte m-aţi ispitit vânturându-mi pe la nas posibilitatea de a urca pe tron, după ce Contele Vroan moare. Deşi accept că circumstanţele ar putea modifica acest curs al evenimentelor, intenţionez să cer să fiu răsplătit pentru acţiunile mele. De aceea voi presupune că soarta contelui nu va fi împărtăşită şi de fiica sa. Eu m-aş simţi foarte bine în Ixun.

— Şi-aţi fi gata să vă mutaţi în Moriande dacă se va ivi necesitatea?

— N-am acţionat bine, până acum, în calitate de agent al vostru? întrebă nobilul deseian depărtându-şi braţele. Este evident că veţi avea nevoie de cineva capabil să pornească împotriva prinţului înscăunat, dacă alte planuri nu vor funcţiona. Ştiţi deja că vestul este un teritoriu care-ar putea zămisli o rebeliune, iar pierderea lui Vroan nu i-ar submina forţa.

Vniel se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Cred că Jarana ar putea fi izolată. Poate că soţul ei chiar a fost asasinat de tatăl ei, din moment ce se opunea uzurpării Prinţului Cyron.

— Cred că este extrem de probabil, domnule ministru.

Vniel zâmbi, în pofida a ceea ce simţea. Aerynnor se dovedea a fi un agent foarte deştept şi foarte valoros. Ştia cum să-i convingă pe oameni că acţiona în interesele lor cele mai importante. Era limpede că-l manipulase pe Scior, iar acum şi pe Contele Vroan. Până şi Vniel îi putea simţi degetele încercând să-l facă să se plece voinţei sale.

Asta înseamnă că este prea deştept. Ministrul îşi îngădui un zâmbet larg. Îl va folosi, apoi se va descotorosi de el, dar va proceda cu multă prudenţă. Atâta vreme cât era convenabil pentru amândoi, Aerynnor va continua să

joace rolul servitorului isteţ. Însă odată ce considera că Vniel nu-i mai putea fi de folos, va găsi el o cale de a-l trăda.

Ar trebui să-l ucid chiar acum. Aş pune capăt tuturor riscurilor.

— Prietene, te rog aranjează acea intervenţie helosundiană de care-am discutat. O zi, două, trei cel mult. Este foarte important.

— Să-i spun Contelui Vroan că operaţiunea este în desfăşurare?

— Ai auzit nişte zvonuri şi vrei să ştii dacă n-ar trebui să acţionezi ca să le opreşti.

Aerynnor îşi căscă o clipă ochii.

— Foarte bine, domnule ministru. Negăm totul.

— Este bine să ştii multe lucruri, inclusiv cele pe care preferi să nu ţi le aminteşti.

— Am să-mi amintesc asta, dădu din cap nobilul deseian. Iar Nerot Scior?

— Dacă ar fi bărbat adevărat, l-ar ucide chiar el pe Prinţul Cyron, n-ar căuta să pună pe cineva s-o facă.

— Exact la ce mă gândeam şi eu. Se află aici, în oraş, aşa că voi aranja să fie găsite dovezi incriminatoare, dacă va fi necesar.

— Foarte bine, zâmbi Vniel. Şi să ştii că demersul tău de a cere mâna Jaranei Vroan va avea aprobarea la nivelul cel mai înalt.

— Mulţumesc.

Dacă Aerynnor mai spusese şi altceva, Pelut Vniel nu mai auzi. Se strecurase dincolo de panoul fals din perete, intrând într-un coridor foarte strâmt. Bâjbâi de-a lungul lui, pipăind drumul, împinse o cărămidă spartă şi se deschise o altă uşă. Se strecură în interior, apoi închise şi zăvori uşa din urma sa.

Se depărtă de ea, apoi se sprijini de perete, domolindu-şi respiraţia.

Zâmbi, când bătăile inimii îi încetiniră şi nu-i mai bubuiau în urechi. Negocierile cu exilaţii pentru a comite o

trădare era ceva ce-ţi întorcea stomacul pe dos. Se gheboşi, de parcă i-ar fi venit să vomite, dar nu ieşi nimic.

Îşi îndreptă spatele sprijinindu-se de pereţii coridorului îngust. Ar fi preferat orice altă alegere decât cea la care fusese obligat. Uciderea unui prinţ şi aruncarea vinii pe alţii nu era ceva uşor, însă aşa trebuia făcut.

Nu pentru binele naţiunii, nici măcar pentru propriul său bine.

Ci pentru binele ministerului.

Pentru ordine.

N-ar fi putut exista nici o altă cauză mai mare.

47
Ziua a 8-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ţinutul Faeut
Erumvirine

Iscoadele trimise de familia Derael ne ţineau sub observaţie de câteva zile, dar n-am luat nici o măsură împotriva lor. Tsatol Deraelkun avea un loc special în istoria Virinei pentru că menţinuse sub control trecătoarea din Munţii Centrali ai Virinei încă dinainte ca imperiul să fi fost împărţit. În Vremea Gheţii Negre şi în timpul ciudăţeniilor răspândite de magia dezlănţuită, fusese răvăşit groaznic de armatele monstruoase şi ras de pe faţa pământului de câteva ori. Cu toate acestea, familia Derael nu permisese duşmanilor să pătrundă în inima teritoriului Virinei, şi-şi consolidaseră şi mai mult casa, de fiecare dată când trebuiseră s-o reconstruiască.

Aşa cum ştiam încă de când am părăsit Kelewanul, la Tsatol Deraelkun vom da lupta cea grea.

Deşi existau multe trecători prin munţi, majoritatea n-ar fi putut lăsa să treacă mai mult de câţiva păstori rătăciţi, cu turmele lor, şi contrabandişti. Împăratul Dailon al IV-lea, care avea rău de mare numai când auzea ţipătul vreunui pescăruş, făcuse eforturi mari pentru a construi Drumul Imperial între Felarati şi Kelewan. Tăierea unui drum prin teritoriul Virinei n-a fost însă prea uşoară, dar s-a făcut, iar primul Deraelkun a fost construit lângă drum, ca o staţie de popas imperială.

De-a lungul epocilor s-a schimbat foarte mult, iar la vremea fărâmiţării imperiului, devenise o fortăreaţă masivă, cu trei cercuri concentrice de ziduri de apărare, şi fortificaţii secundare, legată prin tuneluri şi redute construite atât de meşteşugit din piatra locală încât

rămâneau neobservate până când te trezeai deasupra lor. Moraven trecuse prin regiune de mai multe ori şi, ocazional, fusese oaspetele familiei Derael.

Am recunoscut culorile şi blazonul soldaţilor care blocau Drumul Imperial şi-am bănuit că pentru fiecare duzină la vedere, de cinci ori pe atâţia soldaţi pândeau prin păduri şi defileuri. Armurile lor erau prinse cu corzi în culori alternative, negru, roşu şi galben, făcându-te să te gândeşti la şerpi veninoşi. Blazonul familiei înfăţişa un urs furios, luptând încă, deşi fusese străpuns de două suliţe şi patru săgeţi. Fiecare dintre răni indica un moment când Deraelkun fusese reconstruit, iar ursul părea dornic de un nou atac.

Doi călăreţi părăsiră centrul formaţiei lor şi se apropiară de mine. Mi-am părăsit liniile şi-am galopat spre ei. Încă mai purtam armura morythiană, dar îmi dădusem jos masca. Nu mă deranja deloc să-i las să mă recunoască, şi nici nu m-ar fi confundat cu Moraven, cel pe care-l cunoşteau.

Femeia ridică mâna, iar fiul ei rămase în urmă. Ea mai înaintă încă vreo câţiva metri, apoi îşi struni calul. Amândoi erau înalţi, ea chiar neobişnuit de înaltă. Şuviţe albe se vedeau prin părul ei lung, negru. Le-ar fi putut ascunde, aşa cum ar fi făcut multe femei de vârsta ei, însă acelea nu şi-ar fi pus armură şi nu s-ar fi dus în întâmpinarea unei trupe înarmate. Avea o sabie, dar ştiam că n-ar folosi-o niciodată. Arcul şi tolba de săgeţi prinse la şaua ei, precum şi inelul de jad de la degetul mare al mâinii drepte îmi reamintiră de abilităţile ei.

Mi-am plecat capul spre ea.

— Contesă Derael, este o plăcere pentru mine.

Ochii ei căprui mă studiară cu atenţie.

— Semeni cu cineva cunoscut mie, dar el n-a dovedit niciodată vreo înclinaţie spre a-şi arăta naţionalitatea.

— Schimbarea este necesară, am vorbit, apoi m-am uitat îndărăt, spre sud. Aţi văzut destui refugiaţi venind pe aici ca să ştiţi ce se întâmplă.

— Cei care izbutesc să ajungă până aici sunt mânaţi de tot felul de zvonuri, clătină ea din cap. Nădăjduiesc că ai informaţii substanţiale.

— Avem. De asemenea, şi Prinţul Iekariwynal este cu noi.

Fiul ei, Pasuram, întrebă cu amărăciune.

— Kelewanul a căzut?

— Dacă n-a căzut, asta numai printr-un miracol ar fi posibil, am răspuns şi i-am privit deschis pe amândoi. Ne lăsaţi să ne alăturăm vouă în Deraelkun sau vom muri aici luptând pentru cale liberă?

— Luptând cu noi sau cu cei care vă urmăresc?

— De preferat cu ei, am zâmbit eu.

— Vino, încuviinţă ea. Contele te va primi şi va asculta nerăbdător tot ce ai de spus.

— Cum se simte?

— Mai bine, îşi îngădui contesa un zâmbet scurt. Veştile despre dezastrul din sud l-au însufleţit.

Moraven îl întâlnise prima dată pe Contele Jarys Derael pe vremea când contele era doar un băieţandru. Îl mai văzusem şi după ce se maturizase, îmbătrânise, iar în ultimii ani, privisem cum o boală devastatoare îi distrugea încet viaţa. Spre norocul său, făcuse o partidă bună prin căsătorie, iar copiii lui moşteniseră forţa părinţilor, precum şi o mândrie profundă pentru tradiţia familiei.

Am ajuns la Deraelkun după numai două ore de călărit. Trupelor mele li s-a permis să se aşeze la centura cetăţii, în timp ce eu am călărit spre fortăreaţa principală cu prinţul şi o mână de vasali ai Deraelilor. Nobilii au fost trimişi să se spele, iar contesa m-a condus direct în camerele soţului. Expresia prevenitoare din ochii ei m-a pregătit pentru ceea ce aveam să văd, deşi mascarea reacţiei pe faţa mea n-a fost un lucru prea uşor.

Jarys Derael fusese întotdeauna plin de vitalitate. Foarte înalt şi subţire, prefera suliţa sabiei şi se antrenase cu cei mai buni *naicai* din Nouă. Îşi folosea alonja şi viteza pentru a obţine cele mai mari avantaje şi dacă n-ar fi fost

chemat la datorie, după moartea prematură a tatălui său, ar fi ajuns *jaecainai.*

Dar dacă ar fi fost un Mistic, asta nu l-ar fi scăpat de boală. Nu aveam nici o idee ce era, însă trupul său a început să se atrofieze şi şi-a pierdut controlul asupra muşchilor mari. L-am găsit încă ager la minte, dar când cineva atât de puternic cade pradă unei astfel de slăbiciuni a corpului, totul se transforma într-un blestem care putea devora spiritul. În ultimii ani, se izolase în turnul familiei, iar eu eram prima persoană în afara celor de-un sânge cu el, sau prieten apropiat, admis în prezenţa sa.

Era limpede că fusese pregătit pentru întrevederea noastră, pentru că scaunul cu spetează înaltă unde şedea avea în spate o fereastră orientată spre sud. Strălucirea luminii soarelui pătrunsă prin ea îl lumina din spate suficient de puternic încât să nu-i pot vedea prea bine faţa. Chiar şi aşa, nu era dificil să-ţi dai seama că ciuful său de păr roşcat, cândva foarte des, se rărise şi încărunţise. O pătură-i ascundea trupul de la brâu în jos, şi n-aş fi putut spune dacă-l prinseseră de scaun în curele sau nu. Ţinea un baston în mâna stângă şi era orientat spre o hartă a ţinutului, dar nu mă aşteptam să-l văd mişcându-l.

Iar glasul său producea un gâlgâit de parcă era pe cale să se înece.

— Te rog, *decaiserr* Tolo, ia loc.

Am acceptat invitaţia şi m-am lăsat în scaunul dinaintea lui.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi-l puteţi acorda, milord.

— Iar eu apreciez informaţiile oferite de tine. Ai văzut Kelewanul căzând?

— Nu, însă nu mai avea mult.

Am subliniat situaţia cum o văzusem eu, apoi i-am relatat despre natura duşmanului, începând cu venirea mea în Erumvirine, dar fără a-i spune cum ajunsesem acolo. I-am arătat chiar şi cicatricea de pe antebraţul meu drept şi văzând asta rămase o vreme tăcut.

Chiar şi cu lumina din spate, puteam vedea isteţimea licărindu-i în ochi.

— *Kwajiinii* nu au fost prezenţi în primele confruntări raportate de oamenii tăi.

— Îi puteţi întreba chiar domnia voastră, dacă doriţi, dar până la lupta cu primul, pe drumul spre capitală, nici unul dintre noi nu-i văzuse înainte. Totuşi, este posibil ca ei să fi dirijat lucrurile din spatele cortinei.

— Dar nu s-au arătat în rândurile armatei până la lupta cu Urşii de Fier, nu?

— Repet, nu am ştiinţă de asta, dar s-ar putea ca ei să se fi deplasat de-a lungul râului, iar eu nu i-am văzut niciodată.

Făcând un efort substanţial, reuşi să-şi mişte capul.

— N-ar avea nici un sens să-şi divizeze forţele în acest fel. Impunând disciplina în rândul trupelor tale este calea cea mai bună de a învinge. Iar faptul că au trimis împotriva Kelewanului creaturi semianimalice dă de înţeles că *kwajiinii* n-ar fi împotriva sacrificării camarazilor lor nedisciplinaţi.

— Nu văd nici un motiv pentru care m-aş îndoi de analiza dumneavoastră, am încuviinţat eu din cap. Nu sunt însă convins că ar intenţiona să-i dea pradă pieirii atât de prosteşte. *Kwajiinii* sunt orice altceva, dar proşti nu.

— Să presupui că i-ar folosi necugetat ar însemna să-l consideri prost pe inamic, îi tremură vocea un moment şi înghiţi cu greutate. Oricum, dacă ai dreptate, trebuie să ne întrebăm de ce se îndreaptă spre Deraelkun.

— Mă gândesc la trei răspunsuri posibile, milord, am spus zâmbind uşor. Primul ar fi că vor să cureţe drumul pentru o invazie în nord. Al doilea, că vor să închidă calea unui atac dinspre nord. Iar al treilea, că vor să aibă gloria de a fi distrus Deraelkunul.

— Aş miza pe primele două posibilităţi, cea de-a treia nu merită a fi luată în considerare, nu şi dacă aş vrea să-i socotesc un duşman inteligent.

— A o desconsidera ar însemna însă să negaţi că ar avea cunoştinţă de Deraelkun, ceea ce ar presupune că vor mobiliza forţe insuficiente pentru a vă detrona.

Capul contelui se înclină spre dreapta şi cred că a fost o mişcare deliberată.

— Desigur, este ceva demn de luat în seamă. Am trimis iscoade. *Kwajiinii* şi-au încetinit înaintarea de când i-aţi atacat. Ţinând cont de numărul de trupe care li s-au alăturat şi de viteza lor de înaintare, anticipez că o forţă de asediu de circa douăzeci şi cinci de mii de oameni va fi aici cam într-o săptămână.

Mi s-a strâns stomacul.

— Asta ar fi forţa de asediu din jurul Kelewanului, ceea ce înseamnă că oraşul a căzut. De asemenea, mai înseamnă că au adus mult mai multe trupe pentru pacificarea teritoriului lăsat în urmă.

— Ori asta, ori au măcelărit pe toată lumea.

Nu eram sigur care dintre perspective era mai rea. Ideea că îi uciseseră pe toţi cei din Kelewan mă revolta, dar făcea ca numărul de soldaţi din Erumvirine să fie tolerabil. Dacă, pe de altă parte, aduseseră mai multe trupe la înaintare, ne puteam pomeni cu cel puţin cincizeci de mii de invadatori. Dacă toţi aceştia erau *kwajiini,* invazia nu s-ar fi oprit la graniţa Virinei.

— Ce preferaţi?

— Nici una, nici alta, răspunse şi bastonul din mâna lui se ridică încet, apoi căzu din nou la loc. Am multe de gândit. Te rog, fă-ţi vreme şi revizuieşte lucrările de apărare de aici. Poate că noi doi am putea găsi un mijloc de a-i opri pe invadatori.

— Desigur, milord.

M-am ridicat, am făcut o plecăciune şi m-am retras.

Contesa mă aştepta pe coridor, în timp ce servitorii trecură de mine fără zgomot şi intrară în camera lui.

— Nu mai este bărbatul pe care ţi-l aminteşti, aşa-i?

— Mă tem că nu.

— A fost şi mai rău, spuse şi porni înaintea mea pe coridor. Vino, vreau să-ţi arăt ceva înainte de a examina

lucrările defensive. Este ceva ce n-ai mai văzut înainte. Puţini au avut prilejul, dintre cei care nu sunt din sângele familiei Derael.

— Câţi soldaţi sunt aici? am întrebat, ajungând-o din urmă.

— Dacă nu-i pun la socoteală pe ai tăi, aproape cinci mii, răspunse Contesa cu voce joasă. Trei sunt din trupele casei noastre, şi-am putea primi mai multe, pentru că lorzii veniţi cu tine au trimis după ale lor. Restul de două mii fac parte din miliţie, prost instruiţi, însă bine conduşi. Îi trimitem alături de unităţile mai bine antrenate sau le dăm misiuni de sprijin. Hăituirea inamicului le aduce experienţă fără riscul de a se trezi copleşiţi.

— Există un avantaj în asta. Care este proporţia arcaşilor faţă de spadasini?

— Toţi soldaţii noştri sunt pregătiţi pentru ambele arme, Maestre Tolo, zâmbi ea. Avem un regiment de arcaşi care sunt trăgătorii noştri de elită.

Am coborât o scară circulară, care pleca dintr-o construcţie nouă spre una veche, apoi spre una şi mai veche. Am ajuns la fundaţia turnului. Luă o torţă dintr-un colţar de pe perete şi-o aprinse, apoi mă conduse de-a lungul unui coridor întunecat. Ne-am oprit înaintea unei uşi rotunde, construită ca un dop în perete. Luând o cheie ţinută la gât, o descuie şi, surprinzător, uşa se deschise cu uşurinţă în balamalele ei bine unse.

— Pe vremuri, încăperea servea drept trezorerie a împăratului, când venea în vizită, şi este singura încăpere care a supravieţuit tuturor asediilor. Familia Derael a transformat-o în propria sa vistierie, apoi în muzeu.

Încăperea era plină de comori adunate de-a lungul veacurilor. Tapiserii descriind bătălii măreţe sau evenimente semnificative acopereau pereţii. Flamuri, unele încă însângerate, sau arse, tăiate şi sfâşiate, îngălbenite de vreme, atârnau de tavan. Carcase sparte ale unor maşinării de asediu şi o balistă întreagă fuseseră reconstruite în centrul încăperii, iar statuile de marmură, reprezentându-i pe eroi, le înconjurau. Într-un alt cerc,

care umplea încăperea până la tavan, arme şi armuri atârnau de suporturi de lemn, amintindu-i pe războinicii Derael şi pe alţii, care luptaseră la Deraelkun.

Contesa se opri în apropierea unei armuri care părea intactă. În spatele ei, înălţându-se până sus, o suliţă aproape că atingea tavanul. M-am alăturat ei, admirând armura.

— După cum bine ştii, este a lui. Nu-i la fel ca majoritatea armurilor, cu corzi tăiate, crestături sau găuri mânjite de sânge. La vremea când Jarys a preluat comanda, Tsatol Deraelkun avea o reputaţie care apăra acest loc mai bine decât toţi soldaţii, vorbi ea şi-şi lăsă privirea în jos. A fost întotdeauna visul lui să aibă ocazia să-şi dovedească priceperea ca războinic şi a dat ordin ca armura să-i fie instalată aici, însă n-a venit nimeni, niciodată, să-l pună la încercare. Iar acum, când chiar *vine* cineva, el nu mai este în stare să apere Deraelkunul.

— Cel mai bun războinic este cel care-şi înfrânge duşmanul fără a trebui măcar să lupte, am zâmbit eu.

— I-am spus asta de multe ori şi, deşi acceptă adevărul acestei învăţături, îl roade că nu mai poate lupta.

— Va trebui ceva mai mult decât ca Jarys să-şi pună armura şi să ia suliţa pentru apărarea acestui loc, mi-am mângâiat eu bărbia nerasă. Spuneţi că avem cinci mii de oameni. Cam la vremea când vor sosi aici, s-ar putea să mai primim o mie de soldaţi, însă ei ne vor depăşi cu cinci la unu. Dacă se folosesc de tacticile de la Kelewan, ne vor provoca pierderi încă înainte de începerea bătăliei propriu-zise.

— Nici noi nu suntem chiar lipsiţi de planuri de luptă, dădu Contesa din cap. Vom ridica multe steaguri şi vom aprinde multe focuri, făcându-i să creadă că suntem de zece ori pe atât. Asta-i va mai încetini.

— În mod sigur aceasta-i o idee bună.

M-am întors şi-am examinat altă armură şi tapiseriile, adăpându-mă din istoria acestui loc.

— Cred că de data aceasta însă nu este tactica potrivită, m-am răsucit şi-am privit-o, zâmbind larg. De

fapt, cred că de data asta îi vom înfrânge dându-le impresia că suntem mai slabi decât ar îndrăzni ei să spere.

48
Ziua a 8-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan, Ixyll

Ciras Dejote şi Borosan Gryst îşi reluară drumul spre nord-vest, odată ce părăsiseră Tolwreenul. Chiar dacă aceasta era direcţia în care călătoreau când descoperiseră avanpostul *vanyesh,* şi astfel părea logic pentru *vanyeshi* să-i urmărească pe acest drum, totuşi, era cea mai bună opţiune posibilă. S-o ia spre nord-est, unde ar fi ajuns în Pustietăţile turasynde, părea o idee neinspirată, iar retragerea spre calea lor anterioară ar fi fost şi mai rău. Încă mai aveau o misiune de îndeplinit, s-o găsească pe împărăteasă, iar alianţa dintre *vanyeshi* şi turasynzi – la fel şi pretenţiile *vanyeshilor,* cum că Nelesquin era pe cale să se întoarcă – făcea ca succesul misiunii lor să fie de o importanţă crucială.

— Şi ce-ar fi dacă legenda Împărătesei Adormite nu-i decât o poveste? întrebă Ciras scărpinându-se la ceafă.

— Nu poate fi aşa, răspunse Borosan îndemnându-şi calul de-a lungul unei cărări înguste, care şerpuia pe panta dealului. Dacă ea ar fi fost distrusă – dacă locul în care s-ar fi aflat ar fi fost nimicit – *vanyeshii* ar fi menţionat.

— Asta doar dacă ar fi fost ei vinovaţi, preciză tânărul şi se uită înapoi, să se asigure că bidiviii lor de povară şi *thanatonul* îi urmau. În afară de asta, s-ar putea ca ea să nici nu fi supravieţuit.

— Sunt sigur că a supravieţuit.

— Cum de poţi fi atât de convins?

— Rekarafi ne-a spus pe unde vom merge şi ce vom face, dădu Borosan greoi din umeri. Se deplasează prin Ixyll fără veşminte de protecţie şi poate absorbi magia

dezlănţuită şi-o poate folosi. Cred că ştie că este pe undeva pe-aici.

Ciras se încruntă, deloc încântat de faptul că nu remarcase acest indiciu.

— Dar dacă-i adevărat, de ce nu ne-a spus precis unde să mergem?

— În această zonă? râse inventatorul. Magia haotică modifică în mod constant totul, aşa că nu se păstrează nici un reper.

— Totuşi, asta nu-i o garanţie că vom găsi locul.

— Adevărat, dar cred că s-ar putea să mai fie ceva.

— Ce?

— Cred că tu poţi găsi sanctuarul ei, dacă vrei, oftă zgomotos Borosan.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce spui.

— Am descoperit Tolwreenul pentru că *vanyeshii* te-au văzut luptându-te cu jefuitorii de morminte. Ţi-au lăsat spada şi au privit. Dacă ar fi decis că nu trebuia să ajungem la ei, n-am fi ajuns acolo niciodată. În acelaşi mod, calea noastră poate că duce spre Cyrsa, dar duşmanii ei n-o vor găsi niciodată.

— Vrei să spui că *vanyeshii* şi împărăteasa ar putea sălăşlui foarte aproape unii de alţii fără să ştie?

— Cred că din moment ce una dintre părţi n-a distrus-o pe cealaltă, asta ar fi ideea, ridică inventatorul din umeri.

Ciras era pe cale să protesteze, spunând că ascunderea atât de deplină a sanctuarului împărătesei ar necesita multă magie, dar se opri unde era.

— Deci, dacă ce spui tu ar fi adevărat, nu s-ar fi putut să găsim o rută mult mai directă?

— Poate că deplasarea nu este ceva legat numai de direcţie, explică Borosan şi se întoarse în şa. Dacă priveşti înapoi, spre călătoria vieţii tale, ai străbătut o linie dreaptă?

Spadasinul se gândi un moment, apoi zâmbi.

— Orice cale pare dreaptă prin cătare, dar pe parcurs apar multe alte opţiuni.

— Exact. Poate că nu *vrem* cu adevărat să o găsim pe împărăteasă până când nu vom şti că *trebuie* s-o găsim. Înainte de a-i vedea pe *vanyeshi* şi a şti că au fost aliaţi cu turasynzii, misiunea noastră a fost s-o găsim şi s-o rugăm să ne ajute să împiedicăm un război în interiorul Celor Nouă Principate. S-au dat o mulţime de bătălii între principate şi înainte, aşa că de ce-ar fi situaţia diferită acum?

— Spui că n-ar putea fi găsită decât dacă necesitatea devine urgentă?

— Da.

— Însă graba există doar în mintea celui care caută. Urgent pentru noi s-ar putea să nu pară tot aşa şi altuia, iar insignifiant nouă ar putea fi ceva zguduitor pentru altul.

— Crezi că s-ar putea s-o fi găsit alţii, în alte vremuri? se încruntă Ciras.

— N-ar fi exclus. Probabil că da.

— Dar de ce nu s-a întors atunci?

— Rekarafi spunea că trebuie să fim convingători.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu cei care au găsit-o şi n-au putut s-o convingă să se întoarcă? spuse spadasinul.

— Nu ştiu, prietene, răspunse Borosan şi se ridică în scări să-şi ducă palma streaşină la ochi. Cred însă că vom avea foarte curând şansa de a afla chiar noi.

Călăriră din greu spre nord-vest, coborând într-o vale lipsită de vegetaţie şi apoi de-a lungul ei. Ciras era convins că găsiseră o porţiune a vechiului Drum al Mirodeniilor şi, după cum se arăta, locul bătăliei care declanşase Urgia. Pe când coborau pe fundul văii, începu să-l mănânce pielea, iar pământul se schimba dintr-un minut în altul, de la piatră colţuroasă, la o mâzgă fluidă, legănându-se în sus şi-n jos înainte de a se solidifica din nou. Uneori, era sigur că vedea siluete de bărbaţi mişcându-se pe sub suprafaţa roşiatică a rocilor, precum copii pe sub o pătură, retrăind pasaje şi porţiuni din bătălia purtată aici.

Spre norocul lor, calea evita câmpul de bătălie propriu-zis, pentru că impresiile lui Ciras se dovediră a fi corecte. Armate de piatră se ridicau şi cădeau, învăluite în vrăji şi de trecerea anilor. Carele de luptă goneau la unison, tăind brazde adânci în formaţiile de infanterie. Cavaleria turasyndă şarja, iar infanteria imperială îşi cobora suliţele pentru se feri. Războinicii de desprindeau din liniile armatelor combatante pentru a se provoca unii pe ceilalţi, lovindu-se până ce unul sau amândoi se topeau.

Prima dată, Ciras găsi bătălia incitantă. Deşi zăvorâţi în piatră, războinicii luptau din greu. Nu putea auzi zgomotele provocate de oţelul izbind oţel, ori bubuitul tropotului copitelor, dar fluiditatea mişcărilor nu-i putea scăpa. În timpul duelurilor, spadasinii combinau priceperea cu o viteză care sfida abilitatea pietrei de a o reţine. De mai multe ori îşi dorise ca vălul de piatră roşie să se despartă ca să poată admira priceperea spadasinilor expusă fără oprelişti.

Preţ de o clipă sau două crezu că ar fi fost pur şi simplu minunat să străbată eternitatea luptând, însă repetările fără de sfârşit batjocoreau atât eroismul, cât şi gloria. Acolo, mişcându-se prin piatră, era un testament viu al inutilităţii bătăliei. Fusese cea mai mare încleştare din istorie, purtată pentru a salva lumea de la distrugere, dar tot ce se realizase fusese nimicirea omenirii. Chiar şi războiul îi supravieţuise şi încă mai ameninţa totul.

Chiar şi răul care-a declanşat bătălia continuă să existe.

Îşi petrecuse viaţa învăţând arta luptei cu sabia. Căutase priceperea şi cunoaşterea pentru că voia să fie un păzitor împotriva răului care zămislea confruntările. Dar chiar şi aşa, acţiunile sale ar fi putut pune în mişcare evenimente rostogolindu-se fără nici un control şi-ar putea duce la un nou război. Iar acesta ar duce la altele şi altele.

Oricât ar fi încercat, nu vedea nici un capăt al ciclului.

Călăreau în tăcere. Drumul rămase stabil, însă pământul dinspre sud se înălţă şi căzu într-un fel tulburător. Crescut pe o insulă, Ciras petrecuse o anumită perioadă pe nave. Peisajul unduitor îi amintea de valurile

de furtună, precum munţii, fapt pe care-l găsi ciudat de liniştitor.

Borosan, pe de altă parte, îşi ferea faţa şi pălise vizibil. Pe când drumul urca tot mai mult, câmpul deveni mai ferm, iar inventatorul îşi reluă, cu greutate, ideile sale că magia trebuia să curgă precum apa şi să se adune în locurile joase.

— În mod sigur, acest câmp de bătălie a fost udat din belşug, zâmbi tânărul.

Ajunseră în vârful colinei şi amândoi bărbaţii îşi struniră imediat caii, pentru că imaginea dinaintea lor nu era posibil să fie acolo. Barosan văzuse, la mare distanţă, sclipirea unei străfulgerări, apoi câmpia unduitoare. Ciras credea că era vorba de o bucată de metal sau o oglindă. *Totuşi, în acelaşi timp, am ştiut că era obiectivul nostru.* Dacă s-ar fi gândit la asta un moment, ar fi respins ceea ce *simţea,* preferând ceea ce *ştia,* însă simţămintele sale învinseră.

— Motivul pentru care *vanyeshii* n-au găsit acest loc este că ei pot gând şi şti, dar s-au debarasat de *simţăminte,* vorbi el privind la Borosan. Ei *ştiu* ce-i posibil şi ce-i imposibil, refuzând să creadă imposibilul.

— Şi mai cred că descoperirea acestui loc este *imposibilă,* aşa că nu-l vor găsi niciodată, încuviinţă inventatorul din cap.

Cei doi bărbaţi îşi mânară încet caii înainte, îndreptându-i spre iarba verde crescută lângă un râu argintiu, cu apa dulce. Gândăcei alunecau pe suprafaţa ca de oglindă a apei, iar peşti graşi ţâşneau după ei, aparent fără să aibă habar că râul se termina la câţiva metri mai încolo, în aval.

Oricum, în amonte râul se lăţea şi curgea printr-o poartă masivă de cristal. Atât poarta, cât şi zidul cu creneluri care înconjura întregul oraş erau de ametist pur şi adânc. La poartă, dale de onix pavau drumul spre o îngrămădeala de clădiri, şerpuind apoi prin cărări nenumărate. Uneori, calea se întrerupea pe lângă o clădire mai mică, alteori se continua prin tuneluri care

străpungeau clădirile mari. La un moment dat, se şi înălţa, devenind suspendat, legând două clădiri, înainte de a coborî din nou pe sol.

Deşi traseul lor părea să fie fără nici o direcţie şi nici unul dintre ei nu-şi mânase calul undeva, amândoi ştiau că se apropiau tot mai mult de destinaţie, cu fiecare clipă trecută.

Borosan, în mod evident uluit, se minuna de ceea ce-l înconjura. Chiar şi *thanatonii* săi păreau să fie năuciţi. Grăbeau pasul, apoi încetineau, alunecând dintr-o parte în alta, apoi ţâşnind înainte sau înapoi. Indiferent ce fel de informaţii adunau pentru întocmirea hărţii oraşului, vor fi nefolositoare, iar lui Ciras îi trecu prin minte că unul dintre cele mai mari atuuri ale oraşului era că nu *putea* fi cunoscut.

Iar cei veniţi aici fără o cauză solidă pentru a câştiga sprijinul împărătesei sunt condamnaţi să rătăcească pe vecie.

Deşi perspectiva aceasta ar fi fost suficientă ca să-l înfricoşeze, un alt aspect al oraşului îl cucerise. Clădirile fuseseră modelate din cristal. Unele erau rubine, altele smaralde, citrin, topaz sau diamant. În vreme ce pietrele mai colorate – precum opalul – decorau multe clădiri, cele cioplite dintr-o singură bucată aveau toate un lucru în comun. Erau asemenea unor mausolee, unele cu un singur ocupant, alteori mai mulţi. Bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în armuri, ţinându-şi strâns armele, odihneau pe lespezi de parcă ar fi dormit, conservaţi pe vecie în mormintele lor de cristal.

Ciras se surprinse, pentru că ştia asta, gândindu-se că toţi aceşti războinici nu erau morţi, doar *adormiţi.* Ei se vor ridica pentru misiunea aşezată înaintea lor de împărăteasă. Tot aşa cum i se alăturaseră pentru a salva lumea, se vor întoarce pentru imperiu, pentru a-l mai salva o dată.

Îl năpădiră regretele. Pentru un moment, părea mai bine să fie lăsaţi să-şi doarmă în pace somnul veşnic, decât să mai îndure încă un război. S-ar putea să fie unii care să

caute gloria în el, dar bănuia că majoritatea dintre ei avuseseră parte de suficiente lupte. Chiar şi aşa, vor răspunde chemării pentru că erau *eroi.*

Ce ciudat este că suntem dispuşi să luptăm pentru pace şi, totuşi, ştim că războinicii cei mai mari nu trebuie să lupte. Acest paradox îl surprinse, pentru că nu fusese niciodată înclinat spre filosofie. Se concentrase asupra perfecţionării talentului său în lupta cu sabia ca, într-o bună zi, să poată deveni un Mistic. Iar acum, după ce ajunsese la acest prag, privea dincolo de abilităţile sale, spre consecinţele *responsabilităţilor* unui *jaedunto.*

Adică exact genul de lucruri pe care Maestrul Tolo a încercat să mă facă să le înţeleg în decursul călătoriei noastre împreună. Spadasinul zâmbi şi făcu o plecăciune înapoi, spre sud-est, spre peştera unde zăcea maestrul său. *Înţelepciunea ta s-a făcut simţită. Sper că nu este prea târziu.*

Caii îi duseră împrejurul unei clădiri de hematit, apoi într-o curte de onix. O fântână de diamant, de forma unui dragon, domina centrul curţii. Şuvoaie de apă curgeau din cele nouă răni provocate în coastele dragonului, deşi acesta nu părea să le ia în seamă.

Dincolo de ea, dominând capătul celălalt al curţii dreptunghiulare, se înălţa un mic turn de rubin. Deşi era construit la o scară modestă, reproducea imaginea Palatului Imperial din Kelewan. Avea patru etaje şi, cu toate că piatra era destul de întunecată ca să nu permită vederea interiorului, Ciras era aproape sigur că depistase o încăpere cu un tron şi ceva, poate auriu, licărind dinlăuntrul său.

Alte presupuneri asupra naturii celor văzute deveniră inutile pentru că un bărbat se întoarse spre ei de lângă fântână. Apa-i picura de pe mâini şi bărbie. Purta o armură marcată cu semnul dragonului şi părea să fie doar cu vreo zece ani mai în vârstă decât maestrul lui Ciras. Fire albe se pitiseră în părul său negru, dar numai ca o şuviţă. Ochii săi deschişi la culoare, deşi mărginiţi de riduri pe la

colţuri, rămâneau ageri şi inteligenţi. Avea două săbii, dar nu schiţă nici un gest spre vreuna dintre ele.

Se ridică, apoi făcu o plecăciune plină de respect, menţinând-o mai mult decât se aştepta tânărul.

Spadasinul descălecă din şa şi se plecă mai adânc şi mai mult. Se întinse pentru a-l sprijini pe Borosan, apoi se ridicară amândoi.

— Eu sunt Ciras Dejote din Tirat, iar el este Borosan Gryst din Nalenyr. Am străbătut atâta cale pentru a putea vorbi cu împărăteasa.

— Bun venit, drumeţilor, dădu solemn din cap bărbatul. Vă port un mare respect pentru tot ce-aţi făcut ca să ajungeţi aici. Sunteţi primii oaspeţi pe care-i avem, după foarte mult timp.

— Păreţi să fiţi singur aici, privi Ciras în jur.

— Eu sunt cel trimis să facă de strajă, râse bărbatul şi deschise larg braţele. Am mulţi camarazi, dar de-asta vă aflaţi aici, nu?

— Rămâne ca împărăteasa să decidă, spuse Ciras şi arătă cu capul spre turnul de rubin. Aş putea vorbi cu ea?

— Este posibil. Mai devreme sau mai târziu, ridică din umeri bărbatul. Eu nu sunt decât un soldat. Am să-i trezesc pe cei care pot lua asemenea decizii, iar apoi se va face. Până atunci, bucuraţi-vă de pacea pe care o oferă Voraxanul. Dacă vă dovediţi a fi vrednici, ar putea fi al vostru pe veci.

— Iar dacă nu? îşi holbă ochii Borosan.

— Atunci *va fi* al vostru pe vecie.

49
Ziua întâia, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Zorii aduseră primul grup de refugiaţi la Tsatol Pelyn, la vest de Felarati. Soarele se ridica încet pe cer, învăluit în fumul negru care se înălţa din oraş. Fumul începu să se aşeze, acoperind peisajul, însă nu putea ascunde şirul subţire de supravieţuitori fugind înspre vest. În următoarele zile, supravieţuitorii continuară să îngroaşe rândurile populaţiei străvechiului avanpost imperial.

Keles considera mai degrabă o ironie faptul că fuga lor i-a dus la Tsatol Pelyn, pentru că oraşul fusese prima oprire din calea lor de evadare din Felarati. Îl alesese deoarece se afla în apropierea Râului Negru, care oferea apă. Păstorii îşi aduceau frecvent turmele la păscut în regiune, iar acestea fuseseră dintr-odată transformate în hrană pentru refugiaţii înfometaţi.

Dacă ar fi fost doar împreună cu prinţesa şi ar fi avut cai, ar fi gonit mai departe spre vest, apoi s-ar fi întors spre sud. Refugiaţii distruseră însă orice plan de evadare. Se întoarseră spre prinţesă, spre Marele Ministru şi Keles, sperând într-o salvare şi călăuzire. O parte din el ar fi fost dispusă să-i abandoneze, pentru că erau dintr-o naţiune al cărei conducător intenţionase să-l ţină prizonier pe veci, dar ştia că nu era vina lor.

Sunt, din toate punctele de vedere, captivii propriei lor naşteri, la fel ca mine.

Prinţesa Jasai nu i-ar fi părăsit, indiferent de avantaje. În pofida sentimentelor vizavi de soţul ei, acceptă responsabilitatea pe care supuşii i-o încredinţaseră. Le oferi mângâiere şi încurajări ori de câte ori putea. Chiar mai mult, exercită presiuni asupra Marelui Ministru,

forţându-l să-i urmeze exemplul şi să facă şi el muncile de jos.

Datorită visului său, Keles ştia că invadatorii veniseră după el. Bunicul său îi trimisese, pentru a-l găsi în Felarati, iar asta însemna că, *într-adevăr,* vorbise cu sora lui în vis. Până atunci nu fusese niciodată capabil să comunice cu ea în acel fel şi putu doar să surprindă licăriri din bunicul şi fratele său, care-l lăsau să afle doar că încă existau şi nimic mai mult. Nu putea înţelege acest nou şi puternic contact cu sora sa ceea ce îl tulbură nespus.

Noii refugiaţi aduseră veşti din Felarati şi le dădură celorlalţi o rază de speranţă. Soldaţii care scotociseră prin tot oraşul erau pomeniţi, în repetate rânduri, drept „Cei Fără Ochi”, expresie scurtată, curând, în *orbii.* Aceşti orbi ciungi căutau prin tot oraşul şi se părea că fumul îi dezorienta. Keles sugeră că încercau să-l depisteze după miros.

Testară valabilitatea teoriei prin colectarea urinei sale şi a hainelor şi lăsarea lor în diferite puncte ale câmpiilor dintre Tsatol Pelyn şi Felarati. Iscoadele raportară că orbii acţionau foarte asemănător cu furnicile, îşi păstrară tiparele misiunii de recunoaştere până când dădură peste ceva cu mirosul lui. Apoi se întoarseră imediat în oraş. În urma lor veneau şi mai mulţi soldaţi, iar din acel punct începu o nouă metodă de căutare.

Semnificaţia acestei descoperiri nu scăpă nimănui. Keles se oferise să plece şi să-i atragă pe invadatori din direcţia lor, dar din moment ce nu exista nici o garanţie că şi restul oamenilor vor putea scăpa în acest fel, planul fu abandonat. Conta însă foarte puţin, pentru că refugiaţii aveau alte planuri.

La început, Keles nu înţelese ce se întâmpla, dar când îşi dădu seama, totul îi ajunse printr-o percepţie curioasă. Oamenii veneau la el, îi cerşeau iertarea şi-l întrebau dacă nu credea că mutând bolovanii dintr-o parte a gorganului în alta, nu le-ar întări poziţia. Alţii îl întrebau dacă curăţarea resturilor din ceea ce fusese, cândva, un şanţ de

apărare, nu era o idee bună. Iar alţii căutau să afle dacă săpând un canal pentru inundarea şanţului ar reuşi ceva.

Stătea în punctul cel mai înalt al fortăreţei şi privea cum lucrau oamenii. Fuseseră înspăimântaţi de atacul nocturn şi istoviţi din cauza fugii. Totuşi, în pofida oboselii sau vârstei, se apucară de lucru, mutând bolovani, săpând, pregătind noroi pentru mortar, cărând apă pentru lucrători.

Jasai i se alătură şi-l bătu cu mâna pe spate.

— Începuseră să preschimbe Felarati pentru tine, iar acum vor reconstrui Tsatol Pelyn.

— Lucrează pentru domnia voastră, prinţesă.

Îi luă mâna într-a lui şi o întoarse. Palmele ei erau crăpate, iar murdăria i se adunase sub unghii.

— Vă urmează exemplul, iar acest lucru i-a obligat pe funcţionarii ministerului să facă la fel. Unii iau lucrurile aşa cum sunt, alţii pun la cale o răzbunare.

Jasai clătină din cap în timp ce privea spre răsărit. Douăzeci şi cinci de kilometri îi despărţeau de Felarati, dar deja pata întunecată a cetelor de recunoaştere ale invadatorilor se împrăştia prin peisajul prăfuit.

— Ai vreo idee câţi sunt?

— Tyressa v-ar putea spune, eu nu, oftă Keles. Ar trebui să plecaţi amândouă de aici. Oamenii ar înţelege şi ne-am vinde scump pielea pentru a ne asigura că supravieţuiţi.

— Dacă aş pleca, oamenii ar fi demoralizaţi.

— Nu, v-ar iubi şi mai mult pentru şansa pe care v-aţi oferi-o ca să supravieţuiţi împreună cu copilul.

— Dar cum rămâne cu tine? se răsuci cu faţa spre el. Care-ar fi motivaţia ta? Să fie faptul că şi tu mă iubeşti? Ori faptul că o iubeşti pe mătuşa mea şi-ai vrea s-o ştii în siguranţă?

Keles rămase cu gura căscată.

— Alteţă, nu cred că răspunsurile la aceste întrebări au cu adevărat legătură cu subiectul.

— Bineînţeles că au, izbucni ea într-un râs frivol. Am crescut învăţând că bărbaţii sunt lesne de controlat. Flatează-i, mângâie-le mândria – mângâie-le unele părţi ale

trupului – şi vor fi ai tăi. *Există* şi excepţii. Soţul meu este una dintre ele. Nu sunt deloc sigură de ceea ce iubeşte, dar nu sunt eu aceea. Tu eşti o alta, dar nu din acelaşi motiv. Tu *eşti* capabil să iubeşti. Admit că am încercat să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Aveam nevoie de ajutorul tău ca să scap de acolo. Făcându-te să mă iubeşti ar fi fost calea cea mai rapidă. Te rog, nu mă condamna prea aspru pentru asta, dar acesta-i adevărul.

— Aveaţi nevoie de mine pentru a evada, în aceeaşi măsură în care şi eu aveam nevoie de domnia voastră.

— Să nu crezi însă că n-am nici un simţământ pentru tine, pentru că am. În lunile cât am ajuns să te cunosc, am început să te admir şi să am încredere în tine, lucruri pe care nu le fac cu prea mare uşurinţă, zâmbi ea. Şi, mai recunosc, am considerat rezistenţa ta la farmecul meu mai degrabă frustrantă. Ştiam că suntem parteneri în evadare, dar mă întrebam de ce nu acceptai invitaţiile lansate de mine.

El vru să vorbească, dar ea-i apăsă buzele cu degetul.

— Iar apoi am văzut reacţia ta când a apărut Tyressa. Am mai văzut şi înainte bărbaţi amorezaţi de câte-o keru, dar noi ne aflam acolo, într-un oraş invadat – flăcările dogoreau, fumul se ridica învolburându-se iar tu păreai pe cât de surprins şi de fericit era posibil să fii. Şi-mi amintesc că m-am gândit: „Într-o zi, şi pe mine mă va privi aşa un bărbat.”

Keles dădu din cap şi privi în jos, spre locul unde Tyressa aşeza un bloc mare de piatră la locul lui, pe un zid improvizat.

— A fost însărcinată cu misiunea de a se asigura că nu voi fi ucis în Ixyll, iar la început a fost obişnuita atracţie către o keru. Nu m-am putut abţine, am fost crescut în Moriande.

— Ştii, doar, că femeile keru se amuză văzând toţi băieţeii privindu-le cu ochii mari şi închipuindu-şi tot felul de fantezii, da? clătină din cap Jasai.

— Mă bucur că este aşa, pentru că dacă ar considera asta ceva enervant, ar fi o mulţime de băieţei morţi, rânji

Keles. În timpul călătoriei a avut grijă de mine. Mi-a vorbit, m-a îngrijit când am bolit. Iar la sfârşit, când unul dintre agenţii soţului tău a săgetat-o şi-am crezut că murise…

În gât îi urca, tot mai mult, o strânsoare, strangulându-i cuvintele.

Jasai îl mângâie pe braţ.

— Acasă, în Moriande, am fost logodit cu cineva care vedea în mine un mijloc de chiverniseală, înghiţi el cu noduri. Când bunicul meu m-a trimis spre Ixyll, am fost fericit, pentru că aveam ocazia să părăsesc capitala şi să ies din raza ei de acţiune. Nici măcar nu aşteptam ceva când şi-a făcut apariţia Tyressa.

— Şi nu ţi-ai putut permite să-ţi imaginezi că simţeai ceva pentru ea deoarece ştiai că femeile keru nu se mărită niciodată şi nici n-au copii?

— De ce să te deschizi ca să fii rănit?

— Pentru că nu întotdeauna eşti rănit, zâmbi Jasai. A fi aleasă să se alăture femeilor keru este o mare onoare pentru orice helosundiană. Sacrifică foarte multe pentru a putea accepta această onoare. Dar ea *nu* sacrifică absolut totul, Keles. Nu-şi smulge inima.

El privi din nou în jos, spre Tyressa.

— N-are nici un fel de simţăminte pentru mine.

— Doar nu-ţi închipui că numai simţul datoriei este o motivaţie suficientă pentru a călători împreună cu un viruk traversând un continent întreg, a pătrunde într-o capitală duşmană, apoi în palatul prinţului pentru a-i lua prizonierul?

— Vă cunoaşteţi mătuşa, zâmbi Keles. Ar face aşa ceva doar de dragul competiţiei.

— Adevărat, dar n-a făcut-o. Nu în acest caz, făcu Jasai un semn înspre ea. Te păzeşte în timp ce dormi. Oamenii o întreabă pe ea dacă te pot aborda. Se prea poate să nu ştie precis ce simte, dar alţii văd. La fel şi eu.

— Deci spuneţi că nici ea n-ar pleca de aici, chiar dacă ar fi singura speranţă de viitor pe care aţi avea-o?

— Mă tem că eşti legat de noi, spuse Jasai şi privi înapoi spre răsărit. Desigur, „viitor” este un termen foarte relativ. Cât mai durează până ajung aici?

— La rata lor de înaintare, două zile. Rekarafi crede că s-ar putea strecura printre liniile lor cu mai multă urină şi să-i facă să creadă că am ajuns în spatele lor. I-ar mai putea întârzia o vreme, iar la vremea când ar ajunge aici, am fi gata cu fortificaţiile provizorii. Dar, dacă nu cumva mulţi dintre oamenii de aici nu sunt Mistici deghizaţi, bătălia nu va dura prea mult.

— Vor face tot ce pot.

— Ştiu. Ar putea învinge dacă Tsatol Pelyn ar fi din nou ceea ce-a fost cândva, vorbi el şi arătă spre est, apoi împrejur, de-a lungul conturului vag al şanţului de apărare. Acesta a fost un avanpost imperial clasic. Garnizoana era de tăria unui batalion, poate două, dar ar fi putut adăposti, cu uşurinţă, toţi oamenii noştri. Jos, sub noi, erau magazii pline cu arme şi alimente. Şanţul… Ei bine, oamenii scot pietre din el acum, dar abia au ajuns la vreo jumătate de metru. Avea trei metri adâncime, o lăţime de şase, iar fiecare pietricică de acolo făcea parte din ziduri. Care aveau o înălţime de vreo şase metri, cu turnuri de două ori pe atât. O poartă principală spre est şi acolo, spre nord-vest, o a doua, mai mică, pentru raidurile scurte ale cavaleriei. A fost un lucru minunat, lăsat de izbelişte.

— Nu, n-a fost lăsat de izbelişte, clătină ea din cap. S-ar putea să nu-i mai apere pe oameni aşa ca pe vremuri, dar le oferă speranţe şi un scop. Câţi dintre ei au avut aşa ceva în viaţa lor?

— Prea puţini, din câte-mi dau seama.

Ea dădu din cap şi-l sărută pe obraz.

— Cred că ar trebui să te duci şi să vorbeşti cu Tyressa.

— Ce-ar trebui să-i spun?

— Că, după estimările tale, mai avem două zile de trăit. Cred că i-ar plăcea să ştie că este mai mult decât o purtătoare de suliţă. Fiind o keru, făcându-ţi datoria, aceste lucruri sunt importante, dar nu sunt singurele

importante în viaţă. Ţinând cont că nu mai avem prea mult timp, concentrarea asupra celor semnificative ar trebui să primeze.

Keles cobori dintre ruinele turnului şi o găsi pe Tyressa ajutând la scoaterea unei alte pietre mari din şanţ.

— Tyressa, ai o clipă liberă?

Ea se uită spre el, îşi şterse fruntea cu braţul, împrăştiind murdăria, apoi consimţi din cap. Îşi îndreptă spatele, iar spinarea-i pocni. Zâmbind, începu să meargă alături de el, dar în momentul în care se găsiră la o distanţă la care nu mai puteau fi auziţi de cei cu care lucrase, îşi lăsă mâna pe umărul lui.

— Nepoata mea a vorbit cu tine, nu?

El dădu din cap.

— Bănuiesc că i-ai cam spus că o asemenea treabă n-are să se întâmple, nu?

— Eu... ăăăă... se încruntă Keles. Cred că sunt cam confuz.

Tyressa îl întoarse cu faţa spre ea, cu ambele mâini pe umerii lui.

— Vrea să plecăm. Ştie că n-o voi abandona, dar am o datorie faţă de tine, aşa că aş fi nevoită să plec. Vrea să plec de aici pentru că sunt ruda ei de sânge şi pe tine te vrea plecat de aici din cauza a ceea ce simte pentru tine.

— Acum chiar că sunt năucit.

— Keles, chiar nu poţi vedea că-i pasă de tine? Ai fost singura ei speranţă de scăpare şi când lucrurile au început să se înrăutăţească foarte tare, ai venit după ea. Nu există nici o femeie în lume care să nu se fi îndrăgostit de tine pentru asta. Tu poţi fi ca o stâncă în plin dezastru şi nici măcar nu-ţi dai seama. Oamenii de aici au moralul ridicat doar pentru că tu ai încredere în eforturile lor. Este ca atunci când erai la iazul din Dolosan. N-ai ezitat să acţionezi.

— Da, dar ştii că asta s-a întâmplat doar pentru că am fost naiv şi smintit.

— Nu, ci pentru că ai fost tu însuţi. Am aflat asta între timp, îl strânse ea de umeri. Te iubeşte şi, din câte-am văzut, şi tu pe ea. Sunt bucuroasă.

— Dar ea a spus...

— Minţea, ca să te salveze pe tine.

Pe Keles îl apucă ameţeala. Jasai îl convinsese că nu-l iubea şi că Tyressa era îndrăgostită. Iar Tyressa era la fel de convingătoare în sens total opus. Posibilităţile inerente privind cine pe cine minţea – sau poate se minţeau pe sine – începură să se desfăşoare în legiuni întregi de permutaţii care ameninţau să-l copleşească.

Se întinse şi o apucă de încheietura mâinii.

— Opreşte-te, te rog. Trebuie să-ţi spun ceva.

Keru încuviinţă din cap.

— Nu ştiu ce simte Jasai. Ştiu doar ce-a spus. Nu ştiu ce simţi tu, ştiu doar ce-a spus ea că simţi. Nu pot să fac nimic cu percepţia ei sau a ta. Singurul lucru pe care-l cunosc este ce simt *eu,* şi ţinând cont de faptul că am să încetez să mai simt ceva cât de curând, trebuie să spun ceva, înghiţi el cu greu. Nu ştiu ce-ai crezut sau ai simţit tu sau ai sperat în tot acest timp cât ai mers împreună cu Rekarafi. Îţi pot spune la ce mă gândeam eu. Am crezut că eşti moartă. Am văzut când te-au nimerit. Te-am văzut căzând înapoi sub pământ şi dispărând. Inima mea te-a urmat chiar atunci, în groapa aia.

— Keles, îmi pare rău...

— Aşteaptă, încă n-am terminat. Erai singura persoană care nu mă considera un mijloc de pricopseală. Ai ajuns să mă cunoşti, deşi nu făcea parte din sarcina ta. Am putut să-mi împărtăşesc o parte din fiinţa mea cu tine, iar tu ai făcut la fel.

Îşi închise o clipă ochii şi-i văzu trupul însângerat alunecând şi dispărând.

— Când ai murit – atunci când am crezut eu că ai murit – o parte din mine a murit şi ea. Am fost fericit când cel care te-a săgetat a fost mâncat de viu în Ixyll. Am fost bucuros să reproiectez Felarati pentru Prinţul Pyrust pentru că am planificat multe străzi largi pentru ca trupele

keru şi naleniene să năvălească uşor în oraş. Incapabil să exprim ce simţeam pentru tine, în vreo manieră pozitivă, am dirijat totul prin ură.

Îşi deschise ochii şi privi drept într-ai ei.

— Poţi să crezi că tot ceea ce simt este o versiune pentru adulţi a amorezării încercate de toţi băieţii pentru keru. Sau poţi vedea în asta dragostea, pentru că asta şi este. Şi poate că nu este ceva ce-ţi doreşti, aş înţelege. Poate că totul n-a fost decât datorie şi poate ai derapat de vreo câteva ori. Înţeleg şi pot supravieţui. Probabil că am să mor cu asta, dar vreau să ştii că eşti mai mult decât o keru, iar eu te văd mai mult decât atât.

Mâinile Tyressei căzură de pe umerii lui. Îşi împreună braţele în jurul taliei. Privi o clipă în jos, dar când îşi ridică din nou capul, lacrimile inundaseră praful de pe obrajii ei.

Keles ridică mâna să le înlăture, dar ea scutură din cap şi îşi întoarse chipul.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, îşi lăsă el mâna să cadă încet. Mă întorc la treabă. Dacă lucrez destul de mult, poate, doar poate, asta nu va fi ultima mea amintire cu tine.

50
Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Nord, Nalenyr

Prinţului Pyrust îi făcu plăcere faptul că prezenţa lui îl şoca pe Contele Linel Vroan. Nobilul nalenian fusese chemat la Hanul Anotimpurilor Blânde prin trimişi, promiţându-i-se un reprezentant deseian pentru negocierea sorţii Nalenyrului. *Cui altcuiva îşi imaginează el că aş încredinţa astfel de tratative importante?*

Pyrust zâmbi şi făcu un pas de lângă foc.

— Vă rog, milord, veniţi lângă mine.

Vroan făcu o plecăciune plină de respect, apoi îşi dezbrăcă mantia şi i-o aruncă unui funcţionar minor.

— Sunteţi foarte amabil, Alteţă.

— Cuvinte pe care nu le aud prea des de la un nalenian.

Încăperea principală a hanului fusese golită de toţi clienţii casei, iar gazda fusese bine remunerată pentru întreruperea afacerii sale. Oamenii lui Pyrust înlăturaseră mobilierul, lăsând doar o măsuţă rotundă şi două scaune, aşezate lângă foc. Un platou cu brânzeturi, cârnaţi afumaţi şi găluşte de orez trona în mijlocul mesei, laolaltă cu un urcior cositorit umplut cu vin şi două pocale.

Prinţul aşteptă ca oaspetele său să se aşeze, apoi i se alătură. Turnă vin, însă nu toastă. Îl privi cu atenţie pe nalenian şi descoperi anumite lucruri care i-ar fi putut face plăcere. Ştia deja că era un luptător aprig şi un conducător neîndurător. Îşi revenise repede din surprinderea iniţială şi, în aparenţă, evaluase situaţia ajungând la punctul în care începea să-i convină.

— Conte Vroan, n-am să vă insult. Ştiu că acceptarea unei invitaţii echivalente cu o trădare nu este ceva uşor. Aţi fost un mare susţinător al Nalenyrului şi bănuiesc că acţionaţi şi acum în acest sens.

— Vă mulţumesc, Alteţă.

Ochii verzi ai lui Vroan fulgerară cu prudenţă spre bucătărie, de unde se auzise spărgându-se ceva.

— Acţionez în cel mai bun interes al naţiunii mele.

— Nu v-aţi pus cumva problema că domnia mea s-ar putea să fie cea mai benefică pentru ea?

Nobilul nalenian se aplecă înainte, odihnindu-şi coatele pe masă.

— Acest lucru n-a făcut parte niciodată dintre consideraţiile mele, Alteţă. Am căutat să mă opun domniei voastre şi am sperat că invitaţia la negocieri ar fi una în urma căreia am putea evita ostilităţile. Sperasem că vă veţi opri la nord de munţii Helos, dar văd că nu este cazul. Aş putea să vă întreb câţi soldaţi vă însoţesc?

Pyrust se lăsă pe speteaza scaunului şi luă pocalul cu mâna beteagă. Îi studie adâncimea întunecată.

— Am cu mine şase armate. Două sunt trupe de elită, două helosundiene, una este miliţie, foarte bine instruită, cealaltă este bine instruită, precum şi două miliţii deseiene. Sunt mai bine antrenate decât vă puteţi imagina. Mai am încă trei armate în Helosunde, tot miliţii, dar bine instruite.

Cifrele îl năuciră pe Vroan.

— Iar trupele mele din munţi?

— Helosundienii au pus, de multă vreme, garnizoane în posturile ocupate de oamenii voştri. Pentru că nu ştiau că am convins Consiliul de Miniştri să se alieze cu mine, oamenii voştri au fost bucuroşi să-i primească pe războinicii helosundieni care fugeau din calea mea. I-am depăşit numeric pe ai voştri şi au fost capturaţi cu un număr minim de pierderi. La încheierea cu succes a negocierilor noastre, vi-i voi preda pe toţi.

— Iar cooperarea mea ar fi plata răscumpărării lor?

Pyrust sorbi din vin, apoi aşeză pocalul pe masă.

— Deşi n-am nici o obligaţie să vă explic acţiunile mele, o voi face. Cred că acest lucru vă va îndemna să înţelegeţi poziţia în care vă găsiţi. Ar trebui să vă spun, încă de la bun început, că în cazul când singura voastră dorinţă este

să deveniţi prinţ nalenian, ambiţia vă va fi spulberată. Cât timp trăiesc eu, acest lucru nu va fi posibil.

— Înţeleg.

Vroan apucă pocalul şi doar o mică ondulaţie în vin îi trădă nervozitatea.

— Prinţul Cyron şi-a deplasat cei mai buni dintre mercenarii săi helosundieni şi trupele din gardă spre sud, la frontiera cu Virine. Vi s-a spus că aceste unităţi au nevoie de timp pentru a se antrena. Mă îndoiesc că aţi acceptat această explicaţie, dar nici n-aţi făcut prea mult ca să aflaţi care sunt adevăratele raţiuni ale deciziei.

Prinţul continuă, ignorând semnul de confirmare făcut de Vroan.

— Erumvirine se află în plină invazie. Ştiu asta pentru că un agent al Prinţului Jekusmirwyn a adus un mesaj în Felarati, evidenţiind pericolul. Am toate motivele să cred că jumătatea estică a Erumvirinei a şi căzut şi mă tem că a fost capturată şi capitala. În continuare, presupun că Prinţul Cyron a primit un mesaj similar şi de aceea a trimis trupele spre sud.

Şocul vizibil oglindit pe faţa lui Vroan îi dezvălui lui Pyrust tot ceea ce voia să ştie despre informaţiile lui asupra situaţiei. Iar învinovăţirea Virinei pentru diseminarea veştilor ascundea cât de mult îl informau pe prinţ spionii deseieni. Deşi, fără îndoială, contele dispunea de informatori în ţara sa şi capitală, reţeaua lui de spionaj nu era prea extinsă.

— Sunteţi un militar, Conte Vroan. Spre deosebire de Prinţul Cyron, înţelegeţi importanţa atacării inamicului la mare distanţă de propriul teritoriu. Ştiu că vă iubiţi ţara, la fel cum o iubesc şi eu pe a mea, aşa că veţi înţelege că prefer să lupt împotriva acestei invazii în Erumvirine.

— Iar Prinţul Cyron a refuzat cererea ca trupele voastre să fie lăsate să tranziteze Nalenyrul în drum spre sud, observă Vroan.

— Puteţi să vă imaginaţi vreun răspuns pozitiv la o asemenea cerere? Prinţul vostru este un bărbat mândru, iar dacă ar fi pe jumătate la fel de războinic pe cât a fost

fratele său, mi-aş fi pus trupele sub comanda sa ca să putem face faţă acestei ameninţări. Dar din moment ce nu este, lucrul nu este posibil.

— Le puteţi plasa sub comanda *mea,* Alteţă, zâmbi Vroan.

— Să nu credeţi că această posibilitate n-a fost luată în considerare, milord, vorbi Pyrust pe un ton rece şi tăios. A fost respinsă pentru că Cyron ar lua-o drept rebeliune, iar asta ar declanşa un război civil. Aţi ajunge să petreceţi mai mult timp luptând împotriva lui decât împotriva invadatorilor, caz în care trupele mele ar fi spulberate, iar invazia ar avansa spre Deseirion. Această eventualitate a fost socotită inacceptabilă.

— Da, desigur.

Vroan mai bău puţin vin, apoi îşi şterse cu degetul o picătură prelinsă pe buza de jos.

— Deci, ce aşteptaţi de la mine?

— Înţelegeţi ameninţarea dinaintea Naleynrului, a noastră, tuturor?

— Presupunând că mi-aţi spus adevărul, sigur că da.

— Şi sunteţi de acord că trebuie rezolvată?

— Desigur.

— Bine.

Pyrust se ridică şi-şi împreună mâinile la spate.

— Am să vă cer să-mi juraţi credinţă mie, când îl voi răsturna pe Cyron de la putere. Am să vă cer să vă mutaţi trupele în sud, pentru a ajuta la atacarea invadatorilor. De asemenea, mă mai aştept să cooptez şi alţi nobili nalenieni şi chiar cetăţeni simpli pentru această cauză.

Vroan mai bău din vin, apoi privi în sus.

— Şi ce primesc în schimb?

— Nu aţi ascultat deloc? Invadatorii vor zdrobi Nalenyrul, iar tot ce aveţi se va pierde împreună cu toate celelalte.

— Înţeleg, alteţă. Dar aşa cum aţi spus la început, invitaţia la trădare nu este una pe care s-o accept cu uşurinţă. Presupunând că i-am putea opri pe invadatori, dacă am colabora, aş vrea ca eforturile mele să fie

răsplătite. S-ar *putea* să vă atingeţi scopurile dacă voi coopera, dar şansele voastre scad, dacă vă confruntaţi cu mine.

— Aţi subliniat foarte bine, zâmbi strâmb Pyrust. Aşa cum am amintit mai înainte, nu veţi fi Prinţ de Nalenyr. Dar aş putea aranja să administraţi Nalenyrul şi comerţul internaţional al ţării. Dacă circumstanţele dictează o realiniere a frontierei, aş putea să desprind o provincie din jumătatea vestică a Nalenyrului şi Erumvirinei şi aceasta ar fi a voastră.

— Însă ar face parte din imperiul vostru deseian, nu?

— Ambiţia mea de a deveni împărat este bine cunoscută, însă numai necesitatea m-a forţat să tind spre acest deziderat.

Pyrust se aplecă înainte, deasupra mesei.

— Da, aţi face parte din imperiul meu.

— Atunci, în spiritul imperiului, s-ar cuveni să-i cer împăratului un favor, unul pe care-l voi întoarce.

— Şi care-ar fi acesta?

— Am o fiică, zâmbi Vroan, devenită recent văduvă. Aveţi doar o singură soţie. O nevastă naleniană v-ar putea ajuta în multe feluri.

Pyrust se ridică şi izbucni în râs.

— Foarte bine jucat, milord. Ştiam eu că veţi fi foarte ager şi cred că v-aţi gândit la asta acum, pentru că n-aţi fi putut anticipa întorsătura evenimentelor. Spuneţi-mi, i-aţi făcut aceeaşi ofertă şi lui Cyron?

— Îl urăşte pentru că i-a ucis soţul, scutură Vroan din cap.

— Ah, înţeleg. Consideraţi-o ca şi rezolvată, dacă favorul vostru are o valoare egală.

— Este chiar mai mare, stăpâne, spuse contele şi culese un cubuleţ de brânză. Nu va trebui să asediaţi Moriande. Cam la vremea când veţi ajunge în apropierea capitalei, prinţul va fi mort.

— Rănile pe care le are deja?

— Altele, mult mai grave, zise şi muşcă jumătate din brânză. Fatale.

— Va fi asasinat? se încruntă Pyrust.

— Da. Vă deranjează?

Prinţul îşi încrucişă braţele pe piept.

— Simplifică mult lucrurile.

Vroan aşeză bucăţica de brânză, pe jumătate mâncată, înapoi pe masă.

— Păreţi dezamăgit.

— Sunt, zâmbi vag Pyrust. Aş fi vrut să-l ucid eu însumi.

— Vă înţeleg sentimentul, îi întoarse contele zâmbetul. Şi mie mi-ar plăcea să-l sugrum.

— Nu, o lovitură în inimă. Simplă şi rapidă, dar destul de lentă încât să-i permită să vadă sabia, apoi să se uite la mine, vorbi prinţul şi închise o clipă ochii, apoi îi deschise din nou. Asta am văzut în vis. Acum îmi dau seama că n-a fost despre viitor.

— Nu, poate că nu, bău Vroan din nou. Nerot Scior a tocmit un asasin. Vina poate cădea asupra sa, iar domnia voastră sosiţi pentru a răzbuna uciderea unui alt prinţ, din spirit de fraternitate. Eu vă susţin, dizidenţii vor fi reduşi la tăcere, şi-i azvârlim pe invadatori afară din Erumvirine. Odată ce obţineţi Kelewanul, îmi imaginez că toate cele Cinci Principate vi se vor alătura, altfel vor cădea, precum doriţi.

— Nădăjduiesc ca zeii să accepte şi să vă aprobe planul.

— Grija în mod sigur.

Un fior alergă în jos pe spinarea lui Pyrust. *De ce-a pomenit de Grija?*

— Şi eu sper, deşi negocierile noastre de aici i-au împiedicat pe mulţi să intre pe tărâmul său.

Nalenianul lăsă pe masă pocalul gol şi se ridică.

— Doar i-au întârziat, stăpâne, nu împiedicat. În cele din urmă, intrăm cu toţii pe tărâmul său.

— Bine zis, îşi miji prinţul ochii. Ar fi fost interesant să lupt cu tine. Te-aş fi aşteptat la Tsaxun cu douăsprezece mii de soldaţi.

— Iar eu l-aş fi apărat cu cinci mii. *Poate* că aţi fi învins, dar n-ar mai fi fost nimeni care să îngroape morţii, spuse

contele şi făcu o plecăciune adâncă, o menţinu, apoi se ridică încet. Este mai bine să lupt de partea voastră.

Pyrust se plecă şi el adânc, la fel ca oaspetele său, dar scurtând durata.

— Aveţi perfectă dreptate, milord. Această alegere este de foarte rău augur pentru invadatori. Vă rog, transmiteţi fiicei voastre cele mai alese urări de bine din partea mea.

— Îi voi transmite. Ne vom întâlni în Moriande, cu trupele mele de gardă?

— Un regiment ar fi suficient.

— Iar dacă Scior vine la mine pentru protecţie?

— Trădarea se pedepseşte cu moartea, dădu Pyrust din cap. Vreau capul lui pus la vedere, la poarta de la Wentokikun.

— După cum vă este voia. Atunci rămâne să ne întâlnim la Moriande, într-o săptămână.

Nobilul nalenian se retrase, iar prinţul îşi reumplu pocalul cu vin. Privi spre coridorul pustiu care ducea spre bucătărie şi bău. Când îşi coborî cupa din nou, Mama Umbrelor se arătă pe hol.

— Pentru cineva căruia îi este atât de greu să trădeze, pare destul de împăcat cu ea, vorbi ea, cătând spre uşa hanului.

— Nu ştiai că au de gând să-l asasineze pe Prinţul Cyron?

Ea dădu din umeri.

— N-a existat niciodată vreun moment când unul sau altul să nu fi pus la cale asasinarea lui. Nu ştim dacă vor avea succes sau nu. Urzeala lui a dat deja greş o dată.

— Îmi amintesc, se strâmbă Pyrust. Este clar că nu se poate avea încredere în el. Dacă ar plănui să-l ucidă pe Cyron, cu siguranţă că şi cu mine ar proceda la fel. Cu toate astea, este valoros pe câmpul de luptă, împotriva invadatorilor. Vom aştepta să vedem cum se descurcă. Vreau pe cineva pregătit să-l ucidă după clipa lui cea mai glorioasă.

— L-aţi putea lăsa să elibereze Kelewanul.

— Gloria sa nu trebuie să fie chiar *atât* de mare. A comis o trădare. Va câştiga o bătălie, apoi va muri.

— Da, stăpâne, îşi înclină ea solemn capul, apoi privi spre el. Vă mai apasă ceva.

— Da, cel de care nu ştim nimic. Vesticii au năimit de două ori asasini pentru a-l ucide pe Cyron. Or, asta nu se poate face fără complicitatea unui ministru.

— Miniştrii au uneltit dintotdeauna împotriva prinţului lor.

— Adevărat, însă vom avea nevoie de el în războiul care se conturează.

Pyrust îşi goli pocalul.

— Dacă nu sunt de partea noastră, vor da greş, iar noi vom muri cu toţii. Nenorocirea cu miniştrii este că nu le-ar păsa, atâta vreme cât totul se face într-o manieră ordonată.

51
Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Deşi absenţa continuă a Regelui-Vrăjitor îl pusese pe gânduri pe Jorim, singurătatea nu-l deranja cu adevărat. Încercarea prin care trecuse îl epuizase până la punctul în care ceva atât de simplu precum hoinăritul prin junglă, pentru a alege fructe, îl făcuse să se întoarcă înapoi clătinându-se prin încăperi. Pentru fiecare două ore de veghe şi activitate, avea nevoie de şase ore de somn, iar acel somn era departe de a fi odihnitor.

Acceptarea faptului că era un zeu pretindea o mulţime de ajustări, cu toate că Nauana, în convingerile ei neabătute, îl dirijase în direcţia cea bună. Jorim considera aproape o ironie faptul că nu fusese un devotat mai devreme, în timpul vieţii. Deşi îl slujise pe Wentiko, asta era mai mult pentru că Dragonul era zeitatea naţională a Nalenyrului, decât din convingerile sale proprii.

De fapt, bunicul său avusese un rol în distanţarea faţă de religie. Qiro insista asupra venerării strămoşilor, evident pentru că voia ca tradiţia să fie continuată şi după moartea lui. *De fapt, s-a considerat el însuşi un zeu, aşa că nici unul dintre noi nu trebuia să plece de-acasă pentru închinăciune.* Poate că aceasta fusese originea problemei sale cu el: reîncarnarea unui zeu tratând cu un om care se considera zeu.

Dar, indiferent cât de fascinantă era ideea, ştia că nu constituia întregul adevăr. Qiro nu tolera nici un fel de insubordonare pentru că simţea nevoia de a fi dominator. Jorim nu avea nici o idee de ce s-ar fi putut teme, însă nevoia de a-i face pe toţi să-l accepte ca stăpân era una dintre notele constante din viaţa bunicului. Când fiul său şi

nepoţii s-au revoltat, i-a trimis departe, în expediţii din care nu mai trebuiau să scape cu viaţă.

Însă Keles nu-i mort. Jorim se concentră şi încercă să-şi contacteze fratele. Ar fi ştiut dacă era mort, şi avea o senzaţie vagă a existenţei sale, dar fără nici un contact. Keles se concentra asupra altor lucruri şi tot ce putu el să surprindă erau secvenţe fugitive cu nişte imagini de coşmar. Încercă să-i trimită fratelui său un mesaj liniştitor, dar nu avea habar dacă reuşise înainte ca legătura să dispară.

Somnul lui fu întrerupt de vise şi se trezi de mai multe ori cu capul plin până la refuz de imagini.

Unele dintre ele păreau izbitor de familiare, iar altele fuseseră, evident, extrase din poveşti auzite de el despre Ceruri şi Iaduri. Recunoscuse zei şi zeiţe, dar în viziunea sa se amestecau cu toţii. Sisvoc, frumoasa zeiţă a dragostei, se transforma dintr-o femeie înveşmântată într-o robă cu vulturul brodat, într-o femeie amentzutlă, cu o legătură peste şale şi apărătoare pectorale de aur, fiecare gravată cu simbolistica vulturului. Apoi, se schimba din nou şi din nou, în alte forme pe care de-abia le mai recunoştea, dar putea ghici că aparţineau virukilor, ansatlilor sau sothilor.

Cele mai tulburătoare erau visele care reproduceau poveşti despre zei. Le ascultase întotdeauna ca pe o mitologie, însă acum le trăia, *amintindu-şi-le.* Va trăi printre fragmente de poveşti pierdute sau – mai mult ca sigur – modificate să se potrivească cu morala pe care vreun dascăl ar fi vrut s-o scoată în evidenţă.

În unele cazuri, omisiunile transformau lecţiile ce-ar fi trebuit învăţate. De asemenea, omisiunile îi limitau pe zei, pentru că ei îşi datorau existenţa naturii credinţei oamenilor. Dacă erau reduşi la un singur aspect, fiind adoraţi numai prin acel aspect, se vor plia încet acelei forme. Tetcomchoa şi Wentiko, pentru că aveau credincioşi proveniţi din două culturi care-i slujeau ţinând cont de o multitudine de aspecte şi virtuţi, deveniseră mai mult decât simple abstracţiuni.

Şi cum ar fi să fii Grija, venerat şi urât pentru că desparte binele de rău, reţinând răul în Iadurile sale şi trimiţând binele în Paradisuri? Jorim se zgribuli.

Poate că zeii au creat rasele de muritori, însă s-au trezit în aceeaşi capcană ca părinţii care fac copii, apoi devin dependenţi de ei pentru susţinere în anii bătrâneţii. Devin neputincioşi în a-şi guverna propriile lor creaţii şi sunt la mila odraslelor, aşteptând ce pomeni vor ei să le dea. Dacă o familie i-ar spune patriarhului ei că va primi de mâncare numai dacă va purta o mască şi va cânta ceva înainte de cină, bătrânul ar deveni un menestrel mascat.

Oare au devenit zeii decrepiţi?

Ideea îl speria. Părea injust să se fi descoperit zeu şi să trebuiască apoi să se acomodeze cu faptul că era deja pe cale să eşueze. Ba mai mult, exista în el convingerea că trupul său muritor îi limita abilitatea de a folosi puterile divine. Deşi fusese capabil să distrugă forţele mozoanilor, trupul său plătise un anumit preţ. Ar *putea* muri folosind abilităţile care-i aparţineau, iar Jorim nu avea nici cunoştinţele necesare să poată cataloga aceste puteri, nici experienţa de a-şi da seama cât de mult putea folosi din ele fără să piară chiar el.

Îşi petrecu următoarele două zile recuperându-şi forţele şi îndurând visele. Treptat, deveni tot mai puternic şi se decise că aşteptând revenirea Regelui-Vrăjitor era un exerciţiu de zădărnicie. Se hotărî să se întoarcă în Nemehyan, să-şi termine instruirea necesară, apoi se va îndrepta spre Nalenyr pentru a-i ajuta pe cei care se opuneau ridicării celui de-al zecelea zeu.

Adună puţinele lucruri cu care venise, înveli fructele în frunze şi-şi umplu burduful cu apă. La intrarea în Maicananetlyan modifică echilibrul stâncii din solid în fluid şi-o lăsă să etanşeze deschizătura. Nu avea nici o îndoială că Regele-Vrăjitor va putea inversa procesul pentru a putea intra şi îl suspecta că, oricum, avea mai mult de o singură cale de acces în sanctuarul său.

Se îndreptă spre tabăra unde-şi lăsase călăuzele *maicana.* Ajunse acolo fără nici un incident, dar o găsi

părăsită. Existau însă semne din belşug că bărbaţii fuseseră acolo, dar cenuşa vetrei era rece şi măturată de ploaie. De asemenea, ploaia ştersese şi orice urme de paşi care ar fi putut să-i ofere un indiciu privind ceea ce se petrecuse acolo. S-ar fi putut să nu fie nimic, dar...

Pătrunse înăuntrul său şi privi lucrurile prin *mai.* Ploaia şi timpul aproape că restabiliseră echilibrul, iar şase ore mai târziu nici n-ar mai fi putut depista ceva rău. Aşa că surprinse doar cea mai firavă undă de tulburare, Zoloa, faţeta distructivă a zeului Jaguar, se risipea în tăcere.

A fost o luptă aici. Mozoyanii trebuie să fi...

Înainte de a-şi fi putut termina gândul, ceva greu şi dur îl lovi în moalele capului. Căzu cu faţa în jos în cenuşă. Gura i se umplu cu ea şi întreaga lume se prăbuşi în întuneric.

Începând să-şi vină în fire, durerea îl năpădi pe Jorim în glezne, umeri, încheieturile mâinilor şi cap. Nu avea nici o idee cât zăcuse inconştient, dar gura şi gâtul păstrau încă gustul licorii narcotice turnate cu forţa. Degetele-i alunecară pe tâmplă, înlăturând legătura de la ochi, iar când deschise pleoapele îl potopi un val de greaţă.

Deasupra lui, un nor de cranii se înălţa în văzduh, iar cerul dobândise o culoare de un maro ars, aşa cum nu mai văzuse înainte. Mâinile lui atingeau paradisul, însă nu-şi putea mişca braţele, iar degetele şi le simţea umflate şi ţepene.

Apoi, dinspre dreapta, un mozoyan îl lovi în stomac cu un ciomag. Jorim zvâcni şi începu să se rostogolească. Războinicul mozoyan sfida, cumva, gravitatea, pentru că stătea cu picioarele pe norul de cranii. Nimic nu mai avea vreo noimă.

Un urlet furios, de la distanţă, îi atrase atenţia. Privi în acea direcţie şi văzu mulţimi de oameni ţinând un munte sus numai cu picioarele lor. Şi apoi, în golf, *Lupul furtunii* şi alte nave zăceau cu carena scufundată într-o felie de cer de un verde marin.

Realitatea îl izbi mai dur decât ciomagul. *Mozoryanii m-au prins, m-au adus înapoi la Nemehyan, iar acum atacă oraşul.*

Norul de cranii nu exista. În urma ultimului asalt mozoyan asupra capitalei amentzutlilor, oamenii au retezat capetele duşmanilor morţi. Le-au adunat, construind o piramidă înaltă. Jorim atârna de o spânzurătoare fixată în vârful ei. Gleznele-i fuseseră legate împreună, apoi de bârna transversală. Trunchiul unui puiet de copac, de trei metri lungime, fusese trecut prin legătura de la încheieturi şi el atârna cu capul în jos, legănându-se încet în bătaia brizei şi a loviturilor.

În jurul său, pe câmpia din faţa oraşului, înaintau hoardele mozoyane. În bătălia anterioară, fuseseră nişte creaturi primitive, incapabile să gândească sau să planifice ceva. De data asta, se aliniaseră în formaţii şi mărşăluiau înainte în ordine. Îşi menţineau disciplina până când ajungeau la liniile amentzutlilor, apoi îşi concentrau atacul asupra unui anumit punct.

Mozoyanii năvăleau cu aceeaşi ferocitate ca predecesorii lor, dar fiind mai masivi şi mai puternici, nu puteau fi respinşi cu uşurinţă cu o împunsătură de suliţă. Cu toate că săgeţile şi lăncile omorâseră destui dintre ei înainte, acum îi vedea împănaţi de săgeţi şi sărind la baza muntelui. Cei care nu aveau săritura lungă se înfigeau singuri în ţepuşe, dar nu numai imul îşi smulsese ţăruşii ascuţiţi şi-şi croi drum spre metereze.

Trupele amentzutle şi naleniene ripostau. Steagurile fâlfâiau, trompetele răsunau, iar trupele se deplasau de la un punct la altul. Nori negri de săgeţi naleniene se abăteau ca o ploaie, spulberând, pe moment, valurile de năvălitori. Curajoşii arcaşi se urcau pe metereze, alegând anumite ţinte, şi lansau săgeţile prin craniile joase ale mozoyanilor. Războinicii ametzutli îşi repezeau ghioagele lor de luptă de obsidian în vaste mişcări circulare, smulgând membre şi zdrobindu-i pe mozoyani. Morţii alunecau înapoi, traşi de propriii camarazi, iar alţii continuau înaintarea.

Şi apoi, când atacul era dezlănţuit din plin într-un anumit sector al liniilor, formaţiunile mozoyanilor se despărţeau şi se aruncau asupra altui punct. Şi mai multe steaguri fâlfâiau, chemând rezervele în faţă.

Amentzutlii se împotriveau năvalei mozoyane, însă foarte curând şi ultimele rezerve intrară în luptă.

Iar limita formaţiunii mozoyene nici n-a fost afectată.

Sus, în vârful unei piramide, doi trompeţi nalenieni sunară retragerea. Războinicii porniră să dea îndărăt, începând cu flancurile formaţiunii lor semicirculare. Apoi ostaşii din mijloc se retrăgeau printre ei, iar primii mozoyani primiră în plin salve după salve de săgeţi. Cu toate astea, continuau să avanseze, iar arcaşii se refugiară pe şoseaua de pe versantul muntelui, spre Nemehyan.

Şoseaua ar fi fost locul perfect de apărare împotriva mozoyanilor, însă abilitatea lor de a face salturi îi obligă pe nalenieni şi amentzutlii să se retragă. Invadatorii năvăliră în sus, spre drumul pietruit, dar războinicii îi opriră şi numai atunci, foarte încet, începură să cedeze teren.

Apoi, dinspre oraş, se pogorî o salvă de săgeţi aprinse. Unele nimeriră mozoyani, dar majoritatea îşi atinseră ţinta vizată. Loviră tranşeea pe care o ocupaseră duşmanii şi aprinseră fluidul turnat acolo. Flăcările izbucniră imediat, arzându-i pe mozoyani. Rândurile din spate se opriră, deşi cei mai apropiaţi fură împinşi peste camarazii lor. Cei de pe cealaltă parte încă mai înaintau spre şosea, însă fără avantajul numeric asaltul asupra şoselei încetini.

Apoi, de la baza piramidei de cranii se auzi o răpăială de tobe. Un mozoyan subţire, mai asemănător cu un om decât oricare exemplar văzut de el până acum, cu o piele cenuşie, solzoasă, strălucind în irizaţii de curcubeu când lumina soarelui cădea asupra ei, apăru dinspre stânga sa. Îşi ridică mâna dreaptă, apoi îşi îndoi degetele, lăsându-l pe Jorim să-i vadă ghearele. Izbi cu palma peste burta lui Jorim, chiar sub buric, apoi îşi trase ghearele în jos, până la sternul său. Cele patru urme lăsate sângerau puternic şi mici pâraie de sânge se scurgeau şiroind pe cranii.

Tăieturile ardeau, însă Jorim ignora durerea. Preotul mozoyan cu mâna însângerată – tânărul simţea că nu putea fi altceva – se aplecă şi apucă un craniu pe care ajunsese sângele său. Cuvinte răsunând obscene şi blasfematoare i se rostogoleau din gură, iar craniul începu să strălucească. Preotul îl azvârli jos, unui războinic care aştepta la baza piramidei, apoi acela o luă în salturi, cu toată viteza, spre formaţiunea de pe linia frontului.

Frica zvâcnea prin Jorim pentru că, pe cât era el de slăbit, tot putea să simtă manipularea *maiului* în ceea ce făcuse preotul. Nu era magia cu care era el deprins. Nu exista nici un fel de echilibrare blândă a elementelor. Această vrajă *contorsiona* lucrurile, iar asta ar necesita mult mai multă putere decât ar fi putut aduna preotul.

Dar îşi trage puterea din sângele meu, un sânge de zeu.

Jorim îşi dirijă simţirile spre tărâmul *maiului* şi aproape că vomită. În fiecare dintre cranii – pentru că vreo duzină ajunseseră deja spre linii – ardea dorul distrugerii. Zoloa pândea câmpul de bătălie şi-şi agita ghearele spre formaţiunile amentzutlilor.

Primul craniu ajunse la şosea. Un mozoyan îl strângea cu forţă la piept, apoi făcu un salt înainte. Urcă deasupra liniilor frontului. Săgeţile-şi luară zborul străpungându-l peste tot, împroşcând şi mai mult sânge peste hârcă. Puterea întunecată din el izbucni. Apoi cadavrul căzu la pământ şi craniul explodă.

Războinicii amentzutlii zburară de pe şosea şi căzură în masa cenuşie şi colcăitoare a armatei mozoyane. Norocoşii fuseseră ucişi de explozie. Ceilalţi fură făcuţi bucăţi cu ghearele şi dinţii. Răgetul victorios al trupelor mozoyane înăbuşi orice urlet, iar Jorim preferă să creadă că oamenii înduraseră moartea cu curaj, fără să scoată nici un sunet.

Distrugerea luă avânt. Alte ţeste zburară în văzduh, unele doar azvârlite, altele ţinute strâns la piept de războinici sinucigaşi. La fiecare explozie, trupurile săltau în aer, împroşcând sânge. Oamenii se retraseră repede. Unul dintre mozoyani sări spre şosea, dar un amentzutl îl

prinse din zbor. Căzură împreună în mijlocul masei de mozoyani, iar explozia făcu o gaură în rândurile lor.

Dar se închise repede, iar năvala duşmană progresă spre şosea.

Oamenii de sus începură să arunce cu pietre şi oale cu ulei aprins. Proiectilele căzură asupra rândurilor mozoyanilor, dar pentru fiecare războinic ucis, alţii nouă îi luau locul. Războinicii ametzutli se retrăgeau mai repede, dar, ajunşi la şosea, la prima cotitură se pomeneau flancaţi din nou. Craniile zburau cu boltă şi explodau, oamenii ţipau şi cădeau, iar retragerea se acceleră.

Sângele lui Jorim curgea în voie şi craniile, astfel îmbogăţite, erau luate din piramidă. Spera ca întreaga construcţie să se prăbuşească, dar pentru el n-ar fi contat. Mozoyanii erau în avantaj. Distrugerea luase amploare. Nu-i mai putea opri nimic.

Dar poate că nu stoparea lor este cheia.

Strângând din dinţi, Jorim încercă să-şi ridice capul, îşi încordă muşchii de pe abdomen, iar sângele ţâşni cu putere. Soldatul mozoyan îl lovi din nou peste burtă cu o bâtă, iar preotul îi zgârie pieptul cu ghearele. Focul erupse din nou în trupul său, umerii îl dureau, în timp ce vergeaua puietului îi răsucea braţele.

Se cercetă în interior şi atinse vătămările dinlăuntrul său. Mozoyanii voiau să-l lase să moară şi-i foloseau moartea pentru a grăbi sfârşitul tuturor celor care credeau în el. Li se opusese fără să-şi dea seama, dar acum se opri. Atinse *maiul* şi atinse echilibrul favorizând schimbarea. Şi mai multă magie se scurse în mijlocul distrugerii, pătrunzând în lume prin sângele său.

Expulză *maiul* afară, potopind încarnarea lui Zoloa. Fantomaticul zeu Jaguar deveni şi mai vorace. Mârâitul său îi încuraja pe mozoyani, cu moralul oţelit de chemările tăcute ale celuilalt zeu. Jorim privi muşchii nălucii felinei umflându-se, iar colţii i se alungiră.

Nu-i suficient.

Se căzni şi mai tare, absorbind cât putea din *mai* şi-l trimise afară mai repede. Zoloa se lăfăia în el şi creştea. Ca o lipitoare adăpându-se dintr-o arteră.

Zoloa încercă să se retragă, însă Jorim strânse un pumn – *cu gheare de dragon* – peste botul zeului. Îl făcu să bea, pompând şi mai multă energie în el, luând din propria sa viaţă, contorsionând-o şi echilibrând-o, obligând zeul Jaguar să o accepte.

Oare un zeu are o limită în ce priveşte magia pe care o poate controla?

Cu mârâitul lui feroce redus la un miorlăit jalnic, zeul obez al distrugerii pocni. Haosul erupse într-un nor negru de *mai,* acoperind întregul câmp de bătălie. Forţa sa scăldă pământul, apoi se înălţă într-un val întunecat săltând rândurile succesive ale mozoyanilor. Se curbau în interiorul valului, apoi se dizolvau în spuma învolburată pe pantă, în jos. Acolo unde atingea un craniu, când se amesteca cu sângele său, craniul exploda, vaporizându-i pe mozoyani.

Preotul fie că simţea magia, fie că-şi dăduse seama că Jorim avea o contribuţie la distrugerea armatei sale. Lovi de sus în jos cu ghearele, deschizându-i gâtul. Sângele gâlgâi, împroşcând mâna preotului şi un picior. Sângele arse şi, într-o clipită, îl transformă pe preot într-o torţă vie.

Şi atunci valul izbi piramida de cranii.

Îl azvârli cât acolo pe preot.

Trecu mai departe, ucigând totul în urma lui, de pe câmpia de sub Nehayan, înaintând până la optzeci de kilometri distanţă. Se răspândi formând un con, nelăsând nimic viu în urmă, fie insectă sau plantă, pasăre sau peşte, animal, mozoyan sau om.

Nu cruţă nici măcar un zeu.

52
Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Deşi, dacă n-ar fi făcut asta, ar fi dus la descoperirea lui, Junei Aerynnor regreta sincer că-i scosese femeii laringele. Nu numai că o împiedicase să ţipe, dar respiraţia ei se transformase într-un şuierat gâlgâit foarte supărător. Iar felul în care urlase din priviri îi spunea că ar fi fost o adevărată plăcere să o audă. Ar fi atins note dincolo de pragul audibil şi-ar fi rezonat înlăuntrul său pentru o bună bucată de timp.

Junei venise de departe şi se hotărâse s-o dezmembreze pe fata suplă ca pe un fel de celebrare. De fapt, ea-i reţinuse privirea cu câteva zile înainte, pe când se îndrepta spre întâlnirea cu binefăcătorul său din umbră. Fata nu însemna mai nimic, era doar o căzătură, cu privirile tâmpe, dependentă de opiu, gata să facă orice pentru preţul unei pipe. Chiar graba ei fusese cea care-l atrăgea şi, privind retrospectiv, tot ea o condamnase.

Ar fi putut s-o ucidă chiar acolo şi nimănui nu i-ar fi păsat, dar îl intriga. Cumva, reuşise să supravieţuiască păstrându-şi spiritul intact. O întrebase cum o cheamă, iar ea ar fi putut – aproape că o şi făcuse – să-i răspundă că era cine voia el să fie. După o clipă de ezitare îi spusese că numele ei era Karari.

O invită să meargă cu el şi-i cumpără un bol cu tăiţei, devoraţi de ea atât de repede încât se aşteptase s-o vadă vomitând. Deşi îi spusese numele, nu era deloc sigur că povestea relatată de ea era şi adevărată. Îi spusese că mama ei a fost ibovnica unui navigator de pe o navă care lucrase pentru familia Phoesel, *Pescăruşul de argint.* Eşuase în dreptul Miromilului, iar echipajul îl luase pe tatăl ei drept o piază-rea. L-au pus în lanţuri, aruncându-l

apoi în mare. Mama ei, bolnavă de durere, se prăpădise. Iar ea, fără nimeni altcineva pe lume care s-o ajute, trăia vremuri grele şi recursese la opiu pentru a-şi uşura durerea.

Junei cunoştea *Pescăruşul de argint* şi bănuia că povestea ar fi putut fi reală. Decăderea fetei s-ar putea să fi început cu cinci luni în urmă. Nu ajunsese atât de departe încât să nu mai poată fi salvată şi era destul de educată încât să fie recunoscătoare.

Şi de suficient timp pe stradă ca să vadă în el un binefăcător. S-ar fi agăţat de el. Ar fi făcut aşa cum i s-ar fi cerut, fără întrebări. Curiozitatea ar fi echivalat cu transformarea norocului său în nenorocire, iar ea flămânzea de prea multă vreme să comită o asemenea necugetare.

Junei închinase un apartament şi stătu cu ea o vreme, în timp ce lupta cu opiul. O îmbăiase şi o luase de la periferie, un loc unde şi-ar fi reluat vechile obiceiuri. Îi făcea chiar plăcere să-i cumpere lucruri. Bucuria ei directă şi recunoştinţa erau cu atât mai bine-venite în lumina sorţii ei finale.

Singurul regret pe care-l avea era că nu avusese timp să o pregătească pentru lucruri mai măreţe. Karari avea un trup prea fragil şi era prea blândă să fi putut fi introdusă în lumea umbrelor, în care trăia el. Când îl găsise Mama deseiană a Umbrelor, Junei prindea şobolani în turnul familiei sale şi pusese la punct tot felul de metode de a-i lichida. Cu toate că era priceput la pregătirea unor dispozitive repede dovedite a fi mortale, îi plăcea ca lucrurile să se desfăşoare mai lent. Era ceva să priveşti un şobolan care se zbătea să scape dintr-un laţ care se strângea lent, după ce-l încălzise până-n străfundul stomacului. În timp ce ochii animalului ieşeau din orbite şi vasele de sânge plesneau, el se excita.

Aflase, destul de repede, că moartea poate stârni plăceri.

Mama Umbrelor îşi făcuse bine treaba, construind pe fundaţia deja aşezată de el. Familia lui n-avusese nimic

împotrivă să fie luat la curtea din Thyrenkun, ca paj. Considerau asta atât o onoare, cât şi o modalitate convenabilă de a scăpa de un fiu tânăr. Însemna unul mai puţin la împărţirea moştenirii familiei, o gură mai puţin de hrănit şi o şansă în plus la obţinerea unui favor regal.

Junei se antrenase din greu, îndurând pedepse pentru eşecuri şi acceptând recompense pentru succesele sale. Învăţase repede că în viaţă nu va obţine tot ce considera că i se cuvine, aşa că-şi oferea singur mici plăceri, apoi raporta încântat superiorilor săi tot ce făcuse. Avea grijă să urmeze toate regulile şi depăşi toate aşteptările, aşa că slăbiciunile sale îi erau iertate. Şi, destul de des, îi făcea părtaşi şi pe alţii la recompensele sale, ceea ce-i transforma plăcerile în trepte spre o nouă misiune.

După ce dezvăluise trădarea familiei sale coroanei deseiene, îi privise pe toţi cum mor, apoi fugise în sud, „pentru a scăpa de mânia Prinţului Pyrust”. Acest lucru îi aduse acceptarea imediată în rândul sudicilor, iar el se folosi din plin, încântat, de circumstanţe. Misiunea sa fusese pătrunderea în interiorul clanului Anturasi. Dacă nu era posibil să fure informaţii, trebuia să găsească o cale de a întârzia munca lui Qiro.

Uciderea lui Nirati reuşise asta destul de bine. Relaţia lui cu ea fusese distractivă, pentru că putuse să-i provoace mici torturi, care-i construiseră rezistenţa la durere, pentru ca la sfârşit s-o poată îndura.

Şi fusese încântat să i-o provoace.

De când o omorâse, se trezea adesea din vise în care relua experienţa. O dezmembrase încetul cu încetul, privind protestul din ochii ei. Deşi fusese înspăimântată, ripostase. Cu toate că nu voia să-i placă, însăşi faptul că se lupta o readusese în tipare de comportament care-i spuneau că-i făcea *plăcere.* Propriul ei trup o trădase şi cedă. El nu observase, dar ea se scufundase într-un extaz care o învăluise, ferind-o de oribila clipă a morţii.

Într-un fel, îl epuizase. Se implicase atât de mult în ceea ce făcea, încât ultimele ei clipe îi scăpaseră atenţiei. Iar acum se trezise preocupat de felul în care ar reacţiona alţii

când erau aduşi atât de aproape de moarte. Despre Contele Vroan ştia că ar privi moartea drept în ochi şi-ar sfida-o până în ultima clipă. Ar putea fi prăjit de viu, într-un sicriu de fier îngropat în cărbuni încinşi, şi tot n-ar scoate un cuvânt, poate doar ca să rostească o vorbă de duh de final, fără prea mult miez, şi nici n-ar dezvălui prea multe despre situaţie.

Pe de altă parte, Nerot Scior s-ar zbate ca un şarpe înfipt într-o ţepuşă. Junei se gândea că tragerea în ţeapă i s-ar potrivi de minune. Ar folosi o prăjină boantă şi l-ar lăsa să încerce să scape de pieire prelungind supliciul pe cât de mult era posibil. Nerot s-ar lupta să-şi stăpânească zbaterea picioarelor, câştigând încă vreo câteva secunde de viaţă prin forţa voinţei sale, convins, în tot acest timp, că mama sa va veni să-l salveze. Chiar şi după ce picioarele l-ar trăda şi s-ar înfige încet în prăjină, tot ar spera într-o salvare. Ar muri crezând că s-ar putea ajunge la o înţelegere şi rănile sale s-ar putea vindeca.

Iar Prinţul Cyron... Dacă ar exista cea mai mică şansă ca acesta să scape de asasinat, Junei l-ar omorî chiar el pe prinţul nalenian. Provocarea îl incita. Să se strecoare printre gărzile keru rămase ar fi fost imposibil. Deşi cetăţenii din Nalenyr s-ar putea să-l accepte ca aliat, pentru că Prinţul Pyrust îl ura, keru nu aveau încredere în nici un deseian, indiferent de faptele sale. Laptele lor de mamă era îngroşat de ura amară pentru deseieni, iar keru nu făceau nimic ca să-şi extindă viziunea asupra lumii.

Desigur, ar avea şi unele avantaje. Prinţul îl cunoştea. Cyron fusese îngrijorat de starea lui după moartea lui Nirati Anturasi. I se promisese până şi că ucigaşul ei va fi prins, iar răul făcut amândurora răzbunat. Junei îşi oferise chiar şi ajutorul, însă ardoarea prinţului pentru prinderea ucigaşului se ofilise de mult.

Cum ar accepta el moartea?

Junei bănuia că Cyron nu va intra prea uşor pe tărâmul lui Grija. S-ar fi putut să fie cât pe ce, cândva, dar acceptând o rană gravă pentru a masca uciderea Contelui Turcol dovedise un aspect de-al său despre care Junei nu

credea că existase mai înainte. *Ei cred că Cyron este incapabil să lupte pentru că n-a fost niciodată obligat să lupte. Însă este fiu al Statului Dragon, iar un dragon, chiar lipsit de colţi şi gheare, tot un dragon rămâne.*

Îşi coborî privirea spre micuţa Karari. Îi ridicase părul sus, îndepărtându-l de cap, ca să nu se mânjească cu sânge. Voia să-i ia scalpul dintr-o bucată, pentru a-l folosi să-i încropească o barbă. Îi trecu prin minte că asta ar fi ceva interesant, din moment ce arăta, şi-aşa, atât de bătrână. De asemenea, ar masca şi gaura din gâtul ei.

— Cum crezi tu că va muri Prinţul, micuţo? Va fi la fel ca curajos ca tine?

Ochii ei se căscară, apoi privirea începu să i se stingă. Se gândi, o clipă, că s-ar putea să aibă o reacţie alergică la tinctura folosită de el pentru blocarea muşchilor motrici, dar apoi o umbră căzu peste chipul fetei. Când o atinse, îi zâmbi.

Se întoarse. Draperiile groase ale încăperii nu permiteau pătrunderea razelor soarelui, aşa că aprinsese mai multe felinare pentru a-şi ilumina opera. Un fluture aterizase pe unul din ele, bătând încet din aripi. Apatia lui contrasta cu violenţa săvârşită de el asupra lui Karari şi-l făcu să se gândească la trupul ei ca la un cocon, şi la şansa ei ca, după moarte, să se transforme într-o creatură minunată.

Se zgâi la fluture şi deveni tot mai sigur că nu mai văzuse niciodată unul la fel. Era mare, ceea ce era deja neobişnuit, fără a mai pomeni şi de faptul că era încă prea devreme pentru anotimpul fluturilor. Pe deasupra, coloritul verde-cu-negru era ceva ce era convins că nu mai întâlnise până atunci.

Încercă să-l strivească, însă fluturele evită cu uşurinţă lovitura lui. Fiind un maestru în *vrili,* l-ar fi putut ucide fără nici un efort, dar îi plăcea să aibă un martor la eforturile lui. Cu multă vreme în urmă, aflase că fluturii erau atraşi de stârvuri, iar prezenţa lui confirma acum că făcea o treabă bună.

Apucând unul dintre cuţitele sale, Junei se aplecă înainte. Întinse mâna dreaptă, netezind pielea de pe fruntea lui Karari. Apăsă vârful cuţitului pe pielea ei şi aşteptă să se formeze picătura roşie. Apoi aşteptă ca punctul de presiune de pe ţesut să plesnească şi ca sângele să descrie o dâră pe care o va urma.

Toate astea făceau ca lucrurile să decurgă mult mai artistic.

Însă mâna lui zvâcni când ceva îl înţepă în gât. Scăpă cuţitul şi se întoarse, strângând palma dreaptă pe gât. Putea simţi o mică umflătură, dar ştia că nu era nimic important. De fapt, era sigur că nu însemna nimic, apoi îşi dădu seama că nu-şi oprise răsucirea.

Picioarele i se împleticiră şi ateriză dur pe pardoseală. Umerii loviră peretele, iar capul se izbi de el suficient de tare încât să crape tencuiala. Simţi fărâme din ea căzându-i pe după gât. Porunci mânii sale drepte să le dea jos, dar ea căzu la podea, inertă, lângă el.

Privi în sus şi descoperi un bărbat înalt şi subţire stând lângă dulapul cu sertare. Ţinea o sticlă cu venin de viperă cu corn şi punea la loc dopul, cu acul încă în el. Bărbatul avea degete incredibil de lungi şi ochi căprui, care păreau să-şi schimbe culoarea.

Junei încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să-şi deschidă gura.

Bărbatul dădu din cap, iar mantia i se închise, o mantie ţesută cu modelul smarald-negru, de pe aripile fluturelui.

— Te vei întreba dacă a fost chiar un fluture, ori a servit la distragerea atenţiei tale, în timp ce pătrundeam în încăpere prin uşa încuiată, neauzit şi nevăzut. Transformarea mea din insectă în om, în pofida faptului că ar fi soluţia cea mai improbabilă, este singura pe care ai crede-o. Vanitatea nu-ţi va permite să accepţi că altcineva ar putea fi mult mai priceput decât tine în artele umbrelor, nu-i aşa, *vrilcai?*

Bărbatul se lăsă jos şi închise cu degetul gura lui Junei.

— Ai vrea să ştii cine sunt şi de ce fac asta. Sunt Kaerinus. Ai auzit de mine, ultimul *vanyesh,* imbecilul

magic care zace în umbră prin Xingnakun, ieşind la iveală doar o dată pe an să-i vindece pe cei lipsiţi de prevederea de a se teme de el. Îi *pot* tămădui, ştii doar. Orbii, ologii şi bolnavii.

Kaerinus privi spre Karari.

— Măi să fie, ai făcut o treabă prea bună cu ea. N-o pot vindeca.

Deşi glasul bărbatului avea nişte inflexiuni tăioase, lui Junei îi plăcea.

— Şi ţi-ai imaginat, Junei Aerynnor, că am venit aici să te ucid. O voi face. Ba chiar mi-ar fi plăcut să-mi petrec ceva timp cu asta, însă nu am prea mult la dispoziţie. Mă întâlnesc cu un prieten în sud, şi cu cât voi sosi mai repede acolo, cu atât va fi mai bine pentru toţi.

Vanyieshul se ridică, apoi se ghemui din nou între faldurile mantiei sale.

— Oh, da, *de ce?* Ai omorât-o pe Nirati Anturasi, şi-i era foarte dragă unui prieten de-al meu. Data viitoare, nu mai alege victime cu prieteni puternici.

Kaerinus se ridică şi apoi izbucni în râs.

— Data viitoare. Nu va mai fi una. Ah, da, ştiu că veninul de viperă cu corn nu este fatal. Trupul tău s-ar vindeca.

Privi spre fată.

— Da, ai cam vătămat-o. N-o pot ajuta, însă pot face *asta...*

Kaerinus schiţă un gest şi o lumină sfârâi sub ochii lui Junei. Curse pe faţa lui şi-i incendie creierul. Lumea înconjurătoare se întunecă o clipă, apoi vederea-i reveni. În timpul cât fusese inconştient, *vanyeshul* îl deplasase.

Apoi, pe când durerea începea să-l muşte, privi spre dreapta şi-şi văzu trupul sprijinit de perete.

Ochii lui Junei se căscară de groază.

Nu ochii mei, ai ei! Mă aflu acum în trupul ei, iar ea în al meu!

— Minunat, ai înţeles, zâmbi Kaerinus. Ai făcut o treabă foarte bună, *vrilcai.* Îţi va lua câteva ore ca să mori.

Într-adevăr, îi trebuiră ore ca să moară, multe ore. Cu toate că mândria faţă de priceperea sa îl feri la început pe Junei, disperarea şi groaza-l înşfăcară în cele din urmă.

53
Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ţinutul Faeut
Erumvirine

Nici că puteam să-mi imaginez o mai bună etalare a artei războiului. Deşi aveam senzaţia că mai văzusem toate astea şi înainte, nu-mi puteam aminti altceva care să egaleze ceea ce vedeam de pe meterezele de la Deraelkun. *Kwajiinii* se aliniaseră într-o linie de bătălie lată, de la Drumul Imperial spre est, paralelă cu întinderea cuprinzătoare a fortăreţei, spre vest. Înălțaseră flamuri viu colorate, fiecare cu inscripţii precise în limbajul imperial, şi mi-am dat seama că de aceea aveam eu senzaţia că mai văzusem asta şi înainte. Lumina soarelui fulgera din săbii şi vârfurile suliţelor, iar scuturi de bambus protejau rândurile din faţă de arcaşii şi balistele noastre.

Trupele care apărau Deraelkun, deşi nu numărau mai mult de patru mii de oameni – de-abia o cincime din forţa dinaintea noastră – îşi ridicaseră propriile lor flamuri pentru a-şi proclama apartenenţa la câte o formaţiune militară, la o casă nobiliară sau, în cazul celor câţiva *xidantzu,* la şcolile unde fuseseră antrenaţi. De fapt, mă gândeam că prezentarea noastră o întrecea pe-a lor, pentru că fiecare flamură desemna un erou, în vreme ce majoritatea *kwajiinilor* se bălăceau în anonimat.

Totuşi, duşmanul trebuie că se simţea foarte tare, din moment ce erau cinci pentru fiecare dintre noi. Deraelkun putea cădea, iar dacă toţi acei *kwajiini* de jos ar fi fost numai pe jumătate atât de numeroşi fortăreaţa ar fi fost pierdută înainte de sfârşitul zilei.

Însă cucerirea ei nu era o treabă prea simplă. Drumul se curba spre vest şi ducea pe sub zidurile primei fortăreţe, iar cele două poduri mobile care acopereau

spaţiul gol de pe drum fuseseră ridicate. Acest lucru întrerupea calea de acces şi spărgea frontul, astfel că armatele trebuiau să înainteze în trei secţiuni. Dirijarea întăririlor spre oricare dintre cele trei secţiuni ar necesita o retragere şi o redesfăşurare, sau o manevră atât de departe de linia frontului, încât rezervele n-ar fi putut avansa într-un moment critic.

Defileurile tăiate în câmpul de bătălie fuseseră prelungite în aşa fel încât în centru se crease o mică insulă. Dinspre drumul care duce spre sud şi câmpul de bătălie dinspre nord, două poduri înguste legau insula de fortăreaţă. Insuliţa făcea impracticabil orice atac din centru şi fusese folosită, multă vreme, drept loc pentru duelurile de onoare ale războinicilor. În centrul ei a fost amenajat un cerc de piatră, punctat, în afară, de mai multe monumente mici, în amintirea celor care au luptat şi au murit acolo.

Aşa că, în realitate, orice înaintare pentru cucerirea Deraelkunului se va desfăşura anevoios, va fi divizată în două secţiuni, fără comunicaţii între ele sau posibilitate de a se sprijini reciproc. Maşinăriile de asediu puteau fi aduse în faţă pentru spargerea primului zid de apărare pe locul unde drumul cotea spre vest, însă arcaşii din turnurile dominând zona îi vor ucide pe soldaţii care încercau să spargă zidul.

Ascultam pocnetul flamurilor în bătaia vântului. Bătea spre nord, spre fortăreaţă, aducând cu el izul firav de *vhangxi. Kwajiinii* îi mânaseră în centru şi-i vor asmuţi ca o abatere a atenţiei. Nu credeam că puteau sări până în vârful meterezelor, dar ar fi în stare să se caţere pe ziduri. Chiar dacă îi vom măcelări pe toţi, vor folosi săgeţile şi vor atrage atenţia asupra lor de la celelalte două asalturi principale.

Şi ştiam că va fi vorba de *asalturi,* două, lansate dur şi cu viteză. Căpetenia duşmană nu avea altă alegere. Dacă se concentra pe o singură aripă sau alta, ne-am masa trupele acolo şi l-am respinge. Pe oricare dintre cele două fronturi am reuşi, cu uşurinţă, să facem faţă forţei sale.

Numai prin angajarea noastră în luptă pe întregul front ar putea să ne solicite rezervele şi să ne facă să sângerăm, lent, până la moarte.

Iar logica nu era singurul factor motivaţional avut de el în vedere. Era arogant şi mult prea încrezător în el. Primise deja rapoarte privind trupe care abandonau Deraelkunul, îndreptându-se spre nord, pentru a intra în Nalenyr. Dacă am şti că apărarea fortăreţei ar fi lipsită de orice speranţă, moralul nostru ar fi foarte scăzut, iar trupele sale ar simţi o însufleţire şi mai mare. Până acum, nu se confruntase cu nici o rezistenţă serioasă, iar Kelewanul căzuse repede, aşa că n-avea nici un motiv să presupună că trupele sale n-ar putea funcţiona perfect şi să ia fortăreaţa fără prea multe probleme.

Însă le va avea, iar eu aveam de gând să fiu o bună parte dintre ele.

Am coborât de pe metereze, luând-o pe treptele late de piatră, sărind câte două deodată. Ajuns la baza lor, am făcut o plecăciune spre Consina şi fiul ei. Mi-au întors gestul, apoi m-am răsucit spre turnul central al fortăreţei şi m-am plecat din nou, menţinând reverenţa adâncă şi îndelungată. Fără nici un cuvânt, m-am ridicat, m-am întors pe călcâie şi-am luat-o spre mica ieşire de urgenţă, săpată în mijlocul zidului fortăreţei.

Am traversat repede drumul şi am urcat podeţul de lemn spre insulă. Odată ajuns acolo, m-am plecat înaintea duşmanului, apoi m-am întors şi am salutat fortăreaţa şi pe apărătorii ei. Se înălţară urale puternice, apoi zeci de săgeţi aprinse căzură cu boltă şi loviră podul traversat de mine. începu să ardă cu veselie.

M-am răsucit şi-am intrat în cerc. La fel ca multe alte cercuri unde au avut loc dueluri de-a lungul vremii, şi acesta absorbise o cantitate destul de mare de magie dezlănţuită. Iarba din el, cu firul lung şi suplu, era argintie şi răsuna subţire când picioarele mele o dădeau la o parte. M-am deplasat de jur împrejur, spre est, astfel ca lumina soarelui răsărit să nu mă orbească. Mi-am scos coiful şi

masca tigrului mârâind şi le-am pus la marginea de marmură albă a cercului.

Privind spre *kwajiinii* aliniaţi spre sud, am început să arunc o provocare, folosind aceeaşi formulă şi cuvinte arhaice auzite de mine de la primul *kwajiin* întâlnit, departe, în est. Mi-am păstrat vocea neutră, dar puternică, lăsând să-mi pătrundă în cuvinte o undă vagă de dispreţ.

— Eu sunt Moraven Tolo, *jaecaiserr.* Ani de zile, dincolo de câţi puteţi voi să număraţi, i-am apărat pe oamenii din Nouă. M-am ridicat împotriva tiraniei. I-am ucis şi pe cei de viţă nobilă, şi pe cei de jos. În acest loc, acum o sută şaptesprezece ani, l-am ucis pe banditul Ixus Choxi. Înainte de asta, am măcelărit optsprezece discipoli ai lui *Chadocai* Syyt, apoi l-am ucis şi pe el, punând capăt ereziei sale. În est, i-am omorât pe ai voştri, am ajutat la fuga din Kelewan. Vă fac o mare onoare să vă consider vrednici să vă duelaţi cu mine. Nu mă tem de nimic din ce-aţi putea arunca împotriva mea.

Ştiam că vorbele mele se vor răspândi încet în rândurile armatei de *kwajiini,* deşi le rostisem numai pentru o singură pereche de urechi. Dacă liderul lor hotăra sau nu să se întâlnească cu mine în duel era important, însă faptul că voi lupta cu alţii îmi slujea scopul. Făcându-şi oamenii să aştepte, ei vor deveni înfometaţi şi însetaţi, vor suferi de cald şi oboseală. Fiecare minut câştigat de mine era un minut care le înrăutăţea situaţia.

Un *kwajiin* aflat la comanda unor *vhangxi* îl împunse pe unul cu teaca de lemn a sabiei sale, apoi arătă spre mine. Fiara începu să galopeze în direcţia mea. Muşchii săi puternici de pe umeri şi piept se încordau pe când labele sale loveau pământul. Nici măcar n-o luă spre pod, ci făcu un salt peste şanţ şi un alt salt spre mine.

Am expirat încet şi m-am pregătit. Făcând asta, o altă mască şi o altă armură se aşezară pe mine. *Jaedunul* curgea din belşug, umplându-mă şi întărindu-mă, schimbând felul în care vedeam câmpul de bătălie şi pe duşmanul meu. Chiar înainte ca bestia să fi făcut primul salt spre insulă, ştiam că va muri.

Am păşit repede înainte, scoţând sabia de la şoldul drept. Pe când *vhangxiul* îşi începu coborârea, ghearele se ridicară, iar gura i se căscă. Mi-am inversat priza pe mânerul sabiei. Lama se sprijini de antebraţ, cu vârful atingând tricepsul. Am făcut o fandare, lăsând ghearele labei drepte a bestiei să-mi treacă pe deasupra capului, apoi mi-am răsucit încheietura.

Vârful lamei atinse subsuoara *vhangxiului.* Sângele ţâşni aburind, împroşcând iarba argintie. Pulsa stacojiu pe piatră, împrăştiindu-se într-un vast arc de cerc, pe când *vhangxiul* se întoarse spre mine. Făcu un pas, cu labele ridicate, azvârlind în văzduh un gheizer de sânge, apoi se prăbuşi. Greblă cu ghearele iarba verde din afara cercului. Din artera secţionată ţâşni şi mai mult sânge, apoi rămase nemişcat, mârâind, pe când plămânii săi uriaşi se goliră pentru ultima oară.

Într-o străfulgerare argintie, fluidă, mi-am băgat sabia în teacă şi m-am întors să-i înfrunt din nou pe *kwajiini.*

— Mă luaţi, cumva, drept un măcelar, de trimiteţi un animal împotriva mea? Sau aveţi mai puţin curaj şi mai puţină onoare decât acest hoit fără viaţă?

De fapt, sperasem că *kwajiinul* din rândurile din faţă va mai trimite câţiva *vhangxii* împotriva mea, în grup, de această dată, însă văzuse consecinţele gestului. Dacă înfrângeam trei, putea trimite cinci, iar dacă ucideam cinci, va trimite nouă, însă nimic n-ar fi dovedit curaj sau onoare. Mai avea o singură opţiune.

Păşi înainte şi făcu o plecăciune. Purta un coif cu craniul însângerat şi-şi înălţă vocea, ca să fie auzit de toţi.

— Eu sunt Xindai Gnosti din Clanul Gnosti. Am luptat ani şi ani, atât de mulţi că nu-mi mai amintesc câţi. Am omorât pe mulţi aici şi mulţi dintre ai mei pentru a dobândi onoarea de a conduce trupele...

— Eşti un dresor de animale, nu un războinic, l-am întrerupt.

Se holbă la mine, uluit, şi se bâlbâi, în timp ce un zvon de iritare pătrunse dinspre rândurile de *kwajiini.* O luă de la început.

— Eu sunt Xindai…

L-am întrerupt iarăşi.

— Numele tău, obârşia şi istoria ta mă plictisesc, păstorule. Dacă ai curaj, apropie-te de mine.

Îşi scoase sabia şi începu să alerge.

M-am întors cu spatele spre el şi m-am dus spre centrul cercului, aşteptându-l. Paşii săi bubuiau peste pod. Răsunară mai moale în timp ce gonea spre cerc. Zdrăngăniră metalic în iarbă, apoi se opri la doi metri de mine. Sări în văzduh, cu sabia ridicată, cu ambele mâini pe mâner, coborând-o cu grabă pentru o lovitură menită să mă despice din creştet până-n piept.

Am făcut jumătate de pas înapoi. Ridicându-mi braţele, mi-am încrucişat încheieturile şi i le-am blocat puternic pe ale lui. Aplecându-mă înainte, i-am scurtat bolta saltului şi l-am azvârlit la pământ. Sări în sus, mârâind, dar înainte să fi atins din nou pământul, am smuls sabia din strânsoarea lui, am întors-o şi i-am înfipt-o în gât, priponindu-l pe loc.

M-am întors, nedorind să-l văd cum îşi scuipa viaţa, lăsând zgomotul ierbii să-i descrie agonia finală. Când zdrăngănitul încetă, mi-am deschis braţele şi m-am uitat spre sud.

— Acum înţeleg de ce trimiteţi animalele să lupte pentru voi.

M-am aşezat la marginea cercului.

— Nu-i nici un războinic printre voi?

Veniră mai mulţi, cincisprezece cu toţii. Cei tineri veniră prosteşte, în grabă, şi muriră repede. Unii se apropiară cu prudenţă şi luptară formal, însă frica îi afecta, iar poziţiile lor străvechi rezistau doar până când se confruntau cu un atac la care nu ştiau cum să răspundă. Cel mai periculos veni calm, fără să-i pese de absolut nimic. Sabia lui m-a crestat sub ochiul drept şi-i provocă o mare plăcere să-mi vadă sângele curgând.

Aşa că l-am orbit, astfel că frumuseţea acestei imagini să nu mai fie nicicând tulburată.

În cele din urmă, armata lor îşi despărţi rândurile în timp ce un pâlc de steaguri se puseră în mişcare înaintând. Cel mai înalt dintre ele înfăţişa un cap de berbec, iar animalul părea destul de furios. Sub el, fâlfâiau câteva flamuri, fiecare cu emblema altui clan subordonat. Rândurile din faţă se despărţiră şi un bărbat înalt şi zvelt păşi înainte. La fel ca mine, avea două săbii, şi-şi abandonase coiful şi masca. Se îndreptă spre capătul celălalt al podului, dându-se la o parte pentru ca războinicul orbit să se poată împletici dincolo de el, apoi îmi făcu o plecăciune scurtă.

Am decis să mă înclin şi eu ca răspuns, adânc şi respectuos. Războinicii de pe meterezele Deraelkunului izbucniră în urale.

Kwajiinul clătină din cap.

— Eu sunt Gachin Dost. Aceasta-i armata mea.

— Eu sunt Moraven Tolo. N-am nevoie de nici o armată.

Duşmanul meu zâmbi discret.

— Ştiu ce încerci să faci.

— Este ceea ce *fac.*

Mi-am coborât pleoapele pe jumătate.

— Opreşte-mă, dacă poţi.

— Sunt mai mult decât capabil.

Îşi trase ambele săbii şi le ţinu de-o parte şi de alta a trupului, cu vârfurile cătând către cer. Coborî sabia dreaptă cu o zvâcnitură. Spre est, se porni un răpăit de tobe, iar acea aripă a armatei sale mărşălui înainte. Lăsă şi cealaltă sabie, iar acea jumătate a armatei *kwajiine* începu asaltul.

Traversă podul, apoi se opri. Săgeţi aprinse se ridicară din spatele liniilor lui şi aprinseră acel pod. Fuioare de fum cenuşiu se răsuceau înainte şi în jurul său. Avansă spre marginea cercului, apoi îşi încrucişă săbiile la piept.

— Am duelat şi cu zei şi am învins.

— Eu am visat, crezând şi eu că visele erau adevărate, am dat eu din umeri.

— Ajunge. Dacă vrei să mă ucizi, încearcă, clătină el din cap. Că reuşeşti sau pieri, asta nu va schimba rezultatul bătăliei.

Mi-am depărtat braţele.

— Lasă oţelul tău să glăsuiască.

De ambele părţi, lângă noi, bătălia începuse. Săgeţile întunecau cerul. Bărbaţii urlau ca din gură de şarpe pe metereze. Pâlcuri de războinici cu pielea albastră cădeau străpunşi. Răniţii blestemau şi gemeau, sau doar oftau şi-şi dădeau duhul, siluete însângerate încercau să oprească şuvoaiele de sânge. Se înălţară scările de asalt, dar bărbaţi cu prăjini lungi le împingeau înapoi. Şi mai mulţi căzură când balistele lansară nori de suliţe.

Deasupra tuturor, cu fumul înălţându-se într-un vârtej cenuşiu întunecat, steagul cu ursul rănit fâlfâia la înălţime peste fortăreaţa Deraelkun.

Iar la poalele ei, Gachin Dost şi cu mine ne duelam.

Cele două lame scăpărară şi răsunară pe când param loviturile. Săbiile şuierau în lovituri în gol şi iarba zdrăngănea când aterizam în salturi. Muşcătura durerii, sângele şiroind, mici tăieturi, dar fără o răsucire sau o alunecare, acestea ar fi costat un membru sau ar fi deschis o arteră. Un blocaj dur, cu ambele săbii, prinzând o a treia, care biciuise aerul prin fum. O altă sabie, trasă de la un cadavru, o lovitură desenând o linie roşie deasupra genunchiului, iar o alta retezând centimetri din părul slobod, ori o ureche.

Ne apropiam şi ne depărtam, mai degrabă simţind prezenţa celuilalt decât văzându-l prin fum; mişcările învăluite, zgomotul amortizat de zarva bătăliei. O lovitură rapidă reteză corzi, aşa că o platoşă rămase să atârne, iar o alta o eliberă cu totul. O apărătoare pentru braţ opri o alta, însă legăturile zalelor plesniră şi roaseră carnea de dedesubt. O fandare, un geamăt şi un deget încercând rana de la burtă.

Ne-am despărţit prin săritură, cu pieptul săltând, cu sângele scurgându-se din împunsături şi tăieturi. Sudoarea intra în ele, stârnind durerea în locuri unde nu ştiam că

fusesem rănit. Mi-am smuls apărătoarele de zale zdrenţuite, menite să-mi protejeze picioarele. M-am aruncat înainte, simţind fiecare an din viaţă, şi chiar veacuri întregi, apoi mi-am umezit buzele şi l-am ademenit să înainteze.

Gachin, cu faţa scăldată în transpiraţie şi sânge scurse din părul negru, zâmbi degajat.

— Nu mă vei ucide.

— Nici n-am plănuit, am făcut semn cu capul spre sud. Am vrut doar să-ţi ucid armata.

Deasupra noastră, steagul cu ursul rănit coborî de pe vârful turnului, iar o flamură cu tigrul vânând îi luă locul.

— Încă o dorinţă care va fi înăbuşită.

— Deja a fost îndeplinită, am dat eu din cap.

Trupele care părăsiseră Deraelkunul plecaseră spre nord, apoi o luaseră spre vest şi înapoi spre sud, pe cărăruile contrabandiştilor, pentru a flanca armata de *kwajiini.* Au avut o şansă nesperată, aşa cum îl informase un curier aproape rămas fără suflare pe Contele Derael, pentru că se întâlniseră cu Primul Regiment de Dragoni Nalenieni şi un batalion întreg de gărzi keru. Aceste efective le sporiră pe ale lor cu o treime, la fel competenţa forţei expediţionare conduse de Deshiel şi Ranai afară din Deraelkun. Ridicarea steagului meu era semnalul pentru începerea atacului lor, care va lua aripa stângă a *kwajiinilor* din flanc.

Nu puteam auzi nimic dinspre locul de unde se presupunea că venea atacul nostru, pentru că urechea mea dreaptă fusese cea retezată. Însă Gachin trebuie să fi auzit ceva, pentru că-şi miji ochii, iar buzele i se despărţiră într-o strâmbătură. Ştia, aşa cum ştiam şi eu, că singura şansă ca oamenii să spargă atacul din flanc era o retragere coordonată spre aripa stângă şi un contraatac cu rezervele dinspre dreapta.

Însă, cum era blocat pe o insuliţă învăluită în fum, nu putea da ordinele menite să-i salveze trupele.

Aşa că încercă să mă ucidă înainte ca armata sa să piară.

Am devenit noi înşine una cu fumul, atât doar că sângeram. Săbiile nu mai zăngăneau, ci şuierau. Lovitura de parare schimba direcţia, nu devia arma, iar o sabie în blocaj se răsucea şi lovea în semicerc înainte ca vibraţia celeilalte lame să se fi transmis către umărul făptaşului. Ne răsuceam, evitând atacuri şi ne rostogoleam înspre altele, alunecând şi lovind în sus, sărind la înălţime, pentru a tăia de sus în jos. Lame nevăzute treceau şoptind una de alta, metalul rece căutând carnea caldă, ţintind sanctuarul fluid, unde întreaga luptă ar înceta.

Şi atunci o făcu. Simulă un atac, cu o lovitură joasă, iar eu am sărit peste ea. Gachin fandă, când am ajuns jos, apoi îşi trase cotul în spate şi împunse din nou, la o clipită după ce sabia mea stângă trecuse de a lui. Sabia sa îmi străpunse pieptul pe partea stângă, la jumătatea distanţei dintre sfârc şi cealaltă cicatrice pe care o purtam de atâta vreme. O înfipse până la mâner, iar faţa sa, contorsionată de ură şi mânjită de sânge, culori vii în jurul ochilor căprui, ieşi din fum şi se împinse într-a mea.

Ştiu că voia să-mi spună ceva, care să stăruie în mintea mea, în timp ce trăgea sabia afară, smulgând-o dintre coastele mele. Mi-ar fi luat şi braţul stâng, de la cot în jos, apoi s-ar fi răsucit, retezându-mi capul, dintr-o singură mişcare fluidă. Ar fi fost o frumuseţe, un sfârşit de duel despre care s-ar fi cântat generaţii întregi şi mi-ar fi adus un monument la piciorul Deraelkunului.

Însă aceste monumente n-au fost niciodată pe gustul meu.

Mi-am repezit capul înainte, izbindu-mi fruntea de faţa lui înainte să apuce să-şi elibereze sabia. Nasul i-a pocnit şi sângele gâlgâi. Capul i-a zvâcnit în spate, iar eu l-am împins din nou pe al meu înainte, lovindu-l în gură. Dinţii i s-au spart şi mi-au sfâşiat fruntea, însângerând-o. Fărâme albe s-au împrăştiat pe faţa mea, iar sângele mi-a murdărit buzele şi gâtul.

Începu să-şi răsucească sabia în coasta mea, însă genunchiul meu drept se ridică şi-l izbi în vintre. Atunci mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca un *kwajiin* să nu fie

precum orice alt bărbat – nu-i căutasem pe cei răpuşi de mine – însă temerile mele au fost nefondate. Mi-am ridicat din nou genunchiul, pe cât de tare puteam. Suflul său explodă, împroşcându-mă cu sânge şi salivă, apoi o a treia lovitură dată cu fruntea în plină figură îl azvârli înapoi.

Se împletici şi încercă să-şi menţină echilibrul. Încă mai strângea sabia în mâna stângă, dar o înfipse în pământ, într-o tentativă de a rămâne în picioare. Se agăţă cu un călcâi de un cadavru şi se bălăngăni înapoi. Sabia-i zbură din strânsoare, iar eu am făcut un salt brusc, străpungându-i burta cu una dintre săbii, înfigând-o adânc în pământ.

Şi apoi, aşa lovit cum era, i-am luat capul, ca trofeu. M-am ridicat încet, având încă în mine sabia lui. I-am ridicat capul ţinându-l de păr, cu sângele picurând de la gât, şi, când fumul s-a risipit, l-am arătat tuturor. Taie capul unui şarpe şi trupul va muri. La sfârşitul zilei, armata *kwajiinilor* se retrăsese de sub zidurile de la Tsatol Deraelkun, iar fortăreaţa din munţi rămase necucerită.

54
Ziua a 3-a, Luna Şoimului, anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan

Ciras Dejote stătea în afara cercului dintre fântână şi treptele spre turnul de rubin, înveşmântat în cea mai bună robă a sa. Apucase ea şi zile mai bune, peticind mătasea albă pe cât se pricepea de bine. Broderia roşie, lucrată să aducă cu nişte flăcări, se decolorase puţin, iar intensitatea roşului cingătorii sale se mai diminuase. Totuşi, era tot ce-avea el mai bun de îmbrăcat şi nu putea s-o dezamăgească pe împărăteasă purtând altceva mai prost.

Tsirin Donitsa, bărbatul pe care-l întâlnise prima dată în Voraxan, stătea înaintea lui, la capătul treptelor.

— Ciras Dejote, ai trecut toate examinările, în afară de aceasta ultimă. Ne-ai impresionat cu priceperea şi hotărârea ta. Relatările tale privind aventurile prin care-i trecut până aici ne-au plăcut de asemenea. Treci şi de acest ultim test şi în mod sigur vei fi vrednic de a te alătura nouă în serviciul Împărătesei Adormite.

Spadasinul făcu o plecăciune spre el, apoi spre cei şase bărbaţi şi femei stând în vârful treptelor palatului. Îi examinaseră pe amândoi, pe el şi pe Borosan, deşi cei doi bărbaţi fuseseră despărţiţi şi nici unul nu cunoştea natura testelor îndurate de celălalt. Pentru Ciras, acestea reprezentaseră o repetiţie nesfârşită de forme de luptă. Uneori trebuia să treacă printr-o suită de forme, aşa cum erau strigate de examinatorul său. Alteori i se ceruse să lovească şi să menţină o formă, iar odată examinatorul său îl părăsise pentru un timp, revenind şi cerând alta.

Cercetară tot ceea ce făcea Ciras, de la modul în care se trezea, până la mers. Altă dată astfel de lucruri l-ar fi scos din minţi, dar se concentră spre interior şi îmbrăţişă

pacea din Voraxan. Aşa că, fiind aproape de obiectivul său nu voia să facă ceva ce i-ar fi adus respingerea.

Singurul lucru care-i provocase palpitaţii a fost când le-a povestit despre momentele petrecute în Tolwreen. Cu toate că simţea că Borosan avea, probabil, dreptate şi că numai cei porniţi cu gânduri bune în căutarea Împărătesei Adormite o puteau găsi, descoperi că era foarte uşor să ajungă să creadă că paznicii ei s-ar fi putut să-l suspecteze că era spion. În fond, *vanyeshii* avuseseră încredere în el şi-i trădase, aşa că de ce să nu fi putut proceda la fel şi cu oamenii Cyrsei?

Examinatorii săi îi ascultară povestea aproape fără nici o reacţie, în afară de plăcerea evidentă când le descrisese cum fusese nevoit să ucidă doi turasynzi ca să poată evada. Ciras presupunea că uciderea acestora era singurul lucru pe care-l aveau în comun şi spera că această legătură era suficientă pentru a-l lăsa să meargă mai departe cu probele.

În afară de teste, şederea la Voraxan fusese destul de plăcută. I se dăduse o casă de smarald, numai pentru el, şi o găsise foarte reconfortantă. Dacă stătea în centrul celei mai mari camere şi închidea ochii, putea auzi valurile spărgându-se pe plaja de la Dejotekun, în Tirat. Când inspira, simţea izul aerului sărat, iar ţipetele pescăruşilor îi răsunau în minte.

Aici, visele deveneau destul de intense şi se visase din nou acasă, plimbându-se prin grădini, dimineaţa. Din ce-i spusese Borosan despre soare, va fi sus pe cer, la Tirat, cu două ore înainte de venirea zorilor în Ixyll, aşa că visele sale îi permiseră să se plimbe împreună cu mama sa prin grădină. Desigur, ea nu-l putea vedea sau auzi, însă el o putea auzi şi îi simţi bucuria când fratele său mai mare îşi aduse copiii cu el în vizită.

Lucrul cel mai curios însă, în visele sale nu pătrundeau nici sângele, nici războiul. Crezuse că va retrăi în somn exerciţiile sau lecţiile prin care învăţase, iniţial, formele, dar nu se întâmplă. Chiar şi când povestise cum îi hăcuise

pe cei doi turasynzi, prezentase faptele într-o manieră sobră, reducând impactul evenimentelor.

Chiar şi sabia *vanyeshului* părea că-şi găsise pacea. Cu toate că inscripţiile de pe ea se modificau, asta se petrecu foarte lent, fără nici o grabă. Deşi nu le putea descifra, îşi închipuia că rândurile proveneau dintr-o poezie despre o femeie rătăcind printr-o livadă, culegând prune pârguite. Încercase să-şi amintească de o astfel de poezie, dar nu reuşise. Nu-l surprindea deloc, pentru că majoritatea versurilor învăţate de el fuseseră de natură războinică, dar apoi se pomeni incapabil să-şi amintească vreunul.

— Înaintează, Ciras Dejote, arătă Tsirin spre cerc, cu palma deschisă.

Tânărul făcu o plecăciune şi intră în cerc.

Războinicul suplu păşi în interior, vizavi de el. Îşi scoase sabia şi adoptă prima formă a Dragonului.

— În ultimul tău test trebuie să mă omori.

Spadasinul dădu din cap. Îşi trase sabia de *vanyesh* şi teaca de la cingătoarea roşie şi o lăsă la pământ, apoi îngenunche şi se aşeză sprijinit pe călcâie.

— Nu te voi ucide, nu lupt cu tine.

Tsirin păşi spre centrul cercului şi se lăsă în cea de-a treia poziţie a Lupului.

— Ultima ta probă este să mă omori.

— Nu voi face asta.

Ciras făcu o plecăciune adâncă spre el şi rămase aşa.

— Când am intrat în Voraxan, ne-aţi oferit pacea oraşului. Locuind aici, am cunoscut numai pacea. Să vă dobor ar însemna să încalc pacea acestui loc, adică n-aş fi niciodată vrednic de el.

Picioarele lui Tsirin apărură la câţiva centimetri de capul său.

— Ultimul tău test este să mă omori.

Tânărul îşi ridică fruntea şi-şi lăsă mâinile în poală. Bărbatul se înălţa deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să lovească. O parte din Ciras ştia că dacă se va înclina spre stânga şi-şi întindea piciorul drept, i-ar fi putut cosi lui Tsirin picioarele de sub el. Până să ajungă bărbatul la

pământ, şi-ar fi putut scoate sabia, ucigându-l, apoi şi-ar fi băgat-o înapoi în teacă înainte ca sângele să se fi împrăştiat pe onix.

Scutură din cap.

— Pacea Voraxanului fie cu tine.

Războinicul imperial se retrase trei paşi şi băgă sabia în teacă. Făcu o plecăciune adâncă şi apoi îngenunche. Ceilalţi războinici coborâră treptele intrând în cerc. Din spatele lui Ciras, păşiră înăuntru Borosan şi *thanatonii* lui. Inventatorul, zâmbind, îi făcu un semn din cap şi îngenunche.

Cel mai bătrân dintre examinatori, Vlay Laedhze, făcu un pas înaintea însoţitorilor săi şi se înclină spre cei doi călători.

— A trecut multă vreme de când a mai venit cineva pe aici. De-a lungul anilor au mai poposit câte unii, deşi Ixyllul a fost necruţător. Dintre cei care reuşesc să ajungă în Voraxan, numai foarte puţini trec ultimul test. Te felicit.

— Vă mulţumesc şi vă mulţumesc pentru pacea cunoscută aici, îşi înclină Ciras capul. Detest s-o tulbur, dar trebuie să discut cu împărăteasa. Trebuie s-o trezim.

— Mă tem că asta-i imposibil, clătină Vlay din capul său ras.

— Dar avem nevoie de ea. *Vanyeshii* şi turasynzii s-au aliat. Cele Nouă Principate luptă, iar *vanyeshii* susţin că Nelesquin se-ntoarce. Au de gând să ducă la îndeplinire planurile făcute de ei înainte de Urgie, iar fără ajutorul împărătesei, nu va exista nici o şansă să-i oprim.

— Înţelegem, Ciras Dejote, dar îndeplinirea doleanţei tale este imposibilă.

— Dar nu asta aşteptaţi aici? îşi deschise el braţele. Toţi cei de aici, dormind în Voraxan, visând la pace şi la cei dragi, la casele lăsate în urmă, pe care au promis că le vor apăra, n-aţi jurat cu toţii să vă întoarceţi la vreme de restrişte?

— Am jurat să răspundem la chemarea la luptă a împărătesei, clătină Tsirin din cap.

— Da, exact, arătă Ciras spre turnul de rubin. Dacă n-o trezim şi-i explicăm situaţia, cum ar putea ea să lanseze chemarea? Trebuie să mă lăsaţi s-o trezesc, astfel ca ea să decidă dacă a venit vremea.

— Nu ne-am făcut înţeleşi, Maestre Dejote, se încruntă Vlay. Noi aşteptăm chemarea ei. Te-am lăsa, bucuroşi, s-o trezeşti, astfel ca ea să-şi poată anunţa vrerea, dar nu putem.

— De ce nu?

— Nu putem pentru că împărăteasa nu mai este aici, lăsă Vlay privirea în pământ.

— Poftim? rămase Ciras cu gura căscată. Nu-i aici? Am bătut atâta drum, iar ea nu-i aici?

— Nu. Nu este, scăpărară ochii cenuşii ai lui Vlay. A plecat cu mulţi ani în urmă, peste cinci sute, după socoteala voastră. A spus că atunci când va veni vremea, va trimite vorbă şi atunci trebuie să plecăm. Aşa că aşteptăm aici.

— Nu... îşi acoperi tânărul faţa cu palmele. Nu mai ştiu ce să cred, spuse şi privi spre Borosan. Nu-i aici. Ei aşteaptă.

— Ştiu, dădu inventatorul solemn din cap, apoi privi spre Vlay. A spus să-ţi glăsuiesc aşa: „Scoateţi-vă ghearele, întindeţi aripile şi răspundeţi chemării pe care aţi aşteptat atât de mult să o auziţi.” Asupra celor Nouă s-au abătut vremuri rele şi vă porunceşte să vă puneţi degrabă în mişcare.

55
Ziua a 3-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Keles i se alătură lui Rekarafi în punctul cel mai estic al şanţului de apărare. Excavările îl adânciseră cu un metru şi jumătate, dar şanţul nu fusese terminat încă la apusul soarelui, aşa că şansele ca apa să-l umple din nou erau ca şi inexistente. Îi dădu virukului un burduf cu apă de băut, apoi privi mai departe spre est. Acolo, la vreun kilometru distanţă, Cei-fără-Ochi, se adunaseră în companii de câte nouă rânduri lăţime şi nouă lungime. Numără optzeci şi unu de companii, însemnând că duşmanii erau de trei ori mai mulţi decât refugiaţii.

Iar majoritatea dintre noi sunt bătrâni sau prea tineri, şi toţi suntem epuizaţi.

Cei-fără-Ochi nu erau singurele trupe pregătite de invadatori împotriva lor. Maimuţele săreau în jurul formaţiilor şi o altă companie de creaturi masive se ascundea în centru. Fiare uriaşe, cu patru braţe, îi aminteau lui Keles de viruki, doar atât că erau mult mai mari şi aveau în plus o pereche de mâini cu gheare.

— Ce mai aşteaptă? întrebă privind spre Rekarafi.

Apa îi gâlgâia pe bărbie şi piept când virukul lăsă burduful.

— Noaptea. Sunt orbi. Vom fi dezavantajaţi.

Keles clătină din cap. Deşi toată lumea lucrase precum sclavii la reconstruirea fortăreţei, de-abia dacă fuseseră capabili să ridice un zid de un metru pe vechea fundaţie. Faptul că nu vedea nici un fel de maşinării de asediu printre rândurile duşmanului însemna că zidul va ţine ceva timp.

— Nu cred că au nevoie de alte avantaje.

— Dar vor beneficia de unul, arătă virukul spre linia întunecată de nori de furtună deplasându-se spre ei. Pe la miezul nopţii aici va ploua. Nu-i vom vedea decât atunci când se vor afla la câţiva metri depărtare.

— N-avem nici o şansă, aşa-i?

Buzele virukului se despărţiră într-un zâmbet terifiant, dezvăluind dinţii ascuţiţi ca acele.

— Am mai văzut astfel de situaţii şi înainte.

— Şi ai supravieţuit! Atunci putem avea speranţe.

Rekarafi clătină din cap şi arătă spre est.

— Eram în locul lor.

— Oh, făcu tânărul şi umerii i se prăbuşiră dureros din cauza muncilor zilei. N-ai fost niciodată apărător?

— Am fost. Mă aflam în tovărăşia unor eroi.

Privi înapoi spre ţăranii care roiau pe metereze.

— Au făcut fapte de eroinţă, însă nu sunt nişte eroi.

— Mda, dădu cartograful din cap, iar virukul bău din nou. Îmi pare rău că te-am băgat în aşa ceva.

— Ha! exclamă Rekarafi şi se lăsă jos până ajunse ochi în ochi cu Keles. Eu sunt cel care a venit aici de bună voie. Acţiunile mele impetuoase m-au făcut datornic ţie. Şi să mai ştii că mai degrabă am să mor decât să-i las să se atingă şi de un fir de păr din capul tău.

— Nu ştiu dacă spui asta ca să-mi dai curaj sau nu, dar n-o iau aşa.

Keles se scotoci prin robă şi scoase o pungă mică de piele. O cântări în mână, apoi i-o întinse.

— Îmi amintesc ce-ai spus când ne aflam în vest.

Rekarafi îi dădu burduful înapoi, apoi acceptă punga. O deschise şi turnă în palmă zeci de pietricele albe. Le studie o clipă, apoi le puse înapoi în pungă şi i-o aruncă înapoi tânărului.

— Nu le accept.

Keles prinse punga lipind-o de piept.

— Dar ai spus că atunci când moare un viruk, dacă în mormântul său sunt mai multe pietre albe decât negre, va fi admis în paradis.

— Pietrele albe sunt obţinute pe merit, Anturasi, nu doar adunate.

— Atunci pot să-ţi spun că ai făcut destule ca să le meriţi pe toate. O faptă bună pentru mine, una pentru aceşti oameni. Dacă le-aş fi spus pentru ce sunt pietrele, ai primi câte una de la fiecare dintre ei şi încă pe deasupra.

Arătă spre Cei-fără-Ochi.

— Doar pentru că te-ai strecurat în spatele liniilor lor, pentru a-i întârzia o zi, ţi-ar aduce pe merit un munte de pietre albe.

— Asta nu contează, îl împunse virukul cu un deget în piept. Nu le accept pentru că-ar însemna să fiu de acord cu tine că suntem pierduţi. Ori eu nu sunt.

— Dar ai spus că...

— Nu, tu-mi răstălmăceşti vorbele.

Ochii întunecaţi ai lui Rekarafi deveniră ca nişte fante.

— Ai adunat pietrele ca să-ţi uşurezi sufletul de o povară. Eşti responsabil de *toate* vieţile de aici. Ameninţarea la care sunt supuşi e din pricina ta. Dacă accept aceste pietre, aş fi de acord că ai făcut tot ce puteai ca să-i salvezi.

— Dar am făcut!

— Chiar aşa? îşi înclină virukul capul. Uite o întrebare pentru tine, Keles Anturasi: ai făcut tot ce-ai putut ca să le arăţi acestor oameni cum să *trăiască,* sau le-ai arătat doar cum să *amâne* moartea încă puţin timp? Cum îţi accepţi moartea nu înseamnă nimic. Dar cum îţi trăieşti viaţa înseamnă totul.

Tânărul azvârli burduful de-o parte, îşi dădu roba jos şi-i înnodă mânecile în jurul şoldului.

— Crezi că asta-i tot? Că sunt gata să mor?

— Vorbe, vorbe, vorbe. Sună a epitaf.

— Bine, hai să mergem.

Keles se aplecă şi desprinse o piatră. Vrei pietre, vrei să-ţi câştigi pietrele, atunci să mergem. Am să te egalez, piatră pentru piatră.

— Asta nu-i o luptă pe care s-o poţi câştiga, izbucni virukul în râs.

— Dar este cea mai bună, până vor veni ei.

Cartograful era străbătut de furie şi ruşine, colorându-i obrajii. Smulgea pietre din pământ şi mergea clătinându-se spre ziduri, purtând povara lor. Respinse orice încercări de ajutor. Plasa o piatră, o răsucea, potrivindu-le strâns peste cele de jos, apoi se întorcea după altele.

Rekarafi îl egală, piatră pentru piatră, blestem pentru blestem, hohot batjocoritor pentru fiecare hohot batjocoritor. Râseră, privindu-se cât de caraghios arătau, acoperiţi cu praf şi năclăiţi de transpiraţie. Râseră de Cei-fără-Ochi, pentru că nu puteau vedea cât munceau din greu pentru ceva atât de inutil. Râseră de propria lor stare de muritori.

Şi totuşi, undeva, între inutilitate şi sfidare, un gând prinse contur în mintea lui Keles. *Doar una. Încă o piatră.* Pe undeva acolo se afla o piatră, piatra, aceea care va face ca apărarea să funcţioneze. Care-l va ţine pe duşman pe loc, care va devia o sabie sau va zdrobi un cap şi va frânge înaintarea inamicului. Trebuia să existe o piatră care să valoreze cât nouă oameni sau de nouă ori câte nouă.

Peste tot în jurul său ceilalţi se apucară cu însufleţire de lucru, de parcă energia lui i-ar fi reîntinerit. Cu toate că lucraseră deja cu toţii până la istovire totală, i se alăturară şi munceau şi mai abitir. Cei care cădeau erau traşi de-o parte, li se dădea apă şi erau repuşi pe picioare, în vreme ce alţii se ridicau şi-şi acceptau povara. Câţiva îşi dădură sufletul, iar alţi câţiva erau prea epuizaţi să mai poată continua, dar marea lor majoritate îşi reluau munca după câteva minute de odihnă.

Cineva începu să cânte. Era un cântec simplu, vechi, intonat de obicei de fermieri, atunci când îşi arau ogoarele şi aruncau de-o parte pietrele. Cântecul vorbea despre bătăliile lor cu vremea şi insectele. Ironia versurilor stârni râsul, iar oamenii cântară şi mai tare. Atâta vreme cât ţinea balada, vor rezista şi ei.

După venirea nopţii, pe când norii se rostogoleau pe cer ascunzând stelele şi lunile, Keles se prăbuşi. Nu fu conştient când se întâmplase sau cât rămăsese aşa. Îşi

dădu seama că visa când auzi tunetul bubuind şi ecoul său reverberându-i-se în cap. Deschise ochii şi se trezi pe fundul unui puţ.

Este un mormânt.

Oamenii treceau pe lângă el pe ambele părţi. Fulgerele le luminau feţele. Pe unii îi recunoscu dintre refugiaţi, chiar dacă ţestele lor fuseseră zdrobite sau feţele despicate. Copiii erau cel mai rău loviţi, pentru că rănile făcute de suliţe sau săbii erau mult mai întinse. Şi pe când treceau pe lângă el, fiecare deschidea palma, lăsând să-i cadă câte o piatră.

O piatră neagră.

Ghoal nuan. Pietrele damnaţilor!

Se chinui să scape din mormânt, însă nu se putea mişca. Nu putea respira. Fulgerele scăpărară din nou, iar Rekarafi aruncă o uriaşă piatră neagră şi-i zdrobi picioarele. Majiata aruncă o altă piatră neagră. Fratele lui şi sora, mama, unchiul, dar şi bunicul său îl bombardară cu pietre. Chiar şi tatăl său, ca o imagine ceţoasă, îi dădu o piatră neagră.

Apoi veni Tyressa şi, cu ea, Jasai. Mai rele decât pietrele aruncate erau privirile lor încărcate de milă. Jeluiau nu numai pierderea vieţii lor şi a lui, dar şi ceea ce-ar fi putut realiza împreună.

Tunetele explodară din nou şi ploaia începu să ropotească. Ridică mâna să-şi şteargă faţa şi deschise ochii iar. Ploaia rece îl biciuia. Picături mari şi grele se spărgeau de pietre. În lumina neagră a fulgerelor văzu că toţi cei din jur continuau să lucreze, deşi cântecul pierise, iar ploaia începea să le roadă din forţă.

Nici măcar pe jumătate treaz, se rostogoli pe burtă şi începu să zgârie cu mâinile mormanul de moloz care fusese cândva turnul central al fortăreţei.

— Încă o piatră, numai o piatră, încă o piatră...

Săpă pământul cu degetele, azvârli la o parte pietre şi mormane de noroi. Ploaia spălă o muchie zgrunţuroasă şi-şi băgă degetele sub ea.

Trase de piatră şi mâinile-i alunecară. Carnea se sfâşie.

— Încă o piatră, încă o piatră.

Asta era. *Piatra.* Era sigur. Odată ce punea mâna pe ea, vor fi cu toţii salvaţi.

Dar nu se lăsa trasă. Şi mai multă ploaie dezvălui că fisura se întindea pe mai mulţi metri, apoi devenea o muchie netedă. Piatra pe care încerca s-o scoată ar fi putut acoperi mormântul în care se trezise. I-ar fi fost mai uşor să doboare cu o piatră vreuna dintre luni, decât s-o clintească.

— Dar asta-i *piatra!*

Bătu cu pumnii în ea, urlând în furtună. Sângele şi lacrimile o pătară, apoi se scurseră în crăpătură. Îşi închise ochii strângând pleoapele şi dinţii, urlând şi mai tare pentru a sfida furtuna. Lovea în piatră mai tare decât ploaia şi simţi durerea îndepărtată a oaselor frânte.

Nu era corect.

Asta era piatra!

Cu ochiul minţii putea vedea unde se cuvenea să stea piatra, *toate* pietrele. Tsatol Pelyn *trăia,* renăscută în întreaga sa glorie. Turnuri înalte, flamurile fluturând în vânt, promisiunea sa neştirbită, pe când împărăteasa şi eroii ei galopau pe lângă ea, spre Ixyll. Garnizoana stătea mândră pe zidurile solide, iar lumina soarelui se reflecta în şanţul de apărare. Armatei ei i-ar fi trebuit ore în şir să defileze, dar nici un bărbat sau femeie n-ar tremura sau pleca. Mereu în alertă, mereu pregătiţi, cei care apărau Tsatol Pelyn nu puteau fi nicicând învinşi.

Da, aşa trebuie să fie. Dacă Tsatol Pelyn ar mai fi ceea ce-a fost cândva, în tinereţea ei, noi n-am muri.

Tunetul trosni din nou şi din nou, însă natura sunetului se schimbase, pierind şi reverberându-se. Vântul şuiera şi urla, apoi ceva pocni deasupra lui. Keles privi în sus, cu ochii orbiţi de ploaie, apoi şi-i şterse şi o luă de la început.

Pe turnul de deasupra lui fluturau flamurile. Îngenunche pe un parapet de pe zid. Îşi lipi palmele de piatră, neluând în seamă durerea oaselor fracturate, care alunecau unul peste altul. Părea destul de solid, iar

durerea însemna că nu visa. Sări în picioare şi alergă la marginea parapetului, pentru a privi afară.

Tsatol Pelyn renăscuse, era ca nou. Şanţul de apărare fusese adâncit, iar ploaia se chinuia să-l umple. Zidurile, până atunci doar nişte mormane de moloz şi gunoaie, se înălţau din nou, puternice. La colţuri, spre est, se ridicaseră turnurile, iar înspre apus se afla cel mai înalt dintre ele. O mână de soldaţi de-ai ministerului urca în fugă spre coama zidului estic, iar Rekarafi râdea sfidător din vârful turnului din nord-vest.

Iar jos veneau Cei-fără-Ochi. Tropăitul uniform al picioarelor lor rivaliza cu tunetele. Fulgerele îi făceau să înainteze în spasme, mai aproape, din ce în ce mai aproape, cu rândurile lor cele mai din spate încă ascunse privirii din cauza distanţei.

Keles strânse piatra. *Asta nu este destul! Fortăreața-i fără nici un rost fără o garnizoană. Trebuie să avem garnizoana.*

O rafală de ploaie îi biciui faţa, împingându-l înapoi şi orbindu-l. Scutură din cap, pentru a-şi limpezi privirea, apoi păşi din nou spre marginea parapetului. Îşi miji ochii scrutând ploaia, şi deşi priveliştea îi era tulburată vedea clar ce se întâmpla jos.

Adulţii se ridicară, unii înspăimântaţi, alţii resemnaţi, privind în sus spre el. Când scăpără un fulger, se transformară. Se lepădară de ani, precum un şarpe care năpârlea. Douăzeci, treizeci, patruzeci, şi chiar cincizeci de ani se desprinseră, readucându-i pe oameni la tinereţea lor, când erau zdraveni şi energici, debordând de curaj, hotărâre şi încrezători în nemurirea lor. Părul se întunecă, trupurile se îngroşară şi se întăriră, se îndreptară de spate, iar zâmbetele ştirbe deveniră din nou cele dinainte.

În timp ce-şi ridicau braţele, cămăşile de zale le acoperiră. Mănuşile de oţel se materializară pe mâini, la fel platoşele şi coifurile. Măşti de bătălie, înspăimântătoare la vedere, le acoperiră feţele, armurile, picioarele. În mâini se prinseră suliţe şi săbii. Apărură arcuri, precum şi tolbe cu săgeţi.

Şi atunci se ridicară copiii. Luară anii pe care vârstnicii îi lepădaseră. Ca şi cum ar fi purtat straie de adulţi, părură bătrâni, pentru o clipă, apoi începură să crească, ajungând acei ani. Se înălţară şi muşchii li se îngroşară. Moliciunea pielii de copil se transformă în duritate colţuroasă, de adult. Îi învăluiră şi pe ei armurile, iar accesoriile de război le stăteau acum la îndemână.

Îşi urmară bătrânii pe ziduri şi-i aşteptară pe Cei-fără-Ochi.

Invadatorii veneau neînfricaţi. Poate că-şi închipuiau că erau un val care va mătura castelul pipernicit, de nisip. Nu vădiră nici un fel de spaimă când îşi începură coborârea în şanţ, sau când urcară pe cealaltă parte. Lipsiţi de minte, la fel ca de vedere, se târau unul peste altul ridicându-se tot mai sus, pentru a găsi coama zidului.

Săgeţile zbârnâiră în jos spre ei, răsucindu-i prin forţa impactului. Urmând comenzile strigate de Jasai, acoperind urletul vântului, arcaşii traseră toţi deodată. Rânduri întregi de orbi morţi sau pe moarte tremurară şi se prăvăliră.

Totuşi, tovarăşii lor mărşăluiau peste ei, căţărându-se tot mai sus, însă doar pentru a fi întâmpinaţi cu împunsături de suliţe care-i azvârleau în şanţ.

Alţii dintre Cei-fără-Ochi înaintau, iar liniile lor învăluiră perimetrul fortăreţei. Veneau din toate direcţiile şi, ici-colo, ajungeau pe coama zidului. O lovitură de sabie îl trimitea pe războinic de-a berbeleacul, făcând loc pentru alt orb şi cel care urma.

Tyressa se aruncă în luptă, o nălucire de negru şi argintiu. Îşi rotea suliţa deasupra capului, lovind în jos şi străpungând un orb, sfărâmând craniul altuia cu capătul bont al armei. Orbul căzu cu boltă înapoi, desprinzându-se de zid, drept în beznă. Mătură încă doi de la marginea meterezelor, apoi se ridică sfidătoare, provocându-i pe orbi la atac.

Rekarafi se dovedi a fi nu mai puţin măiestru. Sări din turnul său şi sfâşie cinci orbi care urcaseră pe zidul de sub el. Ghearele sale fulgerară, sfâşiindu-le carnea. Keles se

strâmbă când o durere transmisă prin simpatie se undui prin cicatricele de pe spate. Rekarafi îl înşfăcă pe unul dintre orbi de şold şi gâtlej şi-l ridică deasupra capului. Îndoi spinarea creaturii, apoi îi aduse umerii la şold cu o pocnitură ascuţită.

Cu toate astea, nu-i destul. Keles scuipă în curte. *Tsatol Pelyn nu-i gata.*

Nesigur de cele care se petreceau, o luă tiptil spre partea vestică a turnului şi privi spre canalul săpat. Cândva, avusese şase metri lăţime şi pe jumătate atât în adâncime, dar excavaţiile reuşiseră să producă doar un şanţ puţin adânc, un canal de un metru lăţime. Văzuse urme de roţi mai adânci pe drum.

Îşi închise ochii, imaginându-şi şanţul aşa cum trebuie să fi fost cândva. Îl văzu în ziua când lucrătorii curăţaseră ultima urmă de pământ. Apa din râu se izbi de peretele subţire. Pământul se întunecă, apoi se surpă, dizolvându-se într-un noroi gros, pe care apa vijelioasă îl duse în şanţ. Privi cum apa năvălea în şanţ ca un torent, umplându-l degrabă, măturându-i pe Cei-fără-Ochi, prăbuşind piramida lor de trupuri.

Îşi imagină asta în minte şi combină imaginea cu realitatea. I se zgudui trupul când forţă realitatea să se predea acelei imagini. Aşa cum fusese făcută şi fortăreaţa, ca nouă, iar locuitorii ei deveniseră garnizoana, tot aşa şi şanţul va deveni canal şi atunci va fi *destul.* Şi aşa se şi întâmplă.

Apa mugi, fremătând înspumată. Împinse la vale un zid de noroi, care mătură şanţul. Pietrele rostogolite rupeau picioare. Cei-fără-Ochi săltară din perete în perete şi dispărură în apa neagră. Vijelioasă. Aproape ca şi cum ar fi fost şi ei făcuţi din mocirlă, se topiră ridicându-se la suprafaţă.

Totuşi, nici chiar asta nu-i opri complet. Una dintre creaturile cu patru braţe sări peste şanţ şi se căţără spre partea de sus a zidului. Risipi războinicii din zvâcnituri ale mâinilor sale, apoi se repezi la Rekarafi. Răgea furios, iar

virukul îi egala urletul de luptă. Oamenii aflaţi între ei săriră jos, în curtea interioară.

Pe cât era de puternic, năvălitorului îi lipsea viteza virukului. Cele două braţe de sus vâjâiră inofensive pe deasupra capului lui Rekarafi. Acesta prinse de încheieturi mâinile inferioare ale creaturii şi trase. Ligamentele pocniră când braţele fură smulse. Arătarea, hărtănită rău, privi în jos, iar apoi virukul o izbi de moarte cu propriile ei braţe.

Bătălia pentru Tsatol Pelyn continuă multă vreme în noapte şi se opri doar când furtuna se potoli. Şanţul de apărare devenise o mlaştină plină cu orbi morţi. Şi câteva trupuri omeneşti se iţeau pe acolo, dar foarte puţine, ţinând cont de ferocitatea luptei. Când norii se împrăştiară şi prima geană de lumină a zorilor pictă orizontul dinspre răsărit cu auriu, orbii se retrăseseră spre Felarati, iar toţi apărătorii din Tsatol Pelyn ştiură că n-aveau să se mai întoarcă.

56
Ziua a 3-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Rosăturile viermilor din braţul său îl ţineau pe Cyron treaz. N-ar fi vrut nicidecum să-i fie băgaţi în carne, dar infecţia se înrăutăţise. Avusese febră, iar ambasadoarea viruk i-a spus că dacă nu făcea ceva, şi-ar putea pierde mâna. Temător şi slăbit, delirant, îl lăsase pe Geselkir, sub privirile atente ale ambasadoarei, să-i planteze viermii albi, care se tot răsuceau, în braţ şi să-i coasă apoi rana.

Iar acum îi putea auzi mestecând şi devorându-l. Le dăduse chiar şi nume. Pyrust, Vniel, Turcol, invadatorii, Vroan. Ultimul era vorace şi nu se mai oprea. Îşi rodea calea prin organismul lui spre inimă şi apoi spre creier. Prinţul ştia asta la fel de sigur pe cât ştia că era noapte şi că atât el, cât şi domeniul său vor fi morţi până dimineaţa.

Făcuse tot ce-i stătuse în putere, ştia şi asta, dar fusese tras în atâtea direcţii. Pe cât se aşteptase şi se temuse de invazia din nord, distrugerea Erumvirinei nu fusese ceva anticipat de el. Dacă Virine ar fi aruncat priviri lacome spre nord, ar fi avut timp să reacţioneze şi să le zdrobească ambiţiile. Poate că nu era el un militar, însă virinienii se credeau invincibili din cauza originii lor imperiale.

Slabă consolare în mormânt, îmi închipui, Prinţe Jekusmirwyn. Dinastia Telanyn trebuia să fie, în mod sigur, moartă. Chiar dacă prinţul reuşise să-şi trimită din Kelewan vreunul dintre copii, nimeni dintre cei care-i izgoniseră pe invadatori din Erumvirine n-ar aşeza un Telanyn înapoi pe tron. *Eu n-aş face-o.*

Aşa cum i se întâmplase de multe ori în timpul febrei, Cyron derula în minte evenimentele din ultimele luni şi

ani, căutând acel loc unde greşise. Trebuia să existe unul, ceva simplu, o mică greşeală, care produsese efecte imposibil de anticipat de către el. Însă nu putea găsi nici una. Sperase să refacă imperiul pe cale paşnică, prin explorări şi comerţ. Sperase că şi alţii ar fi putut fi convinşi să reunească imperiul fără vărsare de sânge. Adevărat, ar fi vrut să-l refacă sub un împărat Komyr, însă pentru binele tuturor.

Asta-l durea cel mai mult. Dacă ar fi fost lipsit de inimă, i-ar fi putut lăsa pe oamenii din Deseirion să moară de foame. Dacă ar fi procedat aşa, Pyrust ar fi fost nevoit să lanseze o invazie, însă armata sa ar fi mărşăluit cu burta goală. Ar fi fost zdrobiţi în munţii Helos. Forţele naleniene ar fi putut elibera Helosunde şi apoi lua Deseirionul. Ar fi venit cu mâncare pentru toată lumea şi ar fi împărţit din bogăţia naţiunii sale. Le-ar fi făcut viaţa mai bună.

Dar nu era hărăzit să se întâmple. Era un viitor irealizabil, pentru că nu l-a răbdat inima să-i lase să flămânzească.

Pe neaşteptate, se gândi la expediţia *Lupului furtunii.* De la plecarea lui Qiro Anturasi, nu aflase nimic despre ce realizaseră membrii ei. Se temea că flota se îndreptase spre dezastru, un final corespunzător, din moment ce el o lansase, iar în mod clar şi celelalte eforturi ale sale se terminaseră tot aşa. Şi totuşi, bravii bărbaţi şi femei care-şi asumaseră această aventură meritau mai mult decât să fie devoraţi de rechini.

Se întrebă o clipă dacă descoperiseră continentul Anturasixan. *A fost desenat cu propriul sânge al lui Qiro.* Gândul la harta picurând de sânge şi la explicaţia „Aici sunt monştri” îl înfioră. I se contura, tot mai limpede, convingerea că bătrânul era autorul nenorocirilor din Erumvirine, iar asta nu-l surprindea cu totul.

Avea multe motive să fie furios pe Nalenyr. Prinţii Komyri îl ţinuseră prizonier în Anturasikun odată ce revenise din expediţia nereuşită spre Ixyll, cu multă vreme în urmă. Explorările agresive cerute lui îl costaseră viaţa fiului său. Un asasin care bântuia prin Moriande îi

măcelărise nepoata. Cyron însuşi îi refuzase şansa de a-şi celebra în libertate împlinirea celor optzeci şi unu de ani, iar raţiuni de stat îi ceruseră ca ambii nepoţi să fie trimişi în necunoscut.

Keles şi Jorim. Într-un fel, ar fi mai bine dacă ar fi morţi amândoi. Prinţul se răsuci, întorcându-se brusc pe-o parte, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în pat, dar chiar şi cel mai mic efort îi trimitea o străfulgerare de durere prin braţ. Se ridică în capul oaselor, ţinându-şi în poală membrul ars de chinuri şi gâfâind, în vreme ce transpiraţia-i înţepa ochii.

În ce lume schimbată s-ar întoarce. El n-ar mai fi pe tron. Râse lipsit de vlagă. N-ar fi putut spune cine îi lua tronul. Era convins că Vroan şi-ar scutura el fundul pe Tronul Dragonului, dar numai pentru scurtă vreme. Invadatorii vor veni în nord, iar contele nu li se putea opune. Deşi s-ar mobiliza încercând, iar Pyrust ar mătura totul în cale dinspre nord.

În cele din urmă, Şoimul se va căţăra pe tronul meu. Oftă şi-şi umezi buzele crăpate.

— Poate că ar fi cel mai bine.

Umerii i se prăbuşiră, iar în gât i se puse un nod. Holbându-se în întuneric, îşi văzu naţiunea devastată de război. Tot ceea ce fusese auriu şi verde deveni roşu şi negru, scăldat în sânge, fumegând. Iar Moriande, oraşul său alb, distrus; turnurile sfărâmate, precum dinţii, zidurile spulberate, iar pe străzi se rostogoleau ţipetele disperate ale celor îndoliaţi.

Încă mai putea vedea supravieţuitori vrednici de plâns, cu inima sfărâmată, rătăcind fără nici un ţel pe străzile pline de ruine. Bărbaţi cu trupurile străbătute de cicatrice, femei subnutrite, cu sânii plaţi şi coastele proeminente. Copii nu mai mult decât nişte schelete ambulante, atât de slăbiţi încât nici nu-şi mai puteau ţine capul sus. Bubele-i acopereau pe toţi, iar febra, la fel ca a lui, arzându-i pe oameni din interior. Cu toţii şi-ar întoarce ochii injectaţi spre ceea ce mai rămăsese din Wentokikun şi s-ar întreba de ce nu-i salvase. Le promisese o viaţă mai bună şi tot ce

le dăduse erau nenorociri pe care omenirea le cunoscuse doar în vremuri imemorabile.

Îmi vor devora naţiunea, aşa cum fac şi cu carnea mea. Încercă să-şi ridice braţul stâng, dar nu putu. Prin el pulsa o durere furioasă, avertizându-l să rămână neclintit. Acceptă avertismentul, ciucindu-se pe perne. Urlă în tăcere de durere, pentru el însuşi, pentru ţară. Mâna lui dreaptă zăcea pe aşternut şi se ţinu să nu urle.

Durerea se retrase încet, pas cu pas.

Iar asta-i permise, din nou, să simtă viermii ospătându-se din el.

Cyron mugi şi azvârli aşternutul cât acolo. Îşi roti picioarele afară din pat şi se ridică repede. Fu potopit de un val de ameţeală, dar prinse în pumn un ghemotoc de cearşafuri şi rămase în picioare. Ieşi clătinându-se din dormitor în cealaltă cameră şi se lovi cu piciorul de o măsuţă joasă. Se prinse de clanţa uşii, evitând din nou să cadă lat, apoi păşi spre colţul unde stăteau pe un rastel armura şi săbiile sale.

Uşa din stânga se deschise, lăsând să se vadă conturul unui servitor. Prinţul ridică braţul stâng, dezvăluind pielea în care era înfăşurat şi chingile care o ţineau strânsă.

— Da, da, repede, vino aici. Ajută-mă să-mi scot asta. Acum, ajută-mă.

Pe când omul se apropia, Cyron se aplecă după pumnalul menit să-i cureţe viermii din carne. În timp ce degetele i se strânseră pe mâner, privi în sus şi văzu că bărbatul scosese o sabie scurtă şi o ridicase deasupra capului.

— Mori, tiranule!

Braţul stâng al lui Cyron se ridică şi primi lovitura. Sabia pătrunse prin piele şi izbi osul cel mai mare. Dacă n-ar fi fost pielea, lama ar fi alunecat fără probleme în carne. Aşa, făcu doar o străpungere superficială şi se prinse sub cel de-al doilea os.

În mod curios, sabia nu atinse nici un vierme.

Urlând de durere, se răsuci şi-şi înfipse pumnalul în carnea asasinului. Străpunse trupul bărbatului chiar

deasupra sternului, înfigându-i-l în inimă. Lovitura violentă a prinţului fusese atât de aprigă, încât îl ridicase în aer pe helosundian şi-l azvârlise drept pe măsuţa joasă. Se rupse sub el.

Cyron se trase înapoi clătinându-se şi se lovi de pereţii de hârtie. Mânerul sabiei se izbi de o protuberanţă de lemn şi lama ieşi cu totul. Prinţul urlă din nou, simţind apoi o bucată de lemn crestat înfigându-i-se în spate când căzu la podea.

Privi în jos şi-şi văzu roba adunată pe dreapta pieptului. Râse.

Un asasin nu mă poate ucide. Ce ciudat, cum duşmanii din afară nu mă pot opri, dar moartea mi se va trage dintre ai mei.

57
Ziua a 3-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Al Nouălea Cer)

Avea senzaţia de plutire, lumină şi diafan, ca şi cum nici n-ar mai fi avut trup. Apoi îşi dădu seama că nici nu înregistra vreo senzaţie fizică, iluzia plutirii se datora faptului că nu simţea nimic. Nu avea o reprezentare fizică, era doar fiinţă.

Iar aşa trebuiau să fie lucrurile.

Jorim nu voia ca ochii să i se deschidă, însă dorinţa era, mai degrabă, a ceea ce-l adusese la existenţă. Se întâmplă cu lentoare, la început doar un amalgam de culori. Auzi sunetele înăbuşite şi le recunoscu înainte de a putea vedea ceva. Era ciripitul păsărilor pe care le ascultase în toată lumea, cu toate cântând într-un concert, deşi era destul de sigur că diversele specii nu se auziseră niciodată cântând împreună în lumea reală.

În lumea muritoare.

Se acceptă ca fiind Tetcomchoa şi Wentiko, precum şi alte nume din scrieri niciodată văzute de el, alcătuite din sunete pe care glasul lui nu le-ar fi putut pronunţa niciodată. În momentul când emise această judecată, ştiu că era greşită. Nu mai avea glas omenesc. Nu mai era om.

Nu mai avea nici un motiv să se agaţe de numele Jorim, dar o făcea pentru că-i însemna cea mai recentă existenţă. Acele amintiri erau cele mai fierbinţi în mintea sa. Nu era încântat de ele şi simţea că lăsase unele lucruri neîncheiate. Trebuia să le termine, însă avea senzaţia că existau şi altele, mult mai grandioase, care-i necesitau atenţia.

Mediul înconjurător se contura vag, ca şi cum ar fi privit totul printr-un văl de mătase translucidă. Se întinse să-l dea la o parte şi în loc de asta se pomeni sfâşiindu-l cu

ghearele labei. Întoarse laba şi o studie, piele aurie pe partea din interior, solzi negri pe cealaltă şi gheare dure, aurii, în care surprinse o imagine distorsionată a lui însuşi.

Îşi dori ca laba să se transforme într-o mână şi o recunoscu drept mâna lui Jorim. Cu ajutorul ei trase la o parte vălul zdrenţuit şi păşi într-o încăpere impresionantă. Marmură albă, răcoroasă, se întindea sub picioarele sale, aranjându-se în trepte late, printr-o pădure de coloane. Treptele duceau spre un balcon şi zbură într-acolo într-o clipită. Balconul domina o privelişte mai frumoasă decât orice altceva văzuse el vreodată.

Întreaga lume se întindea precum un covor îndepărtat, cu verdele junglei, auriul deşertului şi albastrul apei. Deasupra lui pluteau nori, proiectând umbre şi schimbându-şi jucăuşi formele. Mai sus pluteau mici bucăţi de stâncă, despre care-şi dădu imediat seama că nu erau deloc mici, ci munţi smulşi din pământ, precum dinţii dintr-o falcă. Jungla încă mai atârna de ei, ornaţi cu zăpadă şi apa se scurgea din ei pentru a se închega mai jos sub formă de nori. Fiecare dintre munţi era palatul unui zeu, aşa că ar fi trebuit să fie nouă, iar el stătea într-unul.

Gravitau într-un cerc, precum Zodiacul care împărţea cerurile. Dedesubt, de parcă ar fi fost centrul cercului, se întindea Marea Întunecată, iar dincolo de ea, Ixyllul, dinspre care putea simţi furnicăturile magiei dezlănţuite. Cândva, îşi dorise să poată merge acolo, iar acum, dacă şi-ar fi deschis mintea, i-ar fi putut cunoaşte mai toate secretele. Acea bogăţie a cunoaşterii ar fi fost cândva pentru el o adevărată comoară, dar acum părea aproape un fleac, atât din cauza uşurinţei cu care putea fi dobândită, cât şi a simţământului că orice s-ar fi petrecut acolo nu mai avea decât o mică importanţă, sau chiar deloc, pentru existenţa sa.

Surprinse un foşnet uşor, venind din spatele său, şi se întoarse. O femeie mică de statură stătea acolo, cu mâinile încrucişate într-o mantie ca de piele, care deveni o robă de mătase neagră, încinsă şi tivită cu fildeş. Nu avea nevoie de liliecii în zbor, brodaţi pe piept, pentru a o recunoaşte,

pentru că-i văzuse trăsăturile ascuţite şi ochii mari pe statuile templelor, din Helosunde şi până-n Ummummorar.

Se lăsă într-un genunchi şi se plecă înaintea ei.

Râsul ei vesel şi ascuţit îi aminti că era sora-liliac, zeiţa înţelepciunii.

— Ai învăţat, în cele din urmă, să-i respecţi pe fraţii tăi mai mari, Wentiko?

— Te-am respectat dintotdeauna, Tsiwen.

— Chiar aşa, frăţiorule, chiar aşa, îi zâmbi şi el se ridică. În Jaidanxan a fost linişte fără tine.

— N-am lipsit mult, nu? dădu el din cap. Numai douăzeci şi trei de ani.

— Ai fost plecat mult mai mult de-atât.

Ea arătă spre cel mai întunecat dintre palatele plutitoare.

— Grija a fost întotdeauna împotriva deciziei tale de a lua forma unui muritor. Credea că vei fi încă un dezastru, aşa că ţi-a întârziat revenirea.

Jorim încercă să-şi amintească ceva în legătură cu ce spunea ea, dar nu putu.

— Poate că încă mă îngreunează.

— N-ai fi aici dacă ar face-o, zâmbi cu prudenţă şi veni lângă el, la marginea balconului. Când ai ales prima dată să te naşti ca muritor, ai ales un om, o decizie destul de dură. Le-ai adus darul magiei, iar cei pe care-i numeşti tu amentzutlii s-au descurcat bine cu el. Atunci ai hotărât să împărţi magia şi altora, celor în mijlocul cărora te-ai născut de data asta. Ai ajuns să-i îndrăgeşti pe oameni, iar Grija a găsit sprijinul unora de aici să meargă să te viziteze şi să-ţi ofere o înţelegere.

— M-a convins să mă dispensez de mare parte din mine însumi – de natura mea divină – şi să las totul pe tărâmul amentzutlilor, înălţă Jorim din sprâncene.

— Îţi aminteşti.

— Nu, tocmai m-am bucurat de înţelepciune.

Tsiwen râse, iar Jorim surprinse amintirile trecătoare ale zborurilor sale prin noapte, împreună cu ea, cu eoni în urmă.

— Înţelepciunea te-a ocolit după ce ai fost de acord cu propunerea, pentru că partea din tine păstrată a devenit covârşitor de omenească. Când trupul tău a murit, spiritul tău a devenit al lui, să se distreze cu el, şi a şi făcut-o. Adesea refuza încarnări, ori te lăsa să te naşti într-o ipostază în care nu-ţi mai puteai descoperi iarăşi esenţa.

— Am avut mai mult decât o încarnare? se înfioră Jorim. Şi-am fost plecat din Jaidanxan de când am devenit Tetcomchoa?

— Îţi vei aminti de toate, pe măsură ce nu te vei mai crampona de ce-ai fost tu recent.

— Încă nu-i vremea, scutură el din cap. Acolo mai am prieteni şi familie.

— Ştiu.

Ea făcu un gest cu mâna spre centrul balconului şi în el se căscă o gaură. Se umplu cu apă, care se tulbură, apoi se limpezi din nou.

— Vei dori să ştii cum o duc.

Se apropie, cu prudenţă, de gaură. Frica i se zvârcolea în stomac, aducând cu ea ecouri ale durerii simţite la moarte. Deşi mulţi susţineau că trecerea de la viaţă la moarte este nedureroasă, erau doar muritori fără ştiinţă în privinţa asta. Smulgerea spiritului din fizic eclipsa chiar şi cea mai acută durere, pentru că este simţită de suflet mai puternic decât în trup.

Pregătindu-se, privi în jos. În Nemehyan era noapte. Trupul său fusese înfăşurat într-o robă albă, de doliu, cu dragonul nalenian brodat cu negru. Zăcea pe vârful celei mai mari piramide din oraş, iar oamenii urcau pe trepte, treceau pe dinaintea lui şi apoi coborau, formând un şir lung. Membri ai expediţiei *Lupului furtunii* se amestecau degajaţi printre amentzutlii.

Anaeda Gryst, Nauana şi Shimik erau cel mai aproape de trupul său. Cele două femei vorbeau cu cei care treceau pe lângă el. Deşi arboraseră expresii curajoase, le putea simţi durerea. Anaeda se întindea din când în când şi o cuprindea pe Nauana de umeri, sau îi mângâia părul, iar

asta părea suficient să o împiedice pe iubita sa să se dizolve într-o mare de lacrimi.

Chiar şi de la această distanţă putea simţi durerea Nauanei. Îi atinsese esenţa, iar ea o atinsese pe a sa. Suferinţa despărţirii o rodea pe dinăuntru şi se alătură frustrării lui Jorim. Ar fi vrut să se întindă şi să o atingă, dar trupul său nu-i mai răspundea.

Sunt un zeu. Cum aş putea fi împiedicat?

Shimik, prin contrast, părea calm şi chiar fericit. Fennul stătea lângă capul său, dar nu părea deloc tulburat. Bolborosea pentru el, aşa cum făcea adesea, şi-i vorbea lui Jorim de parcă ar mai fi fost acolo. Chiar mai mult, ultima oară când îl văzuse, fennul era alb. Acum blana i se întuneca, iar pielea de pe mâini şi picioare dobândea o nuanţă aurie.

Shimik privi în sus, spre ceruri, şi zâmbi. Îşi ţinea mâinile în sus.

— Jrima, Jrima, Shimik vineee.

Nauana se aplecă şi-l luă în braţe.

Jorim se uită spre sora sa.

— Ei mă cred mort.

— Te-au văzut murind, zâmbi ea. Moartea ta a fost, cu adevărat, spectaculoasă. Ai acceptat moartea ca să-i fereşti pe ei. Grija se aşteptase să se ospăteze cu amentzutlii şi în loc i-ai dat resturi.

— I-am oferit propriile sale creaţii.

— Nu.

— Dar l-am văzut acolo. Zoloa al amentzutlilor este Grija.

— Oh, asta-i adevărat. Pândea pe acea câmpie a morţii, devorând suflete.

— Le-aş fi devorat pe toate, dacă nu s-ar fi amestecat fratele nostru. Ador să văd cu câtă disperare mi se roagă oamenii, implorându-mă să nu-i iau. Ce picant.

Înveşmântat într-o robă cenuşie. Grija se materializă de partea cealaltă a găurii, înalt şi subţiratic, cu părul scurt, ochi negri şi dinţi ascuţiţi.

— Ştii că ai fi încă jucăria mea, dacă cei pe care i-ai salvat nu s-ar ruga atât de fierbinte pentru tine.

Jorim scutură din cap în timp ce expresia de pe faţa lui Grija se întunecă.

— Rugăciunile de mulţumire n-au fost niciodată pe gustul tău, nu-i aşa?

— Nu, dar nu contează. Ţi-aş fi permis, de data asta, să te întorci acasă.

— Câtă bunătate. Şi de ce-ar fi altfel acum?

Zeul morţii se duse până la marginea balconului şi arătă jos, sub cercul palatelor.

— Uită-te acolo.

— Marea Întunecată, dădu el din cap.

— Mai jos.

Jorim se apropie de marginea balconului şi-i studie străfundurile. Apa întunecată nu se limpezi prea mult când privirea sa străpunse hăurile. Acolo, la peste un kilometru adâncime, o piatră strălucea cu o furie opalescentă. În ea pulsa energia, încet, la început, apoi tot mai frenetic. Simţi că era o bătaie de inimă, una care pulsa fără ritm, motiv sau scop, dar nu fusese întotdeauna aşa. *Nici nu va mai fi.*

— Abandonează-ţi omenescul din tine, Wentiko, mârâi Grija, cele ce se întâmplă aici sunt prea grave ca să te laşi prins în gânduri minore. Acela-i Nessagafel. Se trezeşte.

— Nessagafel este un cuvânt viruk, clătină din cap. Nu-l cunosc.

— Cândva îl ştiai. Toţi îl ştiau, spuse Tsiwen şi se cuprinse cu braţele părând că se micşorează. Lumea îl cunoştea şi tremura.

— Nessagafel este cel de-al zecelea zeu, ori *primul* zeu, depinde cum preferi să vezi lucrurile, îşi ridică Grija fruntea şi adulmecă. S-a încarnat într-un viruk şi-a ridicat un imperiu. A ajuns puternic şi-a încercat să ne supună pe toţi. A trebuit să-l distrugem, şi-am şi făcut-o.

— L-aţi omorât?

— Chado şi Quun l-au rupt în bucăţi, dădu Zeul Morţii din cap. De-asta, în Zodiacul omenesc, îşi împart prada.

— Dar dacă e mort, cum de mai poate veni înapoi? De ce l-ai lăsat să scape de pe tărâmul tău?

— Nu l-am lăsat, vorbi Grija cu nările fremătând. S-a întâmplat ceva. Altcineva m-a sfidat şi-a scăpat, iar Nessagafel a dispărut şi el. Acum încearcă să-şi recapete puterea şi când se va întâmpla asta, ne va ucide pe toţi.

— Cum îl putem opri?

— Nessagafel este încă ancorat pe tărâmul meu, iar cea care mi-a scăpat este cheia. E moartă, dar nu chiar moartă. Când va fi din nou a mea, portalul se va închide şi el va fi prins în capcană. Oricum, ea e dincolo de raza mea de acţiune, dar nu şi a ta.

— Cine-i?

— Sora ta omenească, Nirati, zâmbi cu răceală Zeul Morţii. Omoar-o din nou, Wentiko, sau tot ce cunoaştem va pieri.

58
Ziua a 3-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ţinutul Faeut
Erumvirine

Uşa camerei mele se dădu la o parte. Abia dacă am auzit icnetul, mai mult pentru că Pasuram Derael îşi menţinea, politicos, vocea scăzută decât din cauza vreunei probleme cu urechea cusută la loc. M-am întors încet spre uşă şi i-am oferit lui şi tatălui său o plecăciune rapidă.

Contele, al cărui trup palid şi slăbit de boală ar fi putut folosi umbrele pentru a se ascunde privirii, se uită cu atenţie la mine.

— Doctorul spune că nu te vei da jos din pat cel puţin câteva zile.

Urardsa termină de înfăşurat o buclă a bandajului din jurul pieptului meu.

— Firul îi e subţire, dar încă puternic.

— E încă încurcat? am întrebat privind la gloon.

— În unele locuri.

Am clătinat din cap, apoi m-am întors spre gazda mea.

— Ştiţi ce sunt. Misticii sunt fie binecuvântaţi, fie blestemaţi cu o viaţă dincolo de întinderea anilor noştri. Noi avem tendinţa de a ne vindeca mult mai repede decât ceilalţi.

Am tuşit şi m-am strâmbat, dar erau suficient de bine crescuţi încât să se prefacă a nu fi observat.

Pasuram împinse scaunul cu rotile al tatălui său în camera mea. Nu îi era uşor, din moment ce tânărul încasase o săgeată în coapsă, iar tatăl său ţinea în poală un pachet gros, învelit într-o bucată de piele. Nu m-am oferit să-l ajut pe fiu, pentru că nu voiam să-l dezonorez în faţa tatălui. Adevărul era că dintre noi trei, uniţi într-o

negare mutuală a slăbiciunii noastre, Pasuram era cel mai puternic.

Gloonul se ghemui într-un colţ şi privi.

Contele aştepta în centrul încăperii în timp ce fiul său aduse scaune pentru amândoi. Pasuram se puse lângă tatăl său, cu piciorul stâng întins, iar eu m-am aşezat vizavi de bătrân. Fiul plasase scaunul suficient de aproape ca să pot auzi, aşa că am înclinat capul în semn de mulţumire, din moment ce urechea mea tăiată şi nu şoaptele molatice ale tatălui său va face ascultarea dificilă.

— *Jaecaiserr* Moraven Tolo, te cunosc de când eram foarte tânăr. Am anticipat de multe ori că voi avea această discuţie cu tine, pentru că odată ce-am auzit povestea pe care ţi-o voi împărtăşi, am ştiut că acest pachet ţi-era menit. Nu ar putea fi nimeni altcineva, dar instrucţiunile primite au fost foarte precise şi, până ieri, n-am putut fi credincios datoriei înmânate mie.

Am rumegat cu prudenţă cuvintele lui, dând încet din cap şi permiţându-i să-şi tragă răsuflarea.

— Ce-am să-ţi spun acum s-a transmis în familia Derael timp de două sute şaptezeci de ani, de la tată la fiu, de la soţ la soţie, în cadrul unei datorii considerate la fel de sacre precum păzirea acestei trecători. Ceea ce ţin aici, în poală, a zăcut în muzeu tot timpul, cu excepţia a două ocazii când pândea pericolul şi n-am putut risca să fie luat ca pradă.

Ochii cenuşii ai contelui se rotiră către fiu.

— I-am spus recent lui Pasuram ceea ce vei auzi şi s-a gândit imediat la tine.

Mi-am plecat capul spre amândoi.

— Ce-mi povestiţi îmi face onoare. Să mă bucur de o asemenea înaltă consideraţie este mai mult decât îşi pot imagina majoritatea dintre *xidantzu.*

— Dar tu eşti mai mult decât un *xidantzu,* Moraven Tolo, zâmbi contele, dar efortul îl costă destul de mult. Cu multă vreme în urmă, la Deraelkun a sosit un om. A apărut pe aici, pur şi simplu a apărut, fără să fi fost primit, şi a adus acest pachet. Îşi spunea Ryn Anturasi şi a cerşit

unuia dintre strămoşii mei un favor pe care promisese că-l va întoarce. „Acceptaţi asta, iar Tsatol Deraelkun nu va cădea niciodată.” Cred că favorul a fost răsplătit prin acţiunea ta de ieri.

— Ştiţi că *kwajiinii* se vor întoarce, dar de astă dată cu mai mulţi războinici şi un general mult mai isteţ, am clătinat din cap. Deraelkun încă ar mai putea cădea.

Jarys Derael îşi drese vocea.

— Întotdeauna am ştiut, *jaecuiserr.* Noi n-am încercat altceva decât să mai tragem de timp până atunci.

— Pentru duşmanii voştri, timpul necesar cuceririi cetăţii va părea o veşnicie.

Contele se încumetă să încuviinţeze din cap şi am fost aproape sigur că nu va mai putea să şi-l ridice. Reuşi, însă avea nevoie să-şi tragă sufletul. Am aşteptat şi, fără îndoială, cu toţii ne-am bucurat de izul dulceag al alifiilor tămăduitoare, folosite pentru ungerea diverselor noastre răni.

— Aş vrea să am forţa de a-ţi înmâna acest pachet. Vom spune tuturor că este un dar din partea Deraelkunului, o parte din istoria noastră, pentru că a stat aici în muzeu. A fost păstrat împreună cu o armură străveche, una de dinaintea Urgiei. Armura a fost lăsată aici de către bastardul imperial care a umilit un Prinţ Moştenitor într-un exerciţiu militar, aşa cum ai făcut tu ieri cu *kwajiinul.*

Pasuram trase pachetul de sub mâinile tatălui său şi mi-l întinse. L-am lăsat să zacă pe coapse. Încă mai puteam simţi căldura mâinilor contelui, dar totuşi prea puţină încât să cred că omul ar mai avea mult de trăit.

— Ce vi s-a spus? l-am privit pe Jarys drept în ochi.

— Că într-o bună zi, un bărbat va sosi la Deraelkun. Va fi tânăr, dar foarte bătrân, vechea formulă pentru a descrie pe cineva devenit Mistic. Ar putea fi un înţelept, dar şi de o îndrăzneală nebunească.

Am izbucnit în râs la ultima parte a descrierii.

Nu şi contele.

— Ni s-a mai spus că va râde când va auzi că este descris aşa.

M-au trecut toate sudorile.

— Şi altceva?

— Ni s-a spus că nu va fi din sângele familiei Derael şi că oricine altcineva pretinde că acest pachet i se cuvine, nu este omul căruia îi este *menit* cu adevărat.

Contele ridică un deget tremurător.

— Deschide-l.

Am desfăcut şnurul purpuriu, împletit, care lega pachetul. Chiar înainte să fi început să dau la o parte acoperământul de piele, am ştiut ce conţinea. Desigur, fiind *jaecaiserr,* simţind conturul săbiilor chiar şi prin pielea groasă, nu era cine ştie ce pentru mine.

Şi ce săbii minunate erau. De la mâner şi până-n vârf aveau un metru jumătate. Tecile de lemn erau stacojii cu negru, cu decoraţiuni de aur şi acoperite cu un strat limpede de lac. Modelele de pe ele se potriveau cu şnururile împletite care protejau mânerul, iar mânerele şi tecile erau acoperite cu un tipar în dungi de tigru. Sub şnururile fiecărui mâner, fusese fixată o amuletă de bronz cu tigrul la pândă, legându-l pe războinicul stăpân al lor de Chado, şi transformându-l într-un morythian.

Gărzile de la mânere, de forma unor discuri, dezvăluiau mai multe despre săbii chiar înainte să scot vreuna din teacă. Pe bordura fiecărui disc era Zodiacul, însă Chado nu ocupa locul de cinste, în vârful lamei. Îi fusese dat unui dragon, cel *imperial.* Săbiile datau din vremuri cu mult înaintea Urgiei. Gărzile şi împletitura de pe mâner indicau, de asemenea, că săbiile aparţinuseră unui membru al gărzii personale imperiale.

M-am ridicat încet şi am dezvelit o lamă cu mâna stângă. Oţelul argintat ieşi cu uşurinţă din teacă, nu doar aşa cum ar fi făcut-o o armă lucrată cu precizie, ci într-un fel potrivit numai pentru mâna mea. Perfect echilibrată, simţeam sabia ca pe o prelungire a braţului. Cu ea în mâna stângă şi cealaltă în dreapta, n-aş cunoaşte înfrângerea.

Decât prin trădare.

În minte-mi explodară gânduri şi amintiri. Mi-am amintit ziua de dinainte, dar din alte vremuri, când m-am

confruntat cu un bărbat înalt şi negricios, purtând un coif cu ursul încoronat. Ne-am luptat pe aceeaşi insulă din faţa fortăreţei Tsatol Deraelkun, timp de câteva ore, schimbând lovituri, fără să fi provocat sângerări, dar ne feream, pentru că nu voiam să ne rănim unul pe celălalt. Chiar şi aşa, ne-am apropiat tot mai mult, îndrăznind să mai retezăm câteo şuviţă, să radem câte-un petic pe braţ sau picior. Ne complăceam într-un joc destul de periculos, dar trebuia să-l jucăm.

Iar apoi, altă dată, beznă şi o bucată de sabie în pieptul meu. Ar fi trebuit să simt oţelul rece, dar îl percepeam ca topit. Frânsese coaste şi găurise în plămân. Îmi puteam auzi respiraţia şuierându-mi din piept, în timp ce încercam să privesc peste umăr, să văd cine mă lovise, dar n-am putut. Singurul indiciu asupra identităţii lui era un „îmi pare rău”, şoptit cu blândeţe, şi foşnetul grăbit al paşilor, pe când îşi afla salvarea.

M-am lăsat dintr-odată în scaun şi-am privit spre lamă. Mi-am văzut oglindirea în ea, distorsionată şi răsucită, dar, totuşi, recognoscibilă. O mai văzusem adesea înainte, în acea sabie, încât nu puteam să nu ştiu cine sunt.

— Conte Derael, spuneţi-mi, cui i-au aparţinut aceste săbii.

— Comandantului gărzii ultimului împărat. A trecut pe aici împreună cu Împărăteasa Cyrsa şi-a murit în Ixyll.

— Virisken Soshir.

— Chiar el.

M-am uitat spre bărbatul pe moarte.

— Ştiţi că mi-aţi înapoiat săbiile pe care le-am avut în Ixyll.

Ochii săi spălăciţi se mijiră.

— Dacă-i adevărat, atunci există un mesaj pentru tine.

— Care este?

— Datoria ta faţă de coroană n-a fost îndeplinită.

M-a străfulgerat un junghi şi ultima fărâmă de ceaţă mi se limpezi din minte. Ştiam două lucruri, la fel de sigure ca faptul că soarele răsărea dimineaţa şi apunea seara.

— Prinţul Nelesquin s-a întors. Râvneşte la ce-a râvnit mereu. Ea s-a temut dintotdeauna că va reveni să pretindă imperiul, am spus şi am ridicat lama descoperită. Sunt Virisken Soshir. Va urca pe tron numai peste cadavrul meu.

— O alegere nefericită de cuvinte, Maestre Soshir, se zgâi gloonul la mine cu toţi cei şapte ochi. Acum ştii cine eşti. Eşti liber să mori.

59
Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Lui Keles Anturasi i se părea că şi dacă fiecare supravieţuitor din fortăreaţă l-ar fi învelit cu o pătură, tot nu l-ar fi putut opri să tremure. Stătea pe parapetul de pe zidul din nord, uitându-se jos, în curtea interioară. Oamenii, încă în armuri, încă în floarea vârstei, se mişcau de colo-colo, aliniind morţii, îndreptându-le membrele şi salutându-şi fraţii de arme căzuţi în luptă.

Iar toate i se păreau fără noimă.

Deşi nu ştia ce făcuse, ştia că o făcuse. Spera, pe când soarele dispărea dincolo de linia orizontului, că imaginea fortăreţei se va destrăma. Spera ca totul să fi fost doar o iluzie. Nu putea fi acolo, însă putea vedea în şanţul de apărare dansând sclipirile luminii solare, încă auzea flamurile fluturând în vânt şi zgomotul puternic, precis, al paşilor oamenilor, care, cu ore în urmă, de-abia dacă ar fi reuşit să-şi târşâiască picioarele, epuizaţi.

Felul cum se purtau unii cu alţii îl uluia. Se adunau în grupuri – pe familii, presupunea el, dacă se lua după blazoanele de pe armuri – dar nu mai erau câte-un bunic chemându-şi copiii în juru-i, sau mătuşile bătrâne, consolându-se una pe cealaltă. Aceşti oameni deveniseră războinici. Unii reveniseră la o viaţă ştiută de ei cândva, alţii deveniseră ceea ce încetaseră de multă vreme să mai viseze că ar putea fi. Iar copiii... copiii crescuseră transformându-se în acei soldaţi din legendele despre perioada imperială.

Unii scăpaseră transformării, însă îl atinsese chiar şi pe Rislet Peyt. Ministrul mic de statură se făcuse un războinic capabil să mânuiască o sabie mare, pentru ambele mâini. Despicase în două una dintre bestiile cu patru braţe.

Făcând asta, se alesese cu un braţ rupt, iar acum era acolo, cu mâna într-o eşarfă, glumind împreună cu oamenii care-i fuseseră înainte gărzi personale.

Keles îşi strânse mai bine pe umeri pătura neagră, însă mâinile sale rupte se umflaseră în aşa hal încât deveniseră de nefolosit. Toate erau isprava sa, dar nu mai putea face lucrurile la loc şi nici n-ar mai fi putut săvârşi încă o dată aşa ceva. Tot ce-şi amintea era că ştia că trebuia să facă ceva şi că se revoltase împotriva situaţiei după ce atâţia oameni fuseseră hărăziţi pieirii.

Cumva, trebuie că am atins magia.

Însă această explicaţie sfida logica. Era doar un cartograf. Adevărat, lucrase mai mult ca inginer, aducând schimbări în Felarati, însă făcuse doar lucruri deprinse de el ca abilităţi secundare, în urma activităţii lui principale: cartografia. Erau lucruri pe care nu se putuse abţine să nu le înveţe şi multe le asimilase fără să-şi dea seama.

Asta ar fi putut explica ce se întâmplase cu fortăreaţa însăşi, dar nu şi ce se petrecuse cu oamenii. Deşi încerca din răsputeri să găsească o explicaţie, nu reuşea. Nici chiar eventualitatea întortocheată ca dorinţele lor comune de a evita moartea să se fi combinat cu speranţa lui că i-ar fi putut salva – făcându-i pe toţi să fie atinşi de vrajă şi schimbaţi astfel – nu rezista. Poate că ar fi fost valabil pentru adulţi, dar nu şi pentru copii.

Ceea ce provocase schimbările în oameni avusese efecte şi mai rele asupra copiilor, pentru că deşi aceştia deveniseră adulţi, nu aveau nici o amintire sau experienţă din anii care ar fi trebuit să treacă pentru ei. Şi ca lucrurile să fie şi mai bulversante, majoritatea supravieţuitorilor erau îmbătaţi de victorie şi, în afara celor ce deciseseră să se ofere voluntari pentru serviciul de santinelă, rătăceau doi câte doi pentru a se bucura de experienţe carnale necunoscute până atunci, ori îndelung uitate.

O umbră căzu asupra lui şi privi în sus, spre Rekarafi.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— La început nu mi-am dat seama.

— La început?

Virukul arătă spre apus.

— În Ixyll am scăpat dintr-o furtună devastatoare intrând într-o peşteră. S-a dovedit a fi un mausoleu.

— Îmi amintesc.

— Erai sigur că acolo există o încăpere dincolo de un perete. Borosan şi cu mine ţi-am spus că am căutat. Nu ai crezut şi ai desenat o hartă pentru a ne arăta ce ne aştepta de cealaltă parte.

Virukul se lăsă pe vine şi scrijeli pe piatră o hartă grosolană.

— Când ai făcut asta, Moraven şi Ciras au reacţionat imediat. Am simţit şi eu. Ne-am pus *din nou* în mişcare. Prima dată, ne-a dus furtuna. *Tu* ne-ai adus înapoi.

— Ne-am deplasat prin desenarea unei hărţi? simţi Keles cum păleşte.

Rekarafi încuviinţă din cap.

— De ce nu mi-ai spus? Aş fi putut să-mi desenez uşor calea de scăpare din Felarati dacă aş fi ştiut.

— Nu, n-ai fi putut, râse virukul. Atunci nu ştiai ce faci. Nu ştii nici *acum* ce-ai făcut noaptea trecută. Ai atins magia, Keles, vrăji foarte puternice, dar nu ştii cum să le controlezi.

— Aş putea învăţa? Mi-ai putea învăţa tu?

Rekarafi îşi închise ochii şi-şi înălţă capul, lăsând vântul să-i treacă prin coama-i neagră.

— A existat o vreme când magia era atât de răspândită în lume, încât ar fi fost foarte simplu să săvârşeşti ceea ce-ai făcut tu. Virukii stăpâneau această magie, însă în acest control a existat o fisură. Ne-a distrus imperiul. Puţinul ştiut de mine nu ţi-ar servi aproape la nimic. Ai descoperit de unul singur această putere. Va trebui să înveţi şi cum să te controlezi pe tine însuţi.

— Şi dacă fac vreo greşeală?

— Te va omorî, ridică virukul din umeri.

— Ce reconfortant.

— Este un îndemn la prudenţă.

— Prudenţă, da, dădu Keles din cap. Aceasta-i cealaltă problemă în ce-i priveşte pe toţi. Oamenii se uită la mine şi sunt îngrijoraţi. Respectuoşi, dar temători. Cui îi e mai multă frică de ce s-a petrecut aici, azi noapte, lor sau mie?

— Cei-fără-Ochi se tem cel mai tare, slobozi Rekarafi un hohot gros.

— Aici ai dreptate.

Virukul îşi lăsă mâna pe umărul său.

— Iar tu ai câştigat concursul nostru. Ai mişcat mai multe pietre decât mine. De ani de zile un viruk n-a mai fost umilit de un om în asemenea hal.

— Şi vor mai trece alţi câţiva până se va întâmpla din nou, Rekarafi.

— Ai milă, zâmbi el. Să fii umilit este o experienţă interesantă, dacă ajungi să-i supravieţuieşti.

Virukul se retrase când Tyressa urcă treptele de piatră, apropiindu-se de Keles. Aducea un lighean şi un urcior. Pe umărul ei erau îngrămădite bandaje. Îngenunche lângă el şi-şi lăsă povara pe piatră.

— Trebuie să se ocupe cineva de mâinile tale.

— N-au nimic.

— Uiţi de datoria mea faţă de Prinţul Cyron. Sunt răspunzătoare pentru tine.

— Eşti sigură că vrei să-ţi asumi această responsabilitate pentru mine?

Expresia de pe faţa Tyressei se înăspri.

— Nu am de ales. Mâinile.

Keles se încruntă, apoi lăsă să-i alunece pătura. Îi arătă mâinile, însângerate, sfâşiate, umflate şi învineţite. Se crispă când i le luă într-ale sale, dar refuză să lase să-i scape vreun geamăt. I le puse jos, în lighean, apoi turnă apă în el, iar prin mâinile sale trecu un impuls dureros.

Tyressa udă o cârpă, apoi îi ridică din apă mâna dreaptă. Începu s-o frece uşor, ţinându-l de încheietură. Se smuci la prima atingere a cârpei, însă ea-şi mări strânsoarea.

— Nu te împotrivi, va fi şi mai rău.

— Îmi pare rău. Doare.

— Aşa ar trebui. Ţi-ai zdrelit mâinile rău de tot.

Keles încercă să scoată un hohot de râs, însă istoveala i-l înăbuşi din faşă.

— Ciudat că pot schimba oamenii aşa cum am făcut-o, dar nu-mi pot vindeca mâinile.

— De ce-i aşa de ciudat să nu poţi face lucruri pentru care n-ai nici un talent sau pregătire?

Ea-i clăti mâna, îndepărtând noroiul şi sângele închegat, iar tânărul avu o mai bună privelişte asupra rănilor decât ar fi vrut.

— Suntem cu toţii ceea ce suntem. Nu-i uşor de schimbat.

— Dar am făcut-o şi nu ştiu nici măcar cum sau de ce.

Femeia keru privi jos, înspre curte.

— Cauţi să afli de ce, Keles. I-ai schimbat ca să poată trăi.

— Pentru ca toţi să trăiască. Ei. Tu. Jasai. Rekarafi.

— Rectific.

Îi aşeză mâna dreaptă în apă şi începu să se ocupe de cea stângă.

— Există lucruri pentru care nu am nici un antrenament şi nici înzestrare.

— Mie-mi pari destul de înzestrată, Tyressa.

Ea se opri şi-l privi în ochi.

— Ceea ce mi-ai spus deunăzi...

— Nu trebuie să spui nimic, clătină el din cap. M-am maturizat, dar, uneori, mă năpădesc visele copilăriei.

— Nu asta ai spus.

— Au! se strâmbă Keles. Poate ar fi trebuit. Asta-i ceea ce ai auzit.

— Nu asta am auzit. A fost ceva pentru care nu sunt înzestrată, nici pricepută. Sunt o keru de ani de zile şi-am visat să fiu aşa şi mai multă vreme. Iar tu ştii că am dorit ca poporul meu să găsească o cale să scape din starea de naţiune captivă. Toate acestea sunt lucruri din afara mea. Sunt lucruri pentru care sunt dispusă să lupt şi să mor.

— Înţeleg.

— Atunci înţelege şi asta: aceste chestiuni m-au împiedicat să iau în considerare alte lucruri. Le-am dat pe toate la o parte. Dorinţe. Simţăminte, zise ea, apoi privi spre mâna lui. Când ai vorbit cu mine n-am putut... oftă din greu, iar umerii i se lăsară puţin. Când ai fost un războinic atâta timp, tot ceea ce nu eşti pregătit să înfrunţi pare un atac. Parez. Ripostez. Mă feresc şi mă desprind.

— Ai crezut că te-am atacat?

— Nu atac, în nici un caz, dar m-am simţit luată prin surprindere.

— Cred că asta spune tot, dădu el încet din cap. Deci, ce-ai spus despre ce simte Jasai pentru mine n-a fost adevărat?

Tyressa îi lăsă, din nou, mâna stângă în apă.

— *Este* adevărat, Keles. Te iubeşte şi-ar face orice-i stă în putinţă pentru a o ascunde, deoarece crede că şi eu te iubesc.

— Mă iubeşti?

— Nu-i ceva pentru care să fiu înzestrată sau măcar antrenată.

Keles îşi retrase mâinile din apă şi le încrucişă cu grijă pe piept.

— Încă mai vezi asta ca pe un atac, nu-i aşa?

— Există vreo nouă sute nouăzeci şi nouă de motive pentru care ar trebui s-o iubeşti. Ţi-ar fi o soţie bună.

— Are un soţ, râse Keles. Iar acum are mâini mai bune decât ale mele.

— Să te iubesc nu face parte din misiunea mea.

— Dar te-ar împiedica să ţi-o îndeplineşti? îşi miji el ochii.

— Deja m-a împiedicat.

— Poftim?

— Dacă aş fi făcut ceea ce mi-a ordonat Prinţul Cyron, ai fi mort deja, îşi ridică Tyressa bărbia.

60

Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Furia se aduna pe fruntea lui Nelesquin precum norii de furtună deasupra orizontului dinspre nord-vest. Nirati ştia că el nu o observase, pentru că faţa i se lumina când dădea cu ochii de ea. Întotdeauna se întâmpla, şi o făcea fericită. Nu-i plăcea să-l vadă supărat, o înspăimânta.

Nelesquin îşi cercetă pietrele pentru ghicit. Cele negre şi albe căzuseră într-o formulă pe care ea n-o recunoscu. Cele negre se grupaseră împreună. Un număr mai mic de pietre albe se adunaseră şi ele, însă semnificaţia lor îi scăpa.

— Ce te tulbură, iubitule?

Bărbatul întunecat îşi înălţă capul, iar zâmbetu-i înflori puţin cam prea repede.

— Nu atât că m-ar tulbura pe cât mă nedumereşte, scumpa mea. Mă tem că au apărut unele probleme şi mi-e necaz că n-am avut nici o şansă reală de a le preveni.

— Dar ai fi făcut-o dacă ai fi putut?

— Bineînţeles, spuse şi arătă spre pietrele negre, strânse laolaltă. Am înregistrat un recul în Erumvirine. Cred că Gachin Dost şi-a depăşit ordinele şi, ca urmare, a avut de suferit. S-ar putea chiar să fi murit.

Nirati şi-l amintea pe conducătorul durranian cu pielea albastră.

— Îmi pare rău.

— *Este* păcat, deşi i-ar oferi lui Keerana o şansă. Gachin a fost un bun conducător, dar Keerana este mult mai adaptabil. Cu dovezile de apreciere pe care le-am încărcat la bordul navei ca să-i mulţumesc, va găsi el o cale de a străluci în serviciul meu.

Nelesquin adună pietrele şi le strecură într-un săculeţ de piele. Se ridică, apoi îi întinse mâna dreaptă. Ea o luă şi porniră în sus, pe deal, spre golful unde aştepta *Ursul Încoronat.* Plutea în golf ca o raţă, înconjurată de nenumăraţi boboci, gata să plece în larg, spre nord-vest, spre Erumvirine.

Nirati ezită, cu respiraţia îngheţată în piept. *Atât de multe nave.* Fiecare gemea de soldaţi şi maşinării de război; nimic n-ar fi putut rezista în calea forţelor lui. Îşi dădu seama că fusese o meschinărie din partea ei că nu se preocupase mai pe larg de ce făcea el, pe când se concentra asupra Erumvirinei, dar acum că forţele sale se vor îndrepta spre nord şi vor ataca Nalenyrul, simţea un ghem în stomac. Putea vedea cum Moriande va fi zdrobit.

Mama e acolo, în Anturasikun, poate şi Keles şi Jorim. Şi unchiul Ulan şi verişorii mei. Tot aşa cum durranienii lui Nelesquin nu vor mai fi înfrânţi, nu exista nici o şansă de oprire a invaziei. Chiar dacă ar putea să-l abată de la cele Cinci Principate în prima instanţă, el tot *şi-ar* restabili imperiul şi oricine i-ar sta în cale ar fi nimicit.

Îşi dădu seama, dintr-odată, că şi ea s-ar număra printre ei.

Nelesquin zâmbi larg, strângându-şi pumnii pe şolduri.

— N-a mai existat niciodată o asemenea flotă. Nici măcar cea care i-a adus pe Oamenii Adevăraţi, nici a lui Taichun nu pot rivaliza cu a mea. Au avut victorii cu mai puţin şi nu erau aşa vrednici. Cum să nu învingem?

— Nici nu merită să te întrebi aşa ceva, iubitule, pentru că nu există răspuns, zâmbi Nirati.

Se aplecă şi o sărută cu blândeţe.

— Tu vei fi împărăteasa mea, Nirati, singura mea soţie. Vom face acest imperiu mai măreţ decât cel care s-a prăbuşit. Cu siguranţă mai măreţ decât al lui Taichun. Va rivaliza cu Imperiul Viruk şi chiar îl va depăşi. Chipul tău va fi pe toate monedele bătute până la Aefret şi mai departe. Mulţimi fără număr se vor pleca înaintea ta şi te vor venera.

— Voi fi împărăteasă sau zeiţă?

— Oricare sau amândouă, şi, indiferent de asta, vei fi venerată, scoase el un hohot sonor, iar sunetul se rostogoli din deal în deal. Vino, este vremea să urcăm la bord.

O luară spre ţărm, ţinându-se de mână, apoi spre debarcaderul la care era ancorat *Ursul Încoronat.* Nava, cu cele nouă catarge înalte ale sale, ascundea promontoriul îndepărtat şi părea să fie ea însăşi o întreagă lume.

El se întoarse şi-i zâmbi, luându-i mâna dreaptă într-ale sale.

— Vino, Nirati, vom pleca spre noul nostru imperiu şi spre venerarea menită nouă.

Zâmbi şi ea şi păşi în urma lui, apoi se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid. Mâna ei alunecă din strânsoarea lui, iar ea îşi reveni din coliziune. Căzu pe spate, dur.

Îşi ridică mâna stângă la faţă şi-şi atinse buza superioară. Şi-o luă de-acolo umedă şi înroşită, dar nu simţea să-şi fi spart nasul.

Nelesquin se holbă o clipă, apoi îngenunche lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Nu ştiu.

O luă în braţe şi începu să meargă spre navă. Umărul ei stâng lovi o barieră invizibilă şi căzură amândoi. Nelesquin se întoarse, mergând lateral, dar vârful picioarelor ei se loviră de zidul nevăzut.

Se dădu înapoi şi o lăsă din nou jos, apoi trecu de barieră fără nici o dificultate.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, zise ea şi se frecă la umăr.

— Ah, stai, privi Nelesquin dincolo de ea, spre dealul pe care coborâseră. Nu vrea să te lase să pleci.

Nirati se întoarse. Bunicul ei stătea pe creasta dealului, ţinând-o pe Takwee de mână. Femeia le făcu semn şi amândoi îi răspunseră.

— Poate să mă oprească să plec?

— El a creat Anturasixan, aşa că funcţionează după reguli numai de el cunoscute, râse Nelesquin. A creat

Kunjiqui ca pe un sanctuar pentru tine, pentru a te proteja de lumea care te-a rănit. S-ar putea să nu ştie, dar nu te va lăsa să pleci dacă el crede că ţi-ar face rău.

Tot ceea ce spunea Nelesquin avea înţeles pentru Nirati, dar nu era sigură că pătrunsese în miezul lucrurilor. Se întâmpla şi altceva, pentru a fi ţinută în Kunjiqui. Nu voia să insiste asupra acestui aspect, dar ştiind, simţi că i se face frică.

— Îi înţeleg motivele, pentru că nici eu nu te-aş răni, îşi înăspri Nelesquin privirea. Voi transforma lumea într-un loc care nu te va mai vătăma niciodată.

Nirati se întoarse şi-l privi.

— Tot te mai duci?

El încuviinţă solemn din cap.

— Evenimentele descifrate de mine în pietre sunt puţin mai dureroase decât ţi-am povestit. În ele, am desluşit, o clipă, arătarea unui vechi duşman care se întoarce pentru a mă înfrunta. El a fost cauza problemei lui Gachin, iar dacă nu este eliminat, ar putea crea necazuri.

— Dar nu eşti în pericol?

Hohotele sale răsunătoare o liniştiră.

— Nu, iubito. Am luat măsuri, cu mult timp în urmă, pentru ca nici el şi nimeni altcineva să nu mă poată atinge.

Îşi întinse mâna prin barieră.

— Pentru că te iubesc, sunt chemat departe. Mă voi întoarce pentru tine, Nirati Anturasi. Tu eşti împărăteasa mea, iar eu voi deveni împăratul vrednic de dragostea ta.

Ea-i zâmbi curajoasă, îi luă mâna şi-l trase spre ea.

— Ştiu că vei reveni, iubitule. Te voi însoţi cu spiritul meu.

— Asta nu mă face să te sărut mai puţin.

Braţele lui o învăluiră şi-o lipiră de el. Privi intens în ochii ei, apoi o sărută apăsat.

Nirati se agăţă de el, nu pentru că ar fi vrut să-l împiedice să plece de la ea, ci pentru că ştia că nu-l va mai îmbrăţişa niciodată.

Nelesquin întrerupse sărutul şi se desprinse din îmbrăţişare.

Ea făcu un pas şi-şi sprijini mâinile de bariera aceea.

Nelesquin zâmbi, apoi făcu o plecăciune spre bunicul ei şi spre ea.

— Plec prinţ şi am să mă întorc împărat.

— Atunci du-te cu curaj, zâmbi Nirati cu blândeţe. *Bariera este moartea, dragoste. Du-te ca un viteaz, dar nu uita, devenind împărat nu ajungi nemuritor.*

Îşi strânse braţele în jurul trupului şi rămase acolo, privind până când navele dispărură dincolo de linia orizontului, iar Takwee veni s-o conducă acasă.

61
Ziua a 4-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Nici chiar norii plumburii, joşi, şi ploaia nu puteau diminua strălucirea Moriandei. Ploaia răpăia pe mantia Prinţului Pyrust, iar calul său împroşca apa din băltoace în timp ce călărea spre Turnul Dragonului. Trupele din Ixun ale Contelui Vroan controlau Poarta din Nord, iar Şoimii Umbrelor curăţaseră străzile. Se căzuse de acord că Pyrust intra în capitală pentru a-şi prezenta omagiile Prinţului Cyron, iar gărzile keru se ocupau de vânarea Ducelui Scior.

Apariţia unei armate deseiene pe dealurile din nordul oraşului făcea pur şi simplu ridicolă orice idee de rezistenţă, şi mai erau şi acei nobili care admiteau că Nalenyrul căzuse ca o consecinţă a trufiei lui Cyron. În vreme ce cătase prin străinătăţuri legături comerciale pentru întărirea ţării, nu acordase atenţie ameninţărilor mult mai grave din apropierea casei. Pyrust nu avea nici o îndoială că această percepţie înţeleaptă va deveni epitaful istoric al lui Cyron şi doar foarte puţini se vor apleca asupra adevăratelor fapte din preajma căderii sale pentru a vedea cât de reală a fost miopia gândirii sale.

Pe Pyrust nu l-a surprins să audă că prinţul supravieţuise tentativei de asasinat, deşi relatările difereau asupra felului în care se descurcase. Mama Umbrelor luase în derâdere nepriceperea asasinilor helosundieni, însă simţi că mai era vorba şi de altceva. Grija îi promisese o glorie măreaţă şi gloria de a pune capăt Dinastiei Komyr era, într-adevăr, foarte mare. Voise să-l ucidă chiar el, dar zeii şi circumstanţele uneltiseră să nu-i reuşească asta.

Privi în sus şi de jur împrejur, spre clădirile de la marginea străzii, şi fu încurajat de privirile celor care-l urmăreau de după uşi sau obloane. Dacă vreun cuceritor ar fi mărşăluit prin Felarati, iar ordinele date ar fi interzis tuturor să-l privească, deseienii ar fi rămas ascunşi prin case, până când ar fi putut ieşi din nou. Deprinderea ascultării poruncilor fusese cea care păstrase rânduiala în Deseirion, însă aici, în sud, spiritul şi iniţiativa creaseră o societate mult mai vibrantă.

Le admira spiritul, şi, pentru prima dată, îşi dădu seama cu adevărat cât de dificilă va fi administrarea unui imperiu. Nu-şi permise să se lase copleşit de această problemă deoarece încă mai trebuia să lupte împotriva invadatorilor. Dacă-l învingeau, toate problemele imperiului nu ar mai fi însemnat nimic. Mai mult, birocraţia şi-ar continua funcţionarea, menţinând statul nalenian aşa cum ar trebui să fie. Era destul de sigur că, odată ce ar face cunoscută birocraţiei natura ameninţării dinspre sud, vor face tot ce le-ar fi stat în putere pentru a-l ajuta să-i distrugă pe invadatori.

Însă ceea ce-l preocupa era faptul că birocraţii contribuiseră indiscutabil la pregătirea asasinatului şi uzurpării care ar fi urmat sub Ducele Scior sau Contele Vroan. Deşi birocraţii se dedicau, adesea, în primul rând îndatoririlor lor, ei nu puteau fi despărţiţi de sentimentele naţionaliste. Miniştri din Helosunde conduseseră ţara lor timp de ani de zile, iar el nu avea îndoieli că Marele Ministru Pelut Vniel ar pune bucuros mâna pe putere dacă Pyrust ar cădea în luptă.

Birocraţia de aici a intrat de bună voie în jocurile politice. Începu să alcătuiască o listă scurtă cu indivizii pe care Mama Umbrelor va trebui să-i facă să dispară. Dacă se întâmplau la momentul potrivit, moartea lor nu ar fi chiar suspectă, însă ar încuraja supunerea în rândurile celorlalţi miniştri. De asemenea, moartea anumitor nobili nalenieni ar duce la dezorganizarea oricărei mişcări împotriva lui.

O părticică din el se întreba dacă Cyron ar fi recurs la asasinate preventive dacă ar fi avut idee de amploarea complotului împotriva sa. În general n-ar fi cruţat pe nimeni dacă venea vorba de asta, însă prinţul se comportase într-un fel ciudat. Pyrust n-ar fi trimis grâne în Nalenyr. Cu toate că înţelegea motivele, tot o considera slăbiciune. Nu înfipsese pumnalul atunci când avusese ocazia, iar acum pierdea.

N-am să fac o asemenea greşeală.

Porţile Wentokikunului se deschiseră. Pyrust intră călare neînsoţit, apoi urcă treptele late spre porţile turnului. Descălecă acolo şi-şi aruncă mantia. Trecu de uşile deschise în armura lui neagră, şiroind de ploaie, cu Şoimul deseian zugrăvit în aur. Avea cu el o singură sabie. Se minună cum reverbera sunetul paşilor săi în coridorul vast de la intrare.

Când mai fusese înainte în Turnul Dragonului, venise ca oaspete, înveşmântat în robele oficiale, care-i restrângeau paşii. Îşi târşise picioarele pe toată lungimea coridorului spre sala tronului, trebuind să studieze picturile murale, care zugrăveau dominaţia naleniană asupra vecinilor, inclusiv Deseirion. Acum, imaginile deseiene fuseseră acoperite cu tapiserii ilustrând scene mai vechi, pe vremea când deseienii şi nalenienii se uniseră împotriva turasynzilor sau împotriva ambiţiosului prinţ helosundian.

Prezenţa acestor tapiserii îi spuse că deşi Cyron s-ar putea să fie rănit grav, era departe de a fi pe ducă. Pyrust grăbi pasul, mergând pe holul spre sala tronului nalenian. Trecu de paravanul de lemn, apoi se opri în pragul uşii. Privirea sa urmărea linia covorului roşu, spre Tronul Dragonului.

Se strădui să-şi ţină sub control reacţia faţă de cel care şedea acolo.

Cyron fusese îmbrăcat în armură, însă nu purta nici coif, nici mască. Braţul său stâng se termina cu un ciot bandajat, din care mai picura sânge. Stătea cu spatele pe cât de drept putea, cu faţa cenuşie şi umedă de

transpiraţie. O sabie în teacă era aşezată peste braţele tronului său, iar mâna sa dreaptă se odihnea pe mâner.

Pyrust îşi scoase coiful şi masca, aşezându-le jos, lângă uşă. Făcu o plecăciune şi se apropie încet. Îşi revizui atitudinea, pentru că mersul său evoluase de la cel al unui cuceritor la cel al unei persoane care intra în camera unui bolnav. Se gândi o clipă apoi continuă să meargă înainte cu grijă, oprindu-se la trei metri de piciorul tronului.

Cyron înghiţi în sec, apoi îşi linse buzele uscate.

— Am fost sfătuit foarte serios să vă primesc în robele oficiale. Aş fi făcut-o, însă, pe cât de mult îmi displace să le port, le admir culorile. Sângele le-ar păta.

— Robele dumneavoastră sunt magnifice, la fel oraşul şi ţara.

— Nu prea mai sunt ale mele, spuse Cyron şi expresia de pe faţă i se înăspri. Am ţinut să vă primesc în armură. Mă veţi ucide şi n-avem nevoie să se spună că m-am chircit de frică, ori că m-aţi înjunghiat pe la spate.

— Armură sau robe, n-are importanţă, oricum se vor spune de toate, răspunse Pyrust şi-şi lăsă mâna stângă pe mânerul sabiei. Cât de gravă este situaţia în sud?

— Am încercat să ascund asta de tine, zâmbi firav Cyron.

— Aveai şi de ce. Mi-am golit ţara de toţi cei capabili să lupte. I-am unit pe helosundieni. Ne îndreptăm spre sud să luptăm cu invadatorii.

— Vroan este cu voi?

— Doar atâta vreme cât este util.

— Distruge-i pe vestici, dădu prinţul nalenian din cap.

— Am să-i las pe invadatori s-o facă, glăsui Pyrust, după care tăcu şi se uită prin sală, la lemnul auriu şi la ornamentele simple ale Tronului Dragonului. Încep să înţeleg de ce-ai devenit mulţumit de tine.

— Dacă asta-i tot ce înţelegi, frate, atunci n-ai priceput nimic, replică Cyron cu o grimasă, apoi se strădui să se aplece înainte. Percepi cele Nouă ca pe un imperiu care necesită reunificarea.

— La fel ca tine.

— Dar eu am văzut mai departe. Uniţi ca popoare, în contact cu restul lumii, am putea învăţa şi instrui. Am putea face ca viaţa să fie mai bună, vorbi Cyron şi se lăsă încet înapoi pe tron. Războiul doar distruge, nu construieşte.

— Nu noi am ales războiul, arătă Pyrust spre sud.

— Nu, însă te vei folosi de el. Doar atât, să nu distrugi atât de mult încât să nu mai poţi reconstrui.

Pyrust se opri o clipă, îngăduindu-şi să cântărească vorbele lui Cyron. Nu se aştepta ca el să se milogească pentru a-i fi cruţată viaţa şi era mulţumit că nu făcea asta. Îl surprinse, pe de altă parte, că-i oferea sfatul. *Şi-a acceptat moartea, însă doreşte ca visul să-i supravieţuiască.*

Năzuinţele lui îl surprindeau pe Pyrust. Văzuse doar fragmente şi, pe când călărea spre turn, îl socotise drept o slăbiciune. Adevărul era că viziunea lui Cyron dincolo de imperiu era o batjocură la adresa miopiei lui Pyrust. Privise *întotdeauna* imperiul doar ca un imperiu.

Dar la ce mi-ar folosi să-mi văd numele pe monumente care ar fi zdrobite dacă imperiul n-ar fi susţinut? Dezvoltarea e tot ce l-ar putea *susţine. Soldaţii sunt capabili să-l păzească şi să-l păstreze, dar războiul nu poate duce o cultură spre un viitor paşnic.*

— Am să tratez sugestia ta cu sinceritate şi-o voi analiza, spuse prinţul deseian cu o înclinare a capului.

— Mulţumesc, zise Cyron imitându-i gestul, apoi îşi mută braţul drept astfel încât vârful sabiei să fie înclinat înainte. Teaca alunecă pe jumătate, apoi el o scutură îndepărtând-o cu totul. Zdrăngăni rostogolindu-se pe treptele podiumului.

Pyrust îşi trase şi el sabia.

— Ţi-aş cruţa viaţa pentru valoarea ideilor tale, frate, dar ai deveni sprijinul opoziţiei. Chiar şi după ce te ucid şi-ţi înfig capul într-o suliţă, la poartă, tot vor fi destui care vor spune că am ucis o dublură. Vei fi semnalat când la est, când la vest, ba prin munţii Helos, vei fi văzut însoţit

de keru, care-ţi poartă în pântec copiii. N-am să scap niciodată de blestemul Komyr.

— Să-mi ridic bărbia, să fie o lovitură curată? râse Cyron. Nădăjduiesc ca sabia ta să fie mai ascuţită decât a asasinului. N-aş vrea să supravieţuiesc primei lovituri.

— Va fi repede, spuse Pyrust şi făcu un pas înainte, înălţând sabia, însă un foşnet la uşă îl făcu să se răsucească.

O femeie zveltă, cu părul negru, într-o robă de culoarea jadului, tivită cu jais, stătea pe covor.

— Nu-l omorî.

Pyrust îşi coborî sabia şi apoi privi spre Cyron.

— Acestea sunt libertăţile pe care le permiţi curtezanelor? Păşeşte acolo unde numai nobili pot merge şi dă ordine prinţilor?

— *Nu-l* ucide.

— Îmi porunceşti tu mie? se zgâi prinţul deseian la ea. Cine te crezi?

Doamna de Jais şi Jad privi spre el cu ochii ei fără vârstă.

— Acesta-i imperiul meu, Prinţe Pyrust. Eu sunt Cyrsa şi când îţi dau un ordin, te vei *supune.*